NEVRA KARATAŞ

Yazmira

Parola yayınları

Yazmira

Nevra Karataş

Parola yayınları

Sadece karanlıkta değil, gün ışığında da yolumu bulmamı sağlayan üç yıldızıma...

Kitabımdaki bütün karakterler ve yaşanan olaylar tamamen hayal ürünüdür. Hayallerimde benimle yolculuk edeceğiniz için şimdiden teşekkür ederim.

GİRİŞ

"Adı: Yazmira Mimaroğlu, 21 yaşında. Ela gözlü erkeklere karşı aşırı tepki verdiği gözlendi. Diğer hastalar ve klinik çalışanları arasında ela gözlü birisiyle karşılaştığı anda ruh hâli ani değişimler gösteriyor. Ayrıca bileklik, saat ve bileğe takılan her türlü takıdan nefret ediyor." Durdu ve kendisini dinleyen meslektaşlarına bakıp devam etti. "Bu iki madde, onun hakkında epey ipucu vermiyor mu sizce?"

Genç adam arkasına yaslanırken elindeki beyaz kâğıdı siyah oval masanın üzerine bıraktı. Klinik doktorlarının oluşturduğu kurul toplantısı başlayalı bir saatten fazla olmuştu. On kişilik beyaz üniformalı kurul üyelerinin arasında, üst düğmesi açık, buz mavisi gömleğiyle rahat bir tavırla oturan sadece oydu. Genç adam beyaz üniformadan nefret ederdi. Hastalarının gözünde bir doktor olmaktan ziyade, zihinlerinin ve kalplerinin en ücralarına ulaşabilen, onlarla dost olan Deniz Akdoğan kimliğini benimsemişti.

Kurul başkanı olarak masanın en ucunda oturan orta yaşlı ve tecrübeli Doktor Sema Kaya, "Hayır," diye yanıtladı genç doktoru. "Daha fazlası var, Deniz Bey." Kadın, bu genç ama sıra dışı yöntemleriyle kliniğe damgasını vuracağına emin olduğu doktorunu şöyle bir süzdü. "Yazmira, Doktor

Naim Adalı'nın hastasıydı. Naim Adalı, genç hastamızın ikinci doktoru! Yaşadığı olayların sadece ana hatlarını biliyoruz."

Genç adam başını ağır ağır salladı. Boğuk ama kendinden emin sesinde ufak bir tenkit vardı. "Orada olduğu süre boyunca ne olduğu hakkında hiçbir kayıt yok. Hastanın iç dünyasına kesinlikle ulaşılamamış."

Sema Hanım, genç adamı onayladı. Ondan övgüyle söz edildiğini, gelecek vadeden bir doktor olduğunu bu kuruldaki herkes biliyordu. Şimdi, kendileriyle beraber çalışacaktı ve bu özel hasta onun olacaktı. "Yazmira klinikteki en özel hastamız. Doktor Naim Bey, onunla özel olarak ilgilendiği hâlde ne yaşadığını asla öğrenemedi ancak kızın ruh hâli epey gelişme gösterdi. Artık daha sakin ve düzelme eğiliminde."

Deniz Akdoğan, Doktor Sema'nın sözlerini ilgiyle dinlese de onunla aynı fikirde değildi. Sözünü asla sakınmayan tavrı, özellikle hastaları söz konusu olduğunda her daim ortaya çıkardı. "Öyle mi Sema Hanım? Öyleyse neden hâlâ ela gözlü erkeklerden korkuyor? Neden hâlâ olaylara sebep olan aylar boyunca yaşadığı travmaları bilemiyoruz? Ya da neden insan içine karışamıyor?" Genç adamın sesi gitgide sertleşti. "Düzelme eğiliminde değil! Bunu kabul edemem. Sadece acılarını nasıl bastıracağını öğrenmiş. Belki de uyuşmuş."

Doktor Sema, genç adama hak verircesine başını salladı. "Genel anlamda hâlâ iyileştiği konusunda bir tespitte bulunmadım zaten." Genç doktorun koyu birer orman gibi hırsla yanan ela gözlerinin içine baktı. "Bu hastayı kabul etmek istediğinizden emin misiniz? Sizi gördüğünde..." derken kendisinin ela gözlerini kastettiğini anlayan genç adam, birden ayağa kalkıp ellerini masanın üzerine yasladı.

"Evet, Sema Hanım, bu hastayı alacağım. Bu yüzden buradayım. Beni veya herhangi ela gözlü birisini gördüğünde normal tepkiler vermesi için!" Kuruldaki diğer doktorlar, Deniz'in öz güvenli tavırları karşısında gururla ona baktı.

"Öyleyse yolunuz açık olsun, Deniz Bey."

Deniz başını hafifçe eğerek koyu ve sık kirpikleriyle çevrelenmiş gözlerini ciddiyetle kıstı. "Teşekkür ederim." Uzun parmakları masanın üzerinde duran dosyayı kavradığında, sandalyesine bir daha oturmaya gerek duymadan toplantıyı terk etti.

1. BÖLÜM

Çığlık

Onunla ilk defa karşılaşacaktı.

Asansöre binerek beş katlı binanın en üst katına çıktı. Uzun koridoru hızla katetti ve binanın en büyük odasının, kapısının kolunu tuttu. Kapının ardındaki ölüm sessizliğinin içinde kıyametler koptuğunu iyi biliyordu.

"Deniz Bey!" diye seslendi biri.

Genç hemşire, klinikte henüz ilk günü olan ancak kendisinden önce hem doktorluğu hem de yakışıklılığına dair namı çoktan kliniğe ulaşan Deniz Akdoğan'dan biraz çekindi. Soğuk ve sert bir görünümü vardı. Uzun boyu, geniş omuzları ve üzerindeki buz mavisi gömleğiyle bu kliniğe değil de görkemli yıldızların olduğu film galalarına ait gibi duruyor, kesinlikle ulaşılmaz görünüyordu.

Zorlukla yutkunup biraz da çekinerek görevi icabı açıklamaya koyuldu. "Hastanın yanına girerken beyaz gömleğinizi giymenizi tavsiye ederim. Ancak o zaman doktor olduğunuz konusunda ikna olabilir. Aksi hâlde huzursuz olabiliyor," diyen hemşire genç adamın ela gözlerine bakarak dudaklarını umutsuzca birbirine bastırdı. "Zaten gözleriniz..." dedi ve bunun bir çaresi olmadığını bildiği için eliyle adamın bileğindeki gümüş rengi saati işaret etti. "...ve saatiniz. Hasta

özellikle bileğe takılan şeylerden çok rahatsız oluyor. Hatta büyük tepkiler veriyor."

Genç adam kapının kolunu öfkeyle sıkarken hastalarına asla göstermediği bir duygusunu genç hemşireye göstermek üzereydi. "Bunları bilmeden paldır küldür içeri dalacağımı düşündün demek Merve?"

Genç hemşire adamın kendi ismini biliyor olmasına şaşırarak geriye doğru bir adım attı. "Özür dilerim Doktor Bey, bunları size tedbir amaçlı söylemek istemiştim. Bu benim görevim."

Deniz, hemşirenin pişmanlığına karşın yumuşamadı. "Bu katta çalışan herkesin ismini ve hastamla kurduğu yakınlığın derecesini iyi biliyorum. Bu şekilde çalışmak benim tarzımdır. Bunu çabuk kavrasan iyi edersin."

Gerçekten öyleydi. Dün akşamüzeri onu havaalanından orta yaşlarda Ahmet adında bir şoförün alıp, önceden ayarlanan eve bıraktığından beri, yıllar sonra ilk defa İstanbul'a gelişini göz ardı ederek, bir an bile oyalanmadan sabaha kadar Yazmira'nın bulunduğu kattaki hemşirelerin, hasta bakıcıların ve hastaların isimlerini öğrenmişti. Neredeyse iki saat uyumuş ve kliniğe öyle gelmişti. Hemşireyi arkasında bırakarak, kapının kilidini açıp kolu aşağı indirdi. Saati kolunda, ela gözleri odanın beyaz yatağında, beyaz doktor gömleği ise kim bilir neredeydi! Hiçbiri umurunda değildi. Onun tüm tepkileriyle tanışmak ve ne kadar ileri gidebileceğine kendisi şahit olmak istiyordu. İçeri doğru bir adım atarak boş ve örtüsü dümdüz duran beyaz yatağa baktı. Kulağına çalınan yumuşacık mırıltı odadaki kıza aitti. Kapı sesini duyduğu hâlde odada herhangi bir hareketlilik yoktu. Deniz içeri girerek kapıyı kapatıp kilidi çevirdi.

İşte oradaydı. Ayak bileğine kadar uzanan bembeyaz bir elbise giymiş, kendisinin odaya girdiğini bildiği hâlde yüzünü ona dönmemiş bir hâlde pencereden dışarıyı seyrediyor ve ne olduğunu çözemediği bir ezgi mırıldanıyordu.

Bu hâliyle saf ve masum birini andırıyordu. Deniz gece boyunca kızın fotoğrafına bakıp bunu düşünmüştü. Onu nasıl incitmeye kıymışlardı? Kahverengi saçlarının iri ve parlak dalgaları omuzlarından aşağıya doğru dökülüyordu. Asil, dik ve zarif bir duruşu vardı. *Ona* benziyordu! Demir korkulukları olan pencereden dışarı bakarken buraya ait olmadığı çok kolay anlaşılıyordu. Deniz, kıza doğru ağır ağır birkaç adım attı. Pürüzsüz sesi bir hastadan ziyade normal bir insana seslenir gibiydi.

"Merhaba Yazmira."

Genç kız ismini duyduğunda, mırıldandığı ezgiyi sonlandırıp usulca arkasını döndü. Deniz onun tepkisini görebilmek için neredeyse nefesini tutmuş bir hâldeyken, kızın koyu kahverengi gözleri kendi gözleriyle çarpıştı. O anda Yazmira'nın bakışlarında beliren karanlık bir uçurum kızın nefesini hızlandırdı. Pembe dudaklarını korkuyla aralamasına ve sesini çıkaramadan tekrar kapatmasına sebep oldu. Deniz, kızın tepkilerine aldırmadan kararlılıkla ona doğru ilerledi. Kız, Deniz'in önce gömleğine, sonra bileğindeki saate ve daha sonra ise ela gözlerine tekrar baktı. *Korkuyla!*

Deniz bu sürede Yazmira'nın bastırdığı korkularının tekrardan yüzeye çıkışını sabır ve üzüntüyle seyretti. Genç kızın bastırdığı çığlıklar vücudundan kopmadan hemen önce başını sağa sola sallamaya başladı. Ağır çekime alınmış bir film sahnesi gibi başladı her şey: şaşkınlık, fark etme evresi ve kopma anı! Ardından kopan çığlıklar yeri göğü inletti.

Yazmira bilinçsizce ve bilinçaltının ona yaptığı baskıyla, "Neden geldin? Neden geldin?" diye sayıklamaya başladı ve sesi gitgide en son oktavda yükseldi. Ellerini yüzüne kapatarak, ardı ardına çığlıklar atmaya başladığında Deniz hızla yanına vardı ve onun bileklerini nazikçe tutarak fısıldadı.

"Şşşşt, sakin ol! Ben *'o'* değilim!"

Temas

Bembeyaz odada atılan çığlıklar duvara çarpıp Deniz Akdoğan'ın kulağına geri dönüyordu. Odada yaşanan kargaşa ve gürültü kirliliği bir başkasını, bir fanusun içine atmışçasına ruhunu daraltabilirdi. Sağır olacak kadar desibeli yüksek çığlıklara Deniz alışıktı. Şu anda odada olan her görüntüye her duyduğuna aşinaydı. Bu yüzdendi soğukkanlı olması.

Beklediği bir tepkiyle karşılaşmıştı ama beklemediği şey, içinde hissettiği sıkıntıydı. Hastalarına her zaman olması gerekenden fazla şefkat ve ilgi gösterir, onlara kendi yakınıymış gibi özenli davranırdı. Çünkü Deniz Akdoğan hastalarına bir vaka olarak bakmazdı. Her biri onun için özeldi. Yazmira'da kendisini etkileyen şeyin yıllar öncesine dayandığını biliyordu ancak bu sefer tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecek, onu hapsolduğu karanlıktan kurtarmadan bırakmayacaktı. Yazmira onun en özel hastasıydı. Çünkü Yazmira özeldi.

Genç kıza ulaşmaya çalışırken kendisini sinir eden tek şey kapıdaki hareketlilikti. Çığlıklar tüm binayı etkisi altına almış olmalıydı ki kapıdaki sesler gittikçe çoğalıyordu. Başına gelecekleri bildiği için girerken kapıyı kilitlediğine bir kez daha memnun oldu. İşine müdahale edilmesini sevmezdi. Et-

rafında ise o insanlardan oldukça fazla vardı. *Bilmedikleri bir işe karışmaktan zevk alan insanlar!*

Üzerindeki gömlek yaşadığı stresten bedenine dar gelmeye başlamıştı. Bir şeyler yapmak istiyor ama sesini genç kıza ulaştıramıyordu. Hâlâ çok sakindi fakat içinde hâkim olmaya çalıştığı bir öfke vardı. Karşısındaki kırılgan kızın bu hâle gelmesi için yaşadığı şeyin epey şiddetli olması!

Yazmira'nın çığlıkları arasındaki mırıldanmaları duyarak ana odaklandı.

"Uzak dur! Uzak dur!"

"Yemek istemiyorum! Yemeyeceğim!"

Ama Deniz'in ilgisini çeken bir başka cümle oldu.

"Bırak bizi! Sevmiyorum seni!"

Deniz yavaşça yeniden genç kızın ellerini tuttu. "Yazmira, ben o değilim! Ben o değilim!" diye tekrar tekrar söyleyerek aklına kazımak istedi. Deniz, genç kızın konuşmasını beklerken öğürdüğünü görünce şaşırdı. Sakinliğini koruyarak hemen kızı ayağa kaldırdı ve odadaki banyoya götürmek istedi ancak Yazmira ayaklarını yere sabitleyip, bir genç kız için olması gerekenden daha kuvvetli bir şekilde kolunu sıkıp gelmek istemediğini belli etti. Deniz onu zorlamak istemiyordu. Bu arada kız hâlâ öğürüyor ve kendisini midesindekileri çıkarmaya zorluyordu.

Deniz bunu görünce kolunu sıkıca tutan kıza daha da yaklaştı. Şefkatle, "Korkma, sadece yüzünü yıkayacağız," diye fısıldadı.

Kız, Deniz'in yüzündeki şefkatli ifadeyi görmediği gibi, kendisini tutanın Deniz olduğunu da bilmiyordu. Yazmira şu anda o odada olan hiçbir şeyi görmüyor, göremiyordu. Yaşadığı andan soyutlanmış sanki tek gayesi buymuş gibi sadece öğürmeye devam ediyordu.

Deniz, yavaş ve küçük adımlarla genç kızı banyoya götürdü. Odanın beyaz duvarlarının aksine banyo altın-krem rengindeydi ve her bir taşından kalite akıyor, bulundukları binaya uyum sağlıyordu. Deniz, Yazmira'nın odasının altın bir kafes olduğunu düşünmeden edemedi.

Suyu açtı, Yazmira'nın soluk ve yorgun yüzünü yıkayıp uzun kahve saçlarını ıslattı. Bu durum genç kızı rahatlatmak yerine titretmesine, şiddetli bir şekilde kusmasına neden oldu. Genç adam, kızın saçlarını tutup tamamen midesini boşaltmasını sabırla izledi. Boynunu ovuyor ve onun rahatlaması için çaba harcıyordu. Kısa bir süre sonra hâlsiz düşen kız, yerinde sendeleyince onu kollarına alıp daha güçlü tuttu ve yeniden yüzünü yıkadı. Arkasında duran gömme dolaptan havlu aldı ve nazik bir şekilde kızın yüzünü kuruladı. Ardından da aynı yavaşlıkta onu ürkütmemeye çalışarak yatağına geri götürdü. Yazmira bunlar yaşanırken neler olduğunun farkında değildi.

Deniz onun yeniden titrediğini görünce, "Sakin ol, bak içindeki her şeyi çıkardın. Sana asla zarar veremeyecek," diyerek küçük bir çocuk avutur gibi tane tane konuştu. Kızı oturur pozisyona getirerek sırtındaki yastığı düzeltti.

Bir süre sonra Yazmira'nın bakışlarının bir noktada donuklaştığını, sanki bir şey düşünüp karar vermeye, hatta cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi durduğunu gördü. Deniz genç kızı pürdikkat izliyor, her hareketini inceliyordu. Bu arada odadaki sessizlikten dolayı kapının ardındaki seslerin azaldığını fark etti.

Yazmira'nın bakışları sanki bir karar vermiş gibi sertleşti ve aniden hırçın bir tavırla Deniz'in bileğine uzanarak onun pahalı saatini çıkarmaya çalıştı. Öyle saldırgan, öyle öfkeyle davranıyordu ki Deniz'in bileğine zarar verdiğinin farkına varmaksızın, dünyadan kopmuş bir şekilde işine devam ediyordu. Yazmira'nın tırnakları, kendine zarar vermemesi

amacıyla sürekli kısa tutuluyordu ama buna rağmen Deniz'in bileğine gelen zarar iz bırakacak derecedeydi.

Deniz bunu umursamıyor hatta genç kızın hiçbir anını kaçırmamak adına ona dikkatle baktığı için hissetmiyordu. Kızın yüzündeki hırçınlık öfkeden çok korku barındırıyordu. Görüntü öfke olsa da temelinde korku yatıyor ve bu durum Deniz'i daha düşünceli bir hâle itiyordu.

Genç kız sonunda adamın saatini çıkardı ve ona sanki bir böcekmiş gibi iğrenerek hatta biraz da korkuyla baktıktan sonra tüm gücüyle duvara fırlattı. Ardından hiç beklemeden bir hışımla ayağa kalktı ve sanki karşısında düşmanı duruyormuş gibi ölümcül bakışlarla saatin yanına gitti. Saati, giydiği havlu terlikli ayaklarıyla paramparça etmeye çalışsa da bunu yumuşak terlikleri ve azıcık kilosuyla başaramadı. Bu sebeple eğilip, eliyle yere vurarak, hıncını alırcasına vahşice davranmaya devam etti.

Genç kız saatin üzerinde tepinirken Deniz'in ona karşı olan merakı da şefkati de büyüyordu. Karşısında duran su gibi berrak ve masum bu kızın geldiği hâl canını sıkmıştı. Onun yeri burası olmamalıydı. Şu anda onu iyi etmek için her şeyini verebilirdi. Deniz Akdoğan'ın lügatinde pes etmek gibi bir kelime yoktu. Bir önceki meslektaşlarının nasıl bir yol izlediğiyle de ilgilenmiyordu. O, kendi yöntemiyle genç kızı iyi edecekti ve buna yürekten inanıyordu. İlk yapması gereken ise onun güvenini kazanmak olacaktı.

Yazmira yok edilmesi gereken bir böceği imha etmenin zaferiyle, korku dolu gözlerini paramparça olmuş saatin üzerinden çekerek yatağına geri döndü. Deniz Akdoğan'ın orada olduğuyla ya da onun ela gözleriyle artık ilgilenmiyormuş gibi yatağa oturdu. Duruldu. Kısa süre sonra nefes alışverişi düzeldi ve gözleri yine bir noktaya takıldı. Bakışlarındaki korkunun yerini üzüntü aldı. Dudaklarını bükerek eli yine Deniz'in bileğini buldu. Bir eliyle tutup diğer eliyle okşamaya başladı. Az önce kendisi değil de sanki bir başkası zarar ver-

miş gibi parmakları saatin bıraktığı berelenmenin üzerinde gezindi. Gözleri doldu.

Genç kız, "Geçecek," diye bir başkasıyla konuşur gibi fısıldadı.

Deniz ise sadece hastalarına gösterdiği yumuşak yanını ve sabrını şu anda en yüksek seviyede kullanıyordu. Çok hastası olmuştu ama böylesine karışık duyguları olan ve beden dili *"Kurtarın beni!"* diye bağıran biriyle ilk defa karşılaşıyordu. Genç kızın uzun sayılabilecek bir süre boyunca bileğine bakıp okşamasına ses çıkarmadı. Sessiz odada tek odağı genç kızın kendisiydi. Dışarıdaki sesler ise tamamen kesilmişti.

Yazmira başını kaldırdı ve bakışları buluştu. Deniz Akdoğan tebessüm etmeye başladığında kız gözlerini ani bir hızla geri çekti ve genç adamın tebessümü yarım kaldı.

Genç kızın gözlerindeki üzüntünün yerini önce korku, ardından büyük bir yenilgi aldı. Ellerini her an bir şey olacakmış gibi temkinli davranarak yavaşça geri çekti. Başını eğdi ve saçları önüne döküldü.

Deniz içten bir şekilde tebessüm ederek beyaz elbisenin içerisindeki kızın da gülümsemesini hatta gözlerindeki ifadenin yok olmasını istedi. Ancak Yazmira aynı temkinli hareketleriyle geri geri gidip titreyerek Deniz'den uzağa, yatağa uzandı.

"Yatacağım. Sesimi çıkarmayacağım," diye yeniden fısıldadı ve sonra kahverengi gözlerini, yatağının altında canavarlar olduğuna inanan küçük bir çocuk gibi sıkıca kapattı.

Deniz düşünceli bir şekilde yatakta yarım dakika kadar durup sonra kalktı ve odadaki tek, mat kırmızı koltuğa, genç kızın yüzünü görecek şekilde oturdu. Odaya girdiği ana -*iki saat öncesine*- dönüp bütün gördüklerini ve duyduklarını analiz etmek için sessizliğin içindeki gürültülü iç sesiyle savaşa girdi.

3. BÖLÜM

Kurallar

Deniz hiç sıkılmadan yarım saat kadar Yazmira'yı izledi. Gözleri genç kızın üzerinde olmasına rağmen düşünceleri öğrendikleriyle boğuşuyordu. Yazmira'nın kim olduğunu öğrendiğinde dersine çalışan çok iyi bir öğrenci gibi günlerce her detayı sormuş, araştırmış ve hastane raporlarıyla tutulan tutanakları baştan sona defalarca okumuştu. Onu bulan polislerle görüşmüş, kendisini Yazmira için çağıran yakınlarıyla telefonda sohbet etmişti. Yazmira'nın bu kliniğe ilk getirildiğinde gerçekten de psikolojisinin berbat olduğunu öğrenmişti. Yaşadıklarının *-ki ne yaşanıldı kimse bilmiyordu-* çok ağır olduğunu genç kıza bakan herkes anlayabilirdi. Kızın gözlerinin feri söndüğü gibi onun ruhunun da yaşadığını düşünmüyordu, Deniz. Yazmira şu anda yaşayan ve ruhu acı çeken bir ölüydü.

Neyse ki Deniz herkesten çok daha fazla bilgiye sahipti. Genç kızın huzursuz bir uykuda olduğunu görüyor ve bu kendisini de huzursuz hissettiriyordu. Onun neler düşündüğünü ya da neler yaşadığını merak ediyordu. Her zaman çok sabırlıydı fakat âdeta bir gizem karmaşasının içinde yer alan bu kız oldukça ilgisini çekiyor ve bir an önce onu iyi etmek istiyordu.

Yazmira'nın tamamen uyuduğunu fark edince ayağa kalkıp odadan çıktı. Kızın bilerek uyumasına izin vermiş, onun yeniden bir kriz geçirmesini istememişti. Raporlara göre, her krizden sonra iğneyle uyutulduğu düşünülürse şu andaki bu durum bir ilk oluyordu. Bunun baskı altında ve korkuyor olmasından dolayı kaynaklandığını biliyordu, Deniz.

Odasına gidip kirlenen gömleğini değiştirmeye karar vererek dışarı çıktı. Genç kızın uyandıktan sonraki tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Az ileride gördüğü Merve hemşirenin hazır ve her an her görevi yerine getirecek gibi durduğunu gördüğü hâlde onu görmezden gelerek odasına doğru yürümeye devam etti. Ancak hemşirenin kendisiyle birlikte adım atıp konuşmasına karşın adımlarını durdurmadan dikkat kesildi.

"Deniz Bey, Sema Hanım sizi toplantı odasında bekliyor," diye açıklama yapan Merve hemşireye sadece başını olumlu şekilde salladı.

Yavaş adımlarla yoluna devam ederken, hemşirenin yüzüne bakmadan, "İşim uzun sürebilir. Yazmira uyanınca bana haber ver. Anında! Sakın vakit kaybetme!" dedi.

Merve hemşire; siyah uzun saçları, iri mavi gözleri ve ölçülü bedeniyle çok alımlı bir görünüme sahipti. Erkek ya da kadın fark etmez, insanların kendisine beğeniyle bakmasına alışkındı ve bu durum fazlasıyla hoşuna giderdi. Şimdi ise Doktor Deniz Akdoğan'ın bir kere ona dönüp bakmamasına değil, konuşurken dahi yüzüne hiç bakmamasına bozulmuştu. Onun, söyledikleri gibi yakışıklı ve başarılı olduğunu görüyordu ama fazla kasıntı olduğunu da sadece birkaç saat içinde öğrenmişti. Memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu ve işine devam etti.

Deniz ise emin adımlarla ilerleyerek asansöre bindi ve birinci kata geri indi. Asansörün küçük LED ekranına gözü takıldı. Başını kabindeki aynaya yaslayıp, ellerini göğsünde

birleştirerek, rengârenk görsellerin slayt videosuna eşlik eden ve kulaklarının pasını silen müziği dinlemeye başladı. Hem göze hem kulağa hitap eden, asansörde olduğunu unutturan bir melodiydi bu ve ülkeye döndüğünden beri dinleme fırsatı bulamadığı müziğin huzurunda kaybolmak istiyordu. Özlemişti. Ülkesini de ülkesine özgü diğer her şeyi de...

Asansör durduğunda indi ve konuşmanın nasıl geçeceğini bildiği için rahat bir şekilde ilerledi. Deniz'in istediği kurallar belliydi ve herkes buna uymak zorundaydı. Buraya kimsenin gönlünü hoş tutmak için gelmemişti. Koridorda yürürken kendisine selam verip tebessüm eden insanlara ciddi bir yüz ifadesiyle sadece başını salladı. Altın işlemeli iki kapılı odanın önüne geldiğinde, nezaketen kapıyı bir kez tıklatıp, cevap beklemeden içeri girdi. Saatler önceki kadronun hepsinin yerinde olduğunu görünce şaşırmadı. Ateşli bir tartışmanın içerisinde olduklarını, kendisi girince herkesin sustuğunu ve bazılarının oldukça sinirli baktığını gördü. Oysa az önce ona hayranlık beslediklerine emindi.

"Devam edebilirsiniz, buyurun," dediğinde onun bu ukala tavrını onaylamayan birkaç kişi homurdandı. Oval masanın kenarındaki koltuklardan birine oturup, ayaklarını üst üste atarak arkasına yaslandı. Masadaki tüm doktorlar pürdikkat kendisine bakıyordu. Deniz de tek tek onlara! Şikâyetlerini önce onların dile getirmesini bekliyor ve bu yüzden gözlerini odadaki doktorlar üzerinde dolaştırıyordu. Aralarından bir tanesi daha fazla sakin kalamadı ve kendisiyle hemen hemen aynı yaşta olan meslektaşı öne atıldı.

"Deniz Bey, görüyorum ki daha ilk dakikadan yanlış bir adım attınız."

Deniz başını yavaşça o yöne çevirip alaylı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı fakat gülümsemiyordu. "Öyle mi? Kime göre yanlış?" dediğinde hâlâ çok sakin olsa da sesindeki keskinlik netti.

"Hastanın hassasiyeti konusunda özenli davrandığınızı düşünmüyorum."

"Bu şekilde düşünmeye devam edebilirsiniz, Harun Bey. Bence bir sakıncası yok!" dedi ve sanki önemsiz bir konuşmaymış gibi uzatmadan kendisine dikkatle bakan Sema'ya doğru döndü. Onun söyleyecek bir şeyi olduğunu sezmişçesine, "Buyurun Sema Hanım," dedi.

Sema, tecrübelerine güvenerek ve daha önce kendisine üstleri tarafından iletilen özel uyarıyı dikkate alarak gülümsedi. "Deniz Bey, Yazmira'nın uzun süredir, yani aylardır çığlıklarını duymuyorduk. Bugün duyulan çığlıklar her zamankinden çok güçlü olunca otokontrolümüzü kaybettik ve biraz panik yaptık. Daha önce de dediğim gibi Yazmira kliniğimizin en özel hastasıdır. Klinikteki en eski hastamız olmakla birlikte, değişik tepkiler aldığımız ve iyileşme sürecini bir bebeğin adımları gibi sürdüren bir hasta, Yazmira. Evet, Naim Bey bayağı yol katetti ama sizin de dediğiniz gibi Yazmira'nın insan içine karışması için daha çok yolumuz var," diyerek sözlerini tamamladığında, Deniz yapması gereken konuşmaya gerek kalmadığını görüp derin bir nefes aldı. Yine de birkaç kelime söylemeden gitmek istemedi.

"İşime karışılmasını sevmem, Sema Hanım. Yazmira benim hastam!" Bakışlarını, az önce konuşan ve Yazmira'nın tedavisini üstlenmek isteyen ama kendisine verilmesi uygun görülmeyen Harun'a çevirdi. Sonra yeniden aynı otoriter tavırla Sema'ya döndü.

"Ve bir daha aynı müdahaleyle karşılaşmak istemiyorum!" Ayaklarını indirip oval masaya ellerini dayadı ve kendini geri iterek ayağa kalktı. Sadece başhekimle muhatap olacağını ima ederek, "Bir sorununuz olursa İlhan Bey kongreden dönünce ona iletirsiniz," dedi ve bir daha konuşmadan odadan ayrıldı.

Arkasından çıkacak olan dedikodulara kapıyı kapattı. Çünkü isteğini söylemiş ve o konuyu kendisi için kapatmıştı. Başkasının ne düşündüğüyle ilgilenmiyordu. Aynı katta bulunan odasına giderken düşünceleri Yazmira'ya kaydı. Nereden başlayacağını biliyordu ancak genç kızın karakterini bilmediği için biraz zorlanıyordu. Burada da devreye kadınların hatta genç kızların zevkleri giriyor, bir nevi fikir yolu açıyordu kendisine.

Odasına vardığında kilitlediği kapısını açıp içeri girdi. Kimse odasını kilitlemezken bu, Deniz Akdoğan'ın iş konusunda kimseye güveni olmadığı ve daha önce oynanan hırs oyunlarıyla karşılaşmamak için aldığı bir tedbirdi. Hayatında uğraşacak çok daha önemli işleri vardı, bu sebeple büyük çocukların oyunlarına fırsat vermek istemiyordu.

Odası ferah bir genişliğe, açık renge ve az eşyaya sahipti. İçerisindeki serinlik her daim açık olan klimasından geliyor ve orman kokusu yayan oda parfümüyle birleşip Deniz'i rahatlatıyordu. Bu onun günlük terapisi gibi bir şeydi. Gelmeden önce odası hazırlanmış olsa da sabah geldiğinde kendisi de ufak tefek düzenlemeler yapmıştı.

Duvara sırtını dayamış tek gözlü dolaba doğru ilerledi. Her zamanki gibi tedbirli geldiği için seviniyordu. İçinden bej rengi bir gömlek alıp masasına giderek oturdu. Duş almayı sonraya erteleyerek gömleğinin ilk düğmesini açtığı sırada kapısı çaldı ve düğmeleri açmayı bırakarak, "Gel!" diye seslendi. Kapı açılıp içeri gireni görünce şaşırmadı. Onun burada olduğunu zaten biliyordu.

"İnanmıyorum buradasın!" diye heyecanla konuşan, siyah saçları omuzlarında biten, esmer tenli ve her daim bakımlı yüzüyle gülümseyen kadına, Deniz sadece kısa bir tebessümle baktı.

4. BÖLÜM

Boris

"İnanamayacak bir şey yok, Enise. İşte buradayım."

Genç kadın odaya girip, kapıyı kapattıktan sonra masanın etrafından dolaştı ve ayağa kalkan Deniz'in yanına gitti. Sarılmak isteyerek kollarını kaldırdı fakat Deniz araya elini uzatınca, Enise'nin gülümsemesi yüzünden gidip gelir gibi oldu. Bozulmuştu ancak belli etmemeye çalışarak hızla kendini toparladı ve o da elini uzattı. Zorlukla, "Hoş geldin, seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Teşekkür ederim, otur lütfen," diyen Deniz, genç kadının oturmasını bekledikten sonra kendisi de yerine geçti.

Enise, tekli koltuklardan birine oturup, bacaklarını üst üste attığında saks mavisi elbisesinden bacağı göz alıcı bir şekilde ortaya çıktı. "Aslında niye şaşırıyorsam sen hep böyle mesafeliydin," diyerek asil bir şekilde gülümsedi.

Deniz yine yarım bir tebessüm ederek söylenileni duymazdan geldi. Ardından, "Ne içersin?" diye sordu.

"Sade bir kahve içerim ama istersen dışarı da çıkabiliriz," dedi genç kadın neşesi geri yerine gelmiş bir şekilde.

Deniz eline telefonu alıp, numarayı tuşlarken aynı zamanda gözü telefonda olan Enise'ye ciddi bir tonda cevap

verdi. "Buraya önemli bir hasta için geldim, duymuşsundur. Bu yüzden elimden geldiğince hastaneden uzun bir süre ayrılmamam gerekiyor." Deniz, telefonun diğer ucundaki kişiye, "Neslihan odama sade iki kahve gönderir misin?" diye sorup onay cevabı aldıktan sonra telefonu kapatarak Enise'ye baktı. "İzninle." Oturduğu koltuktan gömleğini alıp, ayağa kalkarak odasındaki banyoya açılan diğer kapıya yöneldi. Acele etmeden, üstünü değiştirerek yeniden odaya döndü. Bu sırada kahveler gelmişti.

"Eee, temelli mi döndün? Yoksa hastanı iyileştirene kadar mı?"

"Şimdilik bilmiyorum. Duruma göre bakacağım." Kahvesinden bir yudum alıp kollarını masaya yasladı.

Enise kahve fincanını önündeki sehpaya bıraktı ve dirseklerini üst üste attığı bacağının üzerine koyarak Deniz'in masasına doğru eğildi. "Oralardan sadece bir hasta için geldiğine inanamıyorum. Oysa ülkeye döneceğini hiç düşünmemiştim."

Deniz, Enise'nin sözlerinin içindeki gizli soruyu anlayarak geçiştirdi. "Öyle gerekti."

"Kaç yıl oldu? Yani en son küçük bir çocukken mi buradaydın?"

Deniz hiç girmek istemediği hatta yıllardır konuşmaktan kaçtığı konuyu yine kibar bir şekilde geçiştirdi. "Öyle Enise, sen neler yapıyorsun?"

Enise her zamanki gibi Deniz'e ulaşamayacağını anlayınca yüzüne daimi gülümsemesini takındı. "Aynı, değişen bir şey yok, iş güç." Kısa bir sessizlik olunca sohbeti soğutmadan devam etti. "Biliyorsun Bülent de benim gibi yurt dışında okulu bitirince ülkeye döndü. İletişimimizi hiç kesmedik. Senin burada olduğunu duyunca çok sevinir. Ne de olsa buraya hiç dönmek istemediğini söylemiştin. Ama işte buradasın.

Hafta sonu birkaç arkadaşla onun çiftliğine gidecektik, sen de gelmelisin."

"Bunun için vaktimin olduğunu sanmıyorum."

Enise vazgeçmeye niyetli değildi. "Yapma Deniz, çok zaman oldu. Seni çok özledik. Okuldan sonra en son geçen sene yurt dışındaki seminerde görüşmüştük," dediğinde, Deniz son söylenen önemsiz bilgiyi duymazlıktan gelerek arkasına yaslandı.

"Bülent'in beni özlediğini sanmıyorum. Biliyorsun çok anlaşamıyorduk, malum ikimiz de biraz bildiğini okuyan insanlarız," dedi ancak Enise bu bahaneyle tatmin olmadı.

"Evet, öyle ama benim hatırım için Deniz, lütfen," diyerek Deniz'e karşı cilvelendi.

Deniz, genç kadının bu yaklaşımını ifadesiz gözlerle süzüp ses tonunu bir ton yükseltti. "Hayır dediğimde hayırdır Enise! Bunu bilmen gerekir!" Ayağa kalkıp, bu gereksiz muhabbetten sıkıldığını gizlemeden, "Hastamla ilgilenmem gerekiyor," dedi.

Enise de ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Yazmira'yı, Harun tedavi etmek istiyordu. Nedenini çok anlamasam da bu konuda oldukça istekli ve hırslıydı. Fakat başhekim onu uygun görmedi. Özel bir doktor gelecek dediğinde açıkçası seni beklemiyordum," dedi yine Deniz'e göre gereksiz bir konudan bahsederek.

Deniz bir kere daha Enise'nin ulaşmak istediği bilgiyi geçiştirip kapıyı açtı. "Öyle oldu. Araya giren dostlarımı kıramadım."

"Yine de burada olmana sevindim."

Uzaklaşan genç kadının ardından kapıyı kapattı ve sanki arkadaşı hiç gelmemiş gibi sakin bir şekilde işinin başına döndü.

İlerleyen saatlerde Yazmira'nın raporlarının ve sadece kendisine gösterilen özel dosyasının üzerinden, kaçırdığı bir şey var mı diye geçerken havanın karardığını fark etmemişti. Kapısının çalınması üzerine başını kaldırarak, "Gel," dedi.

Bugün Yazmira'nın kaldığı katta nöbetçi olan Merve hemşire odaya girdi.

"Doktor Bey, hastamız uyandı. Bugün uyku düzeni bozulduğu için yemek saatini kaçırdı, yemeğini hazırlıyoruz. Siz gelecek misiniz?" diye sorduğunda Deniz önündeki dosyayı eline alıp masasının altındaki kilitli kasaya koydu.

Ardından, "Geliyorum," diyerek Merve ile beraber Yazmira'nın katına çıktılar.

Yazmira, Deniz'i gördüğünde yeniden çığlık atmaya başlamış ve Deniz onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Aynı şeyler kendini tekrar ederken, ilkine göre daha kısa süren kriz sona erdiğinde Yazmira, Deniz odada yokmuş gibi davranmış, genç doktor bunun yeni bir savunma mekanizması olduğunu anlamıştı. Buna rağmen genç kızın ilaçsız sakinleşmesi Deniz'i daha mutlu ediyordu.

Deniz, Yazmira yemeğini bitirince odadan çıkıp az ilerideki masada Merve'yi görünce düşünceli şekilde kaşlarını çattı. Bu kızda garip bir şeyler olduğunu hissediyordu ve hislerinde kolay kolay yanılmazdı.

"Masayı Yazmira uykuya dalınca temizlesinler. Önemli bir gelişme olursa saat kaç olursa olsun hemen beni ara!"

Deniz, genç hemşirenin verdiği cevabı düşüncelerinin yoğunluğundan dolayı duyamadı. Odasına inip kapısını kilitledikten sonra kendisi için geçici olarak tutulan hastaneye yakın stüdyo tipi dairesine doğru yol aldı.

2 ay sonra...

Deniz yine iki saatlik uykuyla erkenden kalkmış, hastaneye gitmek için hazırlanırken en yakın arkadaşı Boris aramıştı.

"Bir süre daha buradayım."

Amerika'daki arkadaşları birdenbire gitmesine bir anlam verememişler ve hepsi teker teker aramıştı. Deniz sadece birine cevap vermiş ve gerek gördüğü kadarını açıklamıştı. Kendisi buraya geleceğini aylar öncesinden bildiği için tüm işlerini ayarlasa da arkadaşları, Türkiye'ye gelmeden bir gün önce öğrenmişti. Gizlilik esas olduğundan hiçbir açıklamanın yeterli olmayacağını düşünüp, arkadaşlarından gelecek olan soruları öngörerek, ani bir seyahat olarak düşünmelerini istemişti. Başarmıştı da! Bütün arkadaşları ne olduğunu çok merak ediyordu. Özellikle de yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen çocukluk arkadaşı Boris! İki aydır buradaydı ve Boris onu neredeyse iki günde bir arıyordu.

"Onu anladım ama ne kadar dostum? Çok sıkıldım buralarda sensiz."

Deniz sıkıntılı bir nefes aldı. Boris'e hak veriyordu çünkü ilk defa bu kadar süre görüşmemişlerdi ve Boris'in tek ailesi Deniz sayılırdı. "Bilmiyorum. Belki birkaç yıl belki de sadece aylar..." diyerek telefona cevap verdiğinde dolabından gömlek seçiyordu. Boş olan eline siyah bir gömlek aldı. "Kısacası belli değil, Boris. Sen çocuklara selam söyle. Bir süre yoğun olacağım, arayamayabilirim."

Boris duyduğu süreyle yüzünü buruşturdu. "Bu kötü oldu. Neyse olmadı ben gelirim."

Deniz bu sözlere tebessüm etti. Onun restoranını bırakıp geleceğini hiç düşünmüyordu. "Belki... Ama gelirsen beni çok göremeyebilirsin. Biliyorsun ki işimi yapıyorum."

Boris güldü. "Hayranım senin işine olan bağlılığına ve saygına."

Deniz de gülümseyerek, "Neden?" diye sorarken seçtiği gömleği yatağının üzerine bırakıp kendisine kahve yapmak için mutfağa geçti.

"O da soru mu? Senin özverin ve hastalarına olan düşkünlüğün tartışılmaz. Normalde katı, kuralları olan bir insansın ama söz konusu hastaların olunca onlardan değerli kimse olmuyor ve her dediklerini yapacak şekilde emrine amade oluyorsun."

Boris'in restoranında çalışan bir elemanının kız kardeşini, Deniz tedavi ettiği için Boris birebir arkadaşının doktorluğuna şahit olmuştu.

"Abartma Boris. Bu benim işim ve en güzel şekilde icra etmem gerekiyor."

"Evet, biliyorum dostum ama ben dikkat et derim."

Deniz hazırladığı kahvesinden bir yudum alıp merakla, "O niye?" diye sordu.

Boris sanki bu anı bekliyormuş gibi hınzırca gülümseyip hemen hazır cevabını verdi. "Ne kadar Amerika'da, yani buranın kültürünü görerek büyüdüysen de sen bir Türk'sün unutma! Orada hastana çok yaklaşma, ailesi yanlış anlar."

Boris çok eğleniyordu ve Deniz bunun farkındaydı. "Ne yaparsan yap dostum illaki bir Türk kızına denk geleceksin ve bu takılmaların son bulacak."

Boris çok daha büyük bir kahkaha attı. "O iş zor Deniz, biliyorsun ki ben âşık olmam artık."

Deniz arkadaşının üzülmemesi için hızla bu konudan uzaklaştı. "Bak sana bir sır vereyim."

Boris merakla hazır ola geçti. "Bayılırım sırlara, özellikle senden gelene," derken hâlâ eğleniyordu. Çünkü Deniz'in fazla ketum olduğundan dem vuruyordu.

Deniz anladığı imayı da görmezden gelip, "Bu seferki hastam değil," dedi.

Boris duyduğu şeyle birlikte anında ciddiyetini takındı. "O ne demek? Hey hey dur bir dakika! Sakın bana başka bir şey söylemeyeceğini söyleme!"

Deniz arkadaşının göremeyeceğini bildiği hâlde omzunu silkti. "Tamam, söylemem," dediğinde Boris tam da Deniz'in tahmin ettiği gibi delirdi.

"Deniz hemen söyle, kim o? Senin orada tek bir yakının var biliyorum. Bu hastan da kim?"

Eğlenme sırası şimdi Deniz'e geçmişti. "Şimdi hazırlanmam gerekiyor, Boris. Sonra konuşuruz."

"Deniz sakın kapatma!"

"Bu da sana bugünlük cezam olsun."

"Bak sakın kapatma! Söyle lütfen!" derken Deniz, "Kapatıyorum," diyerek telefonu kapattı ve ardı ardına çalan telefonu keyifle sessize alıp Boris'in telefonunu açmadı. Arkadaşının delirdiğini ve sonrasında bunun rövanşını alacağını biliyordu.

Yemek

Deniz odasında sıkıntıyla şakaklarını ovuyordu. İlk defa bir hastası kendisini bu kadar zorlamıştı. Yazmira'nın kendisine açılması için çok beklemesi gerekse de sonuç aldığı için mutluydu. Ancak Deniz, genç kızın psikolojisinin bu hastanede, biraz daha geriye gittiğini düşünüyordu. Aslında bu süre içerisinde Yazmira'nın hasta olmadığına da karar vermişti. Evet, kendisiyle hâlâ konuşmuyor ve bileğinden söküp aldığı saat sayısı sekize yükselmiş olabilirdi fakat son iki haftada bir şeyler değişmişti.

Artık saatlerine çok az dokunuyordu ya da Deniz bir şey söylediğinde dikkatle dinliyordu. Deniz odaya girdiğinde fark ediyordu ki bu ilk bir ay boyunca çok da mümkün olmamıştı. Oysa neredeyse bir aya yakın bir zamandır, Yazmira Deniz'i fark ediyordu. Bu yüzden Deniz artık farklı bir yol izleyecekti. Diğer iki doktorun çok şansı olmamıştı ama Deniz'in elinde genç kızın özel ilgi alanlarını içeren bir dosya vardı. O dosyada yazılanlar doğrultusunda ilerleyip Yazmira'ya sevdiği şeyleri sunmaya başlayabilirdi. Çünkü genç kız Deniz'in istediği gelişmeleri çoktan göstermişti.

Yazmira'nın hastane ortamından çıkması için normal bir insana davranır gibi davranmayı ve gün içi aktiviteler yap-

mayı düşünüyordu. Bu şekilde hayata çok daha kolay adapte olabileceğini düşünüyordu. Çünkü genç kızın sadece kendisini dış dünyaya kapatmış ve koruma altına almış olduğunu görüyor, yaşadığı acılardan sonra Deniz bunu anlayabiliyordu. Böyle davranması çok normaldi ki başına hiçbir şey gelmeyen bir insan bile bazen sadece incindiği için kendisini bu şekilde kapatabiliyordu. Yazmira ise çok farklı açıdan incinmişti. O sevdiği bir insanla sınanmıştı.

Deniz koltuğunda arkasına yaslanarak, soğuyan kahvesinden bir yudum aldığında yüzünü buruşturdu. Fincanı masadan kendisine uzak bir yere koyarak dosyalarına bakmaya devam etti. Birkaç haftadır düşündüğü planı hemen gerçekleştirmek istiyordu. Bir yandan Harun'un her yerde karşısına çıkması, diğer yandan Merve hemşirenin gözlerini üzerinden ayırmaması ve bir şeyler çevirdiğinden şüphelenmesi, son olarak ise Enise!

Yemek ya da kahve için her fırsatta soluğu yanında alıp üstüne vazife olmayan şeylerle ilgili ağzını arıyordu. Bunların üstüne bir de ev ile hastane arasında mekik dokuyordu. Ülkesinde en son küçük bir çocuk olarak bulunduğu için hiçbir yeri bilmiyor, bu yüzden hastane dışında sadece geçici olarak kaldığı evini görüyordu. Eğer isterse yakınlarının buna bir çözüm bulacağını biliyordu ama Deniz bunu Yazmira ile yapmak istiyordu.

Bu yüzden planları için işe koyuldu ve hemen Merve'yi arayıp çağırdı. Kısa sürede gelen Merve alacağı görevi sabırla bekliyordu.

"Yazmira'nın yiyeceği yemeği iptal et. Pizzacıdan büyük boy pastırmalı ve bol mantarlı bir pizza söyle. Yanına da soğuk çay, mango ve ananaslı olsun!" Başka bir açıklama yapmadan önündeki işine döndü. Herhangi bir kapı sesi duymadığı için başını kaldırdı ve hâlâ Merve'nin şaşkınlıkla yerinde durduğunu görünce kaşlarını çattı. Düz bir tonda, "Hangi kısmı anlamadın?" diye sordu.

Merve huzursuzca yerinde kıpırdanıp, karışmaması gerektiğini öğrendiği hâlde kendisine hâkim olamayıp endişeli ve biraz da kıskanç bir tonda, "Deniz Bey, hasta başka bir şey yemez..." diye söylemek istediğinde, karşılaştığı öfkeli bakışların etkisiyle daha çok kararmış bir yüz görünce susmak zorunda kaldı.

"Kararlarımın sorgulanmasından hoşlanmam, Merve! Bu kadar zamandır bunu öğrenmiş olman gerekirdi! Sen sadece işini yap!" Deniz bağırmadı ama ses tonu sertti. Ardından kızın bir an önce çıkmasını ister gibi yönünü bilgisayarına çevirdi.

Merve yüzünü buruşturdu ve içinden söylenerek odadan çıktı. Bu hastanede bu zamana kadar kimse kendisine bu şekilde davranmamıştı. Şaşkındı ve bir o kadar sinirli! Kaç zamandır bu adamdan korkmaktan sıkılmıştı.

Deniz...

Elimdeki yiyeceklerle birlikte asansörden inip, koridorun sonundaki odaya girdiğimde, Yazmira'yı her zaman olduğu gibi yine dışarıyı izlerken buldum. Üzerini değiştirmişti. Açık mavi elbisesinin örttüğü bacaklarını kendisine çekmiş, başını dizlerine yan bir şekilde yaslamış, sessizce pencereden gökyüzüne bakıyordu. Elimdekileri masaya bırakıp kapıyı kilitledim ve yatağa doğru yürüdüm.

Yumuşak bir tonda, "Merhaba Yazmira," dediğimde bana bakmadı, sadece temkinli bir şekilde yerinde kıpırdandı. Beni sesimden tanıdığını biliyordum. Tıpkı hafızasının ne kadar güçlü olduğunu bildiğim gibi. Zaten bu yüzden iyileşmesinde bir ilerleme kaydedilemiyordu bir zamanlar. Hafızası o kadar güçlüydü ki hiçbir ilaç acısını azaltmıyordu. Bu yönü *ona* çekmişti. Tıpkı *onun* gibi hiçbir şeyi unutmuyordu.

Yavaşça biraz daha yaklaşıp, yatağa oturduğumda ani bir hızla geri gitti. "Şşşt, sakin ol *Parlak Yıldız*," diye onu sakinleş-

tirecek kelimeyi söylediğimde, beklediğim tepkiyi almıştım. Çünkü söylediğim sözle donup kaldı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. İlk önce bileğime baktı, artık bu soruna da bir çözüm bulmalıydım. Sonra kıyafetlerimi süzdü ancak hatırladığı gözlerimin rengi yüzünden bir türlü yüzüme bakmıyordu. Yine de öncekilere göre harika tepkiler veriyordu. En azından artık çığlık atmıyordu.

Onun bu sakinliğini fırsat bilip daha şefkatli bir tonda konuştum. "Sana sevdiğin pizzadan getirdim. Yanında da sevdiğin içecek var." Bu sefer bir tepki vermemişti ama açıkçası vermesini bekliyordum.

Yerimden aynı yavaşlıkta onu ürkütmeden kalkıp yiyecekleri hazırladım. Sırtımda bakışlarını hissediyordum, beni merak ediyordu. Bu iyiydi. Fark etmiyormuş gibi davrandım ve pencereyi açarak sonbaharın mis gibi havasının içeri girmesini sağladım.

Her zamanki gibi, "Hadi gel, ben çok acıktım," diye sohbet eder bir tonda konuştum.

Söylediklerimi dinlemiyor gibiydi. Gözü masada, yemeğin üzerinde takılı kalmıştı. Aylardır -*hatta yıl bile olmuştur*- uzun süredir en sevdiği bu yemekten mahrum kaldığını biliyordum. Sevinmesi gerekirken bir şeyler düşünüyormuş gibi dalıp gitmişti.

Bacaklarını indirip yataktan aşağıya salladı. Bu aslında beden diliyle heyecanlandığını gösteriyordu. Ağır hareketlerle ayağa kalktı. Yazmira masaya oturmadan oturmadım. Yeni bir şey deniyordum ve kötü bir tepki vermemiş olması beni mutlu etmişti. Bana gönderilen özel dosyadaki bilgileri kullanmanın zamanı gelmişti. O bilgiler, yürüyeceğim bu yolda benim yoldaşım olacaktı.

Pizzadan ayırmadığı bakışlarını yanında duran içeceğe çevirdi. Yine tepki vermiyordu ama elini uzatıp bir dilim pizza aldı. Küçük bir lokma alıp, tadını hissettiğinde, gözlerini

kapatıp en sevdiği yemeğe ulaşmanın özlemini yaşıyordu. Şu an mutlu olduğunu biliyordum. Yüzünde memnun bir ifade vardı. Gözlerini açıp bana baktığında bunu daha iyi anladım. Yüzüme baktığında korku yerine bir ışık gördüm. Kapkara bakışlarının ardında umut veren bir ışık!

Gülümsedi.

Melekleri kıskandıran gülüşünü görünce ben daha geniş gülümsedim. İçim huzurla doldu. Demek ki gülüşünü görmek için bu güzel kızı daha çok mutlu etmem gerekiyordu. Ona gülmek yakışıyordu. Gözleri gülüşüme takıldı. Kısa bir süre öylece kaldı. Sonra sanki bana hiç bakmamış gibi pizzasından yine küçük bir lokmayı kibarca alıp yıldızlara baktı. Doğru yoldaydım. Onu ürkütmeden, keyifle içecekleri doldurarak pizzadan bir dilim de ben aldım. Bütün gün kahve haricinde bir şey tüketmemiştim. Bu yemek ikimiz için de iyi olmuştu.

Çok sessiz bir yemek olduğu hâlde beni mutlu etmişti. Bir doktoru, hastasının gelişme gösterdiğini görmesi kadar hiçbir şey mutlu edemezdi. Yazmira'nın yüzünde gördüğüm ifade onun da mutlu olduğunu gösteriyordu. Hiç konuşmamıştı ki zaten bugün onu konuşturmak gibi bir niyetim yoktu. Bu aralar onu sık ziyaret edip çok yoruyordum. Yine de etkilenebileceği herhangi bir kötü olayda artık iğne ya da ilaçla uyumuyordu. Hatta bir aydır ilaçları kesmiştik. Her attığımız adım yeni bir gelişme olacaktı.

Doyduğunu anlayınca bir süre bekledim. Her zaman yaptığı rutin işleri yapsın istiyordum ama yerinden kalkmamıştı. Korkuyor mu yoksa sadece rahat olduğu için mi oturuyordu? Merak ediyordum. Bunu öğrenmek için bu işi ben üstlendim. Banyoya giderek sarı diş fırçasını alıp önüne bıraktım. Tek bir hareketi ya da vereceği herhangi bir tepki şu anki ruh hâlini öğrenmem için yeterliydi.

Rahat bir şekilde diş fırçasını alıp ayağa kalktı ve banyoya gidip dişini fırçaladı. Sanki fırçasını her gün ben veriyor-

muşum gibi doğal karşılamıştı. Bu normal değildi fakat kötü de değildi. Beni çok tanımasa da benden bir şeyler kabul etmişti. Banyoda işi bitince yatağa doğru yürürken gözleri bir anda pencereyi buldu. Esen güçlü rüzgâr saçlarını dağıtıyor, bu durum ilgisini çekiyor olmalıydı.

Hızlı adımlarla pencereye doğru yürümesiyle, refleks olarak yaslandığım duvardan hemen doğrulup birkaç adım attım. Bugünkü ruh hâli değişken olduğu için bir an endişelendim fakat sonra görüşüme demir parmaklıklar girdi. Bu demir parmaklıklar sadece geriye dönük bir hamleden ibaretti ve Yazmira için gerekli değildi. Çünkü Yazmira'nın kendisine zarar vereceğini düşünmüyordum. Kendisini her şeyden koruyan biri kendisine zarar vermezdi. Üstelik Yazmira kurtarılmayı bekleyen bir ruhtu sadece. Bazı odaların pencerelerinde, yani ağır hastaların odalarında demir parmaklıklar vardı ama bu oda için geçerli olmamalıydı. Yazmira ile o kadar ilgiliydim ki bu durumu gözden kaçırmıştım. Demir parmaklıklara bir çözüm bulmalıydım.

Kafasını biraz dışarı doğru uzatıp derin derin birkaç nefes soludu. Kendisini kasmıyor, şu anda korktuğu bir şey varmış gibi durmuyordu. Tüm bedenini rüzgâra kaptırmak ister gibiydi. Rüzgâra kapılıp uçmak ister gibi... Saçlarının rüzgârda savrulmasıyla yüzünde bir gülümseme daha oluştu ve o az önceki huzur yine beni bulunca aklıma bir fikir geldi. Yazmira'nın daha büyük gülümsemesi için yarınki planım belli olmuştu. Gökyüzüne buradan bakmamalıydı.

Bakışlarını yeniden yıldızlara dikti, sanki onlarla konuşuyormuş gibi bir süre baktı. Daha mutlu gibiydi. Bu bakışın anlamını tahmin ediyordum fakat yine de emin olmak için biraz daha bekleyecektim. Küçük bir çocuk gibi esneyip, tek elini yumruk yaparak gözünü ovdu. Ardından içeri girip, yatağına yatarak örtüyü başına kadar çekti.

Artık gitmem gerekiyordu. Diğer günlerin aksine onun daha rahat bir uyku çekeceğini biliyordum.

6. BÖLÜM

İlk Diyalog

Deniz hastaneye gitmeden önce kendisine gelmek için kısa bir duş alıp hemen hazırlandı ve dışarı çıkmadan önce bileğine çok sevdiği siyah deri kordonlu spor saatini takarken Yazmira'yı düşündü. Artık büyük bir sorun olmayacağını biliyordu ama saatinin akıbetini kestiremiyordu.

Hastaneye vardığında, Merve'nin hâlâ hastanede olduğunu öğrenip, odasına uğramadan önce beşinci kata çıktı. Merve, masasında oturmuş, gecenin raporlarını hazırlarken duyduğu ayak sesiyle başını kaldırdı ve yüzünü buruşturmamak için çaba gösterip içinden *ya sabır*, diledi. Bu adamla uğraşmanın zor olduğunu aylar öncesinden öğrenmişti ve bunun üzerine dün akşam aldığı yeni emir onu daha çok zorlayacaktı. Fakat yapmaktan başka çaresi olmadığı gibi bu görev için Deniz Akdoğan'a daha yakın olması gerektiğini biliyordu. Üstelik bunlar yetmezmiş gibi adam sinir bozucu şekilde çok yakışıklıydı. *"Neden hep böyle kasıntılar yakışıklı olur ki?"* diye düşünmeden edemedi.

Ayağa kalkıp zoraki bir gülümsemeyle, "Günaydın Deniz Bey," dedi.

Deniz, biraz yapmacık olduğunu düşündüğü kıza bir bakış atıp, "Günaydın Merve," dedi ve ardından hemen konuya girdi. "Yazmira nasıl? Gece bir sorun oldu mu?"

"Hayır, Deniz Bey, gayet güzel bir gece geçirdi. Uzun zamandan sonra gece uyanmadı ve şu an hâlâ uyuyor."

Deniz saatine bakıp başını kaldırdı. "Tamam, bir şey olursa odamdayım. Uyandığında hemen haber ver!" dedikten sonra arkasını dönüp odasına gitmek için asansöre yöneldi.

Merve ise derin bir nefes alıp işinin başına döndü. Ucuz atlatmıştı.

***

Deniz, orman kokulu odasında kahvesini içerken havanın iyi olmasına sevindi. Bugünkü planı için güneşli olması yeterliydi. Eylül ayıydı ama havanın dengesizliği Deniz'i tedirgin etmiş, neyse ki sabah, güneşi görmesiyle güne güzel başlamıştı. Bir aksilik olmaması için catering şirketini erkenden arayıp isteklerini sıraladı.

Telefonu çaldığında saat sekiz otuzu gösteriyordu. Hızla beşinci kata çıkarken bugün olacakları düşünüyor ve Yazmira'nın tepkisini merak ediyordu. Asansörden indikten birkaç adım sonra Merve'yi gördü. "İstediğim hazır mı?" Soruyu sorarken yürümeye devam ediyordu.

Merve hızla masasından kalkıp koşar adım Deniz'e yetişti. Yanında yürürken, "Hazır Deniz Bey, başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

Deniz gireceği kapıya odaklanırken, "Hayır, kimse içeri girmeye çalışmasın!" dedi.

Deniz...

Odanın kapısını yavaşça açtım. İçeri girdiğimde Yazmira'yı pencere önündeki masada oturmuş, kahvaltı ederken buldum. Saçları taranmıştı, üstünde su yeşili bir elbise, yüzünde kendini iyi hissettiğine dair bir canlılık vardı. Onu böyle görmek beni mutlu etti. Emin adımlarla masaya doğru yürüdüğüm sırada salatalık dilimine giden eli havada kaldı. Tepkileri çok iyiydi. Aslında raporlara göre gerçekten gelişme vardı fakat yeterli değildi. Asla yeterli olmazdı.

Çatalı tuttuğu elini geri çekti. Başını kaldırmadan yanına gelmemi bekledi. Masadaki iki kişilik kahvaltıdan dolayı birinin geleceğini anladığını umuyordum. Masanın yanında ayakta durup, "Günaydın *Parlak Yıldız*," dedim.

Başını kaldırmasa da kim olduğumu anladı. Çünkü rahat bir şekilde kahvaltısına devam etti. Masaya oturduğumda fark ettiğim eksikle sinirlerimi zapt etmekte zorlandım. O sırada kapı bir kez tıklatıldıktan sonra açıldı. Kilitlemeyi unutmuştum. Kahretsin!

Merve, "Biraz uzun sürdü Deniz Bey ama işte burada," diye lakayt bir tavırla konuşarak, elindeki menemen dolu tavayı masaya bıraktığında öfkeli bakışlarım onu buldu. Az önce hazır olduğunu söylemişti ve ben bunun hakkında Yazmira'nın önünde bir şey diyemiyordum.

Masaya yeniden döndüğümde Yazmira'nın menemene baktığını gördüm. Dosyada, sabah kahvaltısında en sevdiği şeyin menemen olduğu ve her zaman babasının kendisine özel olarak yaptığı yazıyordu. Şu anda menemene bakıp durduğuna göre o anları düşünüyor olabilirdi. Öğrendiklerimden sonra onun şu an çok üzüldüğünü tahmin edebiliyordum. Zaten okuduklarım ve duyduklarımdan sonra onu tanıyor gibiydim.

Yazmira'yı ilk önce rutin alışkanlıklarını geri getirerek iyi edecektim. Bu yüzden beslenme listesini değiştirmiştim. Cam

kapakla kapalı olan tavayı açtım ve kaşık yardımıyla tabağına iki kaşık menemen koydum. Teklifsizce tam tahıllı ekmeğini aldı ve yemeye başladı.

Yaşadıklarından dolayı kendisini şartlamış gibi bir hâli vardı. Bu bir nevi, psikolojide "öğrenilmiş çaresizlik" denilen şeydi. Geçmişte yaşadığı acı deneyimlerden çıkarılan negatif şartlanmaların, bugünkü davranışları belirlemesi! Bunu aşmamız biraz zor olabilirdi ancak Yazmira'nın başına bunlar gelmeden önce çok güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu öğrenmiştim. Bu durum belki de ilerlediğim yolda bana çok yardımcı olacaktı. Yazmira'nın hayatında zayıflığa yer yokmuş ve bunu hatırlarsa işim çok daha kolay olurdu.

Kimseyle konuşmaması, içine kapanıklığı daha önce çılgınca yaşadığı hayatla o kadar tezattı ki, bazen oturup *"İki kişi aynı mı?"* diye düşünmüyor değildim. O hayat dolu kızın bu duruma gelmesi gerçekten üzücü bir durumdu. Üstelik bu kadar yıllık doktorluk hayatımda neleriyle karşılaşmıştım ama böylesine üzülmemiştim. Onun kim olduğunu bildiğim için ona bir yakınlık duyduğumu biliyordum ve üzüntümün büyük bir kısmı da bundan sebepti. Yine de benimle birkaç kelime konuşsa belki daha farklı hissedebilirdim. Çığlıkları, sayıklamaları ya da arada kendi kendine söylediği şarkılar olmazsa sesinin tonunu bilen olmayacaktı. Yine de normal tonda bir diyalog kurmadığı için sesinin gerçek tonunu ya da sakince nasıl konuştuğunu bilmiyorduk.

Ben de yemeğe başladığımda, dışarıdan görünen uyumlu, normal bir çift ya da iki yakın arkadaşın yemek yemesi gibiydi. Fakat biliyordum ki Yazmira şu anda burada değildi, derinlere dalmıştı. Belki de önündeki yemeği en son ne zaman yediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Kim bilir? O olaylar olmadan önce ailesiyle birlikte belki de son mutlu kahvaltısında!

Kahvaltı sessiz geçmişti ve Yazmira bu sefer kendi iradesiyle dişlerini fırçaladı. Banyodan geri döndüğünde ayakta durmuş, ellerim cebimde camdan dışarı bakıyordum. Adımlarını duyuyordum. Hızlı adımları birden duraksar gibi olup sonrasında, bir şeyden kaçmak için her an tetikte bekleyen ürkek ve temkinli adımlara dönüştü. Saniyeler içinde adımlar birden durdu. Bir on beş saniye kadar kıpırdamadı, ben de dönüp bakmadım. Muhtemelen saatimi görmüştü. Başka bir şey aklıma gelmiyordu. Eğer öyleyse bu, ben bakmadığım zaman beni incelemeye devam ettiğini gösteriyordu.

Bileğime dokunduğunda düşüncelerimin doğruluğu kanıtlanmış oldu. Benliğim sanki bunu bekliyor gibi bedenim hiçbir tepki vermedi. Davranışları bir öncekiler gibi değildi. Bu sefer hırs, öfke veya korkuyla yapmıyordu. Daha çok inceler gibiydi. Onu ürkütmeden döndüm ve izlemeye başladım. Sakindi ama titremeye başlıyordu. Aslında bu hâli bile çok iyiydi. Yanında ela gözlü, bileğinde saat olan bir erkek var ve o sadece bakıyordu. Yazmira'yı anlamak için sakince beklemeye devam ettim. Burada değil gibiydi, sanki bir şey düşünüyordu. Kabaca olmasa da saatimi çıkarmaya çabaladı. Elleri titrediği için çıkarmakta zorlanıyordu ve birkaç kere elimi sıkıştırdı. Sonunda bileğimi bereleyerek saati çıkardı ve hiç düşünmeden pencereden dışarı attı. Yine de bu sefer vurup kırmamıştı. Zaten haftalardır böyle bir tepkide bulunmuyordu. Nefesini düzenleyip yavaşça bana döndü. Benden olumsuz bir tepki bekliyor olabilirdi.

Gözleri yine gözlerimi bulmamıştı. Çok zekiydi ve gözlerimi daha önce gördüğü hâlde aklının ona oyun oynamasına izin vermiyor, benim olduğumu artık bildiği için sadece bileğime bakıyordu. Gözlerinde gördüğüm hüzünden bileğime yaptığı tahribat için üzüldüğünü anlamıştım. Adım atmaya karar veremiyormuş gibi ayaklarını oynattı ve sonra bir adımda yanıma yaklaştı. Tüy gibi dokunuşlarıyla bileğimi okşadı. Şu anda çok daha başka biriydi. Sanki az önce kendisi zarar

vermemiş gibi şimdi incitmekten korkarak dokunuyordu ve bunu ilk defa yapıyordu. Kalbi tertemiz, ruhu kurtarılmayı bekleyen bir genç kızdı işte.

"Onu takma artık. Sana zarar verir," diye konuştuğunda şaşırmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Yaşadıklarının normal olmadığı düşünülürse çok güzel ve mantıklı konuşuyordu. "O sana zarar verir, takma!" dedi son kelimesinde hafifçe sesini yükselterek. Fısıltı gibi konuşsa da uzun konuşması iyiye işaretti. Tepki veriyor olması doğru yolda olduğumu, sessiz kalmasıyla hâlâ korkusunun devam ettiğini gösterirdi. Yavaş yavaş öz güveni yerine gelecekti. Geliyordu da!

Ellerini tuttum. İrkildi. Elini geri çekmeye çalışsa da izin vermedim. Sandalyeye oturmasını sağlarken, korkuyla sinip ona ne yapacağımı bekliyordu. Gözlerini ellerimden ayırmadı.

"O bir saat. Zamanı gösterir biliyorsun. Sen de daha önce kullanmışsın. Hatta en sevdiğin aksesuarınmış." Sessizce beni dinliyordu. Elini çekmeyi de bırakmıştı. Belki de kendisi hakkında bir şeyler biliyor oluşum ilgisini çekmişti. "Saatimi çıkarırken bileğime sen zarar verdin, saat değil. Ben yarın yeniden takacağım, sana da bir bileklik getireceğim."

"Sana saat değil, *o* zarar verir."

Bir yıldan fazla süredir kimseyle konuşmayan kız benimle konuşuyor -üstelik fısıldamıyor- ve ondan bahsediyordu. Bu beni heyecanlandırsa da sakin kalmaya çalıştım.

"Kim o Yazmira? Bana kimse zarar veremez. Sana da öyle."

Hiç tepki vermedi ama sözlerimi tarttığı belli oluyordu. Bakışlarını ellerine indirdi ve benim onu bırakmamı ister gibi bekledi. Anlaşılan konuşma kotamızı bugün doldurmuştuk ve o anlardan bahsetmeye niyetli değildi. Yine de fırsatı kaçırmak istemedim ve belki yeniden konuşur diye devam edip hoşlanacağı bir şeyler söylemek istedim.

"Öğlen yemeği için seninle arkadaki korulukta piknik yapalım ister misin? Ben her şeyi hazırladım. Ne dersin?" Başını yavaşça kaldırıp bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Gözleri ışıldadı ama yüzünde yine ifade yoktu. Sorun değildi, beni dinlediğini biliyordum ve tabii ki odadan dışarı çıkmak istediğini de...

Anlaşılan bugün farklı bir gün olacaktı.

Korku

Deniz, odasına geldikten hemen sonra bileğindeki berelenmeye pansuman yaptı. Çirkin bir görüntü oluştuğu için ve Yazmira bu görüntüden çekinmesin diye bileğini sargıyla kapladı. Sonrasında öğle saatine kadar odasından çıkmadı. Yazmira ile ilgili gün içi raporlarını, Merve'nin yerine bakan hemşire Nur'dan alıyordu. Nur hemşire onun diğer günlere göre daha huzurlu olduğunu ve sürekli dışarıya baktığını söylemişti. Deniz bu olumlu tepkilere sevinerek diğer günlerde yapacağı aktiviteler için bir liste oluşturdu.

Öğlen olduğunda Deniz, beraber yemek yiyebileceklerini düşünen ve kendisini ikna etmek için gelen Enise'yi geri çevirdi.

"Hastamla ilgilenmem lazım!"

Enise, "Aaa! Bileğine ne oldu?" diyerek bir anda reddedilmeyi göz ardı etti ve zaten bildiği şeyi Deniz'in bileğine dokunmaya çalışarak öğrenmek istedi.

Deniz, odasına rahat bir tavırla girip, aynı tavırlarla oturduğu koltuğun yanına gelen eski arkadaşına, yüzündeki sert ifadeyi bozmadan baktı ve elini çekti. Onun bu ilgisinden rahatsız oluyordu. Bunu ona iki ay içerisinde defalarca söyle-

mişti ancak kaba bir davranışı hak etmediği için ona hak ettiği kibarlığı göstermeye devam ediyordu.

"Ufak bir kaza."

"Geçmiş olsun, burada mı oldu?"

Deniz cevap vermedi. Çünkü her defasında Enise'nin bunu sormasından sıkılmış ve ucunun Yazmira'ya dokunacağını bildiğinden susmayı tercih etmişti.

"Kim yaptı? Yoksa Yazmira mı?"

"Yine aynı soru!" diye düşündü Deniz. Enise'nin bu ısrarlı sorularına sinirlense de özeline girmediği sürece tepki vermiyordu. Şimdi ise iş özeline giriyordu. Oysa hasta gizliliği herkes için geçerliydi. Burada bunları konuşup iyi niyetle paylaşması bazı hemşire ya da hasta bakıcıların diline düşebilir, bu da Yazmira'nın kulağına kadar gidebilirdi. Bu sebeple Enise'yi kırmamak için duymamış gibi işine devam etti.

Enise ise rahatsızca yerinde kıpırdandı. Bugün Deniz'e hiçbir kaçış yolu bırakmayacaktı. "Tamam, o zaman yemek konusuna geri dönelim. Çalışırken yemeğini aksatmaman lazım. Hem ben gelmeden önce hemşiresinden öğrendiğim kadarıyla hastan bugün fazla sakinmiş," dediğinde Deniz'in sabrı sınıra dayanmış, bakışları duyduğu sözlerle öfke saçmaya başlamıştı.

"Sen buraya gelmeden önce hangi sıfatla benim hastamı kontrol ediyorsun, Enise?"

Enise duruşu normal, ses tonu bir yanardağı andıracak kadar gürültülü adamdan bir adım uzaklaşıp ona ürkek bir şekilde baktı. Gülümsemeye çalıştı ve ağzını açıp bir şey söyleyeceği zaman Deniz'in konuşmaya devam etmesiyle sustu.

"Beni tanıdığını sanıyorsun Enise ve ne yazık ki çok yanılıyorsun! Geldiğim gün de söyledim, benim hastam benimdir! Sakın! Sakın bir daha aynı hatayı yapma!"

Enise karşısındaki adamdan çekindiği kadar, aynı zamanda onun bu hâllerini cezbedici buluyordu. Severdi böyle sert, ne istediğini bilen erkekleri. Uzaktan uzağa bile çok hoşlanırken şimdi bu kadar zamandır yan yana çalışmak Enise'nin ilgisini çoğaltmıştı. Deniz'in bu tavrına bir şey söylemedi. Aslında Deniz'in haklı olduğunu biliyordu. Böyle bir davranışı hiçbir doktor, özellikle Deniz asla kabul etmezdi. Elbet bir gün o sert kabuğu kırıp içine girmesini de bilirdi. Şimdilik ağırdan alması yeterliydi.

Deniz ayağa kalkıp, "Şimdi müsaade edersen odamı kapatacağım. Yemeğe gidiyorum," dedi.

Enise az önce olanların bir anda aklından uçup gitmesine izin verip hemen atıldı. "Nereye gideceksin?"

Deniz ona bakmadı bile. Yılışık insanları sevmezdi. Enise ve onun arkadaş grubu da bunlarla kaynıyordu. Yine de beraber okudukları yılların hatırına ona saygı duyup muhabbet ediyordu. Ancak bunun bir hata olduğunu çabuk anlamıştı. Birkaç adım atıp kapıyı açtı. "Pikniğe," diye ciddi bir tonda konuşsa da Enise alaycı kahkahasını tutamamıştı.

Enise, Deniz'den hiç beklemediği bu aktiviteye epey şaşırmıştı ama bunu belli etmeden kendine pay çıkardı. "Çok hoşsun, Deniz. Ben de çok severim piknikleri, bir ara beraber gidelim." O da birkaç adım atıp Deniz'e yaklaştı. "Ayrıca hastanı bırakamazsın sanıyordum?" diyerek yeni bir soru sorduğunda Deniz artık sinirini belli etmek zorunda kaldı.

"Ben de bunu hemşirelerden öğrenirsin sanıyordum!"

Deniz'in yaptığı imayla yerinde huzursuzca kıpırdanan Enise hiçbir şey söyleyemedi. Deniz bu tarz bir konuşma yaptığı için memnun değildi ama yine de kapıyı sonuna kadar açıp onun çıkmasını bekledi. Enise bu tavır karşısında daha çok bozuldu. Deniz ise onun nasıl olduğuna bakmadan, kapısını kilitleyip Yazmira'nın yanına gitmek için asansöre doğru ilerledi. Bir bayanla hiç girmek istemediği ilişkilerdi bunlar.

Deniz...

Az önceki önemsiz olayı kafamdan atıp kendimi sakinleştirdim ve Yazmira'nın odasına girdim. Nur, piknik sepetine masada kalan jelatinli bir tabağı yerleştirip bana bakıp bir baş selamı vererek yanıma geldi. Nur iyi bir hemşireydi ve bana çok yardımcı oluyordu.

"Her şey hazır, Deniz Bey. Hasta... Yani Yazmira da hazırlandı."

Bakışlarımla söyleyeceği şeyi hızla düzeltti. Bu hastane odalarındaki herkes hastaydı ancak bunu gözlerine sokmaya, onları rahatsız edecek şekilde hitap etmeye gerek yoktu. Kimse *hasta* kelimesinden hoşlanmazdı, özellikle böyle bir klinikte! Psikolojileri çok önemliydi. Hemşireler *hasta* kelimesine alışkın oldukları için Yazmira'nın yanında bazen unutabiliyorlardı.

"Tamam, teşekkür ederim, Nur. Bir de burada benim ya da Yazmira ile ilgili bilgileri kimseyle paylaşmazsan sevinirim," dediğimde mahcupça başını sallayıp onayladı.

"Peki, Deniz Bey."

Hâlinden gördüğüm kadarıyla Nur bunu isteyerek yapmıyordu. Nur odadan çıkarken ben de her şeyin hazır olduğunu bildiğim için Yazmira'ya baktım. Bahar çiçekleri olan beyaz, boyu dizlerinde biten bir elbise giymişti. Anlaşılan elbise giymeyi çok seviyordu. Kahverengi dalgalı saçları yine açıktı. Yüzünde bir gram bile makyaj olmasa da bahar gibiydi. Duru ve göz alıcı! Onun gibi güzel, masum bir kızı bu hayata yeniden kazandırmalıydım.

O, eski güzel hayatına, sevdiği arkadaş grubuna geri dönmeliydi.

Yatağında oturmuş, ayaklarını yataktan sarkıtmıştı. Bu hâli ve kısa boyuyla çocuk gibi görünüyordu. Çok tatlı bir çocuk... Gözleri, masmavi gökyüzüne dalmıştı. Ne düşündüğü-

nü sürekli olarak merak ediyordum. İç dünyası beni fazlasıyla çekiyordu. Kim bilir, o gizemli dünyasında neler saklıyordu?

"Hazır mısın Parlak Yıldız?" diye sorduğumda hafifçe irkildi. Belli ki geldiğimi bu sefer fark etmemişti. Şimdi ne düşündüğünü daha çok merak ettim. Sepeti aldım ve diğer elimi Yazmira'ya uzattım. Elimi gördü fakat tutmayı düşünmedi bile. Böyle bir hamle beklemiyordum zaten ancak her fırsatta şansımı deneyecektim. Ayağa kalktı. Haklı olarak yine çok ürkek ne yapacağını bilemez, şaşkın bir hâldeydi.

Ben kapıdan çıktığımda o hâlâ yerinde duruyordu. "Yemekleri soğutmayalım bence," dediğimde birkaç saniye daha durduktan sonra ufak bir adım attı. Sonra yavaşça asansöre doğru ilerledik. Ama burayı görünce geriye doğru korkak adımlar attı. Hiçbir şeyin bugünü bozmasına izin vermeyecektim! Diğer elimle itiraz etmesine izin vermeden hemen elini tuttum ve asansörün önünden geçip merdivenlere doğru yöneldim. İlk başta elini çekmek istedi, sadece saniyeler sonra ise ne yaptığımı görünce sakinleşti. Yine de elimi tutmuyor, ben onun elini tutuyordum.

Beş kat boyunca bize bakıp şaşıran, hemen ardından başlarını çeviren insanların sayısı o kadar çoktu ki... Anlaşılan hastanede artık fazlaca tanınıyordum. Yazmira ise dördüncü katta -düşmekten korktuğu için olabilir- elimi sıkıca tutmaya başlamıştı.

Birinci kata indiğimizde danışma masasında bir hemşireyle konuşan Enise ile göz göze geldik. Birleşen ellerimize baktı. Yoluma devam ederken bakışları Yazmira'yı buldu. Bakışlarında ilk önce şaşkınlık, ardından anlam veremediğim bir küçümseme gördüm. Üstünde durmadığım gibi o olumsuz bakışlardan enerjimizi düşürmemek adına Yazmira'yı ve kendimi geri çektim. Onun aksine ben buraya bir hasta için gelmiştim ve işimin en iyisini yapıp görevimi layığıyla tamamlayacaktım. Bu süre içinde olabildiğince evinde tedaviyi sürdürmeye çalışacağım bir ortam sağlamak zorundaydım.

Yazmira daha fazla burada kalmamalıydı. Çünkü dışarıdan gelen olumsuz etkenler o kadar fazlaydı ki yaptığım şeylerin ufak bir yanlış harekette geri tepmesinden korkuyordum.

Zemin kata indiğimizde büyük kapının olduğu kısımda gün ışığı yeni doğan güneş gibi duruyordu ve biz o ışığa çekilen kader mahkûmları gibi hızlı adımlarla ilerliyorduk. Benim de ruh hâlimin hastalarımla aynı olmasını, onları anlayabilmeme ve onlarla aynı düşünebilmeme bağlıyordum.

Kapıdan çıktığımızda hemen mis gibi havayı içime soludum. Yazmira'ya baktığımda yüzündeki ışıl ışıl gülümseme beni de aydınlattı. Sanki *"Dünyanın kirli yaşantısına inat ben buradayım!"* der gibiydi. Hep gülümsemesini ve gerçekten öyle hissetmesini o kadar çok isterdim ki... Bize dikilen bakışları umursamadan arka taraftaki koruluğa doğru ilerledim. Hastanenin arka kapısı biraz daha sakin ve dar bir koridorun sonunda olduğu için ön kapıyı tercih etmiştim. Yazmira'nın korkmasını ve bugünün mahvolmasını istemiyordum.

Korulukta ilerlerken hastanenin görüş açımızdan çıkmasını bekledim. Yazmira'nın kendisini bana açması için kimsenin olmadığı sakin, huzurlu bir ortam olması lazımdı. Uygun gördüğüm bir yerde durduk ve Yazmira'nın elini bıraktım. Bu sırada fark ettim ki kendi isteğiyle elimi tutmuştu. Sepeti açıp içinden piknik örtüsünü çıkararak uygun bir yere serdim. Yere çömeldikten sonra sepetten Yazmira'nın sevdiği yemekleri çıkardım. *Yaprak sarması, güveç, pirinç pilavı, çoban salata, tavuklu sebzeli börek ve ayran. Tatlı olarak da ekmek kadayıfı.*

Bu yemeklerin hepsini karıştırıp yiyeceğini sanmıyordum, çünkü çok uyumsuz bir menüydü ama yine de Yazmira bunları görünce mutlu olabilirdi. Tek tek yerleştirip çatal, kaşıkları da çıkarınca tepkisini görmek için başımı kaldırıp hâlâ ayakta dikilen kıza baktım.

Titriyordu. Hem de çok fena şekilde... Gözleri kocaman açılmıştı ve her an kaçacakmış gibi duruyordu. Gözlerinde... Korku vardı. Neden?

Fark ettiğim şeyle onun bakışlarını takip edip hemen arkama baktım. Gördüğüm kişiyle anında, tüm öfkem damarlarıma yayıldı. Bu aralar hiç olmadığım kadar öfkeleniyordum. Ukala tavrı, hain gülümsemesi ve... Ve ela gözleriyle Yazmira'ya bakıyordu.

Hayır! Burada olamazdı. Ne yapıyordu bu böyle? Her şeyden önce o bir doktordu. Hızla ayağa kalkıp, Yazmira'ya giderken attığı çığlıkla olduğum yerde kaldım.

"Gelme! Hayır!"

Piknik

Deniz...

Burada olmaması gerekiyordu fakat bunu bildiği hâlde burada bulunuyordu! Onun gösterdiği bu aptal cesaretinin beni tanımamasından kaynaklandığına emindim.

"Gelme! Git buradan! Gelmeyin!"

Yazmira'nın geriye doğru adım atmasıyla anında harekete geçtim. "Sakin ol Yazmira, hiçbir şey olmayacak." Harun'un suratındaki pis sırıtmayı sonra halledecektim.

"Sanırım yanlış bir zamanda geldim," diyen Harun'a hışımla döndüm fakat ağzımı açacağım sırada duyduğum haykırışla hayal kırıklığına uğradım.

"Gelmeyin!"

Bu çığlıklar yüzünden kontrolümü kaybetmemeye çalıştım çünkü hitap şekli beni de kapsıyordu. Bu kötü oldu... Çok kötü!

"Yanlış bir zaman olduğunu ikimiz de biliyoruz! Şimdi git buradan Harun!" Harun umursamadan lakayt bir şekilde bize yaklaşmaya başladı. Yazmira ise sırtını ağaca yaslayıp ellerini kendisini korur gibi kaldırdı. Kahretsin!

"Sen bana emir veremezsin! Ben senin hastalarından biri değilim, Deniz!"

Onun bir doktor olarak ve böyle özel bir klinikte görev almasına rağmen bu kadar pervasız olabildiğine inanamıyordum. Bu klinikteki doktorlar özenle seçiliyordu, her biri araştırılmıştı. Onun böyle bir davranışta bulunması ise gerçekten çok anlamsızdı.

Yanlış olduğunu bilmeme rağmen kaçmaması için Yazmira'nın elinden tutup Harun'a yaklaşmaya başladım. Yazmira'nın korkusu artıyor, çığlık atıyor ve elimden kurtulmak için çırpınıyordu ancak onu bırakamazdım. Bana güvenmesi lazımdı, benim yanımdayken ona zarar gelmeyeceğini bilmek zorundaydı. Oysa az öncesine kadar bunu az da olsa başardığımı düşünmüştüm. Harun ise sadece beş dakikada bunu altüst etmişti.

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin Harun?" Sorumla birlikte afalladı.

"Git! İstemiyorum git!" Yazmira'nın sesini duymazdan geldim.

"Neyi yapmak istediğime emin miyim?"

Yazmira'nın elini incitmeden biraz daha sıktım. Hâlâ debeleniyordu ve bırakırsam kaçacaktı. Harun'dan kaçmamalıydı. "Haddini bildirmemi şimdi mi istiyorsun?" Ses tonumla birlikte suratındaki ifade değişti. "Evet, cevap bekliyorum. Kararını ver!"

"Ben sadece ne yaptığını merak edip gelmiştim. Sıkıntı yok," diyerek ellerini kendisini savunur şekilde kaldırdı. Ardından yavaşça arkasını dönüp giderken sözlerimle durup yeniden bize baktı.

"Bir şey unutmadın mı?"

"Ne gibi?"

"Yazmira'nın gününü mahvetmek üzere olduğun için özür dilemek gibi!"

Yüzündeki merak önce şok dalgalarına ardından alaycı bir hâle dönüştü. Gülümsedi. "Şaka havamda değil..."

Yüzümün ciddiyetine çatılan kaşlarım eklenince sözlerini tamamlayamadı. Sadece mesleğinde yükselmek isteyen hırslı korkağın tekiydi ve haftalardır bu gibi teşebbüsleri yüzünden beni çok yormuştu.

"Bak Deniz, buna gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Düşünmen gerekmiyor, yap yeter!"

Derin bir iç çekip yenilmiş bir ifadeyle, "Özür dilerim Yazmira," dedi. Gerçekten korkağın tekiydi. Ya da yaptığı hatayı fark etmiş ve bu işin başhekime kadar gitmesinden endişe etmişti ki bu sefer kaçışı yoktu. Bunun hesabını verecekti.

Yazmira'nın çırpınışı duyduğu sözlerle bir anda durdu. Başını kaldırıp arkasını dönüp giden Harun'a bakmasa da nefes alışı düzelirken elimden kurtarmaya çalıştığı eli gevşedi. Sırtını ağaca yaslayıp öylece durdu. Hareket etmiyordu. Bir şey hatırlamış olmalıydı. Belki de söylenen söz ya da Harun'un ses tonu bir şeyi tetikletmiş olabilirdi.

Kısa bir süre beklemeye karar verdim. Bir otuz saniye kadar geçti. Bir dakikaya yakın bir süre sonra ağaçtan sırtını ayırdı ve birkaç adım attı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Olanlar onun için yeniydi. Bu kadar gürültüden sonra kendisine neden zarar gelmediğini merak ediyor olmalıydı.

Hem de ela gözlü iki erkek tarafından! Üstelik bir tanesi kendisinden özür dilemişti.

Yavaşça başını kaldırıp Harun'un gittiği yöne baktı. Harun orada değildi. Yine de gözlerini, sanki geri dönecek gibi tetikte durarak ileriye doğru dikti ve kısa bir süre daha bekledi. Hiç hareket etmedim, artık benden de korkuyor olabilirdi.

Sadece sakin bir ses tonuyla, "Hadi Parlak Yıldız, kimse sana zarar vermeyecek," dedim. Derin bir nefes alıp bakışları piknik için hazırladığım örtüye çevrildi. Çıkardığım birkaç yemek tabağının üzerinde gözleri gezindi. Sonra yeniden yola baktı. Temkinli bir şekilde yavaş hareket ederek elinden tutup birkaç adım attım. İtiraz etmedi. Ben yere çömelirken kendisi ayakta kaldı. Elini bırakıp sepetten kalan yemekleri de çıkardım. Örtünün üzeri yemeklerle dolunca ona baktım. Hâlâ yola bakıyordu. Durduğumu hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi.

"Yemekler soğumasın. Hem böyle bir bahar havası kaçmaz."

Bakışları korkak, hareketleri tereddüt içindeydi. Yavaşça yere oturdu. Bir an gözleri sargılı bileğime kaydı. Bir şey söylemediği gibi tepki de vermedi. Üzüldüğünü biliyordum artık. Karıncayı bile incitmeyen bir kız için üzücü olması kaçınılmazdı zaten. Birkaç saniyenin ardından çatalı eline alıp yaprak sarmasına batırdı.

Sıkı sıkıya tuttuğum nefesimi verip kendimi kasmayı bıraktım. Son eksiği de halletmek için cebimden telefonumu çıkarıp kendisi için yüklediğim müzikleri açtım. Yabancı şarkı dinlemeyi seviyordu. *Bebe - Siempre Me Quedara (Cocoain)* çalmaya başladığı anda put kesildi desem yeriydi. Kıpırdamıyor, sadece telefona bakıyordu.

Bir demet ışık
Karanlıkta.
Bana huzur versin diye
Zaman her şeye çare
Kaos ve huzur
Siempre me quedará *Hep benimle*
Denizin yumuşak sesi
Yeniden nefes almak yağacak yağmurda,

Bedenime yağacak ve can verecek içimde büyüyen çiçeğe.
Yeniden gülmek
Yeniden her gün bir anlığına seni düşünmek

Bir şey hatırlar gibiydi. Tebessüm etmek için dudakları kıvrılmak üzereyken durdu. Kendini kasıyor, serbest bırakmaktan korkuyordu. Bu da tek ihtimali önüme seriyordu. Bir şeyler yapması için izin verilmiş ve sonrasında bunu yaptığı için ceza almıştı! Eğer tespitim doğru ise işim çok daha zordu. Ona her şeyi rahatlıkla yapabileceğini göstermem lazımdı.

Bu hâle gelmeden önce gününü gün eden, arkadaşlarıyla her anın kıymetini bilerek, birçok macera sporları yaparak yaşayan bir kızmış. Hayat dolu, capcanlı! Yeniden öyle olmasını istiyor ve o hâlini çok merak ediyordum.

Yemeğine devam ederken sessizdi. Diğer şarkıya geçildiğinde yine kısa bir duraksama oldu ve ardından bir şey olmamış gibi yemeğe devam etti. Bu da en sevdiği şarkılardan biriydi oysa. ***LP - Lost On You.***

Hadi bir iki kadeh kaldıralım
Sende kaybettiğim tüm şeylere
Ah, ah... Söyle senin üzerinden mi kaybedildiler?

Anlamlı şarkılardı. Yazmira gerçekten zevk sahibi bir genç kızdı. Yemeğini bitirdiğinde yedinci şarkı bitiyordu. Çok yediği söylenemezdi, sadece yavaş yiyordu. Bunu diğer yemek saatlerinde fark etmiştim. Gözleri telefonumun yanındaki tatlıya takıldı. Yavaş hareket ederek tatlıyı önüne koydum. Yine elimdeki sargı dikkatini çekti. Sonra hızla gözlerini kaçırıp tatlısını yemeye başladı.

"Biliyor musun Parlak Yıldız, ben piknik yapmayı çok severim." Çok yumuşak ve sakin konuştuğum hâlde irkildi.

Beni dinlediğini hareketlerinin yavaşlamasından anladım ve devam ettim. "Ağaçlar bana her zaman huzur verir. Küçük bir çocukken, dayımın bahçesinde tırmanacağım diye tutturduğum ağaçtan düşmüştüm. Dizimde o günlerden kalma bir iz var. O zamanlar çok yakın bir arkadaşım vardı ve bana çok gülmüştü."

O günleri hatırlamak beni hüzünlendirdiği kadar gülümsetti de. Yazmira'yı ise hayallere daldırmış gibiydi. Acaba o zamanlar yanımda kimin olduğunu bilse bana farklı bakar mıydı?

"Eminim senin de ağaçlarla ilgili anıların vardır. Ailemle tek ve en güzel aktivitemiz pikniklerdi. Pikniğe çok giderdik. Annem tam bir piknik âşığıydı. Babam da onu mutlu etmek için sürekli bizi pikniğe götürür..."

"A-annem... Öldürüldü."

Sözlerimin kesileceğini düşünmediğim için Yazmira'nın konuşmasıyla irkildim. Konuşmasını hiç beklemiyordum ama daha şaşırtıcı olan ise söylediği sözlerdi. Annesinden ilk defa bahsediyordu. Daha doğrusu onu bulduklarında sayıklamaları hariç ağzından ilk defa anne kelimesi çıkıyordu.

Gözünden bir damla yaş düştü ama o yaş sanki onun gözünden değil de benim içimden kopmuştu. Yıllardır birçok şeyle karşılaştığım için her türlü şeye hazırlıklı olduğumu zannederdim. Oysa her hastamda farklı duygular içine giriyor, onların hislerini hissetmeye çalışıyor, onlara bunları yapanın insan olmadığını düşünüyordum. Özellikle yurt dışında gördüğüm vakalar daha acımasızdı. Bir insan başka bir insanın gülüşünü nasıl çalabilirdi? Bu zalimliği hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Benim annem de öldü," diye ihtiyatlı bir şekilde konuştum. Konuşmaktan vazgeçmesini istemiyordum. "Hatta onu bir trafik canavarı öldürdü diyebiliriz."

Birden başını kaldırdı. Gözlerimi es geçip yüzüme baktı. Bu tavırları onun buraya kapatılması hakkındaki düşüncelerimi doğruluyordu. Tepkisini ölçmek için onu, tetikleyici aile meselesinden bilerek uzaklaşmadım. Düşüncelerimin tescili için birkaç belirtiye daha ihtiyacım vardı.

"Bazen insanlar ailesini kötü şekillerde kaybedebilir. Benim bir arkadaşım var, adı Boris. Mesela o annesini hiç görmemiş. Gerçek anne sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor ve az da olsa bilenleri çok kıskanır. Benim annem öldü evet, yine de ben annemle büyüdüm ve sevgisini gördüm. Belki zamansız öldü, belki bir başkası ölümüne sebep oldu ama ne olursa olsun, annem vardı. Zaten her şey biz insanlar için değil mi?"

Bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Annem öldüğünde çok üzüldüm. Bir ara içime kapandım. Sonra babam gelip bana 'Annen senin böyle olmanı istemezdi,' dedi. Çok doğru söylüyordu. Annem zaten doktor olduğumu görmüş ve benimle gurur duymuştu. Aslında annem benimle ilgili istediği her şeyi görmüştü. Ben de onun diğer bir isteğini gerçekleştirmeye karar verdim. İnsanlara yardım ediyorum."

Yazmira'da bir hareketlenme olunca sustum ve ona baktım. Bir şey söyleyecek gibi dudakları kıpırdandı. Birkaç kez milimlik hareketlerle yerinden oynadı ancak herhangi bir söz söylemedi. Birkaç dakika öylece durduk. Gözlerimi üzerinden çekmeden onun her bir hareketini izlemeye başladım. Bakışları piknik örtüsünden koruluğun içine çekildi. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra karar verip ağzını açınca heyecanla beklemeye başladım.

"B-babam, beni s-sevmiyor."

Ağzından çıkan sözlerle anlatmak istediği şeye şaşırdım. Böyle mi düşünüyordu? Nasıl bunu düşünürdü? Birden düşüncelerimi durdurdum. Yaşadıklarından ve babasının son

bir yıldır davranışından sonra aslında bu çok normaldi. Ondan başka nasıl düşünmesini bekleyebilirdim ki? İki kere konuşmuştu ve ikisinde de aile bireylerinden bahsetmişti. En çok sevdiği insanlardan!

Ama babasıyla ilgili olan düşüncesi beni rahatsız etti. Neyse ki bu çözebileceğim bir durumdu. En azından öyle umuyordum. Belki de kendisini annesinden sonra yalnız hissettiği için konuşmuyordu. Kendi kendine ceza veriyordu. Ya da... Kahretsin! Tabii ya, babasının onu suçladığını düşünüyordu ki bu çok normaldi.

Yeni vardığım sonuçla birlikte, "Bence yanlış düşünüyor olabilirsin, Parlak Yıldız," diyerek konuşmasını sürdürmesini istedim.

Ne yazık ki şarkı değişince Yazmira'nın ilgisi de dağıldı ve yeniden müzik dinlemeye başladı. Pes etmedim ve bir kere daha şansımı denedim. "Babanı en son ne zaman gördün?"

Yine cevap vermedi. Aslında söylediklerimi düşünüyor olabilirdi.

Çok akıllı, derslerinde başarılı bir kızmış. Bir gördüğünü unutmadığı gibi söylenen her şeyi aradan yıllar geçse de hatırlayabilme özelliği olan birisiymiş. İyileştiği zaman onu güzel bir gelecek bekliyordu. Biliyordum ve artık bildiğim bir şey daha varsa o da Yazmira'nın hasta olmadığıydı!

9. BÖLÜM

Bileklik

Yazmira hasta değildi! Deli hiç değildi! Sadece ciddi bir travma geçiriyordu. Üstelik bunu atlatmasında yardımcı olan kimse olmamıştı. "*Özellikle de babası,*" diye düşündü Deniz. Yazmira'nın neler düşündüğünü az çok anlamıştı ve bir an önce bu durumu düzeltmesi gerektiğine inanıyordu. Ama öncesinde bir konuya açıklık getirmek için koridorda yürürken yönünü değiştirdi. Hayatı boyunca kolay affeden, unutan bir yanı olmamıştı. Şimdi de birkaç saat önce yapılan hatayı unutmamıştı. Yazmira'yı odasına bıraktığında yüzündeki huşu içindeki mutluluk bile Harun'un tavrını unutturamamıştı Deniz'e.

Harun üzerini değiştirmiş, çıkmaya hazırlanıyordu. Bilgisayarını kapattı ve telefonunu, araba anahtarını eline alarak ayağa kalkıp el çantasına uzandı. Kapıya doğru yürürken kapının birden açılmasıyla ürküp geriye doğru bir adım attı ve gördüğü kişi yüzünden bir an afalladı. Deniz'i görmeyi ve onun bu şekilde odasına girmesini beklemiyordu.

Hemen kendisini toparlayıp yerinde dik durdu. "Bu şekilde odama girip..."

"Kes!" Deniz öyle bir kükremişti ki Harun'un sözleri yarım kaldığı gibi yerinden sıçramasına da neden olmuştu. De-

niz, insanların ve kendisinin sınırlarını aşan bir insan değildi. Soğukkanlılığıyla bilinir ve olaylara her zaman çıldırtıcı bir sakinlikle yaklaşırdı. Ancak Harun onun kurallarını ihlal etmişti. Üstelik yardıma ihtiyacı olan hastasının yanında, onu korkutarak! Deniz şu anda tam da Harun'un dilinden konuşuyordu.

Bir an bile düşünmeden kapıyı kilitledi ve Harun'a doğru bir adım attı. Harun kilitlenen kapıyla birlikte tedirgin olup yutkundu. Öyle bir yutkunmaydı ki Deniz onun âdem elmasının sertçe hareket ettiğine tanık oldu. Yüzüne alaycı bir tebessüm hâkim oldu. Tam da tahmin ettiği gibi karşısındaki adam ne yaptığını bilmeyen korkağın tekiydi.

"Bu yaptığın doğru değil!"

Deniz gözlerini kıstı. "Öyle mi? Hangisi doğru? Senin bugün Yazmira'yı korkutman mı? Yoksa benim sınırlarımın üzerinde tepinmen mi?"

"Be-ben..." diye kekelerken Deniz yeniden Harun'un sözlerini kesti.

"Buraya seni dinlemeye gelmedim, Harun! Senin anladığın dilden konuşmaya geldim! Buraya, kalan son şansını tükettiğini söylemeye geldim! Umarım bu senin için bir uyarı olur ve başka bir zaman aynı hataları yapmazsın!"

Dönüp kapıya doğru giderken Harun şaşkınlığını üzerinden attı. "Bu da ne demek oluyor? Buraya gel! Bana bu sözlerin açıklamasını yapacaksın!"

Deniz ise söylenmesi gerekeni söylemişti, gerisiyle ilgilenmiyordu. Bu hastaneye Yazmira için gelmişti. Hiç kimse onu iyileştirmesine mani olamazdı. Hızla odasının kilidini açıp içeri girdi. Ardından yeniden kilitledi ve rehberinde en başta yer alan numarayı tuşladı. Açılan telefonda konuşan adama, "Bir sorun var," diye cevap verdi. "Evet, Adı Doktor Harun! Bir an önce gitmeli!"

Deniz bir süre karşı tarafı dinledi, ardından kararlı bir şekilde devam etti. "Anlıyorum. Hemen yarın! Kaldıkça Yazmira için tehlike oluşturacağına inanıyorum." Bir kez daha sustu. "Hayır, sadece biraz uzaklaşsa daha iyi olur. Bir ay gibi bir süre." Sustu. Dinledi. Sabırsız bir şekilde devam etti. "Hayır, istifaya zorlamayın, bu yeterli! Çünkü o süre içinde Yazmira'yı evine çıkarıp orada tedavisine devam etmek istiyorum." Sözlerinin ardından gelen konuşmayla gözlerini kapatıp biraz sinirlendi. "Beni buraya neden çağırdığınızı unutmayın! Ben öyle uygun görüyorsam demek ki yanlış giden bir şeyler var!" Gelen sözler üzerine sakinleşip, "Tamam, yarın müsait olurum. O zaman bir görüşme ayarlarım. Selamlarımı ilet lütfen," diye karşı tarafı cevapladı.

Telefonu kapatıp koltuğuna oturdu. Derin birkaç nefes aldı. Uzun zamandır böylesine öfkeli anlar yaşamamıştı. Burada her dakika bir şeyler oluyordu ve Deniz odaklanması gereken şeye vakit ayırmakta zorlanıyordu. En iyi çözüm buradan gitmeleri olurdu. Sakinleşince aklına Yazmira düştü. Bu saate kadar piknik yapıp müzik dinlemiş ve yürüyüş yapmışlardı. Gülümsedi. Yazmira'yı umduğundan kısa bir zamanda iyileştirebilir, onu eski hayatına geri kazandırabilirdi. Buna inanıyor ve bugün gördüğü olumlu gelişmelerden sonra kendini daha iyi hissediyordu. İki ayın sonunda güzel gelişmeler elde etmişti.

Günün kalanında Yazmira'yı birkaç kez ziyaret etmiş ve düşüncelerinin doğruluğundan daha da emin olmuştu. Yazmira'nın tek eksiği, daha önceden olduğu gibi ailesinin yanında olmasıydı. Çok ciddi bir olay yaşamış, kayıpları olmuştu ancak yeniden düzelebilmesi için yalnız olmadığını bilmesi gerekiyordu. Bunun için de en iyi yol Yazmira'nın bu hastaneden ayrılıp evine dönmesiydi.

Akşam karanlığı çökmüştü. Deniz hastaneden çıkıp evinin sessizliğine gitmeden önce son raporunu yazarken kapısı *-aynı bugün kendisinin Harun'un odasına girerken yaptığı*

gibi- sertçe açıldı. Bu gözü dönmüş adamın odasına ne amaçla geldiğini biliyordu. Birkaç saat önce çıktığı hastaneye geri döndüğüne göre haber ona iletilmiş olmalıydı. Karşısındaki adamı çıldırtırcasına bir sakinlikle pilot kaleminin kapağını taktı ve masasındaki yerine koyduktan sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı.

"İadei ziyaret mi yapmak istedin?"

Harun, az önce aldığı haberle yerinde duramayacak kadar öfkelenmişti. Soluğu bu haberin kendisine gelmesini sağlayan -*bundan birazcık bile şüphe duymuyordu*- adamın odasında almıştı. Onun rahatlığı karşısında öfkesi katlandı ve kızgın bir boğa gibi öne doğru atılarak masasına ellerini dayamadan önce sertçe vurdu.

Masadan çıkan tok ses sessiz odada yankılanırken Deniz yerinden dahi kıpırdamadı. Normalde böyle bir davranışa müsaade etmezdi. Saygısızlığa ve alanının ihlaline tahammülü yoktu. Ancak Harun'u kendisinin tetiklediğini biliyordu. Yine de buna pişman değildi. İşini iyi yapması için ayak bağlarının ortadan kalkması ve Harun'un bir doktor olarak tavırlarına dikkat etmesi gerekiyordu ki ayrıca Deniz, onun işten çıkarılmasını da engellemişti. Çünkü bu hastanede Yazmira için katı ve kesin kurallar vardı. Kim olduğu sorgulanamaz ve başhekim izin vermediği sürece hiçbir doktor onun dairesine giremezdi. Çoğu doktor bunu bilmese de duracakları sınırı onlara, Başhekim İlhan Baştürk söylemişti.

"Bunu senin yaptığını biliyorum. Buna rağmen böyle rahat oturmana şaşırıyorum. Neden biliyor musun?"

Deniz sessizliğini korudu ve başını iki yana salladı. Hiç merak etmiyordu ama adamın sinirini anladığı için konuyla ilgileniyormuş gibi dikkatini verip son kez anlayış gösterdi.

Harun sesinin oktavını iki kat birden yükseltip bağırdı. "Çünkü bir vicdanın olduğunu düşünüyor ve buraya geldiğimde mantıklı bir açıklama yapacağını umuyordum! Yanıl-

mışım! Ama vazgeçmiş değilim! Şimdi bana bir açıklama yapacaksın!"

Deniz kollarını çözdü ve oturuşunu düzeltti. "Ne açıklaması?"

"Kim bu kız? Sen kimsin? Tek bir sözünle nasıl beni bir ay ücretli izine yollarlar? Üstelik elimi kolumu bağlayacak birkaç sebep daha koydular önüme. Sesimi bile çıkartamıyorum."

Son cümlesinde sesi daha kısık çıkmıştı. Kaybetmişliğin, yenilginin ses tonuydu bu. Deniz bu ses tonunu mesleği dışında da çok duymuştu. Harun'un kötü bir insan olmadığını düşünüyordu ama bu işine engel olmasına neden oluyorsa acıması olamazdı. Çünkü söz konusu bir genç kızın hayatıydı ve Harun'un anlamadığı işte tam da buydu. Bir hastanın, bir insanın hayatı üzerine ufak olsa da oyun oynamasıydı. Üstelik Deniz öyle şeyler görmüş ve yaşamıştı ki bunun devamının geleceğini biliyordu. Doğası gereği bir insan için, meslektaşı için üzülse de yardıma muhtaç bir başka insan için geri adım atmadı.

"Bilmeniz gerektiği kadarını İlhan Bey sizlere açıklamış. Daha fazlasını öğrenmek için uğraşma, başın ağrır! Ama benden sana ufak bir tavsiye, bu son yaptığına daha önceki hatalarını ekleyip otur düşün. Geri döndüğünde bir daha tekrar etme ki istediğin konuma gelebilesin."

Harun sanki o odada değilmişçesine transa geçmiş gibi görünüyordu. Deniz'in söylediklerini duysa da bir cevap vermedi. Yavaşça geri çekilerek dik durdu. Odada gözlerini gezdirdikten sonra Deniz'e baktı. Yapacak bir şeyi ya da kim olduğunu bilmediği insanlarla uğraşacak gücü yoktu. Yine bir şey söylemeden başını belli belirsiz salladı ve dışarı çıktı.

O sırada içeri girmek için aralık kapıdan odaya bakan hemşire Nur'u gördüğünde, "Gel," diyerek içeri girmesini istedi.

"Deniz Bey, bir gelişme olursa demiştiniz..."

"Evet?" diyerek hemşirenin sözlerini kesip hemen konuya gelmesini istediğini belli etti. Hemşire o kadar şaşkın görünüyordu ki üstelik aramayıp buraya geldiği için Deniz daha çok meraklandı.

"Yazmira, sizi istiyor."

Şimdi şaşırma sırası Deniz'deydi. Nasıl olduğunu anlamadan, ayağa kalkarak, hemşireye doğru birkaç adım atıp önünde durdu.

"Nasıl anladın bunu? Konuştu mu?"

Hemşire hâlâ şaşkın bir hâlde başını olumlu hareket ettirdi. "Evet, iki defa bana bakarak *'Doktor Deniz,'* dedi. Ben de sizi çağırmam gerektiğini düşündüm."

Deniz, Yazmira'nın buraya geldiğinden beri kimseyle doğrudan konuştuğunu görmeyen hemşirenin şaşkınlığına anlayışla baktı. Ardından hemen odasından çıkıp hemşirenin çıkmasını bekledi. Sonra da kapısını kilitleyip asansöre doğru koştu. Kendisine seslenen Enise'yi duymadan yoluna devam etti. Asansörle yukarı çıkarken aklına gelen ufak bir düşünce onu mutlu etti: *Yazmira'nın güçlü hafızası ismini ve kim olduğunu unutmasına izin vermemişti.* Yüzünde bir tebessüm oluştu. Asansör beşinci kata çıktığında hızla koridorun sonundaki odaya ilerledi. Kapıyı yavaşça açıp yatağında oturan ve yine beyaz gecelik giymiş olan kıza baktı. Dizlerini kendisine doğru çekmiş, kollarını da bacaklarının etrafına dolamıştı. Bu, onun kendini koruma pozisyonuydu.

Yazmira'nın da onun geldiğini anlamış gibi başını yavaşça kaldırıp, gözlerini es geçerek yüzüne bakmasını içindeki heyecan kıpırtısıyla karşıladı. Bu masum kızın bir tepki vermesi onu mutlu etmişti. Kapıyı kilitleyip, yavaş adımlarla onu ürkütmeden, yanına giderek yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Sustu, bir şey söylemeden önce Yazmira'nın konuşmasını bekledi. Birkaç dakika sonra Yazmira'nın kıpırdandığını görünce bakışları, kızın sımsıkı kapattığı eline kay-

dı. Her ne saklıyorsa göstermeye karar vermiş gibi avucunu açıyordu.

Deniz dikkatle onu izliyordu. Yazmira avucunu açıp Deniz'e doğru uzattı. Titrek ve yumuşak elinde beyaz taşlarla bezenmiş yıldızlardan oluşan beyaz altın, kırık bir bileklik gördü. Yazmira'nın bir açıklama yapması için bakışlarını yüzüne kaldırdı. Çünkü Yazmira ona bilekliği vermiyor, gösteriyordu.

Yine birkaç dakika öylece kaldılar. Deniz onun konuşmaya çalıştığını, kendiyle mücadele ettiğini görüyordu. Uzun süredir sadece iç sesiyle konuştuğunu tahmin ettiği bir kızdan daha fazlasını beklemenin haksızlık olacağını da biliyordu.

Sonunda Yazmira'nın kuru pembe dudakları kıpırdandı.

"Be-benim... Bu benim ama kırık. *O* kırdı."

Deniz şaşkınlıkla Yazmira'ya baktı. Böylesine konuşması ve o yaşadığı acı anlardan bir parça olsa da bahsetmiş olmasına, kendisine güvenmesine şaşırmıştı. Bugün Yazmira'ya bileklik getireceğini söylemişti. Bunu unutmamıştı ve kendisinin bilekliği olduğunu gösteriyordu. Deniz okuduğu kayıtlardan bu bilekliği anımsamıştı. Yazmira'yı kurtardıklarında avucunda sıkıca tuttuğunu ve kimseye vermediğini okumuştu. Zaten bu hastanedeki tek kişisel eşyasıydı. Öğrendiği kadarıyla bu bilekliği babası ona yıllar önce doğum gününde almıştı.

Deniz bir an ne yapması gerektiğini bilmese de Yazmira'ya bakıp bilekliği almak için elini uzattı. Ancak Yazmira da elini aynı anda ürkerek geri çekti.

Deniz yumuşak bir sesle, "Onu tamir ettirebilirim, sonra da bileğine takarız. İster misin?" dedi.

Yazmira bilekliğine baktı. Yüzü hüzünle doldu. "So-sonra taktığım için bana kı-kızacak mısın?"

Deniz gözlerini kapatıp içinden Yazmira'ya bunu yapan kişi için lanet okudu. Sonra yeniden genç kıza baktı. "Sana

ben dâhil hiç kimsenin kızmaya hakkı yok. Sen özgür bir bireysin, Yazmira. Senin kendi kararların var. Eğer sen bunu takmak istiyorsan takarsın. Kimse sana karışmaz. Karışamaz! Ben yarın yeni bir saat takacağım. Bana da kimse karışamaz." Sustu. Yazmira'dan bir tepki bekledi. Gelmediğini görünce devam etti. "Senin için bunu tamir ettirmemi ister misin?"

Yazmira biraz düşüncelere dalıp gider gibi sessizce durdu. Sonra yine konuşmadan, elini uzatıp bilekliği Deniz'in almasını istediğini belli etti. Deniz gülümsedi. Uzanıp bilekliği alırken, kendi gülümseyen yüzüne Yazmira'nın baktığını görüp yavaşladı. Elini hemen elinden çekmedi ki zaten Yazmira da elini sıkıca tutmaya başlamıştı. Deniz bu duruma karşın ne düşüneceğini bilemez bir hâlde karmakarışık düşünceler içine girdi.

Yazmira'nın bakışları, sıkıca tuttuğu ele indi ve bir süre orada oyalandı. Tahrip ettiği bileğini okşadı. Yüzü hüzünle dolarken, yavaşça yatağına uzanıp Deniz'in elini sıkıca tutmaya devam etti. Başını yastığa koyduğunda Deniz'in elini iki elinin arasına aldı, yüzüne doğru götürüp yastığına yasladı ve gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Deniz ise mutluluk içindeydi, çokça şaşkınlık ama en çok umut hissediyordu. Yazmira iyi olacaktı. Çünkü Yazmira'nın bu hareketinin kendisine duyduğu güvenden kaynaklandığını biliyordu. Gözlerinin ela olmasının sorun olmadığını gösterircesine ellerine sarılmıştı. Sevgiyle!

Şimdi de Yazmira ile beraber uyuyormuş gibi sükûnet hâkimdi binbir hisle boğuşan kalbine!

Hisler

Deniz gecenin bir yarısına kadar Yazmira'nın huzurla nefes alışverişini izledi. Saatin nasıl geçtiğini fark etmedi bile. Öylesine dalmış, öylesine huzur dolmuştu ki ilk defa böylesine mutlu hissediyordu. Yazmira'ya yakın olmak *ona* yakın olmak gibiydi. Yavaşça elini çekerek ayağa kalktı. Eve gitmesi gerekiyordu. Üzerini değiştirip birkaç saatlik uykudan sonra Yazmira'nın bilekliğini yaptıracak, ardından diğer işlerini halledecekti.

Yazmira'nın üstünü örttükten sonra dönüp odadan çıkmak istedi ama kendisini ne olduğunu bilmediği bir duygu ele geçirmişti. Buradan, Yazmira'nın bu sevgi dolu hareketinden sonra böyle hiçbir şey olmamış gibi çıkarsa sanki ona ihanet edecekmiş gibi hissetti. Bu yüzden içinden geleni yapmak için yavaşça eğildi ve onun alnına ufak bir buse kondurdu. Geri çekilirken çok merak ettiği kokusunu da içine çektiğinde birden duraksadı. Yazmira'ya karşı birçok his barındırıyordu kalbinde ama... Düşündüğü şeyle birden sarsıldı. Hislerinin içinde aşk türünde bir sevgi olabilir miydi? Yazmira'yı tabii ki seviyordu. Çünkü o ailedendi ama aşk?

Birden bakışları genç kızı buldu. Ardından hislerini çözmese de yaptığının yanlış olduğunu düşünmedi. *"Asıl doğru*

olan bu," diye düşündü. Aşk ya da değil, Yazmira onun için değerliydi. Yazmira'ya karşı -*kilit altında tuttuğu ve henüz farkında bile olmadığı*- hissettiği yakınlığı Yazmira elini tutarak ona yol göstermişti. Deniz gülümsedi. Doktor olan kendisi olsa da bazen yol gösterilmeye ihtiyacı oluyordu.

Doğrulara yatakta uyuyan genç kıza bir kere daha baktı. Ardından odadan sessizce çıktı. Hemşire Nur'a gereken talimatı verip kendi odasına inmek için asansöre doğru ilerledi. Eşyalarını alıp çıkması da bir yarım saat sürünce hastaneden çıkması saat ikiyi buldu. Kısa sürede evine varıp, hemen üstünü değiştirerek bir duş aldı. Ardından saatin alarmını kurup sadece iç çamaşırıyla yatağına yığıldı. Bu mutlulukla uykuya dalması uzun sürmemişti.

***

Sabah alarmın sesine uyandı, yataktan kalkarak banyoya girip işlerini halletti. Saat 07.30'u gösteriyordu. Çift gözlü dolabına gidip mavi bir gömlek ve ona uygun bir pantolon seçip hızla üzerini giyindi. Amerikan tarzı mutfağına girerek, kahve makinesine kahve ekleyip çalıştırdı. Bir fincan çıkarıp hazırladıktan sonra dün boşaltmadığı küçük çantasının yanına gitti. İçindeki kirli kıyafetlerini alıp diğerleriyle birlikte çamaşır makinesine yerleştirdi. Sonra da yanına alması gereken temiz kıyafetleri çantasına yerleştirip hazırlanan kahvesini içmek için mutfağa geçti.

Bar tezgâhta otururken yine kendisini düşüncelerin esir almasına izin verdi. Bu evi geçici olarak kabul etmişti ama hiç sevmemişti. Daha doğrusu kendi büyük evine yıllardır gitmemiş olsa da orayı özlüyordu. Burası sanki kasvet doluydu, üstelik doğru düzgün salonu bile olmayan bir eve Yazmira'yı getiremezdi. Evet, onu evine getirecek, sadece evine

getirmekle kalmayıp ona yakın arkadaş olabilecek her türlü aktiviteyi yapacaktı.

Kahvesi bittiğinde bardağı lavaboya bırakıp çantasını alarak evinden çıktı. Bir an önce bilekliği yaptırsa iyi olacaktı. Tam apartmandan çıkmıştı ki telefonu çalmaya başladı. Kendisine tahsis edilen arabanın -çünkü kendisininki Amerika*'da kalmıştı*- kapısını açıp eşyalarını ön yolcu koltuğuna koydu ve telefonunu açtı. Arayan Nur hemşireydi.

"Alo?"

"Deniz Bey, Yazmira uyandı ve bir saattir kahvaltı için sizi bekliyor."

Hemşirenin sözleriyle Deniz'in dudakları yukarıya kıvrıldı. "Bunu kendisi mi söyledi?" Her bir detayı öğrenmek istiyor ve Yazmira'nın bu isteğini nasıl dile getirdiğini merak ediyordu. Bu sırada arabanın sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdı ve navigasyona gideceği yerin adresini girdi.

"Uyandığında mutsuzdu. Suratı asıktı ve yüzüme bakmadı. Önce kötü bir rüya gördüğünü düşündüm. Sonra kahvaltısını getirdim ama buna da bir tepki vermedi. Yine *'Doktor Deniz'* dedi. Ben de henüz gelmediğinizi ve kahvaltısını bitirene kadar geleceğinizi söyledim. Ancak bu sefer de *'Ben Deniz ile kahvaltı edeceğim,'* dedi. Ben ne yapacağımı bilemedim. Hâlâ sizi bekliyor."

Deniz yavaşça hareket ettirdiği arabayla birkaç metre gitmişti ki Yazmira'nın kullandığı cümleyle ani bir fren yaptı. Ağzı açık bir şekilde kulağında telefon öylece boşluğa bakıyordu. Yazmira onu sonunda kabullenmişti. Sonunda! Yazmira ona güveniyor ve de arkadaşlığını istiyordu. Gülümsedi. Hemşire Nur'un, "Deniz Bey, orada mısınız?" diyen sesiyle kendine geldi.

"Evet, geliyorum. Sen bol yumurtalı iki kişilik menemen yaptır. Birazdan orada olurum," diyerek telefonu keyifle kapattı. Arabayı çalıştırmadan önce aklına gelenle son bir tele-

fon görüşmesi yapmak için İlhan Bey'i aradı ve navigasyonu iptal edip öğrendiği tek yoldan kliniğe gitmek için hareket etti.

Deniz hastaneye vardığında, çalışanların kendisine bakıp fısıldamalarını anlayışla karşıladı. Haberler çabuk yayılıyordu. Yazmira ile ilgili yaptığı ne varsa hemen herkes duyuyordu. Odasına gidip, eşyalarını bırakmak için birinci kata indiğinde elinde evraklarla odasına doğru gelmekte olan Sema Hanım'ı gördü. Bugünkü planı için İlhan Bey onu aramış olmalıydı.

"Günaydın," diyerek selam verdiğinde Sema'dan da güzel bir gülümsemeyle karşılığını almıştı.

"Günaydın Deniz Bey, umduğumdan daha hızlı bir şekilde hastanızı iyi ediyorsunuz," diyerek direkt mevzuya giren Sema'yı garipsemedi, Deniz. Odasının kapısını açtı ve onu içeriye davet ederken sorusunu yanıtladı.

"Yazmira'nın hasta olmadığına karar verdim ve değişik bir yol izliyorum. Sanırım bu süreci hızlandırdı."

Sema duyduklarıyla şaşırıp, gözlerini açarken Deniz'in el işaretiyle tekli koltuklardan birine oturdu. "Bu durumu biraz açabilir misiniz?"

Deniz hiç vakit kaybetmeden hazırlanırken bir yandan da Sema'yı bilgilendiriyordu. "Yazmira, sadece kötü bir olay ve bunun akabinde çok büyük bir kayıp yaşamış. Akli dengesi, hafızası, hisleri olduğu gibi yerinde! Sadece korkularını atlatamadan onları tetikleyecek bazı önemli şeyler üst üste gelmiş."

Sema, "Harun gibi mi?" diye araya girerek asıl konuyu da ufak bir imayla öğrenmek istedi.

Deniz, gelen soru şeklini yakaladı ve hiç taviz vermeden devam etti. Bu sırada evden getirdiği dosyalarını kilitli dolabına koyuyordu. "Evet, Harun gibi! Sizler öyle bir doktoru burada çalıştırıp hassas hastaları önemsemiyor olabilirsiniz

ancak ben hem işimi en iyi şekilde yaparım hem de hastalarıma, meslektaşlarıma verdiğim önemden çok daha fazlasını veririm."

"Şu durumda bizlere hakaret ediyorsunuz."

Aslında Sema olan biteni anlamış, Deniz'e hak vermiş olsa da Deniz'in tavrını ukala bulduğu için konuyu irdelemek istemişti. Deniz de bunu fark edip elindeki işi kısa süreliğine bıraktı.

"Bakın Sema Hanım, amacım saygısızlık değil. Siz Yazmira konusunda buradaki herkesten daha çok bilgi sahibisiniz. Benim buraya kalıcı olarak gelmediğimi ve hiçbirinizin yerinde gözüm olmadığını da biliyorsunuz. Benim çalışma şeklimi az çok duymuşsunuz. Burada Harun gibi bir doktorun yaptığı hata ben burada olsam da olmasam da sizce affedilir mi?"

Sema başını olumsuz şekilde sallayınca Deniz devam etti. "Yani hastam için doğru olanı yaptım ki onun hakkında soruşturma açılmasını bile sağlayabilirdim. Yine de ben sadece işimi yapıyor ve buna kim engel olursa onu yolumdan çekiyorum o kadar! Ve asıl konuya gelirsek Yazmira hasta değil. Şimdilik bir arkadaşa ihtiyacı var ama aslında henüz çözemediğim bir şeye daha ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum. Onu bulduktan sonra da kendisini bulması için yapmam gereken tek şey sahip olduğu öz güveni geri getirmek!"

Ardından odadan çıkmak için hareketlendi. "Müsaadenizle, Yazmira beni bekliyor."

Sema takdir dolu bakışlarını çekerek anlayışla başını salladı ve ayağa kalkıp elindeki evrakları gösterdi. "Bunları imzaladıktan sonra istediğiniz izin yetkisi sizde." Evrakları Deniz'in masasına bırakarak, "Size iyi günler," dedi ve sözlerini bitirip, konuyu uzatmanın bir anlamı olmadığını bilerek odadan çıktı.

Deniz derin bir nefes alıp kâğıtları imzalamayı sonraya bıraktı ve Yazmira'yı daha fazla bekletmemek için odasından çıktı.

Deniz...

Odaya girdiğimde pencere kenarındaki masada kahvaltı hazır bekliyordu. Yazmira masanın başındaki sandalyede oturmuş, dışarıyı izliyordu. Geldiğimi hissetmiş gibi bana doğru döndü. Gözlerimi es geçip yüzüme baktı ve tebessüm etti. Aslında yanına her geldiğimde ilk önce gömleğime bakıyor, hemen sonra ise bakışlarını kaçırıyordu. Doktor önlüğü giymemem kendisini bana daha yakın hissettiriyor olmalıydı.

Gülümsemesi kısa bir an genişledi ve ben bu büyülü gülüşte kaybolmak istedim. Gülmek ona o kadar çok yakışıyordu ki sürekli onu gülümserken hatta kahkaha atarken görme isteğimle mücadele ediyordum. Henüz çok erkendi. Ondan aldığım güveni hemen kullanmak istemediğim için temkinli davranmaya devam ederek, onu ürkütmeden, yavaş adımlarla masaya doğru gidip en neşeli sesimle, "Günaydın Yazmira, bugün nasılsın?" diyerek karşısındaki sandalyeye oturdum.

Hiçbir karşılık gelmeyeceğini bilsem de aslında içten içe bekleyen benliğim yüzüne bakıp bekledi. Dudakları kıpırdanınca aynı anda kalbim dudaklarının hareketlerini taklit edermiş gibi titredi. Heyecanlı bekleyişimi fark etmeden mırıldandı.

"Gece gitmişsin?"

Ah, işte yine beklemediğim bir yerden soru soruyordu. Bu kızın aklı çok fena çalışıyordu. Ben bugüne odaklanırken o gecenin sorularını almadan yeni güne başlamıyordu.

"Gece burada kalmam için müsait bir zaman değildi ama kısa bir süre sonra bu mümkün olabilir," dediğimde dudaklarını büktü. Üzülüyor muydu?

"Neden kısa bir süre sonra? Şimdi ne engel var?"

Şu an bu olana inanmakta güçlük çekiyordum. Bir doktor olarak birçok şeyi gördüğümü sanırdım ya da gelecek olan her tepkiyi öngörebilir, bilebilirdim ancak Yazmira beni her dakika şaşırtıyordu. Sadece iki ay önce tanışmıştık ama o bana güvenip yakınlık göstermişti. O sadece bir arkadaş istiyordu. Diğer doktorlar nasıl olur da bunu anlamamışlardı? Nasıl onun yalnızlığını görememişlerdi?

Elimdeki Yazmira ile ilgili özel dosyanın şu an yaşadıklarımızla ilgisi yoktu. Meslektaşlarım dosya olmadan da bunu görebilecek yeteneğe sahiptiler. Yine de bu durumu görememiş, Yazmira'ya çare olamamışlardı. Ya da gerçekten Yazmira ile ilgili gizem onları ürkütmüştü. Çünkü nereden geldiğini, kim olduğunu bilmiyorlardı. Kim olduğunu bilseler belki de durum farklı olabilirdi. Daha farklı bir özen gösterebilirlerdi. Ben de henüz Yazmira'nın asıl ihtiyacı olan şeyi çözememiştim ama doğru adımlarla ona yaklaşabilmiştim.

İstemeden girdiğim düşüncelerimden hızla çıkıp ayağa kalktım. Bu sefer profesyonellikten çıkıp içgüdüsel olarak Yazmira'ya yaklaştım. Önünde diz çöküp ellerini ellerime vermesi için elimi uzattım. Bir süre elime baksa da bana doğru dönerek elini uzattı. Yumuşacık ellerini tutup, başparmağımla okşarken diğer yandan açıklamaya başladım.

"Hiçbir engel yok. Sadece seninle ilgili planlarım var ve bu hastane ortamı uygun değil."

Gözleri irice açıldı. Bana hâlâ bakmıyor olsa da bununla mücadele ettiğini görebiliyordum. Bana güvense de gözlerimin ona çağrıştırdığı şeyden korkuyor, şimdiki güvenin yerini yeniden korku alır diye tereddüt ediyordu. Saniyeler sonra yeniden konuştu. Durumumuz bir süre böyle bebek adımları gibi ilerlese de kısa zamanda epey yol katetmiştik.

"Ama ben burada yaşıyorum. Başka gidebilecek bir yerim yok ki," dediğinde kalbim acıdan ağzımda patlayacaktı. Her geçen an *ona* daha çok benzediğini görüyordum.

Nasıl olur da babasının onu silebileceğine inandığına hâlâ şaşırıyordum. Bu durum yeterince kötü bir hâl almıştı. Daha fazlasının olmaması için bu akşam bunu halletmem lazımdı.

"Sana karşı dürüst olacağım, Yazmira. Çünkü aramızdaki ilişkinin ilk önce yalan olmayan bir arkadaşlıktan geçmesini istiyorum. Sen çok özel bir kızsın. Senin hakkında öğrendiklerim ve senin kişiliğin beni çok etkiledi. Yaşadığın o korkunç olayı az çok biliyorum," dediğimde titremeye başladı. Hemen onu sakinleştirmek adına devam ettim.

"Senden bana bunu ne şimdi ne de sonra anlatmanı istiyorum," dediğimde titremesi azaldı. "Senden istediğim tek şey, önüne bakman. Bırak her şey geride kalsın. Kaçırıldığında yapacak hiçbir şeyin olmadı, bu saatten sonra da olmayacak. Kısacası ben senin yerinin bu hastane olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden hayatına baştan başlaman gerekiyor. Ben de sana bu yolda arkadaşın olarak yardımcı olacak, eski yaşamına dönmen için elimden ne gelirse yapacağım."

Birden başını kaldırdı ama o kadar alışmıştı ki bu duruma hiçbir erkeğin gözlerine bakmadığı gibi benim gözlerime de bakmadı. Sadece yüzümü inceledi.

"Peki, beni nereye götüreceksin?"

"Huzur bulacağın, yalnızlık çekmeyeceğin başka bir yere."

"Se-Sen de gelecek misin?"

Sanırım heyecanlanınca kekeliyordu. Tebessüm ettim bu hâline. Öyle savunmasızdı ki şimdilik sadece güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Ve beni yanında istemesi sanırım benim için söyleyebileceği en güzel şeydi. Konuşması, ses tonu, o kadar nahif ve güzeldi ki, huzur veren bir melodi gibiydi. Sırf daha fazla konuşması için konuyu uzattıkça uzatıyordum.

"Benim de gelmemi ister misin?"

Sorumla birlikte hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

Gülümsemem genişledi. Sanırım gideceği yerde yalnız olacağını sanıyordu. "Yanında olacağım. Sen istediğin sürece yanında olacağım, Yazmira."

"Buradan çıkmamıza izin verirler mi?"

Biz kelimesini kullandığı ve benimle normal konuşabildiği için memnundum. "Buradan çıkacağız çünkü sen burada tutsak değilsin. Hasta hiç değilsin. Seni olması gerektiği gibi özgürlüğüne kavuşturacağız. Hatta bunu kahvaltıdan sonra test edelim mi? Bizim için de bir antrenman olur. Ne dersin?"

Bu sefer gözleri şaşkınlık ve merak doluydu. "Na-Nasıl?"

"Sen kahvaltıya beni beklediğin için bilekliğini yaptıramadım. Kahvaltımızı yaptıktan sonra beraber kuyumcuya gidelim mi?"

Bu sefer tamamen dondu kaldı. Nefes almasa yaşadığına dair bir hareket göremeyecektim. Birkaç dakika öylece dizlerimin üzerinde bekledim. Ellerimiz bile hâlâ aynı pozisyondaydı. Sorun değildi, beklerdim.

"Se-Senin başka hastan yok mu?"

Bu sözler aslında her şeyin farkında olduğunu ve onun bir hasta, benim de doktor olduğumun bilincinde olduğunu gösteriyordu. "Benim senden başka bu hastanede arkadaşım yok. Ben senin için buradayım ve buradan giderken seni de beraber götüreceğim. Hem beni artık arkadaşın olarak kabul et."

Gülümsedi. Hem de dişlerini göstererek. Ardından hiç beklemediğim bir şey yaparak aniden bana sarıldı. Beklemediğim için geriye doğru sendeledim ama hızla toparlandım. Çünkü Yazmira bana sarılıyordu. Hem de boynuma sıkıca... Hiç bırakmak istemezmiş gibi, onun bir parçasıymışım gibi,- sanki sevdiği adammışım gibi sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü.

İşte kalbimin göğsümü delecek gibi gümbürdeyen aşk sesini ilk bu zaman fark ettim.

Gezi

Deniz ile Yazmira kahvaltı ederken yoğun duygusal bir hava odaya hâkim olmuştu. Deniz, bu durumdan oldukça memnun olsa da içine sinmeyen bir şey vardı ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Yazmira, kendisine ihtiyacı olduğu için çekiliyordu. Bu durumda hislerini yeni yeni anladığı kalbi de yaralanıyordu. Çünkü Yazmira iyi olduğunda artık ona ihtiyaç duymayacak hatta sevgisinin gerçek olmadığını anlayacaktı. Belki de Yazmira'nın asıl ihtiyacı olan şeyi bulduğunda kendisine hiç gerek kalmayacağını düşünüyordu.

Bu düşünceler kabullendiği hisleri yüzünden öyle canını sıkmıştı ki kahvaltı ederken sürekli dalgındı. Zaten Yazmira da yaptığı sarılma hareketinden sonra utanmış, başını kaldırmadan tabağındakileri yemeye başlamıştı. Deniz başını kaldırıp karşısındaki masumiyete baktı. Bir insanın böylesine narin bir kıza zarar verecek kadar gözünün nasıl döndüğünü hâlâ merak ediyor, Yazmira'nın yüzüne baktıkça bunu hatırlayacağını biliyordu. Ona bakıp farklı duygular içine girdikçe bu böyle devam edecekti. İşte Deniz için en büyük ceza da bu olacaktı.

Canını daha fazla sıkmamak için düşüncelerinden uzaklaşıp çatalını masaya bıraktı. Bu hareketiyle birlikte Yazmi-

ra'nın da eli durdu. "Sen hazırlanana kadar ben ufak bir işimi halledeyim. Sen de üzerini giyin olur mu? Sonra da çıkalım."

Yazmira başını biraz daha kaldırıp olumlu hareket ettirdi. Deniz onun bu utangaç hâline gülümsedi. Odadan çıktığında karşısında hemşire Merve'yi gördü. Deniz, Nur'un nöbetinin bittiğini hatırladı ve memnuniyetsiz bir iç çekti.

"Günaydın Deniz Bey," diye gülümseyen Merve'ye kibarca karşılık verdi.

"Günaydın. Yazmira'nın hazırlanmasına yardımcı olmanı istiyorum. Dışarı çıkacağız, ona göre giyinsin." Adımlarını ileri doğru attığında yine Merve'nin bir şeyler öğrenme çabası ve densizliğiyle durdu.

"Deniz Bey, dışarı derken dünkü gibi piknik mi yapacaksınız yoksa farklı bir yere mi gideceksiniz? Bunun için izin aldınız mı?"

Deniz alaycı bir şekilde gülümseyince Merve o gülümsemeye hayranlıkla bakakaldı.

"Yazmira ile hastaneden dışarıya çıkacağız. Belki bir yemek yeriz ya da farklı bir şeyler yaparız. Ne zaman döneriz bilmiyorum ama tüm izinler alındı. Sence de uygun mu Merve?" diye sorduktan sonra Merve'nin dut yemiş bülbül gibi durduğunu görünce daha sert devam etti. "Başka bir sorun yoksa eğer şimdi ilk önce işini yap, sonra da bu haberi kime ya da kimlere iletmen gerekiyorsa onlara ilet!" dediğinde Merve'nin rengi attı.

Deniz giderken ardından sapsarı bir yüzle bakmaya devam etti. Anlamış mıydı? Enise Hanım başını yakmıştı işte. Ve böyle olacağını en başından beri biliyordu. Sağ ayağını çaresizlikle yere vurdu ve bir of çekti. Böyle şeylerden kaçtıkça daha çok içine çekiliyordu. Acaba Deniz Bey başını yakar mıydı? Duyduğuna göre Harun Bey'i kolayca harcamıştı. Gerçi onun hak ettiğine inanıyordu ama... Ya kendisi de hak ediyorsa?

Deniz'in kaybolduğu koridora bakarken omuzları düştü. Böyle yakışıklı bir doktorun sadece hastalarına yakınlık göstermesi haksızlıktı. O kadar güzel gülüyordu ki *"İnsanın hasta olası geliyor,"* diye düşündü Merve ve istemsizce iç çekti. Sonra kendisine içsel bir tokat atarak suratını astı. Nasıl böyle ukala bir adamdan etkilenirdi? Sinirle, "Gıcık adam!" diyerek işinin başına döndü. Yine de sadece arkadaşlığı bile olsa Merve memnun olacağını düşündü. Bu durumda Enise Hanım'ı biraz daha anlamaya başlamıştı.

***

Deniz gerekli evrakları imzaladıktan sonra beklediği telefon görüşmesini de yapmıştı. Zaten bu hastanede attığı her adım hemen *onlara* haber veriliyordu. Hastanede bile adamları vardı. Nasıl olur da bir iki saat geç arayıp hesap sormuşlardı, hayret ediyordu. Dalga geçer gibi başını iki yana salladı ve odasını kilitleyip Yazmira'yı almaya gitti.

Asansörden inip, koridorun sonundaki odaya ilerlerken içine garip bir heyecan doldu. Odaya girdiğinde Yazmira hazırlanmıştı. Merve aceleyle dışarı çıkarken Deniz, Yazmira'ya doğru yürüdü. Beyaz salaş bir bluz ile mavi bir kot pantolonu giymiş, öylece başı yerde, ayakta duruyordu. Deniz yanına gidip istemsiz bir hareketle elini çenesine koyup başını kendisine doğru kaldırdı ama gözlerine yine ulaşamadı. Uzun saçları omuzlarında salık bırakılmıştı. Dudaklarında parlatıcı vardı, yanakları da biraz renklenmiş gibi duruyordu. Deniz, *"Merve'nin işgüzarlığı,"* diye düşündü.

"Çok güzel görünüyorsun, Yazmira."

Yazmira tebessüm eder gibi olduğunda Deniz gülümsedi. "Çıkalım mı?"

Genç kız başını sallayınca, Deniz hiç tereddüt etmeden elini uzattı. Yazmira elini Deniz'in sıcacık ellerine bıraktı.

Beraber dışarı çıktıklarında birçok göz onları bulmuştu. Kıskançlık, şaşkınlık, merak dolu bakışlar arasından geçerlerken Yazmira'nın bu bakışlardan haberi olmuyordu ancak Deniz, Enise ile göz göze geldi. Bir baş selamı verip ilerlerken genç kadının yine o rahatsız edici bakışlarını fark etti ama üzerinde çok durmadan yoluna devam etti.

Dışarıdan bakıldığında bir çiftten çok, bir ağabeyin kardeşini gezdirmeye çıkarması gibi görünüyor olsa da bu durum kıskanç bakışlara engel değildi. Deniz'in göğüs hizasına kadar gelen ve başını öne eğerek yürüyen Yazmira, Deniz tarafından yönlendirildiği için farklı bir görüntü sunamıyordu.

Hastaneden ayrıldıklarında Deniz arabasına doğru yöneldi. Yazmira'yı ön koltuğa bindirip, kemerini bağladıktan sonra doğrulduğunda arkasında siyah bir araba içinde iki adamın onlara doğru baktığını fark etti. Şimdi de peşine adam mı takmışlardı? Bu saçmalığa bir son vermek için arabanın kapısını kapattıktan sonra telefonunu çıkarıp son zamanlarda devamlı görüştüğü numarayı aradı. Oysa *o olaydan* sonra en fazla on defa konuştuğu adamla şimdi gün aşırı konuşur olmuştu.

Telefon açıldığı anda selam vermeden, "Peşimdeki adamlarını hemen geri çek lütfen!" dedi. Karşı tarafın gereksiz olduğunu düşündüğü birkaç cümlesini dinledikten sonra sert bir tonda devam etti. "Bana güvenmiyorsanız buraya kadar çağırmayacaktınız! Şimdi, Yazmira'nın nerede olduğunu kimse bilmiyor bile, yani düşmanlarınızdan korumaya gerek yok!" Birkaç cümle daha dinledikten sonra, "Yazmira, Ahmet ağabeyi tanıyor dediğiniz için yanımda istemedim. Şimdi peşimde adamlarınız var! Ayrıca yolu kendim bulabilirim," diye cevap verdi.

Deniz bir süre daha dinledikten sonra en son yenilmiş bir vaziyette, "Tamam, önden gitsinler takip edeceğim. Yakın bir alışveriş merkezine götürsünler bizi," dedi.

En son çocukken gördüğü memleketinin hiçbir yerini bilmiyor olmak onu ayrı sinirlendirirken şimdi de bu durum çıkmıştı başına. Yapacak bir şey yoktu, yolu bilmediği için bu duruma katlanmak zorundaydı.

Karşılıklı anlaştıktan sonra telefonu kapattı. Arabaya doğru döndüğünde Yazmira'nın tedirgin durduğunu gördü, sesini duymuş olabileceğini düşünüp endişelendi. Onu ürkütmek, huzursuz görmek en son isteyeceği şey bile değildi. Sürücü koltuğuna yerleşip bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Normal davranıp bir şey yokmuş gibi hissettirmek istiyordu. Arkasına baktığında siyah arabanın önlerine doğru geçmekte olduğunu gördü. Kendisi de takibe başladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Deniz, elini radyoya uzattı. "Şarkı dinlemek ister misin?"

Yazmira konuşmadığı gibi bir tepki de vermemişti. Deniz bu duruma üzülüp, Yazmira'ya baktığında, onun kendisini duymamış olduğunu anlayınca içi rahatladı. Yazmira yolu seyrediyor, sanki ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Yüzünde bir özlem olduğunu düşündü, Deniz. Bir yıldan fazladır o hastane odasından bahçeye bile çıkmayan bir insanın verebileceği bir tepkiydi bu. Öncesinde de tutsaktı zaten. Bir tutsaklıktan diğerine geçmiş bir insanın normal tepkileriydi bunlar. Deniz onun her tarafı görebilmesi için arabayı yavaşlattı. Yazmira gibi hayatı dolu dolu yaşayan bir kız için uzun bir süre mahkûm hayatı yaşamak oldukça zordu. Üstelik etrafı sevenleriyle doluyken birdenbire yalnız kalmışsa daha da zordu.

Deniz, Yazmira'yı kendi hâline bırakıp yola sessizce devam etti. Varacakları yere bir saatten daha uzun bir zamanda varmışlardı ama ikisi de şikâyetçi değillerdi. Deniz arabayı park edip yine çok doğal bir şeymiş gibi Yazmira'nın elini tuttu. O sırada siyah arabanın içindeki adamların da inmekte olduklarını gördü. Başını iki yana sallayıp dayısının bu kadar inatçı olmasına içinden küfretti.

Çekip gitseler olmaz mıydı? Dayısı bu aralar sinirleriyle fazla oynuyordu. Yine Yazmira'ya bir şey belli etmeden bulduğu ilk kuyumcuya girdiler. Bu konuyu dayısıyla bizzat görüşse iyi olacaktı.

12. BÖLÜM

Sinema

Deniz...

Kuyumcuda işimiz bittikten sonra biraz Yazmira'yı gezdirmek istedim. Kahvaltıyı yeni etmiştik, bu yüzden aç olamazdı. Öylesine el ele dolaşırken ne yapabileceğimizi düşünüyordum. Kuyumcuda hiç konuşmamıştı. Bir şey ikram etmek istediklerinde ise cevap vermeyip bedenini bana daha çok yaklaştırmıştı. Bu durumu aşmamız gerekiyordu. Bazı şeyleri yara bandı gibi söküp atmak en iyisi oluyordu. Bu yüzden bir an önce kalabalık bir yere girmemiz lazımdı.

"Bilekliğin işi bitene kadar biraz oyalanalım diyorum. Mesela sinemaya gitmek ister misin?"

Sözlerimin ardından adımlarını durdurdu, ufak bir titreme ve hemen ardından panik! Gözleri etrafta geziniyor, sanki bir şey olduğunda kaçabilecek yerleri görmek istiyordu. Tam da beklediğim tepkileri veriyordu. Bana bakmak istediyse de yine gözlerimi es geçti. Bakalım bu sorunumuzu nasıl çözecektik? Kısa bir an ne yapacağını bilemedi.

Sonrasında, "B-Ben korkuyorum," dediğinde yine hazırlıklı değildim. Ben daha çok kalabalıktan rahatsız olabileceğini düşünmüştüm. Her seferinde beni şaşırtıyordu.

"Neden korkuyorsun, Yazmira? Yanında ben varım!"

Yine sustu. Onu yolumuzun üzerindeki banklardan birine çektim. Hâlâ izlendiğimiz fikrini aklımın bir köşesine kilitledim ve olduğumuz ana odaklandım. Oturduğumuzda etrafına bakıp yine bana daha çok yaklaştı. Aslında hareketleri çok normaldi çünkü uzun süredir kapalı bir alandaydı. Ancak bana güveniyorken, yanında ben varken böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Demek ki güven çatımız o kadar sağlam değildi.

Birkaç dakika sonra cevap vermeyeceğini anlayınca, çenesinden tutup yüzünü bana doğru çevirdim. Anında tepki vererek daha çok yaklaştı.

"Bana neden korktuğunu söylersen belki yardımcı olabilirim. Geçmişe dair hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsin, Yazmira. Sadece nedenini söyle, hemen çözüm bulalım, ne dersin?"

Bir an tereddütte kalsa da pembe dudaklarını araladı. "Orası çok ka-karanlık ve kapalı alan... Yani... Sanki 'o' karanlıktan çıkıp gelecekmiş gibi... Hissediyorum."

Böyle korkarak kesik kesik konuşması... Of! Onu şimdi alıp göğsümün içine saklamak istiyordum. Öylesine savunmasız, öylesine biçareydi ki...

Duygularımı yansıtmadan ciddi bir tonda, "Bana güveniyor musun?" diye sorduğumda hiç tereddütsüz başını salladı.

"O zaman artık bir şeyin olması imkânsız desem? Onun sana zarar vermesi imkânsız! Biliyorsun, artık yanına gelemez. Hem yanında ben varım. Seni her şeyden korurum. Olmaz mı?"

Hiç düşünmeden, "Tamam," dediğinde kalbimin üzerindeki ağırlık kalktı.

Gerçekten artık o adamın gelmesi imkânsızdı ama Yazmira o acı anların sonu yaşanırken neler olduğunu görmemişti. Bu yüzden de inanmakta güçlük çekiyordu. En azından gü-

nebileceği birinden bunu zamanında duysaydı Yazmira'nın psikolojisi çok daha farklı olabilirdi. Çünkü Yazmira güçlü ve hayaletlere inanamayacak kadar da bilinçli bir kızdı.

Ayağa kalkacağımız zaman bizi izleyen adamın bana bakarak telefonda konuştuğunu gördüm. Rapor veriyorlardı, hem de her anımızı! Onları göz ardı etmek zor olsa da bunu yaptım. Şimdi Yazmira'nın normal rutinine dönmesi için birkaç adım daha atmam gerekiyordu. Geri kalanla akşam ilgilenecektim.

***

Ne kadar aksini ısrar etsem de sinemayı ben seçmiştim. Dosyasında bu kadar özel bilgiler bulunmadığı için tahminde bulunarak romantik komedi tercih etmiştim ama kısa süre sonra yanıldığımı anladım. Evet, Yazmira her tür film seviyormuş ama aksiyon filmlerine ayrı bir ilgisi varmış.

"Yani sen diyorsun ki ben çok tatlı, nahif bir kız olsam da romantik filmler en son tercihimdir, öyle mi?"

Alaylı ses tonumu fark edip gülümsedi. Hem de dişlerini göstererek. Bu hâli çok güzeldi. Sinema saatini beklerken dili az da olsa açılmıştı. Bu gerçekten güzel bir adımdı.

"Evet. Şey... Ben daha önce... Paraşüt, bungee jumping... Uçurtma sörfü gibi ekstrem sporlar yapıyordum. Yani ak-aksiyon, adrenalin benim tut-tutkumdu."

Son cümlesinde ses tonu hüzünlü bir hâl aldı. Bu sporları yaptığını ve şu anda ne kadar üzüldüğünü de biliyordum. Hüzün bulutunu dağıtmak için, "Ben de bayılırım macera sporlarına," diye neşeli bir cevap verince hemen başını kaldırdı.

"Yani sen de bu sporları se-sever misin?"

"Hem de tutkuyla yaparım."

"Gerçekten mi?"

Sustum ve biraz kıvranarak, "Hayır, aslında hiç alakam yoktur. Sadece bir kere paraşütle atladım o kadar," dedim.

Gözleri olabildiğince açıldı. "Peki, neden öyle söyledin?"

Gülümsedim. "İşte bu yüzden, senin böyle benimle rahat konuşman hoşuma gitti. Ben de mevzuyu uzattım."

İtirafım önce onu şaşkınlığa uğrattı. Sonra açılan ağzını kapattı ve gülümsedi. Gerçekten de bugün bir farklıydı. Konuşması, ses tonundaki enerji beni şaşırttığı kadar mutlu da ediyordu. Bunlar güzel gelişmelerdi ve her geçen gün hem daha fazla hem de düzgün konuşacaktı. Yeniden sustuğunu görünce sorularıma devam ettim.

"Bu sporları kimlerle yapardın?" Bir dakika kadar sustu. Hatta artık cevap vermeyeceğini düşündüm ama beni yanıltmak sanırım onun hoşuna gidiyordu.

"Arkadaşlarımla..." dedi ve bir an susup sonra aynı hüzünle devam etti. "Benim ço-çok fazla arkadaşım var-vardı. İçlerinden en çok Berk... Benimle takılırdı. O da adrenalin tutkunuydu."

Duyduğum erkek ismiyle huzursuz oldum. Erkek arkadaşı mıydı acaba? Dosyada böyle bir bilgi yoktu. "Berk ile çok yakındınız demek?"

Üzgün bir şekilde yeniden başını eğdi. "Evet, beraber heher şeyi yapardık. Motoruna bindirebildiği tek kızdım. Diğerleri hep korkardı." Tebessüm etti. Ardından yeniden hüzün yüzüne hâkim oldu. "A-ama şimdi hiçbiri yanımda de-değil."

Hüzünlenmesiyle birlikte aklımdaki diğer her şey uçtu gitti. "Olmalarını ister miydin?"

Sustu. Bana üzgün gözlerle bakıp tamamıyla sustu. Hem Berk'in kim olduğunu öğrenemedim hem de istemeden onu susturdum. Onun gibi benim de canım çok sıkılmıştı.

Dakikalar sonra sinema saati gelince, mısırlarımızı ve içeceklerimizi alıp salona girdik. Patlamış mısırlara çocuk gibi

sevinse de içeri girdiğimizde ürkek bir ceylan gibi etrafına bakınıp duruyor, fakat kimseyle göz göze gelmiyordu. Rahat edebilsin diye arka koltuklardan birini seçmiştim. Yerlerimize oturduk ve film başlamadan önce reklamlardaki filmlerden belki konu açabilir, yeniden onu konuşturabilirim diye çaba gösterdim. Şansıma bol aksiyonlu bir Jason Statham filmine denk geldik. Aksiyon seviyorsa bu adamın hayranı olmalıydı.

"Bir dahaki sefere bu filme gelelim ne dersin? Bak, gösterim tarihi gelecek haftayı gösteriyor."

Yüzü bir anda aydınlandı. Dikkatle perdeye bakıyordu. Yüzü özlem doluydu. Kim bilir en son ne zaman film seyretmişti? Hâlâ bakıyor ve bana cevap vermiyordu. Sanırım şu anda ilgi odağı aksiyon filmlerinin kralındaydı. Bazen cevap vermeyi unutuyordu. O kadar uzun süre kimseyle diyalog kurmamıştı ki bu çok normaldi. Kısa süre sonra salonda sessizlik oldu ve film başlarken bana yaklaştı. Kulağına fısıldadığımda ise ürperdi.

"Hâlâ cevabımı alamadım. Yeni bir film diyorum?"

Başını kaldırıp bana baktı ve memnun bir yüz ifadesiyle başını salladı. İşte buna ben de memnun olmuştum. Koluma sıkıca sarılmış Yazmira ile gülümseyerek arkama yaslandım ve filme odaklandım.

Bugünden çok keyif almış, günün sona ermesini istememiştim ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Film bittikten sonra kuyumcuya dönüp bilekliği alarak akşamki buluşmam için bir an önce hastaneye dönmemiz gerekiyordu.

İşlerimizi bitirmiş geri dönüyorduk ve Yazmira sessizleşmişti. Arabaya bindiğimizden beri sinemadaki canlılığı, enerjisi yok olmuştu. Sinemada kesik kesik konuşmuş olsa da morali yerindeydi. Şimdi ise durgunlaşmıştı. Aklıma gelen bir fikirle arabayı sağa çekip durdurdum.

Yazmira yine merakla gözlerini etrafta gezdiriyordu. Sabırla bana dönmesini bekledim. Sonunda etrafta tanıdık bir

şeyler görmeyince neden durduğumuzu öğrenmek için bana döndü. Arkadaki kuyumcudan aldığımız çantaya uzanıp aldım ve içindeki kutuyu açtım. Karşımda bir hareketlilik görünce istemsizce başımı kaldırdım. Yazmira, iyice -sanki cama yapışacakmış gibi- geriledi ve ürkek bir tavır sergilemeye başladı. Bu hareketine şaşırsam da içgüdüsel bir davranış olduğunu anlayabiliyordum. Bileğe takılan aksesuarlarla ilgili kötü bir anısı vardı.

Kutunun içinden bilekliği çıkarıp elimi, elini bana uzatsın diye Yazmira'ya uzattım. Ellerini saklamak ister gibi geri çekiyordu ancak sonra aklına bir şey gelmiş gibi hızla bana uzattı. Kendisiyle savaşmaya başladığını fark ettim. O da iyi olmak istiyordu ve bu güzel bir gelişmeydi. Elimdeki bilekliği titreyen eline takınca geri çekti. Büyülenmiş gibi bilekliğe bakmaya başladı. Biraz gülümsedi. Sonra yine bir şeyler düşünür gibi bekledi. Biraz uzun süre bekledi. Aradan geçen beş dakika sonra ellerini bana açarak geri uzattı. Sanki eline vurmam ya da başka bir şey yapmam gerekiyormuş gibi tutuyordu.

Titreyen ellerine bakarken ne yapmamı istediğini düşünmeye başladım ancak... Kahretsin! Gözlerimi sıkıca yumdum. Aklıma dosyasında okuduğum izler geldi. Yanık izleri olduğunu söyleyen raporlar. Avuç içinde, bileğinde hatta birçok yerinde... Benden ona zarar vermemi bekliyordu. Benden! Hâlâ tam anlamıyla bana güvenmiyordu. Ya da böyle durumlarda aklı ister istemez o acı anlara hapsoluyordu. Muhtemelen bileklik ya da saat taktığı için de işkence görmüştü. Bu nasıl bir vahşilikti?

Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Gözlerini sıkıca kapatmış, gelecek olan acıyı bekliyordu. Sol gözünden bir damla yaş aktı. Aynı anda içime ılık bir şeyler aktı. Ellerini tuttum. Titreyen, ben tutunca daha çok titreyen ellerini... Bir an bile düşünmeden ellerinin içini öptüm. İyileştirmekte geç kaldığım bileğini, sonra yeniden ellerinin içini öptüm.

Öylece gözlerim kapalı dudaklarım Yazmira'nın ellerinde durdu. Mis kokan ve titrememesi gereken ellerde... O an fark ettiğim şey ise o yumuşak ellerin titremediğiydi. Başımı yavaşça kaldırdığımda karşılaştığım manzara kalbimin göğsüme sertçe vurmasına neden oldu. İrileşmiş, alabildiğine açılmış gözler! Benim ela gözlerime içinde umut barındırarak bakan kahverengi gözler!

İlk Bakış

Deniz...

Korkmadan merakla ve çok güzel bir şekilde bana bakıyordu. Kocaman ceylan gibi gözleri yüzüne çok yakışıyordu. Ellerini çekmeden beni incelemeye başladı. Yüzümün her bir tarafını ezberleyecek kadar dikkatle izledi. Sonra bakışları ellerimize kaydı. "Ba-Bana..." diyerek söyleyeceği şeyden vazgeçti ve başını yine önüne doğru eğdi. Ellerini çekmek istediğinde engel oldum. Ne söylemek istediğini biliyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim," dediğimde odağında yine ben vardım. "Sana zarar vermem! Veremem! Sen çok güçlüsün, Yazmira. Biri sana zarar vermek isterse sen karşı koyabilirsin."

Gözlerinde umut ışıkları dans ediyordu. Parlayan birer yıldızdılar sanki. Babası ona sadece adı yüzünden değil, sanırım gözlerindeki ışık için de Parlayan Yıldız diyor olmalıydı. Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra Yazmira'nın dudakları kıpırdadı.

"Ben ona karşı ko-koyamadım. O bize... Hep zarar verdi ama ben bir şey yapamadım."

Öyle üzgün, öyle çaresiz bir tonda bunu söylemişti ki ben yine bu olanlar için öfkeyle doldum. Biz de bir şey yapamamıştık. Ne yıllar önce küçük bir çocukken ne de şimdi! Benim hiçbir zaman anlam veremeyeceğim şey ise bir insanın kendinden daha savunmasız bir insana zarar vermesi ve böyle bir şey düşünmesiydi. Hastalarımın çoğu, hatta yüzde doksanı kadın ve çocuklardan oluşuyordu. Bu sapkınlık, bu vahşet ne zaman bitecek, insan ırkı ne zaman merhameti ve insanca yaşamayı öğrenecekti? Alacakları birkaç dakikalık haz için kutsal olan kadınlarımıza nasıl zulüm edebiliyorlardı? Ufacık çocuklara nasıl kıyıyorlardı? Bunları yıllardır düşünüyor, her düşündüğümde içinden çıkamayıp çaresizliğin esir ettiği bir girdapta boğuluyordum. Bir yolu olmalıydı. Masum insanları korumanın, sapkın insanları düzeltmenin bir yolu... Ancak biliyordum ki sonu da yolu da yoktu! Çünkü kendi benliklerini yiyip bitiren "öfke" bir başkasını yok etmeye dünden hazırdı!

Karşımdaki şefkatle sevilmesi gereken kıza baktım. Bana dikkatle bakıyor ve cevap vermemi bekliyordu. "Sen tek değildin, Yazmira. Düşünmen gereken bir annen vardı. Koruman gerektiğini düşündüğün annen de senin yanındaydı." Gözünden bir damla yaş düştü. Yanına yaklaşıp parmaklarımı akan gözyaşında gezdirdim. Artık ağlamamalıydı. "Geçti artık, biliyorsun değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Geçmedi... Geçmiyor... Hep rüyalarıma ge-geliyor. Be-beni hiç bırakmıyor. O zaman hep söylediği gibi *bı-bırakmayacağını* söylüyor. Bir tek bana iğne yaptıklarında görmüyorum... Ama iğne vurulmak da istemiyorum. Sa-sanki deliymişim gibi beni hep uyutuyorlar."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Bu iğne olayı çok ağrına gitmiş olmalıydı. Çok yakındık. Tebessüm etti. Nefesi bana çarptı. "Se-sen geldikten sonra farklı oldu. İlk başta senden korktum ama sen bana hep iyi davrandın. Arkadaşım oldun."

Son cümlesiyle birlikte birden sustu. Gülümsemesini sildi ve ellerini geri çekti. Muhtemelen yaşadığı bu güzel şeyin bitmesinden korkuyordu. Ne kadar güvendiğini söylese de -ki güveniyordu- içinden bir parça temkinli davranmasına neden oluyordu. İşin kötü yanı bunu bilinçsizce yapıyordu.

Başını cama yaslayıp bilekliğiyle oynamaya başladı. Arabayı çalıştırmadan önce, "Ben hep yanında olacağım Yazmira," dedim fakat bir an duraksadıktan sonra bilekliğiyle ilgilenmeye devam etti. Onu hastaneye geri götürmek istemesem de arabayı sürmeye devam ettim. Bir ya da birkaç gün sonra bitiyordu. Belki de sabah onu götürürdüm.

***

Yazmira'yı odasına bıraktıktan sonra Deniz arabasına geri döndüğünde arkasına bakma ihtiyacı hissetti. Zaten bütün gün izlendiğini hissetmişti ancak bu sefer adamların yerini biliyordu. Tıpkı arkasına baktığında da kimi göreceğini bildiği gibi!

Yazmira pencereden ona bakıyordu. Onun gözlerindeki hüznü buradan bile görebiliyordu. Ayaklarını ileri adım atması için komut veriyor ama bedeni ona ihanet eder gibi hiç kıpırdamıyordu. O da Yazmira'yı burada bırakmak istemiyordu. Fakat yapabileceği bir şey yoktu. En azından şimdilik! Son bir kez bakıp elini selam vermek için kaldırdı ancak Yazmira'dan bir karşılık alamadı. Sanki ona kırgınmış gibi bakmaya devam etti. Onu da götürmesini istediğini biliyordu. Bir saat önceki konuşmadan sonra belki de Yazmira öyle olacağını sanmıştı. Deniz bu düşünceyle kötü hissetti. Yazmira'nın beklenti içine girebileceğini düşünmüştü elbet, fakat böyle üzüleceğini görmek kendisini tarifi imkânsız şekilde üzmüştü.

Daha fazla gözlerini hüzün dolu gözlerde tutamadı ve başını ani bir şekilde çevirerek arabasına bindi. Bir daha ar-

kasına bakmadan içindeki gürültüye rağmen sessizlik içinde adamların arkasından arabasını sürmeye devam etti. Aklını Yazmira'dan uzaklaştırmak için ise biraz sonra olacaklara ve o *olaylardan* sonra ilk defa gideceği eve kendisini hazırladı. Geldiğinden beri bu görüşmeden olabildiğince kaçmıştı ancak artık böyle bir şansı yoktu. Er ya da geç bu buluşma olacak, bu eve gelecekti.

Arabasının motorunu kapattıktan sonra çevresine baktı. En son buraya ne zaman geldiğini hatırlamaya çalıştı. Uzun yıllardır, hatta çocukluğunun bir kısmı yurt dışında geçmişti. Burada tek yakını olan dayısıyla bir zamanlar günün her saati beraberken, yurt dışına gittikten sonra onu çok nadir görür olmuştu. Buna rağmen ona olan saygısını asla yitirmezdi. Tanıdık, bir zamanlar her şeyi olan ama şimdi bir o kadar yabancı duran eve gözlerini dikerek anılarını anımsadı. Dayısının mezar kadar sessiz evi! Hatırladığı o vahim olaya kadar burayı çok severdi. Belki de o olayı unutmak için burayla ilgili her şeyi unutmak istemişti. Ancak hayat buydu işte, sen ne yaparsan yap yaşanacak olan karşına çıkıyordu. Hem de hiç ummadığı sürprizlerle birlikte!

İçine derin bir nefes çekip kendini rahatlattı ve arabadan inip çocukluğundaki hatıralarından hatırladığı kadar güzel olan eve doğru ilerledi. Üç katlı müstakil ev, elim olayın yaşandığı eve sadece iki üç metre uzaklıktaydı. Kapıda durup gözlerini kapadı. Sonra güç toplayarak açtı ve yan eve baktı. Kalbine bir acı otururken onu kaybedişinin üzerinden kaç yıl geçtiğini ve bir hafta sonra ölüm yıl dönümü olduğunu hatırladı. İstemsizce canı yandı. Bu nasıl bir tesadüftü böyle? Öylece dalıp gitmişken kapı sesiyle kendisine geldi. Başını çevirdiğinde dayısını özlem dolu gözlerle kendisine bakarken buldu.

Kırlaşmış saçları, yüzüne sert bir ifade veren kalın kaşlarıyla hâlâ çok yakışıklı olan dayısı Yeşilçam'ın efsane aktörü Kadir İnanır'ı andırıyordu. Çocukken onu birçok kişi gibi hep o aktöre benzetirdi. Gülümsemek üzereyken kendini tuttu.

Dayısını ne kadar çok sevse de şu anda ona çok kızgındı. Ancak dayısı her zamanki gibi gülümsedi ve olayları çok ciddiye alsa da umursamıyormuş havasını takındı. Deniz bu tavrı çok iyi biliyordu.

Davut tüm sevecenliğiyle, "Yeğen, hoş geldin!" diyerek Deniz'in boynuna sarıldı.

Deniz sinirine rağmen dayısının sevgi dolu sarılışına karşılık verdi. Aile böyle bir şeydi, her şeye rağmen bir arada olup yan yana durmak.

"Hoş buldum diyelim dayı," diyerek sitemini belli etti.

Davut geri çekilerek gülümsemeye devam etti. "Anlaşılan yakışıklı yeğenimi sinirlendirmişe benziyoruz."

Deniz içeri girip, dayısını takip ederken, "Biraz öyle oldu," dedi.

Beraberce bahçeye çıktıklarında Deniz'in gözü yine yan eve takıldı. Bunu fark eden Davut'un gülümsemesi yüzünde dondu. "Hâlâ hatırlıyor musun?"

"Ara ara olayı hatırlıyorum ama o, aklımdan hiç çıkmıyor. Özellikle de son görüntüsü..."

Davut gergin bir nefes aldı. Olaylar karşısında hep böyle sakin kalır, mantıklı düşünürdü. Bu yüzdendir ki hiç evlenmemişti. İşinin gereğini, tehlikesini biliyordu. Bu gözleri nelere şahit olmuştu... Artık aile kurup onları tehlikeye atmaya cesaret edemezdi.

"Hadi gel oturalım. Geçti gitti artık." Deniz'in kendisine sertçe baktığını görünce, "Senin için zor olduğunu biliyorum ama gerçekten geçti," dedi.

Deniz kabullenmek istemese de o da geçip gittiğini biliyordu. Geriye tek kalan şey acıydı ve yeni öğrendiği Yazmira! Bu olay olmasa dayısının onu arayıp Yazmira'nın varlığından bahsedeceği yoktu. Aylar önce Amerika'da telefonun diğer ucunda duydukları onun için kolay şeyler değildi. Sonrasında genç kızın yaşadıklarını öğrendiğinde ise başka şeyleri ir-

deleyip hesap sormak yerine tamamen işine konsantre olmuş ve hesabı işte bugüne bırakmıştı.

"Neden bana Yazmira'dan daha önce bahsetmedin?"

Davut yeğenine birkaç saniye sessizce baktı. Aylar önce telefonda da aynı sitemi duymuş ama bir türlü detaylıca konuşamamışlardı. "Buradan nasıl gittiğini, annenle babanın seni benden nasıl uzaklaştırdıklarını unutmadım. Zor günlerdi ama olanlar benim suçum değildi. Yine de cezasını ben çektim. Hem de her anlamda!" Susup birkaç kez yutkundu. "Aygül'ün hamileliği yeniydi ve o olaydan sonra Altan... Altan bunun gizli kalmasını istedi. Haklıydı. Olayı duyan düşmanları dişlerini bilemişlerdi. Onlar da artık erişimin kalktığını ve bize ulaşabileceklerini düşünüyorlardı. Yapacak bir şey kalmamıştı. Kızını saklamak zorundaydık ve yeniden güçlenmek için hiçbir zaafımızın olmaması gerekiyordu," diye devam ederken Deniz'in sert sesi duyuldu.

"Neden bana söylemedin?"

Davut bıkkın bir nefes aldı. "Yazmira doğduğunda dokuz yaşındaydın, Deniz! Anlayabilecek yaşta değildin."

Deniz yeniden ağzını açacağı zaman Davut izin vermedi. "Annen ve baban izin vermedi! Yeterince kötü bir olaya şahit olmuş, zor bir süreçten geçmiş, ciddi bir travma yaşamıştın. Haklılardı. Geri dönmek isteyebilirdin. O sıralarda herkes ailesini düşünüyordu. Herkes kendince haklıydı. Ama ben... Diyorum ya en büyük cezayı ben çektim. Seni benden uzaklaştırdılar. Sen de zamanla buna izin verdin."

Deniz pişmanlıkla gözünü kapatıp sırtını dayısına döndü. Gerçekten zor günlerdi ve kimseyle konuşmak istemiyordu. Kendisini dayısının gönderdiğini düşünmüştü yıllarca ve yine yıllar boyu onunla konuşmayı reddetmişti. Sonradan gerçeği öğrense de araya çok mesafe ve soğukluk girmişti. Şimdi öğrendiği yeni şeyler ise hazmedilir gibi değildi. Yıllar önce canından çok sevdiği insanın bir kız kardeşi vardı.

Yazmira!

Sorgu

Deniz pişmanlığıyla debelenirken dayısına yaptığı haksızlığı düşündü. Onsuz bir hayat kurmuştu kendisine. Oysa karşısındaki bu adam ona babasından çok baba olmuştu zamanında. Güzel bir aile olmuştu. Deniz ortamdaki ölü sessizliğini sevmemişti. "*Ona çok benziyor*," diyerek sessizlige bir son verdi.

Davut gülümsedi. "Öyle, çok zekidir. Onun gibi cesurdur. Nahif görünüyor olsa da Yazmira kolay bir kız değildir. Sence de Yazmira onun bir kopyası gibi değil mi?"

Deniz kısa bir an Yazmira'lı düşüncelere daldı. Davut ise dikkatle yeğenini izliyor, ondaki farklılığı görüyordu. Deniz'in kısa bir sürenin ardından kendisine dönerek, tebessüm edip, "Bana güveniyor," demesine karşı kurnazca gülümsedi. Yeğeni ne kadar olgun bir birey olsa da kendisinin yanında hâlâ o sekiz yaşındaki çocuktu ve şu andaki gülümsemesi şeker alan bir çocuk kadar saftı.

Dayısı gözlerini kıstı ve pat diye, "Ona kapıldın, değil mi?" diye sordu.

Beklenmedik sözlerle Deniz'in tebessümü silindi. Havanın sıcak olduğunu ve tüm bedeninin bir mengene tarafından sıkıştırıldığını hissediyordu. Dayısının yanında bu konular-

dan bahsetmekten bir yana bir de Yazmira ile aynı cümlede "kapılmak" kelimesi... Bir an ne diyeceğini bilemedi. Konuştuğunda da dilinden mantıklı bir söz dökülmedi. "Ben... Kapılmak derken? Yani, bilmiyorum," diyerek geçiştirdi. Birkaç saniye sustuktan sonra, "Konuşmamız gereken önemli konular var," diyerek ciddiyetini takındı.

Davut iki aydır aldığı istihbaratlar sayesinde ve şimdi yeğeninde de gördüğü ipuçlarıyla tahmininden emin olmuştu. "*Kaderin cilvesi,*" diye düşündü. Deniz, yıllar önce kesip attığı bağı şimdi Yazmira ile birleştiriyor, hem de dünyanın diğer bir ucundan gelerek bunu başarıyordu. Kader değil de bu neydi? Davut yeğeninin konuşmak üzere olduğunu görünce, düşüncelerini savarak ana konsantre oldu. Belli ki sorgu başlıyordu. Bu yüzden, "Neyi bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Yazmira babasının onu sevmediğini hatta suçladığı için yalnız bıraktığını düşünüyor."

Davut duyduklarının etkisiyle biraz sarsıldı. Yavaşça yerinden doğruldu ve kalın kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün olur? Altan... Altan bunu duyarsa yıkılır." Sesindeki hüzün elle tutulur şekildeydi. "Zaten olanlardan sonra adam yarı ölü hâlde geziyor. Yazmira onun her şeyi! Kızı olmasa çoktan kafasına bir tane sıkmıştı."

Deniz, Yazmira'nın düşüncelerinin yanlış olduğundan zaten emindi. "Bunları ben de biliyorum. Bilmediğim kızını bu kadar çok seven adamın, onu neden bir kere bile görmeye gitmediği?"

Davut yeniden arkasına yaslandı. "Bunu da biliyorsun Deniz, anlattım sana, gidemezdi."

Deniz olanlar karşısında yeni bir dünyaya açılıyordu. Hem de yıllar önce kapattığı bir dünyaya! Bu bilgi yığını başını çok ağrıtıyordu. Bu yüzden sinirleri çok gergindi. Sakinliğini korumak istese de bunu bazen başaramıyordu. Çocukluğundaki yara, hesap ya da adı her neyse kapanmayıp yarım

kaldığı için şimdi her şey ona biraz zor geliyordu. Buraya gelmeden önce hayal kırıklığı içinde kalan kızın gözleri de üstüne eklenip aklından gitmiyordu. Yazmira'nın bu kadar çok ailesine ihtiyacı varken onun yalnız kalmasını ise hazmedemiyordu. İçinden *hayır* derken bunu sesli olarak da söyledi.

"Hayır, bilmediğim gibi anlamıyorum da. Altan amcanın elinin uzanamayacağı yer yok. O kliniği bile zamanında kendi yaptırmış. Kısa bir an da olsa kızını görmeye gidebilirdi. Bu yüzden Yazmira'nın böyle düşünmesi kadar normal bir şey yok!"

Davut hiddetle araya girdi. "Bence de anlamıyorsun!"

Deniz dayısının sinirle konuşması üzerine şaşkınlıkla baktı.

"Altan'ın düşmanları her yerde! Beni bile hedef hâline getirmişlerdi. Tekrardan ayağa kalkmak ve gücünü göstermek için Yazmira'nın ortadan yok olması lazımdı. O süreçte kızının yaşaması için eski acımasız hâline geri dönmesi lazımdı. Bu durumda Altan'ın o hâli Yazmira'ya yardımdan çok tehlike oluştururdu. Düşünsene, bir başkası daha onu öğrenseydi... Ya da öğrenirse neler olacağını tahmin bile edemiyorum."

"Ama kızı her şeyden önemli ve ona vakit ayırıp zaman zaman yanında olabilirdi."

Davut sakin kalmaya özen gösterip son noktayı koydu. "Sorun vakitsizlik değil! Altan kızını öyle bir saklıyordu ki Yazmira hayatını dolu dolu yaşarken bile kimse onun Altan'ın kızı olduğunu öğrenemedi. Hatta Yazmira bile kendisinin saklanıldığını bilmiyordu. Bunu ona hissettirmedik. Buna rağmen birini gözden kaçırdık ve geldiğimiz nokta bu! Altan bir evlat daha kaybetmeyecek! Buna ben de sen de izin vermeyeceğiz. O kız yaşayacak, Deniz!"

Deniz, dayısının söyledikleriyle susup kaldı. Sözleri tükendi çünkü dayısının haklı olduğunu biliyordu. Bir süre sessizce yan eve baktı. Bahçesine... Çocukluğunun geçtiği, hem

güzel hem de en kötü şeyler yaşadığı bahçeye... Olayın olduğu yere... Hâlâ yarası acıyor, hâlâ olanları hazmedemiyordu. Omzunu tuttu, bacağı da ayrı sızlıyordu. Bunun olduğuna bu yaşında bile hâlâ inanamıyordu. Oradan kendisi sağ kurtulmuştu ama en yakınını kaybetmişti. Her anının beraber geçeceğine inandığı canını elinden almışlardı. Şimdi de onun emaneti yanındaydı. Yazmira! O emanete belki de âşık olmuştu. Öyle olmasa bile bunu yapmak, Yazmira'yı iyi etmek, korumak onun için bir borçtu artık. Onu da kaybedemezdi. Dayısı haklıydı, Yazmira yaşamalıydı. Bu kadarını en azından bir zamanlar tek dostu olan Yasin'e borçluydu.

Altan

Deniz verandada biraz daha oturup sessizce geceyi dinledi. Duyduklarını ve yaşadıklarını birleştirip analiz etti. Yapması gereken plana karar vermişti. Bundan dönüş yoktu. Yazmira'yı tehlikeye atmadan oradan çıkarmalıydı. Şu anda onun uyuyamadığını da hissediyor, böyle bir muameleyi hak etmediğine yürekten inanıyordu. Eğer düşündüklerini yapabilirse Yazmira kısa süre içinde iyi olabilir, böyle bir tutsaklıktan kurtulabilirdi. Düşünceleri, elinde iki tane kahve fincanıyla yanına gelen dayısı tarafından bölündü.

"Altan aradı. Birazdan burada olacakmış."

Deniz teşekkür ederek kahvesini eline aldı. Birkaç yudum içip günlük kafein ihtiyacını gidereceği için keyifle gözlerini kapattı. Ancak bunu yaptığı anda pişman oldu. Çünkü klinikten ayrıldığından beri gözünün önünden gitmeyen *hüzün bulutları* göz kapaklarının ardında onu bekliyordu: Yazmira... Deniz gözlerini açarak içindekiler yok olsun diye başını sarsakça salladı. Başını çevirdiğinde dayısının dikkatle kendisini izlediğini gördü.

"Aklındaki ne?"

Dayısının sorusunu biraz bekleterek kahvesinden bir yudum daha aldı. "Altan amca gelince anlatacağım."

"Ben şimdikini sordum."

Deniz, dayısının bu huyunu bilirdi. İstediğini öğrenmeden asla pes etmezdi. Genç adam kaçışının olmadığını bildiği için konuyu başka yere çekti. "Yıllardır görüşemiyoruz. Tamam, belki çocukluğumun sekiz yılı yanında geçti ama sonrası... Sonrası yok! Nasıl beni tanıyabiliyorsun?"

Davut acı acı gülümsedi. "Sen bana benziyorsun, Deniz. Benim gibi yapacaklarını önceden planlayıp yolunu açıyor, sevdiklerin için kendini feda ediyorsun. Şu anda olduğu gibi Yazmira'yı düşündüğüne eminim."

Deniz duyduklarına şaşırmadan dayısına hüzünle baktı. Onun yanında kalmayı ne çok isterdi. İkinci babasıydı bu adam. Dayısı ne isterse yapardı. Yazmira değil de bir başkası için çağırmış olsaydı yine onun için gelirdi.

Konuyu kendisinden uzaklaştırarak, "Neden evlenmedin dayı? O zamanlar hatırlıyorum, çok sevdiğin birisi vardı. Nişanlı gibi bir şeydin," dedi.

Davut, yeğeni geldiğinden beri ilk defa gözlerini kaçırdı. Deniz'in konuyu değiştirdiğini bildiği hâlde herhangi bir cevap vermek zorunda hissediyordu kendisini. İlk önce evin bahçesindeki havuza takıldı gözleri, ardından arkasındaki koruluğa... "Benden geçti..." dedi dirayetli olmaya zorladığı bir ses tonuyla. O istemezse kimse hakkında bir şey tahmin edemezdi. Şimdi yine her zamanki maskesini takıp yeğenine baktı. Geçiştirme sırası Davut'a geçmişti. "...eskide kaldı."

Deniz, "Ona ne oldu, dayı? Neden evlenmediniz?" diye ısrar etti.

Davut lafı dolandırmayı sevmeyen dosdoğru bir adamdı. En zor anlarda bile çat diye söylerdi söyleyeceğini. Lafını esirgemez, kimseden çekinmezdi. Âlemler, can dostu Altan'ın olabilirdi ama tüm camia ondan korkardı. Boşuna Davut Tatar olmamıştı. Yine öyle yaptı ve kelimeler ağzından boncuk gibi döküldü.

"O olaydan sonra korktu. *'Ben ileride çocuklarımı böyle bir ortama doğuramam, kendine yazık etme bu işi bırak,'* dedi. Ardından çekti gitti. Bana cevap hakkı bile bırakmadı. Yani senin anlayacağın yeğen, sözler boşunaydı, zaten kararı gitmekten yanaydı."

Deniz şimdi daha çok üzülüyordu. Dayısının o zamanki hâllerini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Nişanlısını sevdiğini biliyordu. Böyle olmasına, dayısını *-kendi de dâhil-* herkesin bir anda yalnız bırakmasına daha doğrusu terk etmesine üzülmüştü. Dayısı haklıydı, en çok o çekmişti cezayı. Bir zamanlar istenmeyenin kendisi olduğunu zannederken aslında gerçeklerin çok farklı olduğunu öğrenmek ağır gelmişti. Geçmişti artık, yapacak bir şeyi yoktu. Ancak dayısını gördükten ve birçok şeyi öğrendikten sonra gidebileceğini düşünmüyordu. Gerçekler geç olsa da illaki gün yüzüne çıkıyordu.

Deniz yine sessizliğe daldığı sırada yan evin bahçe kapısı açıldı. Başını o yöne, kalbinin hızının aksine yavaş bir şekilde çevirdi. İlk önce gecenin karanlığında bile parlayan çimenlere baktı. Yıllar geçmişti. Bir zamanlar kan olan çimenlerin üstüne artık basılabiliyordu. Yine bir zamanlar karşılaştığı her an korktuğu ama bir o kadar hayran olduğu adam, o çimleri döve döve geliyordu ve birazdan onunla yan yana duracaktı. Onun iki evladıyla sınandıktan sonra nasıl göründüğünü merak ederek başını kaldırdı. Yasin'in birebir aynı gözlerini ve Yazmira'nın simasını Altan amcasında gördü. Deniz; hayranlık, özlem, hüznün de karıştığı bir duygu seliyle hâlâ dimdik durmayı başarabilen adama gıptayla baktı. Normalde Deniz'in bu kadar duygusal bir yanı yoktu. Demek ki çocukluğunda yaşadığı travma ve can dostuna, dayısına hatta Altan amcasına duyduğu özlem yoğunluğunu fark etmemişti. Deniz bir doktor olmanın avantajını kullanıp her zaman öz eleştiri yapardı. Şimdi de kendisine bunu yapıyordu.

Altan, güçlü adımlarıyla bahçeye adımını attığı an üzerindeki meraklı gözleri fark etti. İnceleyen bakışlarını gizle-

meden Deniz'e baktı. Verandanın merdivenlerinden çıkarken Deniz'in ayağa kalktığını gördü. Davut kahvesini yudumlarken ifadesiz bir suratla kendilerini izliyordu. Altan, bebekliğini bildiği genç adama teklifsiz sarıldı. Onda oğlu Yasin'i görüyordu. Hep öyle olmuştu. Onların beraber büyüyüp, yan yana olacaklarını hayal ederek Deniz'i oğlundan ayırmazdı. Kader buna izin vermemiş olsa da yine yanı başına kadar gelmiş ve bu sefer biricik kızına yardım ediyordu. Bu genç adamın kaderinin kendi ailesiyle bir olduğunu düşündü. Bir an Yasin'in bu anı görmesini istedi. Kim bilir belki de şimdi onlara gökyüzünden bakıyor, Deniz'in yeniden burada olduğunu gördüğü için mutlu oluyordu. Altan şu anda ailesinin bir bütün olarak yanında olması için her şeyini verirdi.

Altan, "Hoş geldin Deniz," dediğinde Deniz boğazına oturan yumruyu yok etmeye çalışıyordu. O anda orada olan üç adam da aynı şeyleri düşünüp aynı duyguları paylaşıyordu. Aynı yaraya sahip olmak bunlara sebep oluyordu.

Geri çekildiklerinde Deniz, "Hoş buldum Altan amca," derken tereddüt etti. Hâlâ amcasıydı, değil mi? Kan bağı olmasa da can dostunun babasıydı o! Amcası olmalıydı. İçinden geçenleri sanki duymuş gibi Altan amcası cevap verdi.

"Amcasının aslanı büyümüş de bizi görmeye gelmiş."

Deniz karşısındaki altmış yaşlarındaki, saçı kırlaşmış ama hâlâ çok iyi görünen adama sevgiyle baktı. Yıllar ona iyi davranmış gibi görünse de Deniz onun ruhen iyi olmadığını biliyordu.

Hep beraber oturduklarında Altan yeniden söze girdi. "Eee Deniz, anlat bakalım nasıl gidiyor?" Sustu ve daha ciddi bir tonda, "Kızım nasıl?" diye sordu.

Deniz bedenini yerinde doğrultup iyice arkasına yaslandı. "Durumları az çok biliyorum ama yine de size çok kızgınım, Altan amca!"

Deniz'in ağzından çıkan sözler üzerine birçok düşmana bela olmuş iki adam birbirlerine baktılar. Altan kaşlarını çatarken Davut merakla yeğeninin devam etmesini bekliyordu.

"Yazmira ciddi bir yalnızlık çekiyor. Henüz tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bulamasam da yanında birini istediğini biliyorum."

Altan merakla atıldı. "Bu da ne demek?"

"Yazmira hasta değil, Altan amca. Bahsettiğiniz hafızası, aklı yerinde! Sadece farklı düşünceler içerisinde kendisini dış dünyaya kapatmış."

Altan kızının iyi olacağının heyecanını gizleyemedi. "Biraz daha aç, oğlum."

Deniz kahvesinden bir yudum daha alıp kuruyan boğazını ıslattı. "Yazmira," dedikten sonra kısa bir an için sustu. Genç kızın ismi içinde garip bir his oluşturdu. "Olanlar için sizin onu suçladığınızı ve bu yüzden onu görmek istemeyip yalnız bıraktığınızı düşünüyor. En azından tavırları bu yönde ve bu onu mahvediyor..."

Altan'ın heyecanı hüsrana dönüşürken, "Bu nasıl olur?" diye araya girdi.

"Aslında çok normal, çünkü kliniğe yatırdığınızdan beri onu görmeye gitmediniz. Olaylardan sonra kollarınıza alıp sararak *'her şey geçti, geçecek'* diyerek güven vermediniz. Yazmira yalnız kaldı. Annesinin ölümünden sonra babasını da kaybetti ve günden güne neden gelmediğinizi düşünüp kendi kendini suçladı. İster istemez bir hükme kapıldı ve en sonunda da onu yalnız bırakmanızın suçlusu olarak kendisini gördü."

Altan şok içinde kalmış gibi gözlerini olabildiğince açmış, Deniz'e bakıyordu. "O benim yıldızım, her şeyim, canım o benim. Bunları nasıl düşünebilir?"

"İşte sorun da burada başlıyor. Yazmira bunu biliyordu, buna rağmen babası onu nasıl bırakır, diye düşündü ve bu sonuca vardı."

Altan gözlerini kıstı. "Nasıl böyle emin konuşabiliyorsun? İlhan onun sürekli kriz geçirdiğini rapor ediyordu bana."

Deniz gayet rahat bir tavırla devam etti. "Çünkü yıllarım böyle vakalarla geçti. Yazmira çok zeki bir kız, her şeyi bilebilecek yaşta. Güçlü hafızası ona birçok şeyi unutturmamasını sağlıyor. Bu yüzden de hatırladıklarıyla birlikte ela gözlü birini ya da bileğe takılan herhangi bir aksesuar görünce sinir krizi geçiyor. Çünkü o adamın geri geldiğini düşünüyor. Aslında mantığı gerçeği biliyor fakat o kadar yalnız ve kimsesiz kalmış ki düşünceleri karışıyor. Güvendiği biri ona o adamın artık bu dünyada olmadığını söylemediği için bir yanı hâlâ korkuyor."

Altan bir süre düşüncelere dalıp hüzünle sessizliğe gömüldü. Bunu düşünemediği için kendisine çok kızıyordu. Biricik kızı, nasıl böyle düşünürdü? Hayatta kalan tek varlığıydı o. Ona da bir şey olursa ne yapardı? Zaten sadece onun için nefes almaya devam etmiyor muydu? Yoksa çoktan ebediyete teslim olmaz mıydı? Gözlerini yumdu. İçinden acı acı bir şeyler aktı. Sonra aklına gelenle birden gözlerini açtı. Kendisine dikkatle bakan yakın dostunu es geçip Deniz'e odaklandı.

"Bir fikrin olmalı, buraya bunun için geldin, değil mi?"

"Evet, Altan amca bir fikrim var. Yazmira normalde çok daha kısa bir sürede iyi olabilirmiş ama dediğim gibi farklı bir yaklaşım olmuş. Çünkü tek başına kaldığı hâlde kendisini çok iyi korumuş ve her şeyin bilincinde. Şimdi yapmamız gereken ilk ve en önemli şey -hoşunuza gitmese de- Yazmira'yı o hastaneden çıkarmamız!"

Altan gözlerini yine şaşkınlıkla açtı ve bilinçsizce başını iki yana sallarken hayatta hiçbir şeyden korkmayan adamın gözbebeklerinin arkasında bir yerde korku belirdi. Kızını kaybetme korkusu! Yazmira'nın oradan çıkması demek düşmanlarının onun yaşadığını öğrenmesi demekti.

Bu kadar zaman sessiz kalan Davut, yakın arkadaşı hatta kardeşim dediği adamın derdini dile getirdi. "Bu doğru olmaz, Deniz. Sana telefonda da söyledim. Herkes onun annesiyle birlikte öldüğünü sanıyor."

"Bunu biliyorum. Altan amcanın evine gizli tünelden geçeceğiz. Bir süre dışarı çıkmayız. Eğer olur da burada olduğumuzu öğrenen biri olursa -ki bu kaçınılmaz- işte o zaman da sen devreye giriyorsun, dayı."

Davut merakla, "Nasıl olacak o?" diye sordu.

"Ben yurt dışından gelen yeğenin Deniz, -buraya kadar doğru- Yazmira ise karım ya da nişanlım olarak görünecek ve bu evde kalacağız. Daha doğrusu herkes öyle bilecek! Bu bahçe zaten ortak, buradan sizin eve geçiş yapacağız, Altan amca. Herhangi bir tehlike anında yeniden buraya döneceğiz. Burası bir kale ve içeride kimse neler olduğunu bilemez."

Bu plan bir an için iki adamın aklına yatsa da cevaplanmayan çok soru vardı. İki arkadaşlığın mantığı olan Davut öne atıldı. "Yazmira buraya geleceği zaman güvenliği arttırıp evi en güvendiğimiz adamlar haricinde boşaltıyorduk. Yazmira'nın başına gelenlerden sonra çoğu adamımızı da temizledik. Yine de adamlarımız içinde Yazmira'yı tanıyan birileri çıkarsa? Bunu tam olarak bilmiyoruz çünkü birinin açık verdiğini tahmin ediyoruz ama kim olduğunu bulamıyoruz. Yasin öldüğünde Aygül hamileydi. O olaydan sonra uzaklaşmak istedi. Altan'dan ayrılmış ve sanki tek başına hayatına devam ediyormuş gibi başka bir evde yaşadı. Kimse Yazmira'nın, Altan'ın kızı olduğunu ya da eşinden ayrılmadığını öğrenemedi. Buna rağmen öğrenen bir kişi hayatımızı mahvetti. Bunları göz ardı etmemelisin."

Deniz bildiğinden şaşmadan tek tek her soruyu cevaplıyordu. "Önemli olan Yazmira'yı bu eve sokmak. Sonrasında onu gören çok kişi olmayacak. İlk işimiz onu iyi etmek ve eski hâline getirmek. Sonrasında dışarı çıkarma zamanımız geldi-

ğinde bir şeyler düşünürüz. Ki bana göre onun bu ülkede kalması artık çok tehlikeli!"

Altan, kalbi sıkışırmış gibi bir iç çekti ve yine sessiz kaldı. Ortamdaki gerginlik elle tutulur gibi somut bir şekildeydi. Orada bulunan her adamın canı farklı şekillerde yanıyordu.

"Ben zaten bunu düşünmüştüm ama Yazmira'nın iyileşmesi uzun sürdüğü için sonrasında aklımdan çıkardım."

Deniz, "Hep orada kalacağını mı düşündün?" diye sordu.

Altan hüzünle başını öne doğru eğdi. "Hayır ama yurt dışı hazırlıkları için erken olduğunu düşünmüştüm."

Üç adam da yeniden bir sessizliğe büründü. Kendi içlerinde düşünceleriyle bir savaşa girmişlerdi. Deniz daha fazla sessizliğe tahammül edemeyerek ayağa kalktı. "Ben artık gidiyorum. Siz bir düşünün ama benim kararım kesin." Arkasını dönüp gitmek üzereyken Altan ayağa kalktı.

"Deniz," dediğinde genç adamın kendisine doğru dönmesini bekledi. Keskin gözlerin kendisine baktığını gördüğünde ise devam etti. "Neden onu buraya getirmek istiyorsun?"

"Çünkü Yazmira'nın asıl ihtiyacı olan şeyi çözemedim. Bana sığınıyor ve onun yanından ayrıldığım andan itibaren üzülüyor. Beni yeni tanıdı. Bana bağlanmış olamaz. Bunu çözmek istiyorum. Hayatında sevdiği tek erkeği yani seni gördüğü zaman verdiği ya da sonra vereceği tepkiyi görmem lazım. Onu eski evine yani kaçırıldığı ve artık annesinin olmadığı o eve götüremem. Bu yalnızca geçmişe saplanıp kalmaktan başka bir işe yaramaz."

Altan bir kere daha Deniz'in haklılığı karşısında sustu ve yenilgiyle başını salladı. "Yarın getir onu, Deniz! Ben İlhan'la konuşurum. Senin dediğin gibi yapalım. Kızımı geri istiyorum!"

16. BÖLÜM

Çıkış

"Peki, nereye götüreceksin?"

Deniz gerekli olan evrakları imzalarken Yazmira'nın çıkışıyla ilgili haberin bu kadar çabuk yayılmasını şaşkınlıkla karşılıyor, bir yandan da Enise'nin sorularını ölçülü bir şekilde yanıtlıyordu. "Buna cevap veremem, Enise."

Enise oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. "Anlamıyorum. Gerçekten bu kadar gizlilik neden kavrayamıyorum. Yazmira hakkında çok bir şey bilmesek de sen gelene kadar normal bir hastaydı. Şimdi ise çok özel ve önemli bir şahsiyet gibi..." diyerek devamını getirmedi.

Deniz inceden belirmeye başlayan bir bıkkınlıkla başını kaldırdı. "Benim için her hastam özel ve önemli bir şahsiyettir, Enise! Yazmira senin düşündüğünün aksine ünlü ya da gizemli bir hasta değil, sadece ailesi mahremiyete önem veriyor o kadar."

Deniz, Enise'nin bu işi daha fazla kurcalamaması için gerçeği çok barındırmayan ama yalan da olmayan bir şeyler söylemek istemişti. Yine de Enise duracağı yeri hiç bilmiyordu. Kahvesinden bir yudum alıp, "Bilmiyorum, bence başka bir şeyler var," dedi.

Deniz ilgilendiği dosyadan başını kaldırıp Enise'ye baktı. Onu kırıp dökerek gitmek istemiyordu ama Enise her zamanki gibi ısrarcıydı. "Vardır tabii ama bizi ilgilendirmeyen konularda ısrar etmemeliyiz, Enise! Yazmira benim hastam ve bu olanlar sadece beni ilgilendirir. Biliyorsun istemediğim hiçbir konuda hesap vermeyi sevmem."

Enise biraz bozulmuşlukla, "Çok kırıcı oluyorsun Deniz," dedi.

"Amacım bu değil Enise, sadece bu konuyu kapatmanı istiyorum. Gerçekten seni ilgilendiren bir şey yok, lütfen."

Enise gerçekten kırılmış bir tonda, "Ben sadece merak etmiştim o kadar," dedi.

Deniz bu sefer bir şey demeden işine geri döndü. Çünkü kaç dakikadır onu kırmamaya çalışıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Enise, "Peki, sen yurt dışına geri dönecek misin? Yoksa Yazmira ile başka bir hastanede mi ilgileneceksin?" diye sordu.

Deniz baştaki masumane soruyu cevaplamak üzere başını kaldırmıştı ki Enise'nin ikinci sorusundaki gizli bilgiyi duyunca başını alayla iki yana salladı. Deniz acelesi olduğu hâlde ona kahve ikram edip zaman ayırmıştı. Fakat bu kadarı yeterliydi. "Enise rica ediyorum bunları daha sonra konuşalım. Şimdi gerçekten çok işim var."

Enise bu sefer mesajı aldı ve ayağa kalktı. Son hamlesinde de bir şey öğrenemediği için biraz sinirlenmişti. "Tamam, dediğin gibi olsun. Olur da Amerika'ya geri dönmezsen mutlaka bir şeyler yapalım." Ardından odadan çıkıp gitti ve Deniz rahat bir nefes aldı.

***

Deniz sabahın erken saatinde geldiği hâlde evrak işini bitiremediği için hayıflanıyordu. Güya bu hastane Altan amcasınındı ama yine de bir sürü prosedürle uğraşıyordu. Son kâğıdı da doldurdu ve imzasını attı. İşte bitmişti. Sabahtan bu yana Başhekim İlhan Bey ile de konuşmuş, birçok şey üzerinde tartışmış, yaşlı adamın engin tecrübelerinden yararlanmıştı. İlhan hocasını çok sever, onun gibi bir profesör olmak isterdi. Onunla çalışacağı için mutluydu ancak o yurt dışında katıldığı sempozyumdan dönmeden kendisi gidiyordu. Birden fazla ülkeye gittiği için gelmesi uzun sürmüştü. Yine de telefonda da olsa bir konuda tartışma içine girmek hoşuna gitmişti. Deniz, İlhan Başhekim'le Amerika'da katıldığı bir sempozyumda tanışmıştı. O zamandan beri onun gibi başarılı bir profesörle çalışmak, bir arada olmak istemişti. Deniz "Kısmet," diye düşündü. Kader ağlarını örmüş ve burada karşılaşmış, fakat çalışma fırsatını yakalayamamıştı. Düşüncelerini de dosyayı kapattığı gibi kapatıp, kolunu kaldırarak saatine baktı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi ve... Yazmira onu neden çağırmamıştı?

Eline telefonu alıp Merve'yi aradı. Telefon açılınca doğrudan, "Merhaba Merve, Yazmira iyi mi?" diye sordu.

"Evet, Deniz Bey kahvaltısını yaptı. Şimdi de pencereden dışarıyı seyrediyor."

Deniz aldığı cevapla şaşırdı. Neden hiçbir şekilde kendisine haber verilmemişti. "Bana neden bilgi geçmediniz ya da çağırmadınız?"

Merve bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Şey... Efendim bana bir şey söylemediniz. Yazmira da sizi istemeden kahvaltısına başlayınca ben bilemedim."

Deniz endişeli bir nefes aldı. Bir şeyler oluyordu. "Tamam," diyerek telefonu kapattı ve evraklarını toparlayıp dosyasına koydu. Ardından odasından çıkarak kapısını kilitledi. Asansöre giderken bile neler olduğunu düşünüyordu. Dün

akşam biraz kırgın gibi bakmıştı Yazmira fakat... Anlam veremiyordu.

Asansörden inip koridora doğru döndü. Yazmira'nın odasının önüne geldiğinde, Merve masasından kalkıp, Deniz bir şey ister diye bekledi. Deniz ise sadece bir baş selamı verip içeri girdi.

Deniz...

İçeri girdiğimde Yazmira yine bir şarkı mırıldanıyordu. Benim geldiğimi anladığı hâlde kısa bir duraksamadan sonra devam etti. Gerçekten neler olduğunu daha çok merak etmiştim. Yüzüme bakmamasından rahatsız oluyordum.

"Yazmira!" dedim ama yine sanki ben yokmuşum gibi davrandı.

Yanına gidip ellerini tutmak istedim. Ancak elini çekip, başını diğer tarafa çevirerek bana sırtını döndü. Olduğum yerde kalıp ne olduğunu bilmemenin belirsizliğiyle yüzümü sertçe sıvazladım. Pes etmeden diğer tarafa geçtim ve hızla Yazmira'nın elini tutarak geri çekmesine izin vermedim. Birkaç kere elini çekmeye çalıştı ancak sessizlik içinde yapılan mücadelede kaybeden taraf kendisi oldu. En sonunda, "Bırak beni," diye ağlamaklı, güçsüz bir ses çıkarınca sarsıldım. Ellerini bırakmadan, onun yüzünü kaldırıp yüzüme doğru çevirdim. Gözünden bir damla yaş düşünce içim cız etti.

"Bana bak Yazmira," dediğimde başını iki yana salladı. "Lütfen, gözlerime bak!"

Çekinerek, gözlerimi yakarcasına çok anlamlı baktı. Ya da o an ben böyle hissettim. "Neler oluyor? Dargın mıyız?"

Bir şey söylemeden bakmaya devam edince, "Yazmira," diye ısrar ettim.

"Se-Sen sözünde durmadın," deyince hangi sözümden bahsettiğini anlamadım.

"Hangi verdiğim sözden bahsediyorsun, Yazmira?"

Elini çekiştirdi yine. Bıraktım. Arkasına yaslanıp bakışlarını kaçırdı benden. "Sen be-beni hiç bırakmayacaktın? Dün akşam gittin... Ve geri gelmedin. Ben sabaha kadar seni bekledim... Gelmedin. Ben hep burada kalacağım... De-değil mi? Sen bana yalan söyledin?"

Neler olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla iç çektim ve tebessüm ettim. Çok şükür ki aşamayacağım bir şey değildi. Hem çaresizce bana sığınmıyordu. Gerçekten her şeyin farkında olarak bana tavır bile yapıyordu. Buna mutlu olmuştum. Böyle bir anda bile çekinmeden tavrını ortaya koyuyordu. Yanına oturdum.

"Bana bak Yazmira."

Başını kaldırdı. "Dün senin için gitmem gerekiyordu," dediğimde anlamayan gözlerle bakmaya devam etti. "Ben seni bu hastaneden çıkarabilmek için bazı işleri ve gideceğimiz yeri ayarlamak istedim."

Birkaç saniye öylece baktı fakat anladığı anda büyük bir hızla boynuma sarıldı. Öyle çok sıkıyordu ki bu şekilde boğulabilirdim. Kulağıma doğru, "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Gerçekten Yazmira. Hatta sabah erkenden geldim ve evrak işini hallettim. Birazdan Merve hemşireyi yollayacağım. Beraber eşyalarını toplayın. Ben de kendi hazırlığımı yapayım, akşamüzeri çıkarız. Olur mu?"

Yazmira geri çekilip gülen gözlerle bana baktı. O kadar mutluydu ki gözleri parlıyordu. Gerçekten parlak bir yıldızdı o!

"Ben yine yalnız kalacağımı düşünmüştüm... Sen gidip bu sabah da dönmeyince... Senin burada olman kısa bir hayal gibi geldi bana. Çok üzülmüştüm."

Konuşması gittikçe daha çok düzeliyor ve gelişmeler hızla birbirini kovalıyordu. "Öyle bir şey yok ve olmayacak da. Unuttun mu? Sen istemeyene kadar hep yanında olacağım."

Gülümsemesi büyüdü. "Unutmadım."

Aynı gülümsemeyle kendisine bakmama karşın bakışlarını kaçırıp aşağıya indirdi. Sonra birdenbire gülümsemesi soldu. Neler olduğunu merak ederken yavaşça başka marka bir saatime dokundu. Yine kendisini kaybedip sertçe olmasa da çıkarmaya çalışıyordu. Sıkıca ellerini tuttum. İlk önce karşı koydu ve saatimi çıkarmaya devam etmek istedi ancak artık buna bir son vermeliydi. Zaten eskisi gibi saldırmıyor ve öfkeyle bunu yapmıyordu. Saat ya da herhangi bir aksesuar görmeye hâlâ tahammül edemese de öğreniyordu. Sakin kalmayı öğreniyordu.

"Yapma Yazmira!" dedim ama bir süre yüzüme bakmadan sadece saatime bakmaya devam etti. Yeniden hamle yapacağı zaman, "Yazmira!" dedim. Yine kendinden geçmek üzereydi. Böyle zamanlarda o hatırladığı anı tüm benliğini sarıp sarmalıyordu. Yaşadığı şey onda bir iz bırakmıştı anlaşılan. Sanki birine karşı koymaya çalışır gibi hareketleri epey güçlüydü. "Parlak Yıldız!" diyerek sesimi biraz yükseltince durdu ve bana baktı.

Birkaç saniye sadece baktı. Ardından, "Canın acıyacak," diye üzgün bir tonda fısıldadı.

"Hayır, o benim canımı acıtmıyor. O bir saat. Unuttun mu dün sana da bir bileklik taktık. Bak, çok güzel duruyor."

Bileğine baktı. Bilekliğini inceledi ve biraz düşünür gibi takısına bakmaya devam etti. Aslında yanlış yaptığını biliyor ancak o anlardan kurtulamıyordu.

"Eğer sen onu çıkarmaya çalışırsan canım çok acır. Ayrıca ben saatimi seviyorum."

Sözlerim üzerine bana baktı. "Aslında canın acımıyor, biliyorum ama... Benim canımı çok yakmıştı."

Son söylediği sözleri es geçerek, şimdiki soruna odaklanıp ellerini bıraktım ve saatimi çıkardım. Bileğimi ona göste-

rerek, "Bak, eğer elim acırsa çıkarabilirim. Ben bunu isteğimle takıyorum. Ayrıca bende bunlardan çok var," dedim.

Saatimi alıp inceledi. "Bazen bir çocuk gibi davranıyorum." Sessizce sadece kendisine mırıldansa da duymuştum. Saatimi bana tereddütle geri veriyordu ki birden duraksadı. Ben onu fırlatacağını düşünürken, o bileğimi tutup daha önce berelediği yerde kalan izleri okşadı. Çekinerek eğildi ve bileğime ufak bir buse kondurdu. Onun yaralarını öptüğüm gibi öptü yaralarımı. Tenimi dağlar gibi sızlattı bedenimi... İçimdeki kıpırtılar titreyerek çoğaldı. Yazmira'nın yanında tam bir ergen gibiydim. Ama biliyordum ki bu duygularım yeniydi ve bedenim de duygularım gibi bu durumu ilk defa tecrübe ediyordu.

Dudaklarını tenimden çektikten sonra saati kendisi takmaya çalıştı. Elleri titriyordu ama sonunda başardı. Mahcup bir şekilde başını kaldırıp bana baktı. Kısık bir tonda, "Özür dilerim," dedi.

Neden özür dilediğini bildiğim hâlde sorma gereği duydum. Çünkü konuşması hoşuma gidiyordu. "Neden?" Sorum üzerine yine başını eğmek istedi ama izin vermedim ve sabırla bekledim.

"Ben sana zarar verdim."

"Bir daha vermeyeceksin ama değil mi?"

Panikle başını iki yana sallayıp, "Hayır! Vermem... Ben zaten istemeden yaptım," derken öyle tatlıydı ki...

"Biliyorum. Şimdi bu konuyu kapatıp dediğim gibi hazırlanalım mı?"

Heyecanlandı ve bunu göstermekten çekinmedi. Bu iyiydi. Başını coşkuyla salladı. Ayağa kalktım ve ona göz kırpıp kapıdan çıkmaya niyetlendiğimde bana seslenmesini beklemiyordum.

"De-Deniz!"

Adımı ağzından ilk defa duyuyordum ve itiraf etmeliyim ki bugüne kadar kimse bana bu kadar güzel hitap etmemişti. Adım onun ağzına öyle çok yakışmıştı ki sürekli Deniz desin ben dinlerdim. Nasıl ya da nedenlerle ilgilenmiyordum, hiçbir zaman ilgilenmemiştim. Benim için varılan sonuç önemliydi ki ben şimdi çok iyi ve duygularımın şaha kalktığını hissediyordum. İşte en önemli şey de buydu. Hissettiğimdi. Yazmira'nın bana hissettirdiğiydi.

"Efendim?"

"Nereye gideceğiz?"

İlk önce söylemek istedim ancak yanlış bir karar olacağını düşünüp vazgeçtim. Panikleyebilir veya en kötüsü istemeyebilirdi. Bu sebeple sadece, "Sürpriz olsun mu?" diye sordum.

Bir an tereddütte kaldıktan sonra, "Olsun," dedi.

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Hasret

Deniz odadan çıktıktan hemen sonra Merve'nin yanına gidip, "Yazmira'nın eşyalarını hazırlamasında yardımcı olur musun? İstemediği bir şey olursa zorlama. Bırak istediğini alsın," dedikten sonra yoluna devam ederken Merve, "Tabii Deniz Bey," dedi.

Deniz, Merve'nin içten içe hastaneden ayrıldığına sevindiğini düşündü. Bu kadar zamandır kızı zorladığını biliyordu. Belki hak etmişti belki de hak etmemişti ama yine de saygıda kusur etmemişti ki Deniz böyle şeyleri gözden kaçırmazdı.

Hazırlanmak için odasına girmeden önce asansörden inip Sema'nın odasına doğru yöneldi. Onunla da konuşup gerekli bilgileri verdikten sonra teşekkür etmek istiyordu.

Hastanede işini bitirip, ilk önce kendi eşyalarını ardından Yazmira'nın eşyalarını arabasına taşıdıktan sonra Yazmira'yı almak için beşinci kata çıktı. Odaya girdiğinde Merve'nin ve hemşire Nur'un da burada olduğunu gördü.

Merve hemen açıklama getirerek, "Biz veda etmek istedik," dedi.

Deniz başını sallayıp Yazmira'ya elini uzattı. Bu yaptığı hareketin arkasını döner dönmez dedikodu kazanının kayna-

yacağına neden olacağını bildiği hâlde umursamadı. Yazmira odada bulunan hemşirelerden dolayı çekinse de Deniz'in elini tutup yanına geldi.

Deniz, hemşirelere dönerek, "Her şey için teşekkür ederim," dedi ve ardından başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürürken hemşire Nur, "Kendinize ve Yazmira'ya iyi bakın Deniz Bey," dedi.

Deniz cevap vermese de Yazmira döndü ve tebessüm etti. İki hemşire de bu duruma şaşırıp kaldılar. Yazmira'yı daha önce hiç böyle görmemişlerdi. Bilmiyorlardı ki genç kızın içi içine sığmadığını, buradan çıkacağı için içindeki çocuğun dans ettiğini... Şu anda buradan kiminle çıktığının farkındaydı, Yazmira. Deniz'i çok tanımıyordu ama bu klinikte kimi tanıyordu ki zaten? Deniz'e güveniyor ve ömrünün sonuna kadar bu hastanede kalmak istemiyordu. Hem Deniz ona iyi geliyordu.

Deniz ve Yazmira el ele geçtikleri her yerden sanki ünlü birileri geçiyor gibi tüm çalışanlar, hemşireler ve doktorlar meraklı bakışlarını çekinmeden onların üzerine dikiyor, fısıldanıyorlardı. Durumu bilenler bilmeyenlere büyük bir heyecanla anlatırken kimileri hayranlıkla bakıyordu. Bir yıldır bu hastanın sadece çığlıkları duyulurken, şimdi bir doktor elinden tutup onu buradan çıkarıyordu. Hem de iki aydan biraz fazla bir sürede!

Deniz, Yazmira'nın aksine, olan bitenin farkında bir şekilde hastaneden vakur duruşuyla çıktı. Arabaya binerken yine hastanenin karşısında bir araba içinde iki adamın kendilerini izlediğini gördü. Bu durumun bugün sona ereceğini bildiği için sesini çıkarmadı ve görmezlikten gelip ilk önce Yazmira'yı araca bindirip sonra kendisi bindi. Ardından yolu karıştırmamak için dün geceki gibi arkadaki arabanın önüne geçmesini bekleyip öyle hareket etti.

Deniz, genç kızın heyecanı yüzünden ve gidecekleri yeri merakla beklediği için konuşmadığını bilerek kendisi de ona uyup yol boyunca sesini çıkarmadı. İki saatin sonunda arabayı durdurup, Yazmira'ya baktığında onun yüzündeki ifade yüzünden üzüldü.

Yazmira gözlerini olabildiğince irice açıp karşısında durdukları kulübeye bakıyordu. Geniş arazinin içinde odunluk olarak kullanılan kulübeye! Burayı biliyordu. Annesiyle birlikte arada sırada ağabeyinin anılarını yâd etmek için gizlice babasının evine gelirlerdi. Babasının işleri yüzünden böyle bir yöntem seçtiklerini biliyordu. Önce bu kulübeden içeri geçip oradan da gizli kapıdan aşağıya inerlerdi ve Davut amcasının evine çıkan uzun tünele girerlerdi. Bu şekilde annesiyle birlikte geldiklerinde kimse onları görmezdi. Şimdi yine oradaydılar. *Neden?*

Deniz gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. Burasının onun için mutluluk verici olması gerekirken onun sadece korktuğunu görebiliyordu. Dayısının evine gitmek için bu yolu kullanmak, Yazmira'nın güvenliği açısından en iyi yoldu. Aksi takdirde onu buraya getirmesi çok sıkıntı olurdu. Bir iç çekip, emniyet kemerini çözerek arabadan indi. Genç kızın olduğu yöne giderek kapısını açtı ve elini uzattı. "Hadi Yazmira!"

Yazmira girdiği transtan çıkarak başını yavaşça Deniz'e çevirdi. Bir şey söylemek istedi ancak ağzını geri kapattı. Birkaç saniye içinde korkmuş gözlerle birlikte, "Beni ba-babamın evine mi getirdin?" diye sordu. Orada olduğunu bildiği hâlde sorması bir türlü inanamıyor oluşundandı.

Deniz rahat ve kendinden emin bir tonda, "Hayır!" dedi.

Yazmira ilk önce kulübeye sonra Deniz'e baktı. Yanlış hatırlamıyordu, burası Davut amcasının evine giden yoldu. Evin bahçesinden de babasının evine geçiyordu. Sanki biri duyacakmış gibi, "Nasıl? Buradayız işte," diyerek fısıltıyla sordu.

"Hayır, değiliz. Burası benim dayımın evinin gizli giriş yolu, hatırlamadın mı?" diyerek önlerinde durdukları kulübeyi işaret etti.

Yazmira duyduğu kelimeyle gözlerini merakla irice açtı. Birkaç adamın çoktan bagajdan eşyalarını kulübeye taşıdığını fark etse de gözlerini bir an bile Deniz'den ayırmadı. "Sen, Davut amcanın yeğeni Deniz'sin, ölen ağabeyimin en yakın dostu!"

Deniz, Yasin'i hatırlatan sözleri duyunca hüzünlenmeden edemedi. Sadece kısık bir tonda, "Evet," diyebildi.

Yazmira bir şeyler hatırlar gibi durdu ki Deniz de karşısında parlayan yıldıza benzeyen gözleri görünce Yazmira'nın bir şeyler anımsadığını anladı. Nitekim Yazmira gülümsediğinde yanılmadığını da görmüş oldu.

"Senin küçük bir çocukken ağabeyimle olan fotoğraflarını gördüm."

Deniz biraz utanmış hissedip gülümsedi. "Bende de birkaç tane fotoğrafımız var. Senin hangilerini gördüğünü merak ettim."

Genç kız, "Belki... Eşyalarıma yeniden kavuşabilirsem sana gösteririm," derken hüznünü gizlemedi.

Deniz birden ağırlaşan havayı değiştirmek için, "Hadi eve gidelim," dedi.

O sırada kapıda Davut belirdi ve Yazmira'yı ürkütmemek için yerinden kıpırdamadı. Yıllar boyu her şeyi gördüğünü zanneden adam şu anda nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Ancak bu durumu onunla göz göze gelen Yazmira yanlış anlayarak tereddüt içinde Deniz'e baktı.

"Davut amca beni is-ister mi? Belki o da olanlar için beni suçluyordur. Hem... Hem o ba-babamla arası bozulsun istemez."

Deniz büyük bir sabırla arkasını dönüp kapıya gelen dayısına baktı. Ardından Yazmira'ya dönerek gülümsedi. "Ben

kimsenin seni suçladığını duymadım. Sen bunu nereden duydun?"

Yazmira bir an duraksadı. Sahi nereden duymuştu? Doğru ya, duymasına gerek yoktu çünkü zaten biliyordu. "Ba-babam beni çok severdi. O benim ilk ve ebedi aşkım... Ama o beni görmeye hiç gelmedi. Beni oradan çıkarmadı." Başını kaldırıp kapının girişine, Davut'a baktı. "Davut amca ailedendir... Babam gibi sözü çok geçer. O da bir şey yapmadı." Sonra susup başını eğdi. "Bence artık beni se-sevmiyorlar."

Yazmira'nın sözleri bitince Deniz ona bunların doğru olmadığını söylemek için ağzını açtı ancak o an idrak ettiği şeyle olduğu yerde kalakaldı. Yazmira'nın son sözleri kulağında bir çığlık gibi birkaç kez çınladı. Bence artık beni sevmiyorlar!

Beni sevmiyorlar!

Sevmiyorlar!

Deniz bunu bu kadar zamandır fark etmediği için kendisine şu anda çok kızıyordu. Yazmira'nın tek ihtiyacı olan şey babasının sevgisiydi! Şu an Deniz'e sığınmış olabilir ya da yalnızlıktan bu hâle gelmiş olabilirdi ancak bu travmayı tetikleyen unsur babasının da ona sırt çevirdiğini düşünmesiydi. Deniz birdenbire kafasına günlerdir takılan düğümü çözmenin rahatlıyla hafiflemiş hissetti. Eğer düşündüğü gibi olursa işi daha kolay olacaktı. Aylardır önünde olan ve sürekli dile getirdiği düğümü nasıl görmemişti, şaşıyordu.

Yeniden Yazmira'ya elini uzattı. "Bana güven Yazmira, senin düşündüğün gibi bir şey yok! Sana bunu göstereceğim."

Yazmira elini uzatıp mutluluk için teminat veren genç adama gülümsedi. Ona inanıyordu. Elini ürkek bir şekilde Deniz'e uzatacakken bileğine taktığı saati gördü. Eli havada nefesi boğazında kalakaldı. İçinden ta derinden yükselmek üzere olan çığlığı yutmasına sebep tek şey, saatin yanında gördüğü yara izleriydi. Geçmek üzere olan tırnak izleri! Kendisinin yaptığı tırnak izleri... Aklına Deniz'in sözleri geldi.

"Sen o saatten daha çok zarar verdin bileğime." Yüzünün yandığını ve utandığını hissetti. O kimseye zarar vermezdi ki, nasıl böyle bir şey yapmıştı? Başını yeniden kaldırıp, bileğini göstererek yine, "Özür dilerim," dedi.

Deniz önce bileğine sonra Yazmira'ya bakıp tebessüm etti. "Bir daha yapmayacağını bildiğim için özrün çoktan kabul edildi."

Yazmira tebessüm etti ve arabadan çıkıp Deniz'e sığınır gibi yanına sokuldu. Kulübeye doğru yürürken kalbi ağzında atıyordu. Az önce hastanedeyken şimdi hiç aklına bile gelmeyecek bir eve girmek üzereydi.

Davut kenara çekildikten sonra kapı kapandığında, "Hoş geldin, kızım!" diye sevgi dolu sesiyle seslenince Yazmira hiç beklemediği bir yerinden vurulmuş gibi sersemledi. Ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Deniz'in elini hâlâ sıkıca tutuyor, sanki ondan cesaret almak ister gibi daha da yakınlaşıyordu.

Deniz olan bitenin farkında, Yazmira'yı biraz öne doğru çekip, "Dayımı tanıyorsun, değil mi Yazmira?" diye sordu.

Yazmira, Deniz'e birkaç saniye sessizce baktıktan sonra başını salladı. "Ta-tanıyorum, az önce de söylemiştim sana," dedikten sonra Davut'a dönerek, "Merhaba Davut amca," dedi.

"Bana sarılmayacak mısın kızım?" diyen adama Yazmira gözleri dolu dolu baktı.

"Bana kı-kızgın değil misin?"

Davut duyduğu şeyle hızla yeğenine baktı. Deniz'in söylediklerinin doğru olduğunu bilse bile bir umut öyle düşünmüyordu. Oysa şimdi Yazmira bunu sorduğu soruyla onaylamıştı. İri cüssesiyle iki adımla Yazmira'ya yaklaşıp, teklifsizce onu kollarına alarak sıkıca sardı. Niye, kimden izin alacaklardı ki? Bu kız onların en zor, en karanlık zamanlarında bir ışık gibi hayatlarına doğmuştu. Onunla büyüyüp onunla neşelen-

mişlerdi. Öylesine neşe dolu bir kız şimdi böylesine süklüm püklüm durabilecek bir yapıya sahip değildi. Onu böyle görünce Davut'un içinde bir şeyler kopmuştu. Ağlamayı unutan bir adam için bu duygular yeniydi.

Sıkıca sarılmasının karşılığında ürkek bir dokunuş sarmıştı kabuk bağlamış sert bedenini. Davut, yavaşça geri çekilip bir zamanlar capcanlı ve her zaman gülen bir yüze sahip olan kızın solgun tenine baktı. Onu yeniden iyi edebilirlerdi. Edeceklerdi de!

"Ne ben ne de Altan sana kızgınız. Asla da olmadık Yazmira!"

Yazmira babasının adını duyunca birden heyecanla ve biraz da ürkekçe etrafına bakma gereği duydu. Gözü kulübenin içindeki gizli kapıya takılı kaldı. Kimsenin olmadığını görünce de hüznünü belli etmeden önüne dönüp başını eğdi. Deniz, genç kızın her bir hareketini izlerken Yazmira, "Beni neden bıraktınız?" diye sordu.

Davut iş adamı kimliğini takınıp yılların verdiği kurtlukla soğukkanlılığını korudu. "Gel kızım, öncelikle eve gidelim. Sonra sana her şeyi anlatacağım."

Yazmira, Deniz'e bakıp ondan bir işaret bekledi. Deniz bunun farkında olarak genç kızın elini tutup yönlendirdi. Yüz elli metre kadar sessizce ilerledikten sonra mutfağın hemen yanındaki koridordan açılan bir kapıya çıkıp eve girdiler. İçeri geçtiklerinde salona doğru yöneldiler. Yazmira Deniz'in yanından ayrılmadan yakınına oturdu. Sanki bir şey olacakmış gibi elini uzattığı anda yanında olmasını istiyordu.

Davut çok detaya girmeden, konuşmaya başlayınca Yazmira pürdikkat yıllardır baba yarısı bildiği adamı dinledi. Adamın her bir sözünde irkilip, ona hak verirken, üzücü anlarda kendine hâkim olamayıp birkaç damla gözyaşı döktü. Konuşma bitip, ortamda bir sessizlik olunca Yazmira'nın aklına oturmayan parçalar bir çark gibi dönmeye başladı. An-

cak o an daha fazla dinleyecek gücü olmadığı gibi konuşacak mecali de kalmamıştı. Uzun süre sessizliğe mahkûm olduktan sonra bu kadar konuşma onu sarsmıştı. Sadece tek bir soru sormak istedi. Bunun için kendini toparladı ve duyacağı olumsuz olduğunu sandığı cevap için kendini hazırladı. Ancak Davut ondan önce davrandı.

"Biliyorum konuya ortasından girdim ve kafan çok karıştı ama sana bunları baban anlatsa daha iyi olur kızım."

"Ya-yani babam hâlâ beni seviyor mu?"

Davut gelen sorunun kendisine göre anlamsızlığını bir kenara bırakıp, anlattıklarından sadece bu kısma takılan kıza bunu anlatmak istedi. "Baban her şeyi seni sevdiği için yaptı, Yazmira! Seni sevmekten hiç vazgeçmedi. Senden sonra yıllardır yıkılmaz diye bildiğim adam bir anda çöktü."

Yazmira içten içe beklediği bu sözleri duyunca gülümser gibi oldu ama o kadar kısa bir andı ki bu, kendisi bile gülümsediğini düşünmedi. Yine ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Sadece bir yorgunluk çökmüştü üzerine. Belki yeni öğrendiği bilmediği gerçekler belki de uzun zamandan sonra değişik bir ortam ve bir yakınını görmesi! Bilmiyordu. Bildiği tek şey gündüz olmasına rağmen uykusunun gelmesiydi. Nerede kalacaklarını merak ediyordu ama bu konuda ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yerinde biraz kıpırdanıp Deniz'e yaklaştı. Deniz onun bir derdi olduğunu anladı.

"Bir sorun yok, değil mi?" diyerek kulağına fısıldadı. Yazmira da başını kaldırıp aynı şekilde fısıldadı.

"Uykum geldi. Burada mı kalacağız?"

Deniz, genç kızın kendisini de kapsayan çoğul eki kullandığını gözden kaçırmadı. Bu durum onu mutlu etse de bir süre sonra sona ereceğini biliyor ve içten içe çok üzülüyordu. Yine de anın tadını çıkarıp her şeyi akışına bırakacaktı. Deniz, Yazmira istediği zaman hayatından zor da olsa çıkıp gidecekti.

"Burada kalacağız. Odalarımız hazır, hadi akşam yemeğine kadar dinlenelim. İster misin?"

Yazmira söylenen sözcükler arasında fark ettiği *odalar* kelimesini idrak etmeye çalışırken, kendisini onaylamak için başını sallarken buldu. Deniz ayağa kalkarken, Yazmira'yı da kaldırıp, "Biz biraz dinlenelim," diyerek dayısına baktı. Ardından beraber odaların olduğu ikinci kata çıktılar.

Davut bugün daha fazla bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu. Ortak olarak aldıkları karar neticesinde kendisi sadece neden hastaneye onu bırakıp hiç ziyaret etmedikleri kısmını anlatmıştı ve yine ortak bir kararla Altan bugün eve gelmeyecekti. Yazmira ilk önce kendi evini ve kaldığı evi benimseyecekti. Ani şok yaşatıp babasının evine birden sokmak istememişlerdi. Bu yüzden son birkaç saatte olanlar için rapor vermek üzere Altan'ı aradı.

***

Deniz, Yazmira'yı kalacağı odaya getirip pencereyi ve perdeyi kapattı. Yatağın örtüsünü kaldırıp hazır ettikten sonra giysi dolabına yöneldi. Dolabın kapısını açıp, genç kıza göstererek, "Burada gerekli tüm kıyafetlerin var," dedi. Yazmira gördüğü giysiler karşısında şaşkınca gözlerini kırptı. Deniz bunu fark edip hemen açıklama getirdi.

"Biz gelmeden önce her şey hazırlandı. Senin tüm kıyafetlerin buraya taşındı. Uzun bir süre ya da belki de sandığımdan daha kısa bir süre, şu an bilmiyorum ama burada kalabiliriz."

Aklındaki düşünceleri daha fazla açık etmeden dışarı çıkmak için hareketlendi. "Sen şimdi yat dinlen biraz, akşam aklındaki soruları cevaplamaya devam ederiz. Olur mu? Başın ağrırsa söyle lütfen, ilaç verebilirim."

Deniz kapıya doğru yürürken, Yazmira panikle kekeleyerek seslendi. "De-Deniz!"

Deniz bir kere daha Yazmira'nın ağzından adını duymanın verdiği heyecanla olduğu yerde kalıp bu anın tadını çıkardı. Yavaşça arkasını döndüğünde, genç kızın yüzündeki ürkek bakışları hemen fark edip birkaç adımda yeniden Yazmira'ya ulaştı. "Bir şey mi oldu?"

"Şey..." diyerek Yazmira sustu.

Deniz onu cesaretlendirmek için, "Evet?" dedi.

"Sen... Yani ben burada daha önce hiç kalmadım. Yani çok geldiğim bir evdi ama hiç kalmadım. Ben... Biraz korkuyorum. Sen de benimle ka-kalır mısın?"

Deniz duyduğu çocuksu çekingen ve kısık sesle ne diyeceğini bilemedi. Âlemin korkulan mafya adamı diye bilinen adamın kızıyla, aynı odada yatacaktı. Deniz bir doktordu. Her şeyden önce hastasını düşünmek zorundaydı ancak bu durum biraz farklıydı. Yazmira'ya karşı hisleri vardı, aralarında oluşan bağın farkındaydı ve bu durumu ne dayısına ne de Altan amcasına izah ederdi. Diğer yandan Yazmira'ya da hayır diyemezdi. Öylece konuşmadan birkaç dakika sessizce kaldığını fark etmedi bile, ta ki Yazmira üzgünce başını eğip arkasını dönene ve o sözleri sarf edene kadar.

"Beni artık bı-bırakacak mısın? Ben senin sadece ha-hastan mıyım gerçekten?"

Deniz, genç kızın her sözüyle çıkmaza giriyordu. İçindeki sıkıntı büyürken ilk defa mantığının değil, kalbinin sesine kulak verdi. Yazmira'yı öylece bırakamazdı. "Sen benim arkadaşımsın, unuttun mu?"

Yazmira bir umutla başını salladı. "Unutmadım ama sen gidiyorsun."

"Hayır, gitmiyorum. İstersen burada kalabilirim ama rahat uyuman için ben yan odaya geçecektim."

Yazmira kararlılıkla, "Ben senden rahatsız olmam ki, burada benimle kalamaz mısın?" diye sordu.

Deniz artık yapacağı bir şey olmadığı düşüncesiyle kabul etti. "Sen üzerini değiştir, ben birazdan geliyorum," diyerek odadan çıktı.

Deniz, dayısına durumu anlatmak, yanlış bir anlaşılmaya sebebiyet vermemek için önlem almak istiyordu. Normal şartlar altında hesap vermez ve bu kadar düşünmezdi ama ne yazık ki şartlar normal değildi. Yine de bu durumu kendisi halledebileceğini düşünüp odanın dışında bekledi ve Yazmira uyuduğu anda kendi odasına geçme planına sadık kalıp Yazmira'nın giyinmesini bekledi.

Kısa bir süre sonra odaya girdiğinde Yazmira'nın yatağa girmiş, kendisini beklediğini gördü. Deniz, aynı hastanede olduğu gibi genç kızın yatağının yanındaki koltukta oturup kollarını göğsünde bağladı ve onun gözlerini kapamasını izledi.

Yazmira'nın gözlerini tekrardan açıp, kendisine baktığını görünce, yerinden biraz doğrulup hazırda bekledi. Onun ağzını birkaç kez açıp, kapadığını gördüğünde sabırsızlandı. Ancak Yazmira'nın çekindiğini ardından da sustuğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Yeniden gözlerini kapatıp açmadığında, Deniz onun neler düşündüğünü merak edip, güzel yüzüne bakarak hayallere daldı. Yazmira'nın yüzündeki masumiyet Deniz'i çok etkiliyor ve olmadık hayallere sürüklüyordu. Deniz gerçekçi bir adamdı. Böyle şeylerle işi olmaz, her zaman net şeyleri severdi. Amerika'dan döndüğünden beri ilkleri yaşar olmuştu. Oysa yıllardır içindeki boşluk, hayatındaki ruhsuzluk ve sakinlikle yaşayıp gidiyordu.

Yazmira'nın artık gözlerini kırpmadığını görünce kollarını çözüp yavaşça ayağa kalktı ve genç kızın üzerindeki örtüyü düzeltti. Ardından son bir kez yatakta sükûnetle yatan kıza bakıp odadan çıktı. Aşağıya salona indiğinde dayısını göremedi. Çalışma odası dâhil birkaç odaya daha baktıktan

sonra bahçeye çıkmaya karar verdi. Kapıdan dışarı çıktığında, kulağına gelen sesleri takip edince gördüğü şeyle şaşkınca ve biraz endişeyle o yöne doğru ilerledi.

"Bugün buraya gelmeyecektin, Altan amca!" diyerek sitemli ses tonunu gizlemedi.

Altan, heybetli görüntüsüyle yerinde devasa bir görüntü sergiledi. Omuzlarını gerdi, başını kaldırdı. Bir başkası görse korkutucu bulabilirdi ancak Deniz hiç etkilenmedi ve sakince cevabını bekledi. Altan ise çabuk sinirlenen bir yapıya sahip olmanın verdiği huyla celallendi.

"Kızımı özledim, Deniz! Ne gerekiyorsa yaparım ancak uzakta değil! Yazmira evine bu kadar yakınken değil!"

Deniz de sinirlenmeye başlıyordu. Eliyle yüzünü ovaladı. Gözlerini amca bildiği adamın üzerinde kararlılıkla gezdirdi. Elbette Yazmira'nın çok kötü bir tepki vermeyeceğini biliyordu. Bu yaptığı şey sadece ufak bir önlemdi. Belki de kendine bile itiraf etmekte zorlandığı bir oyundu. Eğer Yazmira babasını görür ve daha iyi olursa kendisine olan ihtiyacı bitebilirdi. Belki bencilce hareket ediyordu fakat buna ihtiyacı vardı. Yazmira onu sadece arkadaşı olarak gördüğü ya da yalnız hissettiği için yaklaşıyor ve bu yüzden yanında olmasını istiyorsa babasını gördüğü zaman ona gerek kalmayacaktı. Bu düşünce, Deniz'i içten içe yiyip bitiriyordu. Henüz buna hazır değildi. Deniz mantığını devre dışı bırakıp kalbiyle hareket ettiği için de kendisine çok kızıyordu. Bunu yapmamalıydı ancak gerçeği öğrenmeyi de çok istiyordu.

En sonunda Deniz düşüncelerini bir kenara bırakıp biraz yüksek bir oktavda, "Tamam, ama..." diye bağırdığı sırada arkasından Yazmira'nın kendi adını seslendiğini duydu. Hızla arkasını döndü. Kalbini bırakıp mantığını dinlediği sırada Yazmira kendisini duymuş gibi karşısında duruyordu. Gözlerini bir an için kapatıp ağır çekimde açarken, genç kızın olabildiğince iri açılmış gözleriyle karşı karşıya kaldı. Gerçekten

artık ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden her şeyi akışına bırakmaya karar verdi.

"Yazmira," diye fısıldadı ama genç kızın gözleri babasındaydı. Ela gözlü babasında!

Altan ve Yazmira hiç kıpırdamadan birbirlerine bakıyorlardı. Altan hüzün, hasret, sevgi dolu gözlerlerle bakarken, Yazmira biraz ürkek çokça merak ve özlem yüklü bakışlarla pürdikkat yerinde sabit durmuştu. Adım atmayı yeni öğrenen bir bebek gibi korkuyor, aynı zamanda büyük bir cesaretle koşup babasının boynuna sarılmak istiyordu. Ancak ikincisini yapamadı ve korkusuna yenik düşüp geriye doğru adım atarak ardından koşmaya başladı. Yukarıya, kaldığı odaya kaçtı.

Altan büyük bir yenilgiyle başını öne doğru eğerken Deniz hızla genç kızın peşinden koştu. Odaya girdiğinde onu, yatağına oturmuş bacaklarını kendine çekerek kollarıyla sarmış bir şekilde gördü. Titriyordu Yazmira.

Hayal Kırıklığı

Deniz...

İlk defa bu kadar karışık duygular hissediyor ve işin içinden çıkamıyordum. Yazmira beklediğim tepkilerden birisini vermişti ancak babasına olan bakışları bana gerçeği söylemişti. İhtiyacı olan tek şey babasının sevgisiydi. Yazmira'nın şu an bu durumda olması, geç iyileşmesi ve kendini içine kapatması tamamen babası yüzünden kaynaklanıyordu. Babasına ulaşamadığı için bana sığınıyor, beni yanında istiyordu. Kendisine dostça davranan ilk kişiye! Bu durumda boşuna heveslenyordum. Yazmira beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyor sadece bana sığınıyordu. Bu demekti ki ben görevimi bitirince geldiğim yere geri dönecektim.

Bir saat öncesine kadar geleceğin belirsizliği beni çok kaygılandırıyordu. Oysa şimdi gelecek belirlenmiş, kaygım daha da büyümüştü. Düşüncelerim beni boğmaya başladığında, geçmişi sırtımdan geleceği zihnimden söküp attım. Öncelik Yazmira'nındı. Öncelik doktorluk vazifemdi! Duygularımı uzun bir süre arka plana atmalıydım.

Yavaşça onu korkutmadan yanına doğru ilerledim. Yanına varınca yatağa oturup bir elini bacağından söküp ellerimin arasına aldım. Titremesi şiddetlendi ilk önce, ardından

başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Gözlerime böyle rahatça bakabilmesi... Bu muhteşem bir gelişmeydi! Altan amcanın gözlerinin de ela olduğunu hatırladım o anda ve Yazmira'nın babasına bakışının korku içermediğini fark ettim. Babasını gözlerinden tanımıyordu. O babasıydı. Bunun bilincindeydi ve ayrımını kolayca yapabiliyordu.

"Neden kaçtın?"

Sanki *bildiğin bir şeyi neden soruyorsun* der gibi bana kaşlarını çatarak baktı. Sonra konuşmak için ağzını açtı ama yine biraz zorlandı. "Be-ben..." diye kekeledikten sonra, "O neden burada?" diye sordu.

"Sen babanı çok seversin Yazmira, niye böyle söylüyorsun?" Sorusuna soruyla cevap vermem onu yoruyordu biliyorum ancak tutuk konuşmasını artık aşmasını istiyordum.

"Seviyorum," dediğinde sözler ağzından büyük bir kararlılıkla çıkmıştı. "Sadece onun beni sevdiğinden artık emin değilim... Davut amca ne söylemiş olursa olsun, eğer ba-babam bana annemle ilgili suçlayıcı bir imada bulunursa be-ben bir daha onu görmek istemem."

"Neden?"

"Çünkü kendimi affedemem... Bu suçlamayı kaldıramam," dedikten sonra gözlerinden bir yaş düştü.

"Dayım sana her şeyi anlatmadı. Çünkü kalanını baban tamamlayacaktı."

Gözleri merakla açıldı ve biraz da umudun verdiği heyecanla sesini yükseltti. "Ne anlatacaktı?"

"Gerçekleri Yazmira! Sen kendini suçluyorsun ama yaşanılanların seninle ilgisi yok. Sen gerçekten bu olayda en masum kişisin." Hâlâ merakla beni dinliyordu fakat sorularının cevabı bende değildi. Yine de bu gece rahat uyumasını istiyordum. "Üstelik senin düşüncelerinin aksine yaşadıklarından dolayı baban kendini suçluyor. Senin onu affetmen için her şeyi yapmaya hazır."

Şimdi merak yerini şaşkınlığa bıraktı. Bir şey söylemek ister gibiydi fakat onu daha fazla yormak istemiyordum. Ayrıca daha fazla anlatacağım bir şey de yoktu zaten. "Şimdi uyumalısın. Yarın istersen baban sana her şeyi anlatır."

"Ama..." diye itiraz edeceği anda, "Bugünlük bu kadar yeter," dedim ve elini bırakıp ayağa kalktım.

"Sen yatağa gir, ben üzerimi değiştirip geliyorum," diyerek odadan çıktım. Bu sefer gerçekten odama gittim ve üzerimi değiştirip gergin bir şekilde Yazmira'nın odasına geri döndüm. Hâlâ aynı pozisyonda durmuş, bakışları ellerinde düşünüyordu. Zihnini bu kadar yorup yeni senaryolarla doldurmamalıydı. Bu her açıdan sağlığına zarar verirdi. Geldiğimi fark edince bana baktı.

"Sence babamla eskisi gibi olur muyuz?"

O kadar ürkek, öyle savunmasızdı ki yine alıp içime saklamak istiyordum. Sürekli onu koruma içgüdümle savaşıyordum. Oysa kendisi savaşmayı öğrenmeli, ben olmadan kendi başına ayakta durabilmeliydi. Onda bu potansiyel fazlasıyla vardı. Bunlar başına gelmeden önce hayat dolu bir kız olduğunu da biliyordum. Bunu yeniden ortaya çıkarmam gerekiyordu. Sorusunu istesem de görmezden gelemeyeceğim için olabildiğince geciktirmek istedim.

Işığı kapatıp az önce oturduğum koltuğa yöneldim. Bu sırada Yazmira da örtünün altına girdi. Yerime iyice yerleştikten sonra Yazmira ile göz göze geldik. Dikkatle bana bakıyordu. Uzun bir süre sessizce öylece durduk. Neler düşündüğünü bilmek isterdim. Bana bakışlarını seviyordum. Bu çok değişik bir duyguydu. Ben hiç kimseyle böylesine duygusal bir bağ içine girmemiştim. Yaşadığım ilişkiler sadece öylesine bir anlamı olmayan anı yaşadığım şeylerdi. Hiç kimse kendisine bağlanmamı istememişti ki ben de zaten bağlanacak biri değildim. Sanırım şimdi o anların bedelini ödüyor, beni hiç o

gözle görmeyecek birini istiyordum. Düşüncelerimden arınmak için az önceki sorusuna cevap vermeyi tercih ettim.

"Bir arkadaşım bana geçen yıl kendisinin yaşam mottosundan bahsetti."

"Boris mi?"

Boris'ten sadece bir kere bahsetmiştim ve o da onun zor bir zamanındaydı. Unutmamasına sevinmiştim.

"Evet, o. Bir konu vardı ve ben olacağına inanmıyordum. O da bana şöyle dedi: *'İstediğin bir şeyin olmasını istersen o şeye inan. Gözlerinde her bir anını olmuş gibi canlandır ve o günün geleceğini her sabah uyandığında hayal et. Sabah uyandığında de ki: Ben çok güzel şeyler yaşıyorum. Başarılı oluyor ve zirveye yükseliyorum. Hep iyi insanlarla karşılaşıyorum.'* " Söylediklerimi anlaması için kısa bir ara verdim ve derin bir nefes aldım. Yazmira beni sessizce dinliyordu.

"Yani şunu demek istiyorum, Yazmira. Babanla aran düzelecek, hatta arkadaşımın dediği gibi şimdiki zaman eki kullanıp *düzeliyor* diyelim biz ve zamanı yaklaştıralım. Çünkü yine onun deyişine göre düzelecek, olacak, yapacağım gibi kelimeler gelecek zamanı anlatıyormuş. Oluyor, yapıyorum dersek olacak şeyi yaklaştırmış oluyoruz." Bu söylediklerime gülmek istedim. Çünkü bu evrene çağrışım olayını hiç yapmamıştım ama artık gerçekten çok istediğim bir şey vardı ve bunun için birkaç gündür yapıyordum.

Yazmira sanki ne düşündüğümü anlamış gibi, "Peki, sen bu felsefeyi uyguluyor musun? Sonuçta bir doktorsun ve bana... Yani hastana öneriyorsun," dedi.

Onun mırıldanma gibi sesine karşı kararlılıkla cevap verdim. "Sen benim hastam değilsin, Yazmira. Hiç olmadın. Sen benim arkadaşımsın ve ben arkadaşıma yardımcı oluyorum."

Sözlerimden mutlu olmuştu. Ne kadar gizlemek istese de bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Ayrıca evet, ben de bu mottoyu yapıyorum. Çok yeni başladım. Artık her sabah

uyanıp çok olmasını istediğim bir şeyi dilemek ve sanki o şey oluyormuş gibi hayal edip dile getirmek istiyorum." Aniden yerinde doğruldu ve gözlerimin en derinine baktı. Karanlığa alışan gözlerimiz birbirimizi net görüyordu.

"Ne is-istiyorsun? Çok istediğin şey nedir? Benimle... Paylaşır mısın?"

Bu sefer öyle zor bir yerden sormuştu ki henüz kendime doğru düzgün ifade edemediğim şeyi ona nasıl söylerdim? Üstelik kafası bu kadar karışıkken beni doğru anlaması mümkün değildi. Sadece gülümseyerek, "Bir gün zamanı gelirse paylaşırım, Yazmira!" dedim.

Sözlerime bozulduğunu belli etmemek için gülümser gibi oldu ama beceremedi. Gözlerindeki hayal kırıklığı beni parçalara ayırdı. İşte bundan korkuyor, onu yaralamaktan çekiniyordum. O kadar kırılgan bir dönemdeydi ki...

"Arkadaş... Olduğumuzu sanıyordum."

İçime bir acı çöreklendi. "Arkadaşız zaten, Yazmira. Bunu her zaman söylüyorum."

Başka bir şey dememi bekler gibi bir süre bekledi ancak ne söylemem gerektiğini bu sefer çözemedim. Gözlerindeki kırıklıkla yatağa uzandı ve bana sırtını dönüp dünyamı kararttı. Sonra ince, nahif sesi duyuldu.

"İyi geceler," dedikten sonra ekledi. "Ben uyuyunca gitme!"

Gitmezdim. Hiçbir yere gitmezdim. Ben gitsem bile kalbim burada kalırdı.

Gerçekler

Güneş odaya yüzünü göstermeden önce Yazmira uyanmış, merakı galip gelmiş ve en son uzun zaman önce geldiği evi incelemek istemişti. Attığı her adımda aslında hiçbir şeyin değişmediğini görüyordu. Salondaki konsolun üzerindeki çerçeveyi eline aldı. Oradaki iki küçük çocuktan birisinin ağabeyi olduğunu hep bilmişti, şimdi ise diğerini de biliyordu. Kendisi daha küçük bir çocukken defalarca sorduğu ve hep tanışmak istediği ağabeyinin arkadaşının fotoğrafına artık onun kim olduğunu bilerek bakıyordu: Deniz!

"Günaydın!"

Evin sessiz ortamında birden çıkan sesle yerinden sıçradı ve elindeki çerçeveyi düşürdü. Deniz hızla koşup, Yazmira'yı cam kırıklarından uzaklaştırırken genç kızda açılan can kırıklarından haberdar değildi.

Yazmira her daim yanında olan ve üstüne titreyen bu adama her geçen saniye daha çok bağlanıyordu. Ufacık cam parçaları kendisine batmasın diye telaş yapıp onu uzaklaştırması ve yere çömelip onları temizlemesi, Yazmira'nın içinde tarifi olmayan duyguların yeşermesine sebep oluyordu. Ela gözleriyle karanlıklara boğarken aynı gözler o zindanlardan çekip alıyor, gülümsemesiyle bambaşka bir dünya açıyordu.

Ne yapacaktı böyle? Deniz gitmeyeceğini söylüyordu ancak Yazmira akıllı bir kızdı, bunun sona ereceğini biliyordu. Deniz'e ne zaman olduğunu bilmediği bir anda bağlanmıştı. Hüzünle başını yere eğdiği sırada Deniz'in yanında durup kendisine yaklaştığını fark etti. Yine de başını kaldırmadı. Sabah uyandığından beri düşündükleri onu yormuştu ve bu kadar duygu birikimiyle baş edemiyordu. Uzun süren yalnızlıktan böylesine bir yoğunluğa geçmek bazen onu sersemletiyordu. Özellikle de aşk olduğuna emin olduğu hisler onu çok yoruyordu. Çünkü karşılık alamayacağını düşünüyordu.

Deniz incitmeyen parmaklarıyla çenesine hafifçe dokunup onun yüzünü, kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. "Bu kadar düşünme! Bırak içinden ne geçiyorsa o olsun. Hayatı akışına bırak."

Yazmira o an ne düşündüğünü söyleyen adamın gözlerine sessizce baktı. Elalarına... O gözlere baktığı her an sanki yaşadığı her şey çok uzun zaman öncesine dayanıyormuş gibi hissediyordu. Oysa çok kısa zaman önce o gözler ona çok şey hatırlatıyordu. Belki de bakan kişinin baktığı anlam farklıydı. Deniz *onun* gibi bakmıyordu. Akşama kadar böyle kalsa hiç rahatsız olmaz, sesini çıkarmazdı. Ancak arkalarından gelen öksürük sesiyle ikisi de kendilerine çekidüzen verip gelen kişiye baktılar. Gelen kişilere!

Yazmira babasını gördüğü an donup kaldı ve yerinden kıpırdayamadı. Kendiliğinden oluşan sessiz ortamı Altan'ın güçlü, sıcak ama bir o kadar çekingen sesi bozdu.

"Parlak Yıldız!"

Yazmira hafifçe irkilir gibi olup gözlerini kırptı. Babasının onu affettiğine inanmadığı için ne yapacağını bilemedi. Ama hitap şekli ise... Genç kızın içi acıyordu.

Deniz yanında dayısıyla birlikte hiçbir şekilde karışmadan ama ters gidebilecek herhangi bir şey için öylece sessizce bekliyorlardı.

Altan, kızının sessizliğinden aldığı cesaretle birkaç adım atıp Yazmira'ya yaklaştı. Aralarında bir metre kala Yazmira yerinde kıpırdanınca Altan, "Sen benim *Parlak Yıldız*'ımsın, güzel kızım. Özlemedin mi beni?" diye sordu.

Yazmira duyduğu sevgi sözcükleriyle içinde biriken türlü senaryoları unuttu ve korkarak bir adım da kendisi attı. Açıkça görülen bu adımla herkes nefesini tutarken Altan, Deniz'in bekle işaretiyle adımlarını durdurdu ve kızının kendisine gelmesini bekledi. Yazmira kendisinden bekleneni yaparak yavaş ama kararlı adımlarla babasına ulaştı. Bir an içine titrek bir soluk çektikten sonra, soluğunu dudakları titreyerek geri verdi ve hemen ardından babasının kocaman açılan kollarına girip küçücük kalana kadar sığındı.

Koskoca Altan Atabay'ın yıkılmaz ifadesi yerle bir olurken, kollarında titreyerek ağlayan kızını hiç bırakmayacak gibi sarıyordu. Saçlarını kokluyor, öpüyor ve gözlerinden düşen birkaç damlayla birlikte af diliyordu. Yazmira ise çok iyi tanıdığı baba kucağında kaç yaşında olduğunu unutup, küçük bir çocuğun düşüp, dizlerini kanattığında olduğu gibi babasına tüm benliğiyle sığınıp hüngür hüngür ağladı, içinde tüm biriktirdiklerini boşaltırcasına...

Davut ve Deniz artık orada işleri olmadığını düşünerek, eş zamanlı şekilde hareket edip bahçeye açılan kapıya doğru ilerlediler. İkisi de bu anın sonrasında neler olacağını biliyorlardı.

Geçen yarım saatte Yazmira koltukta babasının bacağına başını yaslamış, öylece babasının saçlarını okşamasına izin veriyordu. Saçlarında dolaşan sevgi elini öyle uzun zaman beklemişti ki şimdi kıpırdamaya korkuyordu. Uzun zaman sonra yaşadığını hissediyor, babasının konuşup bir şeyler anlatmasını istese bile duyacaklarının korkusuyla böyle susmasının iyi olduğunu düşünüyordu. Bir on dakika daha geçtikten sonra babasının fısıltısını duydu.

"Yazmira, kızım!"

Yazmira başını kaldırmadan duyduğunu belli eden bir hareket yaptıktan sonra kendisi de, "Efendim?" diye fısıldadı.

"Artık konuşalım mı ister misin?"

Yazmira sessiz kaldı. Çünkü gerçekten ne istediğini bilmiyordu. Fakat babası karar vermesinde yardımcı oldu. "Beni tamamen affetmeni istiyorum."

Yazmira duyduğu af kelimesiyle yavaşça yerinde doğrulup babasına baktı.

"Ben... Senin beni affetmeni bekliyordum."

Altan, Deniz'den duyduklarından dolayı konuya hâkim olduğu hâlde gözlerini şaşkınca açmasına mani olamadı. "O ne demek kızım? Senin bu olanlarda hiçbir suçun yok!"

"O... O adam beni kaçırmak istedi ama a-annem yanımda olunca ona da zarar verdi... Bunların hepsi o adam bana saplantılı hisler besliyor diye oldu."

Altan, kızının böyle tutuk konuşmasına kahroluyordu. Karşısında onun güçlü kızı yoktu. Üstelik Yazmira'nın bu düşüncelerini ilk defa duyuyordu. Neden onu kimse uyarmamıştı ki? Hiçbir doktor bunu kendisine rapor etmemişti. Hatta Deniz bile! Nasıl böyle bir konuyu ona söylemezlerdi? İçten içe köpüren Altan'ın gözlerinde, aniden bir şimşek çakmasıyla birlikte Yazmira ürkerek geri çekildi. Altan, kızının hareketiyle ne yaptığını fark ederek sakinleşti ve önceliğin kızının olduğunu unutmaması gerektiğini kendisine telkin etti. "O adamın yani Atakan'ın sorunu tamamen benimleydi, kızım. Seni ve anneni benim yüzümden kaçırdı."

Yazmira uzun zamandır kendisini öyle bir şeye inandırmıştı ki babasının ağzından çıkanları duyunca anlamakta zorlandı. "Na-nasıl? Seninle ne alakası var?"

Altan derin bir nefes alıp baştan sona kızına her şeyi anlatmaya koyuldu. "Benim yaptığım iş çok temiz bir iş değil kı-

zım, bunu biliyorsun. Aileden kalma işimi, bana miras kalan kumarhaneleri devam ettirmek zorundaydım. Eğer bıraksaydım sonrasında bu âlemde yeniden var olmak isteyeceğimi düşünüp beni, tüm ailemi yok etmek isteyebilirlerdi. Bu sebeple en güçlü olmaya oynadım ve başardım. Sizi korumak ve yaşamak için bunu yapmaya mecburdum. İş dünyamda hataları affetmeyen bir yapım var. Sen bu yüzümü çok bilmezsin ama ben aslında gerçekten senin sandığının aksine kötü biriyim. Kendi oğlumun ölmesine sebep bir adamım ben!"

Yazmira babasının söylediklerini büyük bir merak ve şaşkınlıkla dinliyordu. Babası öyle biri değildi. Yazmira çok hata yapmıştı fakat babası ona hiç kızmamıştı. Babası söylediği gibi kötü biri olamazdı.

"Seni kaçıran Atakan'ın babası Necmi'yi çok yakından tanırdım. Kumarbazın tekiydi. Benim mekâna gelip son kuruşuna kadar oynardı. İyi bir adam ya da ailesine düşkün değildi ama oğlunu severdi. Bu bilgileri biliyorum çünkü mekânlarıma gelen herkesi araştırırım. Birkaç kez odama çağırtıp bu işe bir son vermesini, sonunda elinde hiçbir şey kalmayacağını defalarca söyledim. Çünkü parası bitince olmadık şeyler yapıp mekânımın huzurunu kaçırıyordu. Ancak dinlemedi. Son kuruşuna kadar değil, evine barkına kadar oynadı. Elinde bir şeyi kalmayınca son olarak hasta karısına kadar oynamaya çalıştı. Daha önce yapmam gerekeni yapıp onu mekânımdan kovdum. O gece evinde ne oldu bilmiyorum ama karısı bu olanlara daha fazla dayanamayıp intihar edince Necmi delirdi ve benim kapıma geldi birkaç kez. Ben kovmasam kazanıp ailesini kurtarabilirmiş, her şey benim yüzümdenmiş gibi şeyler zırvalayıp gitti. Böylelerine karşı merhamet gösteremezdim."

Altan, kızının tepkisinden çekinip biraz duraksadı. Elini sertçe burnu ve ağzının üzerinden ovalar gibi geçirdi. Kızının gözünde değişmek istemiyordu. O iyi bir babaydı ama acıma-

sız bir iş adamıydı. Yine de kızı için her şeyi anlatmak zorundaydı. Hayatının hiçbir anında kendini kasmayan ve hiçbir şeyden çekinmeyen Altan Atabay, şu anda kızı karşısında çaresiz ve sıkıntılı bir durumdaydı.

"Anlamalısın beni kızım, ona yardım edemezdim. Ona edersem bunun arkası kesilmezdi. Herkes benden bir şeyler beklerdi ve bu yüzden itibarımı, saygınlığımı kaybederdim. Bizim işlerde böyle bir şey söz konusu değil. En ufak bir zaaf gösteremezdim." Medet umarcasına, af diler gibi kızının gözlerine baktı. Yazmira ifadesiz bir yüzle babasını dinliyor ve babasının hiç görmediği yüzüyle tanışıyordu. Onun babası dünyanın en iyi babasıydı. Melekti o! Ama bu duydukları...

Altan, kızının gözünde yerinin değiştiğini biliyordu. İşte bu en zoruydu. Belki de çekilecek çilesi, cezası henüz bitmemişti. İstemese de devam etti. "Bütün yaşadıklarının sorumlusu benmişim gibi gösterip kendisi de buna paranoyakça inandı. Uzun zaman beni takip etmiş. Bana ulaşamayacağını anlayınca evime göz dikmiş. Bir gün ben ve Davut amcan işe erken gitmiştik. Bizim işler gece başlar ama biz akşamüzeri gitmiştik. Bunu fırsat bilip silahıyla önüne geleni vurmuş ve bizim bahçeye ulaşmış. Önce bakıcı, hizmetçi, evin içinde kim varsa öldürmüş. Sonra ağabeyin Yasin'i... Öldürmüş ve Deniz'i omzuyla bacağından yaralamış. Sanırım bir cinnet anıydı yaşadığı, en azından biz kapı önündeki kameralardan öyle olduğunu düşündük. Rastgele ateş etmiş herkese. O sıralarda annen sana hamileydi. Sürekli uyku hâlindeydi ama duyduğu silah seslerine karşın odasından aceleyle Yasin'in olduğu yere koşmuş. Adam, Deniz'in üzerinden silahı çekmiş, annene doğrultmuş. Ama o sırada bir adamımız yaralı şekilde bahçeye kadar sürünmüş ve adamı bacağından vurmuş. Annen de bu anı fırsat bilip kaçmaya çalışmış. Adam peşinden giderken annen benim her daim evde bulundurduğum silahı almış ve Necmi'den önce davranıp silahı ateşlemiş. Adam orada anında can vermiş."

Altan susunca salondaki sessizlik birden kendini belli etti. Yazmira, duyduklarını sanki bir film sahnesiymiş gibi gözleri dolu şekilde ve dehşet içinde dinliyordu. Bir türlü olanlara inanmıyordu. Ağabeyinin bir saldırıda öldüğünü, babasının derin işler yaptığını biliyordu ama... Ama bu duydukları inanılır gibi değildi. Babası ona ilk defa bunları anlatıyordu. Kumarhanelerin hepsini saygın bir kulüp tarzında sanıyordu. Nasıl da öyle her şeyden uzak büyümüş, her şeyi ondan saklamışlardı! Ya annesi? Babası sanki iç sesini duymuş gibi cevap verdi.

"Annen zaten hamileydi, üstüne bir de ağabeyinin ölümü yaşanınca delirmenin eşiğine geldi. Hamileliği çok zor geçti. Senin doğumunla biraz da olsa düzeldi ama bir daha evimizde olmak istemedi. Bu işi bırakamayacağımı biliyor, bana saygı duyuyor ve hâlâ beni seviyordu. Sadece tüm bu olanların içinde seni büyütmek istemiyordu. Haklıydı. Ortak karar alıp, senin doğumunla birlikte evin olarak bildiğin evi ayarladık. Madem böyle olacaktı o zaman kimsenin sizden haberi olmayacaktı. Bu yüzden kimliğinde annenin kızlık soyadını kullandık."

Yazmira soyadı meselesinin de ağabeyinin olayıyla ilgili olduğunu sanıp anlayış göstermiş ve sorun etmemişti.

Altan derin bir nefes alıp devam etti. "Yanımda yaşamamanız bu açıdan çok iyi olmuştu. Kimse senin benim kızım olduğunu bilmiyordu. Her şeyi çok dikkatli yapıyorduk. Zaten ağabeyin öldükten sonra gizlilik bizde esas olmuştu. Sen de büyüdükten sonra bu işleri kurcalamayınca bu hep böyle devam etti."

"Çünkü... Annem bana kısmen de olsa bir şeyler anlatmıştı. Seninle yaşamak tehlikeliymiş ve çok düşmanın varmış... A-ağabeyime olanların benim başıma gelmesini istemiyormuş. Ben... Ben mutluydum. Bu yüzden çok irdelemedim. Sen istediğim zaman yanımdaydın. Ben yanına gelebiliyordum. Annem zaten yanımdaydı. Yani... Ben hiç kötü şeyler

düşünmemiştim. Düzenimiz normal bir aile düzeni değildi ama... Ben mutluydum."

Altan kızının *ne kadar verirsen o kadar alırım* mantığıyla yaşadığını biliyor ve melek kızının saf sevgisiyle her zaman mutlu oluyordu. Aynen söylediği gibi hayat dolu, mutlu, eğlenceli bir kızı vardı. Hiçbir zaman hiçbir konuda şikâyet etmezdi. Hatta mezuniyetine gelemeyeceğini, bunun tehlikeli olabileceğini söylediğinde bile *"Olsun babacığım, ben senin yanımda olduğunu biliyorum,"* demiş hiç şımarıklık yapmamıştı. Her zaman anlayışlı bir kızı vardı.

"Sonra?" diye sorunca Yazmira, Altan düşüncelerinden sıyrılıp oldukları ana döndü.

"Sonrası bir sürü güvenlik önlemi... Deniz'in ailesinin Deniz'i yurt dışına apar topar götürmesi ve Davut amcanın nişanlısından ayrılması, bizim eskisi gibi tadımızın olmaması ve daha bunun gibi birçok şey... O olaydan sonra düşmanlarım beni birçok kez öldürme girişiminde bulundular. Kendimi dağıtmış ve güçsüz düşmüştüm. En azından ağabeyinden sonra ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Yenildiğimi, ailemi koruyamadığımı ve yanlış yaptığımı! Bu yüzden bana sürekli olarak hiç pes etmeden saldırıda bulundular. Davut amcan olmasa ben bir ölüydüm. Çünkü benim yüzümden kurşun yiyen o oldu. Sonra yine aklımı başına getiren de Davut amcan oldu. Söz konusu artık sendin ve benim sevdiğim kadınla birlikte korumam gereken bir de yıldızım olmuştu. Karanlığıma ışık gibi doğan *Parlak Yıldız'ım.*"

Yazmira tüm acıların üstüne silgi çeker gibi tebessüm etti. "Ben tüm o zor zamanların içinde sana geldim diye mi adım bu? Bana bunu hiç anlatmamıştın. Sadece adımın anlamı diye söylüyorsun sanıyordum."

Altan beceriksizce gülümsedi. "Sen gökyüzünün değil, benim en parlak yıldızımsın, Yazmira. Sen bana öyle bir za-

manda ışık oldun ki ben sayende yolumu buldum ve adını bu yüzden Yazmira koydum."

Yazmira sevgi dolu gözleriyle babasına bakıyordu.

Altan artık konuyu kapatmak istediği için kısa bir moladan sonra kaldığı yerden devam etti. "Senin varlığınla kendime gelip yeniden devleştim. Yeniden yıkılmaz olduğumu göstermenin bedeli sizlerden uzak kalmaktı ancak buna değiyordu. Çünkü ağabeyinin aksine senin büyüdüğünü görüyordum. Senin buraya, Davut'un evine gelip buradan bizim eve geçmeni hiçbir zaman hazmedemedim ama senin güvenliğin için şarttı. Sonuç öyle ortada ki bu da işe yaramamış ve tüm çabamıza rağmen Atakan senin kim olduğunu öğrenmiş."

"Peki, nasıl öğrenmiş? Yani bu kadar gizlilikte... Biraz garip değil mi baba?"

Altan, kızının uzun zaman sonra yeniden baba demesine çok mutlu olmuş, baba kelimesini duyduğu an gözlerini kapatmıştı ancak bunu belli edip kızını içine kapatmak istemiyordu. Artık Yazmira'nın nasıl tepkiler vereceğini bilmiyordu.

"Atakan öldüğü için ona bu bilgiyi kim verdi hâlâ bulmadık. Ancak tabii ki bir tahminim vardı, hâlâ da var!"

Yazmira korkuyla yerinde kıpırdadı. "Hâlâ tehlike devam ediyor mu?"

Altan, kızına yaklaşıp saçlarını okşadı. "Tehlike her zaman var ama artık sana kimse bir şey yapamaz. Seni herkes o olayda öldü biliyor. An-Annenle birlikte öldü sanıyorlar. Düşmanlarım çok inanamasa da kanıtlayamadıkları için bu böyle!"

Yazmira yaşadığı şokla konuşamadı bir süre. Ağzını birkaç kere açıp kapattı. Yeniden oluşan sessizlik artık Yazmira'yı boğuyordu. Herkesin onun öldüğünü düşünmesi aslında birçok soruyu cevaplıyordu ve bu çok korkunç bir şeydi. Yaşarken ölmek! "Pe-peki ben artık eski yaşamıma döneme-

yecek miyim? Yani okulum..." Yeniden zorlukla konuşmaya başlamış ve cümlenin sonunu getirememişti. İçinde anlam veremediği bir öfke baş gösteriyordu. Sorduğu soru belki saçmaydı ve artık okul diye bir şey kalmamıştı ama hayatına Deniz girdiğinden beri umut etmeye başlamıştı. Okula, arkadaşlarına yeniden dönebilme umudu! Kendisini boşlukta hissediyordu. Hem her şeyi öğrenmek istiyor hem de daha fazla bir şey duymak istemiyordu.

Altan üzgün gözlerle kızına baktı. "Yurt dışında olabilir ama burada değil, kızım."

Yazmira birden ayağa kalkınca Altan susmak zorunda kaldı. "Ben... Ben..." diyerek ne diyeceğini bilemedi, Yazmira. Konuşmak istemediği gibi diğer yandan da konuşup haykırmak istiyordu. Neler olduğunu anlamıyordu ama konuşması lazımdı. Şimdi Altan da ayağa kalkmış, kızıyla yüz yüze durmuşlardı.

"Söyle kızım."

"Beni gönderecek misin?"

Altan hüzünle kızına bakıp, sadece başını olumlu şekilde sallayarak onayladı. Yazmira içinde oluşan öfke patlamasıyla birlikte ilk defa bir insana -*bu kişi babası olsa bile*- patlayacağını düşündü. Ağzını açıp anında geri kapattı. Kulaklarını kapattı birkaç saniye ve hemen ardından elleri saçlarına kaydı. Babasına bu saygısızlığı yapmak istemiyordu, bu yüzden de arkasını dönüp hışımla kaldığı odaya doğru gitti.

Altan, kızının gözlerinde çakan şimşeklere ilk defa şahit oluyordu. Bu hayat sonunda kızını da değiştirmişti. Buna kendisinin sebep olduğunu bilmek ise onu daha çok kahrediyordu. Arkasından, "Yazmira, kızım!" diye bağırsa da Yazmira'nın durmadan yoluna devam etmesiyle kızının kendisine yaptığı ilk saygısızlığa da şahit olmak onu çok derinden yaraladı. Onun uysal, melek kızı öyle değildi ki...

20. BÖLÜM

Can Kırıkları

Deniz içeri girdiğinde, Yazmira'yı göremeyip, Altan amcasının üzgün gözleriyle karşılaşınca hemen yukarıya çıktı. Genç kızın kapısını tıklatıp içeri girdiğinde Yazmira'yı yatağında bacaklarını kendisine çekmiş, ağlarken bulacağını düşünmemişti. Öyle şiddetli ağlıyordu ki Deniz bunun geç kalınmış bir sinir boşalması olduğunu hemen anladı. Yatağın yanındaki koltuğa oturup, içi yana yana izleyerek Yazmira'nın rahatça ağlamasına izin verdi.

Dakikalar sonra Yazmira rahatlamış bir şekilde iç çekerek yerinde doğruldu. "Beni yine kendisinden uzaklaştırıyor... Be-bence beni affetmiyor."

Deniz karşısında gözleri kızarmış, yanakları al olmuş kıza hüzünle karışık özlemle baktı. Artık yanındayken bile özlüyordu onu. Hâli fenaydı. Genç kızla ilgili olan düşünceleri kafasından düşüp gidecekmiş gibi başını iki yana salladı ve Yazmira'ya tebessüm etti. "Sen bir hata yapmadın ki baban seni affetmiyor olsun. Baban sadece seni korumaya çalışıyor."

"Be-beni yanından göndererek mi yapıyor bunu?"

Deniz hıçkırıkları arasından konuşmaya çalışan kıza işaret parmağını kaldırıp, "Tam da böyle yapıyor," dedi ve genç kızın ağzını açmasına izin vermeden devam etti. "Atakan ba-

basını öldüren ve ispatlanamadığı için ceza almayan annenin peşindeyken seni de öğreniyor ve ikinizi birden kaçırıyor. Yıllar boyu bu intikamla bilenmiş, biri ya da birileri de onun bu kinine yardımcı oluyor. Çünkü annen yüzünden kendi *masum* babasının öldüğünü ve baban yüzünden de annesinin intihar ettiğini düşünüyor. Yetimhanede büyümesinin nedeni olarak seni sebep görüyor."

"Ben ona bir şey ya-yapmadım."

"Yapmadın tabii ki. O sadece çocuk yaşta gördüklerini ve ona nefretle anlatılanların etkisinde kaldığı için sağlıkla düşünemez bir hâle gelmiş. O yetimhanede kim bilir neler yaşamış? En önemlisi ailesiz büyümüş ve sen onun tam aksi bir hayat yaşadın."

Yazmira, "Bu benim suçum değil!" diyerek çaresizce yakardı.

"Değil Yazmira. Bu yaşanılanlar senin suçun değil, hiç olmadı ama yaşanmış ve artık bitmiş."

"Bitmedi. Bit-bitmiyor. Benim suçum yok diyorsun ama ben de annesiz kaldım... Ve şimdi de babamsız kalacağım... Beni göndermek istiyor."

Deniz genç kızı çok iyi anlıyordu ancak Yazmira'nın kaçırdığı bir nokta vardı. "Bu senin güvenliğin için Yazmira."

"Güvenlik falan istemiyorum artık. Beni korumak için yapılan her şey tek kalmama sebep oluyor... Benim hayatım, arkadaşlarım zaten bitmiş, yok! Neden, kimden kaçıp tek başıma hayat kurayım ki?"

Deniz her sözünde haklı bulduğu kıza gerekçeler sunmakta zorlanıyordu. Aynı zamanda konuştukça konuşması açıldığı için sevinmeden edemiyordu. "Annen ağabeyinin vurulduğunu görüp, karnında taşıdığı sana zarar gelmesin diye o adamı vurdu. Her şey sadece seni korumak içindi. Şimdi de öyle."

Yazmira hışımla gözyaşlarını silip kabaca burnunu çekti. "O da ayrı bir konu, nasıl kanıt olmaz? Annem o adamı vurmuş."

"Evet, Yazmira, vurmuş ama sence baban hamile olan annenin içeri girmesine izin verir miydi?"

Yazmira sessiz kalınca Deniz devam etti. "Atakan, babasının hatalarının bedelini, oğlunu ve seni korumak için evine giren adamı öldürmek zorunda kalan annene ve kendisinin aksine ailenle büyüdüğünü ve mutlu olduğunu gören sana ödetmek istedi. Atakan ailenle ilgili birçok özel bilgiye ulaşmış ki sana kadar eli uzandı. Bunu yapanın kim olduğunu baban hâlâ bulamadı. Şimdi aynı tehlikeye seni atar mı sanıyorsun? Baban bir evladını daha kaybetmeyecek, Yazmira! Buna ben de izin vermem ve zaten babana bu konuda destek olan benim. Bu yüzden baban ne diyorsa onu yapmalısın."

Yazmira sessiz kaldı. Deniz ise onu zorlamadı. Sükûtun hâkim olduğu odada Yazmira, Deniz'i şaşırtarak, "Sen ağabeyimi kaybettikten sonra çok üzüldün mü? Üstelik seni... Ülkeden uzaklaştırmışlar," diye sordu. Ardından, "*Yakın zamanda bana olacak olan şey,*" diye içinden geçirdi.

Deniz gelen sorunun ağırlığıyla zorlukla yutkundu. Yıllardır her hastasına çare olmuş ama kendisinin bu yarasına henüz merhem bulamamıştı. Gözlerini Yazmira'nın gözlerinden bir an olsun ayırmadan cevap verdi. "Benim kardeşim olmadı, Yazmira. Annem kariyer yapmak istemiş ve babamın da buna sıcak baktığı söylenemez. Sürekli olarak kariyer yapma peşinde oldukları için beni dayım büyüttü gibi bir şey oldu. Her daim bu evdeydim, ailem ise iş yemeklerinde ve daha bilmediğim kim bilir nerelerde... Benim tek kardeşim ağabeyin oldu ve ben onu kurtaramadım."

Yazmira, Deniz'in kendisini suçladığı bir şey olduğunu öğrenince çok şaşırdı. "Sen de ağabeyim gibi küçük bir çocuksun, ne yapabilirdin ki?"

"Ağabeyin silahlara, kapıdaki korumalara ve babanın o sert duruşuna hayran biriydi. Daha ufacık bir çocuktu, çocuktuk ama o hep büyüyünce ne olmak istediğini biliyordu: Baban gibi olmak!"

Sustu ve o güne, yaşadığı cehennem diye adlandırdığı güne, kısa bir an geri döndü. İki elinin avuç içlerine bakıp kan görmediği için mutlu oldu ve yüzünü ovalayıp konuşmasına devam etti. "O gün bahçede derslerimizi yapıyorduk. Silah sesleri gelince önce birbirimize baktık sonra bize öğretildiği gibi dayımın evindeki geçitten -biliyorsun mutfağın yanındaki kapıdan- kulübeye saklanmak için koştuk ama arkamı dönüp baktığımda tek başıma koştuğumu gördüm. Yasin meraklı bir şekilde yerinde donup kalmış, kapıdan kimin geleceğini bekliyordu. Gözlerindeki heyecan ve merak beni ürkütmüştü. Sanki ölümün onu alacağını biliyor gibi orada öylece bekledi. Geri dönüp onu alıp sürüklemek yerine olduğum yerden kıpırdamadan sadece ona seslenip gelmesini söyledim."

"Başka ne yapabilirdin ki?"

"Yanına gidip onu getirebilirdim."

"Bu sefer sen de ölebilirdin."

"Ama onun için bir şey yapmış olurdum."

"Evet, ölerek bir şey yapabilirdin... Hem o senin için yapmadı ve orada be-bekledi. Babam gibi olmak için, babam gibi baş edebileceğini... O adamın ya da her kimse işte onun hakkından gelebileceğini düşündü... Merakı da bu yüzdendi. Senin peşinden gelse belki de her şey daha farklı olabilirdi. Belki de... Belki de..."

Deniz genç kızın birden parlayıp bu sert çıkışına şaşırdığı kadar anlam da veremedi ve büyük bir sakinlikle, "Yazmira!" diye seslenerek sözlerini kesmesine neden oldu.

Deniz'in sesiyle kendisine gelip, gözlerini diktiği duvardan çekip onun gözlerine baktı. Elalarına... Bakışlarını hemen

geri çekip yere baktı. Bir an için korktu, Yazmira. Sebebini bilmeden birden üşümeye ve korkmaya başladı.

"Sakin ol lütfen, o senin ağabeyindi."

Yazmira içine neden böyle bir öfkenin dolduğuna anlam veremiyordu. İşin doğrusu vermek de istemiyordu. Bu sert çıkış ona iyi gelmiş, bir yanını güçlü hissettirmişti. Diğer yanı da suçlu! Deniz'in gözlerine bakmak istemiyor, yeniden yaşadığı kötü şeyler zihnine doluyordu. Neden böyle oluyordu?

O Deniz'di! Deniz!

Yatakta uzanır hâle gelip sırtını Deniz'e döndü ve gözlerini kapatarak sürekli tekrarladı: *Deniz o.* Konuşmak ya da dinlemek istemiyor, kendisini yorgun hissediyordu. Bu yaşadıkları çok fazlaydı. Annesini istiyordu. Eline kan bulaşmış annesini! Babası gibi annesinin de eli kanlıydı ama o mecburdu! Mecbur bırakılmıştı. Babası ise... Babası... Düşünmek istemiyordu. Sadece uyumak hatta uyanmamak istiyordu. Ruh hâli bir karmaşa içerisindeydi.

Deniz genç kızın yeniden içine kapanmasını istemiyor, fakat duyduklarının ona ağır geldiğini de biliyordu. Bir süre yalnız kalmasının iyi olacağını düşünüp sesini çıkartmadan orada, koltukta oturmaya devam etti.

Gözlerini kapatsa da bir türlü uyuyamayan Deniz, aradan geçen bir saatin sonunda Yazmira'nın hareketlenmesiyle uyandığını anladı.

"Bir şeyler yemelisin, hatta yemeliyiz."

Yazmira uyku sersemi gözlerini açıp, nerede olduğuna bakarak arkasını döndü. Deniz dikkatle kendisine bakıyordu. Yerinden doğrularak sırtını yatağın başlığına yaslayıp oturdu. Kısa bir sessizlikten sonra Yazmira ellerini kucağında birleştirip, başını öne doğru eğerek, "Ben az önce neler olduğunu anlamadım ama çok öfkelendim. İçimde büyüyüp dışarı çıkmak isteyen bir canavar vardı sanki ve ben ona 'dur' diyemedim... Demek istemedim," diye mırıldandı.

Deniz sanki o anlar çok önemli değilmiş gibi sakin bir tonda, "Şimdi sakinsin ve bence kahvaltımızı edebiliriz artık, ne dersin?" diye sordu.

Yazmira hızla başını kaldırıp karşısındaki adama baktı. Gülümsüyordu. Şaşkınlık içerisinde bakmaya devam ederken Deniz'in ayağa kalkmasıyla öylece kalakaldı.

"Eee ne diyorsun? Acıkmadın mı yoksa?"

"Şey ben... Ben acıktım tabii," diyerek Deniz'e ayak uydurmaya çalıştı. Deniz'in, yanına gelip ona elini uzatmasıyla birden çekinerek elini o büyük, güçlü ellere bıraktı ve ayağa kalktı. Beraber aşağıya indiklerinde kahvaltı masasının hazır olduğunu gördüler. Deniz kimin hazırladığını düşünüp, merakla etrafına bakarken Davut'un yanına gelen orta yaşlı yardımcıyı görmesiyle cevabını almış oldu.

Yardımcı adam Davut'a, "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Davut, "Eline sağlık Fahri, gerisini ben hallederim," dediğinde Fahri, patronu çağırana kadar salona geri gelmemesi gerektiğini anlamış oldu.

Yazmira merakla etrafına bakıp babasını arıyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Oysa etrafındaki adamlar bunun pekâlâ farkındaydı. Deniz centilmence bir sandalye çekip, Yazmira'nın oturmasına yardımcı olduktan sonra, kendisi de yerine geçip, sanki havadan sudan konuşur gibi dayısına dönerek, "Altan amca nerede? Kahvaltıya kalsaydı," diyerek düşüncesini belirtti.

Davut çayından bir yudum aldıktan sonra, "Evine geçti. Kızının onu istemediğini düşünüyor, görünce üzülmesin," dedi.

Yazmira uzun zaman sonra içtiği kahve fincanını masaya bırakıp şaşkınlıkla Davut amcasına baktı. Hayatın garip olduğunu düşünüyordu. Kendisi de aynı babası gibi düşünüyor ve onun kendisini istemediğini sanıyordu. Oysa Yazmira

babasını istiyordu, sadece ona kırgın hatta kızgındı. Fakat bu demek değildi ki Yazmira babasını sevmiyordu. Aksine genç kız babasını çok seviyor ve ona yeniden kavuştuğu için içinde bir parça huzura eriyordu. Sesini çıkarmadan sanki kendisi yokmuş gibi konuşan adama cevap verme gereği duymadı.

Kahvaltısına devam etmeden önce bakışlarını kaldırdı ve salondan göründüğü kadar hatta görünmeyen evlerine baktı. Babası orada yalnız mı kahvaltı ediyordu? Kızının yanında, burada ya da kızının kendi evinde olması gerekiyordu. Zaten Yazmira'nın burada ne işi vardı ki? Aniden daha fazla yiyemeyeceğini hissetti. Bakışları bahçede görünmeyen evlerinde, iştahı kaçmış bir şekilde bir süre öylece masada oturdu. Sonrasında üstünde hissettiği bakışlarla rahatsız olup, yerinde kıpırdanarak ani bir kararla ayağa kalktı. "Ben biraz bahçeye çıkacağım."

Kimsenin cevap vermesine ya da kendisine eşlik etmesine izin vermeden yorgun bedenini bahçeye attı. Temiz hava yüzüne çarpınca başını gökyüzüne kaldırıp güneşi selamladı ve sonra sanki buraya ilk defa geliyor, görüyormuş gibi etrafı incelemeye başladı. Aklına doluşan öğrendikleriyle yıllar önce olan olaylar gözünde canlandı. Bahçe kapısında annesini hayal ederken hiç tanımadığı ağabeyinin hemen kendisinin durduğu yerde durmuş, meraklı bakışlarını kapıya diktiğini görüyordu. O bahçedeydi. Olan olaylar yüzünden çocukluğunun geçmediği bahçede! Gözlerini kırptı ve kasvetli hüzün dolu anlar buharlaşıp uzaklaştı. Evet, o bahçedeydi fakat şu anda burada herhangi bir şey olmuş gibi görünmüyordu. Doğa böyleydi işte, yaşanan her dehşeti itinayla temizleyip eskisinden daha güzel yapıyordu.

Rengârenk çiçeklerin yanına gidip onlara dokundu ve yine sadece kendisinin duyacağı bir fısıltıyla, "Siz o zamanlar yoktunuz, değil mi? Burada yaşanan hiçbir şeyi görmediniz?" diyerek çiçeklerle konuşmaya başladı. "Belki de annem öldüğünden beri sizler de soldunuz. Çünkü çoğunuzu hatırlaya-

mıyorum ya da beynim artık bana oyun oynuyor." Hüzünle gülümsedi. "Kendimi hiçbir yere ait olmayan biri gibi hissediyorum. Çok garip..." diyerek sustu. Etrafındaki tüm çiçeklere baktı. "...oysa sizin bile kök saldığınız bir eviniz var. Benim yok, kalmadı."

Başını kaldırıp bahçenin sonundaki babasının evine baktı. İçine doğan güçle birlikte kararlı adımlarla evine doğru yürüdü. Bahçe kapısı açıktı. İçeri adım atarken içini bir ürperme kapladı. Buraya en son ne zaman gelmişti? Hatırlayamadı. Her şeyi hatırlayan kendisi bunu unutmuştu. Biraz kendini zorladı ama gerçekten en son ne zaman geldiğini anımsayamadı. İçten içe üzüldü bu duruma, hayat ondan çok şey çalmaya başlamıştı ve bu durumun son olmasını umuyordu. Salona girdiğinde her şeyin hâlâ aynı olduğunu görmek ona eski bir dostu görmenin mutluluğunu yaşattı.

Eski dost! Bu iki kelime dostlarını getirdi aklına... *Acaba ne yapıyorlardı? Onlar da arkadaşlarını ölü mü sanıyorlardı?*

Bu durum karamsarlığa kapılmasına neden oldu. Neden böyle olmak zorundaydı ki? Yeniden hayat kurmak, hem de yalnız başına başka bir ülkede! Neden? Bunları neden yaşayacaktı ki? Burada hapis hayatı yaşamak ona daha iyi gelirdi belki de ya da kaçırıldığı zaman annesi gibi ölmek...

"Kızım!"

Duyduğu sesle çevresini saran soru çemberi toz bulutu gibi dağıldı ve etrafa saçıldı. Yeni oluşan acımasız yanı bu soruları babasına sorup onun canını acıtmak istiyordu, ancak yapamadı. Henüz bu kadar kötü olmayı başaramıyor veya içindeki öfkesini serbest bırakamıyordu. Arkasını döndüğünde ayakta duran ve elinde kahve fincanı tutmakta olan babasıyla göz göze geldi. Bir şey söylemeden, öylece bakmaya devam ederken, babasının gözlerindeki mutluluk parıltılarını görünce içinde bir yerlerde küçük bir çocuğun dansına şahit oldu. Babası sanki sabahtan bu yana hasta olmuş, biraz çök-

müş gibi duruyordu. Üzüldü. Ailesinden bir tek o ve kendisi kalmıştı, aralarının böyle olmasına dayanamıyordu.

Yazmira da babası gibi ölüm-ölümler görmüştü. Hayatları zor olduğu kadar güzel zamanları da olmuştu. Hem de geri gelmeyecek zamanlar... Peki, şimdi neden bu kadar uzaklardı? Neden araya kırgınlık, kızgınlık giriyordu? Sadece saatler önce babasının kollarında çok huzurluydu. Yarım da olsa buruk da olsa yeniden ailesiyle birlikteydi. Kısa bir süre öncesine kadar birçok şeyi yanlış düşünüp artık hep yalnız olacağını, ömrünün o hastanede geçeceğini ve artık hep tek başına olacağını düşünüyordu. Şimdi ise birdenbire hayatı düzelmeye başlamıştı. Peki, neyin öfkesiydi bu? Olmuş, bitmiş ve de geçmiş olan her şey için bir süre sonra belki de yıllarca göremeyeceği babasıyla böyle mi ayrılacaktı?

Az önce gideceğine ölmeyi yeğlediğini düşünürken şimdi böylesine sanki karar vermiş de gidiyormuş gibi davranmasına anlam veremiyordu. Ruh hâli bu aralar çok çabuk yön değiştiriyor, kendisi bile bu hıza yetişemiyordu. Ne yapması gerekiyordu? Kalbini dinleyip babasına sarılmalı mıydı yoksa mantığıyla hareket edip babasından olabildiğince uzak mı kalmalıydı?

Kafasında dolaşan düşüncelere yine engel olamıyor, artık buna bir son vermek istiyordu. Ne yazık ki arı sürüsü tarafından her bir yanına iğne batırılıyormuş gibi canı acıyordu. Sabahtan bu yana yaşadığı bu baş ağrısına katlanamıyordu artık. Tüm düşüncelerinin aksine babasına karşı söyleyeceği tek şey, "Ağrı kesici var mı?" oldu. Sonrasında elini şakaklarına koyarak ovalamaya başladı.

Altan kızının uzun süren sessizliğinden sonra istediği şey yüzünden, olabildiğince hızlı bir şekilde elindeki kahvesini biraz ilerisinde duran masaya koyup hemen mutfağa koştu. Geri geldiğinde Yazmira'yı koltukta oturmuş, yüzünü buruştururken buldu. İlaç ve suyu verdikten sonra başını koltuğa

yaslayan kızının arkasına geçti ve hiç sormadan başına masaj yapmaya başladı.

Yazmira hissettiği temasla çok kısa bir an nefesini tuttu, ardından istemsiz bir gözyaşı döktü. Babasıydı bu adam! Can kırıkları gittikçe çoğalsa da uğruna ölebilecek olan ailesinden kalan tek kişiydi o! Nasıl hâlâ ona sarılmak için karar vermeyi düşünürdü? Tek bir an bile düşünmeden yerinden hızla kalktı ve sıkıca babasına sarıldı.

Babasıydı o!

Uğruna ölebilecek bir adamdı!

Babası... Doğduğunda parlak gözlerini yıldıza benzeten, o gözler karanlığına ışık olduğu için adını Yazmira koyan, âşık olduğu ilk adamdı o!

Babası!

21. BÖLÜM

Kalp Acısı

Yazmira başını babasının göğsüne yaslamış, son yirmi dakikadır beline sıkıca sarılmış öylece duruyordu. Aklına olanları getirmemeye çalışıyor sadece anı yaşamak istiyordu. Ancak maalesef yaşananlar ve yaşanacak olanlar bu duruma zor izin veriyordu.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyım?"

Altan, gözleri kapalı burnu kızının başının üzerinde, mis kokusunu koklarken uzun zaman sonra huzuru yeniden öğreniyordu. Evlat başka bir dünyaydı ve hep orada kalmak istiyordu. Kızının sorusuyla içindeki fay hatları yeniden devreye girip büyük sarsıntılar oluşturmaya başladı. Kızını üzmeden bu konuyu nasıl açıklığa kavuşturacağını ise bilmiyordu.

"Gitmelisin kızım, bu senin için çok daha güvenli olacak."

"Sen de gelsen, buradaki her şeyi bıraksan ve başka bir yere yerleşsek... Olmaz mı?"

"Ben de geleceğim zaten kızım..."

Yazmira olduğu yerde doğrulup, babasının yüzüne bakarak, "Bunu neden daha önce söylemedin ki?" diye sordu.

Altan gülümsedi. "Çünkü izin vermedin, benim sonradan olma asi kızım."

Yazmira mahcup bir şekilde başını önüne doğru eğdi. "Ben özür dilerim baba, içimde birden baş gösteren güçlü bir öfke var ve ben senin canını acıtmak istedim... Bu durumdan çok utanıyorum. İşin kötü yanı bu öfke hâlâ geçmedi."

Altan, hüzünlü gözlerle kızına hak verircesine başını salladı. "Benim canım zaten çok acıyor, kızım. Benim yüzümden başına gelenleri, yüzünün solmasını, gözlerindeki neşenin kaybolmasını hazmedemiyorum. Bir baba için bunları oturup izlemek, elinden bir şeyin gelmemesi ne kadar kötü bir şey tahmin bile edemezsin."

Yazmira babasının yaşadıklarını bilmeden böyle davrandığı için bir şey diyemedi. Sessiz kalmak istedi ancak artık aralarının böyle olmasını istemiyordu. Bu yüzden buna bir son vermek için, "Benimle gelecek misin gerçekten?" diye sordu.

Altan bu ciddi konu için biraz kendini toparladı. "Hemen değil." Yazmira'nın üzülmesi üzerine, "Öyle suratını düşürme, hemen değil çünkü buradaki sorumluluklarımı devretmem ve elime bakan birçok aileyi güvence altına almam gerekiyor. Ama en önemli nedenim ise düşmanlarım işten güçten birdenbire çekilip bir de üstüne ülke dışına çıkmamı irdelerler. Sonunda da seni öğrenirler," dedi.

"Buradan gittikten sonra ne önemi var ki?"

Altan güçlü bir nefes aldı. "Şöyle ki sana daha önce söylediğim gibi birçok kişinin canını yaktım. İsteyerek ya da istemeyerek! Ve illaki canımı acıtmak isteyeceklerdir. Bu da artık bir zaafımın olduğunu, *-yani seni-* öğrendiklerinde olur. Onlar için yer mekân fark etmez, kızım. Seni bir kere daha tehlikeye atamam. Ben... Ben senin hemen iyileşeceğini bilmiyordum. Raporlar hep olumsuz geliyordu, bu yüzden de hiçbir hazırlık yapmamıştım. Şimdi ise bunun için uğraşacağım."

Yazmira mutlu olmasa da anlayışla başını salladı. "Peki, nasıl olacak?"

"Sen ilk önce bensiz gideceksin. Orada ayarladığım evde yaşayacak, okulunu bitireceksin ya da her ne yapmak istiyorsan onu yapacaksın."

Yazmira'nın aklına gelen Deniz ile *peki ya o ne olacak, sorusu* baş gösterdi. Bundan sonra artık gerçekten tek başına mı kalacaktı? Hep yanında olacağına söz vermişti ama o bir doktordu ve mutlaka işine geri dönmek isteyecekti. Peki, bu durumda kendisi ne yapacaktı?

"Yazmira, kızım!"

Daldığı düşüncelerden çıkıp babasına baktı.

"Gideceksin, değil mi? Seni bir an bile gözümün önünden ayırmak istemem ama burada olmaz, kızım. Er geç senin benimle olan bağlantını bulurlar. Daha önce buldular biliyorsun."

Yazmira, "Biliyorum baba," diyerek fısıldadı.

Altan bir anda aklına gelenle yeniden kızına döndü. "Diğer evdeki tüm eşyalarını getirttim. Kıyafetlerin, özel eşyaların, fotoğraflar, takıların..." diye devam eden babasını, "takıların" kelimesinden sonra takip etmeyi bıraktı.

Takıların!

Takıların!

Takıların!

Kendi kendine *düşünmeyi kes* emri verdi ve gerçekten tüm algılarını sürekli aklına gelen geçmişten uzaklaştırdı. *"Her şey çok güzel olacak,"* diye düşünürken Deniz'in sözleriyle son kelimeyi değiştirdi. *Oluyor. Her şey çok güzel oluyor!*

"...hepsi yukarıda kızım. Bavullarının bazıları açılmadı," diye söyleyeceklerini bitirdi babası. Yazmira yeniden içine kapanma evresine geçecekken tutuk davranmaya başlaması ve bu hâlinin babası tarafından fark edilmesine neden oldu. Altan'ın içini sorular kemirse de hiçbir soru sormaması gerek-

tiğini biliyordu. Yine de kızının kaçırıldığı o evde neler yaşadığını öğrenmek için her şeyini verirdi.

Yazmira daldığı düşünceler içerisinden, "Beni neden ziyarete gelmedin, baba?" diye mırıldanır bir tonda sordu. Davut amcası söylemişti, yine de her şeyi bir kere de babasından duymak istiyor belki de bu durumu hazmedemiyordu.

Altan kızının sürekli olarak bir şeyleri yeniden duymak istemesine anlam veremiyordu. Biricik kızının eskisi gibi olmadığını biliyordu ancak bir gariplik seziyordu.

"Davut anlattı sanıyordum."

Yazmira başını kaldırdı ve babasının sesindeki tonu yakalayıp hırçınca, "Ben deli değilim baba! Sadece benim anlam veremediğim o nedenleri bir kere de senden duymak istiyorum!" dedi.

Altan, kızı için düşündüklerinin anlaşılmasıyla mahcup bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. Ardından salonun herhangi bir yerine bakıp konuşmaya başladı.

"Daha önce söylediğim gibi, seni kurtardıktan sonra bazı mevkilerdeki gücümü kullanıp operasyonla ilgili bilgi sızdırılmasını engelledim ve senin hakkında türlü söylentiler çıkmasına izin verdim. Zaten herkes bir kızım olduğunu öğrendiği için şaşkındı. Kimisi seni öldü bilirken kimisi de seni yurt dışına kaçırttığımı düşünüyor, kimisi de o olayda kötü şekilde yaralandığın için saklandığını... Ben kesin olarak net bir açıklama yapmadım ama bir süre sonra benim köşeme çekilmemle birlikte herkes senin öldüğünü düşündü. Bu işime de geldi çünkü seni bu şekilde daha rahat koruyacaktım. Senin yattığın özel bir klinikti. Yıllar önce bunun gibi birçok özel klinikler ve hastaneler yaptırmış, çoğunu bağışlamıştım. Bazıları da güvendiğim insanların üzerine geçirdiğim ama bana ait olan kliniklerdi. Başhekimi arkadaşım olan bu kliniğe seni yatırdım ve normal bir hasta gibi görülmeni sağladım. Zaten soyadın farklıydı. Her gün hakkında rapor alıyor,

seni uzaktan izletiyordum. İlk zamanlar Davut amcan yanına geldi ama sen o kadar kötü bir hâldeydin ki onu tanımamış, hatta yüzüne bile bakmamışsın. Sürekli *"Anne!"* diye sayıklayıp çığlıklar atmışsın. Bir kötü krizle senden vazgeçmedik tabii ama benim ve Davut amcanın orada görülmesi tehlikeli olacağı için bir daha ziyaretine göndermedim onu. Olumlu bir gelişme göstermediğin için de orada yalnız ama güvende kaldın. Biliyorum, bana çok kızıyorsun. İşin kötü yanı, hayatta olabilmen adına, bugün olsa ben yine seni orada yalnız bırakırdım, kızım."

Yazmira duyduklarını sindirmek için bir süre sessiz kaldı. Bugün aynı şey olsa babası tarafından yine öyle bırakılacağını bilmek, içinde yeni yeni oluşan öfke bulutunun şahlanmasına neden oluyordu.

"Peki, Deniz nasıl geldi?"

"Açıkçası benim aklıma gelmedi. O dönemler hayatımız çok karışıktı ve benim dünyamda tam bir kaos hakimdi. Sürekli olarak bana karşı suikastlar düzenleniyordu. O zaman yaşadıklarım çok saçmaydı çünkü yıllar boyunca herkes benden korkardı, babamın yerine geçtiğim o gençlik yıllarımda bile! Oysa senin ve annenin başına gelenlerden sonra beni kolay hedef gördüler ve sürekli olarak bir av gibi gezdim ortalıkta. Sonrasında düzeni yeniden kurmam aylarımı aldı. Yani şu an bile aylar öncesi sağladığım yeni düzen sallantıda. Bunu sadece senin için yapıyorum, kızım. Buradan seni de alıp gitsem bile bir gün dönme ihtimalim olduğu için bizi bulup yok ederlerdi. Ben bu yüzden sen iyileşene kadar planımı erteleyip eski ben olmaya devam ettim. İşte o sırada senin durumunun, bir yıl geçtiği hâlde değişim göstermediğini fark ettik ve Davut'un aklına Deniz geldi. Çocukluk hayalini gerçekleştirip insanlara yardım eden bir psikiyatr olduğunu biliyordum ama senin için hiç aklıma gelmemişti."

Yazmira hatırladığı şeyle gayriihtiyari, "Ben annesi istediği için doktor oldu sanıyordum," diye mırıldandı.

Altan duyduğu sözler üzerine, "Zaten öyle. Deniz daha küçük bir çocukken annesi onu içten içe işledi ama Deniz'in de isteği varmış ki sonrasında doktor oldu," dedi.

Yazmira sadece başını salladı ve Altan devam etti. "Diğer doktorlara veremediğimiz birçok bilgiyi ve sırrı Deniz'e verebileceğimiz için şanslıydık. Davut bir ya da iki kere yeğenini ziyarete gitmişti. Fakat bu sefer yanına gitmeyi göze alamadı çünkü hâlâ, şimdi bile çoğu adımlarımız takip ediliyor. Bu yüzden iletişime geçip her şeyi olduğu gibi anlattı. Deniz bir an bile düşünmeden işlerini halledip geldi. Oysa o olaydan, yani ağabeyinden sonra gelmez sanıyordum. Senin varlığını bile yeni öğrendi."

Yazmira'nın kafasındaki birçok soru cevaplanmış olduğundan biraz daha rahatlamıştı ancak kendisini çok yorgun hissediyordu ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Uzun zamandır ilk defa yalnız kalmak istiyordu. Ağzını açıp, "Ben biraz dinlenmek istiyorum," dediği sırada Deniz salona giriş yaptı.

Altan, "Gel oğlum," dediğinde Yazmira'nın bakışları da Deniz'i buldu.

"Merhaba Altan amca, Yazmira'yı merak ettim."

"Biraz dinlenmek istiyor, istersen odasına götür..." diye devam ederken genç kız iki adamı da şaşkınlığa uğratan sözleri söyledi.

"Ben buradaki odamda kalmak istiyorum!"

Yazmira'nın kararlı ses tonuyla iki adam birbirlerine baktı.

"Tamam, gel bana odanı göster, seni çıkartayım," diyen Deniz'e bakmaya devam eden Yazmira, başının ağrıması ve yorgunluğu nedeniyle ses tonunun nasıl çıktığını bilmeden, "Hayır, ben yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Duyduğu sözlerle Deniz'in kalbi acırken bu durumla başından beri karşılaşacağını biliyordu. Yine de bir yanının böylesine acımasını engelleyemedi. Duygusunu gizlediği bir tonda, "Tabii, ben de bu arada işlerimi hallederim," dedi.

Yazmira kendisine "gitme" ya da "ne işi?" gibi sorular sormadı. Deniz orada yapacağı bir şey olmadığını anladığı için beceriksizce gülümsedi ve arkasını dönüp çıktı. Yazmira belki Deniz'in ne hissettiğini çok anlamadı ama Altan, genç adamın nasıl etkilendiğini gördü. Bu durum için yapacağı pek bir şey yoktu ancak kızıyla ilgili planlarında değişiklik yaptığı için birlikte yurt dışına gidecek olması belki bir işe yarar diye düşündü. Biliyordu ki kızını Deniz'den başka kimseye emanet edemezdi.

Deniz dayısının evine geçerken başını iki yana sallıyor ve zayıflık göstermemeye çalışıyordu. Tahmin ettiği süreç erken başlamış olabilirdi fakat tam da düşündüğü şekilde oluyordu. Bu yüzden görevini bitirince gitmeye hazır olmalıydı. Herkesin hayatı ayrıydı.

Salona girdiğinde gördüğü dayısının meraklı ve soru soran gözlerine bakarak, "İyi, odasında yalnız kalmak istiyormuş. Ben de işlerimi halletmek için biraz bilgisayar başında olacağım. Bir şey olursa seslenirsin," dedikten sonra odasına çıkmak için merdivenlere yöneldi.

"Kahve göndermemi ister misin?"

Dayısının bakışlarını sırtında hissediyordu ve saygısızlık olacağını bildiği hâlde dönüp bakmadan, "Evet, lütfen," diye cevap verdi. Gözlerinde bir duygu barındırmadığına emindi ama sarsılmış göründüğünü de biliyordu. Bu yüzden bakmak ve dayısı bile olsa birine duygusunu göstermek istemiyordu. Odasına vardığında gerçekten de maillerini kontrol etmek, arkadaşlarıyla Skype üzerinden iletişim kurmak için bilgisayarının başına oturdu.

Kısa bir süre sonra kahvesini yudumlarken arkadaşlarıyla görüşmüş, birçok açıklama yapmış ve yakın arkadaşı Boris'in merakıyla mail dosyasını açarak çok kapsamlı ve uzun zamandır istediği bir hastaneden gelen iş teklifini okumaya başlamıştı. Boris'e bu iş teklifinden bahsettiği anda arkadaşı

öğrenmek için büyük istek duymuştu. Amerika'ya dönünce cevap vermeyi düşünüyordu ama işgüzar arkadaşı yine başının etini yemişti.

Aradan geçen bir saatin sonunda işlerini bitirmiş, iş teklifini düşüneceğine dair geri dönüş yapmış ve odanın ortasında öylece dolanıyordu. Çok uzun bir süre geçmemişti ancak hâlâ Yazmira'dan ses çıkmadığı için içindeki sıkıntı büyüyordu. Bu kıza ne zaman bu kadar bağlanmıştı? Bu durumu hiç sağlıklı bulmuyordu. Ani bir kararla yatağının üzerindeki ceketini alıp dayısına haber verdikten sonra evden çıktı. Kulübeden çıktığında onu bir arabanın beklediğine şaşırmadı bile. Hemen atlayıp gideceği yeri şoföre bildirip geçtiği yolları izlemeye başladı. Arabadaki sessizliği bir dakikalığına bozan tek şey, Ahmet'e hatırını sorduğu zamandı.

Doğduğu ama sadece sekiz yıl yaşadığı ve sonrasında koparıldığı bu şehri tanımıyordu. Tanımıyordu ancak memleket havası dedikleri şey bu olsa gerekti çünkü bir o kadar tanıyormuş gibi hissediyordu. Arabanın camını açıp esen rüzgârın yüzünü okşamasına izin verdi. Hiçbir şey düşünmeden sadece rüzgârı hissetti. Araba durduğunda gözlerini açtı ve geldiği yere baktı: *Atabay Aile Mezarlığı*

Bir süre sessizce durup sadece mezarlığının adına baktı. Buraya küçük bir çocukken gelmiş, sonra bir daha hiç gelmemişti. İlk başlarda gelememişti ancak sonraları cesaret edememişti. Evet, küçük bir çocuk gibi davranıp kaçmıştı. Arkadaşını, kardeşi bildiği adamı yalnız bırakmıştı. Ah! *Adam olacak kadar büyümemişti o!*

Büyümesine izin vermemişlerdi. Beraber hayal kurdukları hiçbir şeyi yapamamışlardı. Elini yeniden yüzüne götürüp ovaladı. Nasıl yapacaktı? Herkese yardım ederken neden kendisine çare olamıyordu? En iyisi her zaman yaptığı şeyi uygulamalı ve yara bandı gibi birden çekip atmalıydı. Hızla arabanın kapısını açmak için yeltendi fakat kapı açacağı yer elinden kaydı. Yeniden denedi, yine aynı şey oldu. Elleri titri-

yordu. Kapıya sertçe vurdu ve alnını cama yasladı. Yapamayacaktı. Daha kapıdan bile çıkamıyordu.

O bunları düşünürken birden kapı sesi geldi ve başını yasladığı cam öne doğru kaydı. Başını geriye çekip baktığında karşısında onun gibi konuşmayı çok tercih etmeyen ve ifadesiz duran şoförünü gördü. Anlayışla tebessüm ediyordu. Sanki ilk adımı atması için destek oluyordu. Çok kısa bir an belki de birkaç saniye adamın yüzüne baktı ve ardından arabadan çıktı.

"Teşekkür ederim Ahmet ağabey," dedi ve yine bir söz yerine karşılığında sadece bir baş sallaması aldı.

Birkaç adım atıp aile mezarlığına iyice yaklaşınca yeniden durdu. Sonra düşünmeden içeri girdi ve mezarların yanına yaklaştı. İlk olarak kendisine de annelik yapan Aygül teyzesinin mezarına baktı. Oğluyla kaderi aynı olmuş, o da öldürülmüştü. O sürekli gülen, kendilerine pasta yapan ve sırf Deniz seviyor diye gecenin bir yarısı kalkıp süt ısıtan kadın burada yatıyordu. Yasin öldüğünden beri onu da görmemişti.

Mermer mezara yaklaşıp toprağına elini sürdü. Hayat ne garipti. Bu kadın bir zamanlar onun canıydı. Her zaman yanında, ona ikinci bir anne olacak sanırdı. Oysa iki yabancı oldukları yetmiyor gibi öldüğünden bile yeni haberi olmuştu. En az annesini kaybettiği kadar çok üzülmüştü. Gözlerinin dolmasına izin vermeden yan mezarın taşına baktı.

Yasin Atabay!

Derin Acılar

Ayağa kalkan Deniz, diğer tarafa doğru dolanıp çocukluk arkadaşının mezarına yanaştı. Ayakta durarak inanamaz bir şekilde mezara baktı. Onun orada olduğuna hâlâ inanamıyordu. Zamanın bu kadar acımasız geçtiğine, kardeşini tanıyamadığına ve onun hiçbir hayalini gerçekleştiremediğine inanamıyordu. Bu kadar yıl geçmesine rağmen acısı hafiflememişti. Çünkü hâlâ hazmedemiyordu. Yasin'i orada öylece dikilirken hatırlamak omzuna yediği kurşun yarasını sızlatıyordu.

Elini yavaşça sızlayan omzuna götürdü. Başını eğmiş, diğer elinin avucuyla toprağı sıkıyordu. O, tehlikeli bir yerden vurulmadığı hâlde çok kan kaybetmişti ama yaşayacak günleri varmış ki ölmemişti. Gözleri açık her şeyi görmüştü. Arkadaşının nasıl can çekişerek öldüğünü, Aygül teyzesinin silahla dışarı çıkışını... Maalesef ki her şeyi! Kardeşine söyleyecek sözleri boğazında birikip düğüm oldu. O sözler dışarı çıkmakta zorlanıyordu. Üstelik sebebini tam olarak bilmediği bir utanma barındırıyordu içinde. Yasin'i burada yalnız bırakmanın verdiği suçluluktu belki de. Bilemiyordu ancak içinde bir şeyler hâlâ sönmemişti. En derinden bir parçası acıyor, usul usul boğazına çıkıyor, orada düğümleniyordu. Bir

konuşmayı becerebilse neler söyleyecekti de işte ilk adımı atamıyordu. Ağzından sözcükler düşmedi ama gözlerinden ilk önce birer, sonra yüzlerce yaş döküldü. Uzun zaman sonra hayatında ilk defa böylesine ağlıyordu. Annesini trafik kazasında kaybettiğinde bile bu kadar kötü olmamıştı. Belki çocuk yaşında aldığı ilk büyük yara arkadaşının kaybı olduğu için diğer kayıplar onu bu kadar etkilememişti. Ciğerlerindeki hava bitecekmiş gibi soluksuz kaldığında gözlerini silip derin bir nefes aldı. "Ah!" diye bir iç çekti. Başını kaldırıp etrafına baktı. Birkaç dakika sessizce uzun ağaçların kendi aralarında konuşur gibi çıkarttığı yaprak müziğini dinledi.

Her şeyin insanlar için olduğunu biliyor, bunlarla ilgili birçok konuşma yapıyor, hastalar iyileştiriyordu. Fakat bir tek kendisine faydası olmuyordu. Önce Yasin yakmıştı yüreğini, henüz tam iyileşmeden şimdi de kız kardeşi yakıyordu tüm benliğini. Ailecek kastları varmış gibi!

Deniz bu düşüncesine ağlarken gülmeyi başardı. Zaten bir tek kendisi böyle bir ikilemin içine düşebilirdi. Yine ne yapacağını bilmiyordu. Bu aralar bu fazla olmaya başlamıştı. Oysa çok planlı programlı bir insan olarak her zaman ne yapacağını bilirdi. Avucunda toprak sessizce öylece durmaya başladı. Düşünmüyor sadece sessizliğin tadını çıkarıyordu. Mezarlığı huzurlu bulmasına ise şu anda takılmıyordu.

Uzun bir sürenin ardından başını kaldırıp kararan havaya baktı. Saatlerdir buradaydı ve artık gitme vakti gelmişti. Ayağa kalkıp yan yana olan iki mezara baktı. Kim bilir bir daha ne zaman buraya gelebilirdi? Belki de hiçbir zaman! Bu, arkadaşına ve bir zamanlar ona annelik yapmış kadına büyük bir haksızlıktı ama şu an için yapacağı bir şey yoktu. Uzun yıllar boyunca ülkesine onu bağlayacak bir şey olmadığı için gelmemişti. Şimdi de yoktu ve bu gidişle hiç olmayacaktı.

Bir kere daha iç çekti. Ne zaman bu kadar karamsar olmuştu? Hiç böyle şeyler düşünüp karalar bağlamazdı. Şimdi de yapmamalıydı. Bugün olanlar ve şu anda mezarlıkta

bulunması ruh hâlini oldukça etkilemişti. Duasını etti ve bir kere daha düşünmeden arkasını döndü. Yoksa gidemeyecekti. Arabaya bindiğinde arkasında bıraktığı mezarlığa dönüp bakmadı bile. Buraya kadardı. Yıllar sonra bunu da yapmıştı. Şimdi tamamen önüne bakıp Yazmira ile ilgili bir sonuca varması gerekiyordu. Sonu belli olan bir sonuca!

***

Altan bahçede oturmuş, son birkaç gündür yalnız kalamadığı arkadaşının sorularını cevaplıyordu. Davut'un sorduğu son soru onu üzdüğü kadar sinirlendirdi de.

"Yalan olduğunu benim gibi sen de biliyorsun Tatar, niye soruyorsun?"

Davut sanki arkadaşı hiç bağırmamış gibi sakin bir şekilde sorularına devam etti. "Biliyorum ama neden kızı umutlandırıyorsun? Senin de sonradan yurt dışına, yanına gideceğini sanıyor. Yapabilseydin zaten yıllar önce bu işi devralmadan önce yapardın."

"Çok hassas Davut, ona *'Ben gelemiyorum, zaten hiç gelme planım yoktu,'* diyemem. Bu kadar insanı da kaderlerine bırakıp gidemem. *'Sen bundan sonra tek başına Deniz'in korumasında yaşayacaksın,'* diyemem." Altan elindeki kadehten son yudumunu alıp bir iç çekti.

"O da ayrı bir konu zaten. Daha Deniz'in bile bundan haberi yok, ya kabul etmezse?"

Altan durup bir an düşündü. Burada eline bakan insanları, ailelerini ve çocuklarını bırakıp gidemezdi. Bu kaçmak olurdu. Arkasında kendisine güvenen insanları aç köpeklere bırakmak yıkım olurdu. Kızını kendisi olmadan da güvenceye alabilirdi ancak diğer şekilde birçok aile yok olabilirdi. En yakın arkadaşının sabırla kendisinin diyeceklerini beklediğini bilerek gözlerine baktı. "Geri dönmeyeceğim, her şey

sizin desem, güvenmezler. İllaki bir gün geri döneceğimi, hak iddia edeceğimi düşünürler ve kızımı da beni de en ummadığımız anda yok ederler. Beraber yok olmak sorun değil ama kızıma bir şey olur da ben kalırsam... Onlara kıyameti yaşatırım, Davut. Böyle bir riske girmeye gerek yok. Deniz beni anlayacaktır."

"Hayırdır Altan amca?"

Deniz'in sözleriyle iki adam da arkalarını dönüp gelen kişiye baktılar. Tünelden geldiği için iki adam da hiç ses duymamıştı. Altan'ın son sözlerini duyan Deniz ise neler olduğunu merak ediyordu.

"Gel oğlum, hoş geldin," diyen dayısıydı.

Deniz iki adamın karşısına oturmadan önce Yazmira'nın bulunduğu eve baktı. Acaba onu sormuş muydu diye çok merak ediyordu. Kendisine merakla bakan adamlara dönüp bir şey belli etmeden doktor edasıyla, "Yazmira nasıldı bugün?" diye sordu.

İki yaşlı kurt Deniz'in aslında ne sormak istediğini hemen anladılar. "Az önce yemeğe indi ama çok fazla konuşmadı," diyen Davut oldu. "Eğer sen de açsan Fahri bir şeyler hazırlasın."

Deniz, Yazmira'nın kendisini sormamasının verdiği hayal kırıklığını gizledi ve dayısının yardımcısı Fahri'ye bir şeyler hazırlattırma teklifini geri çevirmedi. Altan konuya hemen girmenin doğru olduğunu düşünüp kızı gelmeden konuyu açtı.

"Az önce dayınla konuştuğumuz konu Yazmira ve sendin."

Deniz birden başını kaldırıp Altan amcasına baktı. Konu oldukça ilgisini çekmişti. "Biz mi?"

"Evet. Ben Yazmira'ya yalan söyledim. Onunla yurt dışına gidemem. Ne şimdi ne de sonra ama o şimdilik bunu bilmeyecek."

Deniz şaşkınlıkla yerinden kıpırdanıp oturduğu koltuğun ucuna geldi. Hem dayısına hem de Altan amcasına sorgular şekilde baktı. "Bu da ne demek şimdi? Yazmira bunu kaldıramayabilir."

Altan huzursuzca ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Biliyorum ancak..."

"Ancak ne? Madem biliyorsun neden böyle bir şey yapıyorsun? Yeterince üzülmedi mi?"

Deniz'in bu hiddetine Altan şaşırırken Davut sanki çok gündelik bir konu konuşuluyormuş gibi arkasına yaslandı. Altan şaşkınlığını gizleyip ciddiyetle cevap verdi. "Bu öfkenin sebebi ne Deniz?"

Deniz bir anda gelen otoriter ve sert cevapla amcasına baktı. Az önce bağırmış mıydı? Ah! Nasıl böyle şeyler yapar olmuştu? Deniz'in ilk önem verdiği şey saygıydı. Mahcup bir tonda, "Ben... Ben bilmiyorum," diye cevap verdi.

Altan, Deniz'i duymamış gibi devam etti. "Ben gidebilecek olsam yıllar önce Yasin'in başına gelenlerden sonra giderdim zaten. Ancak burada bana bağlı olan onca çalışanı yüzüstü bırakamam. Dayını da bu yükün altına sokamam. Ayrıca bizim dünyamızda vazgeçmek yoktur, vazgeçersen ölürsün!" Son sözlerinin ardından sustu ve Deniz için söylediklerinin yeterli olacağını düşündü. Gerçekten de öyleydi. Deniz anlamıştı.

"Peki, bunun benimle ilgili olan kısmı nedir?"

Altan, yakın arkadaşına göz ucuyla baktıktan sonra yeniden Deniz'e döndü. "Senin kızımla birlikte gitmeni ve her daim onun yanında olmanı istiyorum. Tabii senin de rızan olursa?"

Deniz gelen istek üzerine kısa bir an nefesini tuttu. Kendisinden istenen şeyi anladığında zorlukla yutkundu. Bu isteğe gözü kapalı "evet" derdi eğer Yazmira'ya karşı hisleri olmasaydı. Ancak Yazmira'nın bugün itibarıyla kendisine ilgi

duymadığına neredeyse emindi. Bunu bile bile hasta doktor ilişkisi içinde yer alacak bir hayat sürdüremezdi. Yazmira onu, yanında istemediği gibi bütün gün bir defa bile sormamıştı. Yazmira'nın kendisine hissettiği tek şey sığınacak bir arkadaşlık limanıydı. Deniz bu kadarına razı olup onun başka birine ilgi duyduğu anlara seyirci kalamazdı. Bu düşünce bile delirmesine sebep oldu. Hayır! Buna kesinlikle izin veremezdi. Herkes kendi yoluna gitmeliydi. Başını kararlılıkla kaldırdı.

"Hayır, bunu kabul edemem. Yazmira'nın yanında bir bakıcı gibi ömür boyu kalamam. Benim kendime ait bir hayatım var ve bir an önce buradaki görevimi bitirip eski yaşantıma, bana yardıma ihtiyacı olan başka hastaların yanına dönmem lazım!"

İki adam da bu kati cevaba oldukça şaşırmıştı. Yazmira ve Deniz arasındaki iletişimin ve etkileşimin farkındaydılar. Deniz'in kesin bir şekilde bu durumu reddetmesiyle acaba gördükleri *"yanlış mı?"* diye düşünmeden edemediler.

"Benim bakıcıya ihtiyacım yok zaten, baba... Deniz Bey buradaki işini bitirdi ve beni sana teslim etti. Bence de bir an önce dönmeli!"

Sözlerin sahibi Yazmira, bahçe kapısının girişinde durmuş ve Deniz'in sözlerinin kalbinde yarattığı derin acıları gizleyerek karşısındaki adamlara hırçın gözlerle bakıyordu.

Tutkuyla Sarmalanmak

Yazmira doğrudan Deniz'in gözlerini es geçiyor, öylesine etrafta dolaştırıyor ve bazen babasına bakıyordu. Kalbi hüngür hüngür ağlasa da yüzünde bu duygunun hiç belirtisi yoktu.

Deniz duyduğu ağır sözleri hazmetmek için bir süre sessiz kaldı. Yazmira'nın böylesine hırçın öfke dolu sözlerini hak etmek için ne yaptığını düşündü. Neden birdenbire böyle uzaklaşmışlardı? Sebep ne olursa olsun Deniz gerçekleri duyduğu için mutluydu. Artık arkasını rahatça dönebilir ve kendi hayatına odaklanabilirdi.

Peki, neden hâlâ huzursuz hissediyordu?

"Tabii ya," diye düşündü. Yazmira ona doktor muamelesi yapmıştı. Yazmira bu durumdan nefret ederdi. Şimdi öyle söylemesinin nedeni kendisinin son sözlerini duymuş olmasındandı. Altan amcasının ayağa kalktığını gördüğünde, kendisi de ayağa kalkarak, "Altan amca bize biraz müsaade eder misin?" diye sordu. Bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeliydi.

Altan, kızının yanında olması gerektiğini düşünüyordu ama Deniz'in bir uzman olarak müdahale edeceğini düşünerek, "Tamam," dedi.

Deniz kapının eşiğinde ne yapacağını bilemez bir hâlde duran kızın yanına doğru ilerledi. Beş altı büyük adımda tam karşısında durup birkaç saniye gözlerinin ta içine sanki onun kalbini görmek ister gibi baktı. "Seninle biraz dışarı çıkalım mı? Yemek yemeye gidebiliriz istersen?"

Yazmira içindeki hüzünle birlikte sadece başıyla onayladı. Bugün içindeki öfkeden, kendisinden çok etrafındaki insanları korumak için çaba sarf etmiş ve herkesten uzak kalmak isteyerek kendisini odasına kapatmıştı. Ancak yine de Deniz öfkesinin bir kısmından nasibini almıştı. Az önceki çıkışından dolayı şimdi çok utanıyordu ama Deniz'in o sözleri, aralarındaki hasta doktor ilişkisini gündeme getirmişti. Oysa onlar arkadaştı. Yanında bir doktor olarak değil de arkadaşı olarak kalıyordu. Yazmira öyle biliyordu. Bugün yeterince acı ve üzücü şeyler duymuştu. Şimdi de Deniz'in söyledikleri onu tahmin edemediği kadar kötü etkilemişti.

Kısa sürede hazırlanmışlardı. Tünelden çıkıp şoförlüğünü Ahmet'in yapacağı arabaya binmeleri, yemek yiyecekleri restorana gitmeleri süresince aralarında hiçbir diyalog geçmemişti. Arkalarından bir araba dolusu koruma onlara eşlik ediyordu. Altan dışarı çıkmalarına izin vermek istemese de Davut olaya el koymuş ve gereken her şeyi halletmişti.

Sessizlik içerisinde öylece camdan dışarıyı seyredip Ahmet'in onları uygun bir yere götürmesini beklediler. Deniz konuşmak için sabırsızlanıyor, Yazmira ise içindeki yaranın üzerine merhem niyetine güzel şeyler duymak istiyordu.

Gözlerden uzak ama lüks bir restorana getirdi Ahmet onları. Arabadan ilk önce Deniz indi ve hiçbir detayı olmayan pudra tonlarında, dizlerinde biten uçuş uçuş elbisesi içinde ışık saçan Yazmira'nın kapısını açmak için arabanın etrafını dolandı. Onu saatler önce bu elbise içinde gördüğünde büyülendiğini hissetmişti. Onu ilk defa böyle ve bakımlı görüyordu.

Kendinden emin, ne istediğini bilen bir kadın gibi dursa da aslında onun içten içe ürkek bir ceylan olduğunu biliyordu.

Restoranda gözlerden uzak bir köşeye geçip yemeklerini sipariş ettikten sonra Deniz hemen konuya giriş yapmak istedi. "Artık her şeyi bildiğin için hemen konuya gireceğim," dediğinde Yazmira, dikkatini Deniz'e verdi.

"Sen çoğu insanın kaldıramayacağı kadar çok zor zamanlar yaşadın ve akabinde tedavi görmeye başladın. Bu süreci henüz atlatmış değilsin. Yaşadıkların kolay şeyler değil ve ben sana en iyi şekilde yardım etmek istedim, istiyorum. Senin doktorundan önce arkadaşın olmak için çabaladım. Bunu başardığıma inanıyorum. Seninle güzel bir arkadaşlığımız var ama..." diyerek sustu çünkü o sırada yemekleri gelmişti.

Şef garson, kominin yardımıyla birlikte yemekleri masaya yerleştirdikten sonra Deniz'e, "Başka bir isteğiniz var mı efendim?" diye sordu.

Deniz, garsona teşekkür ettiğinde yemeklerine başlamak için kısa bir mola verdiler ve ikisi de etlerinden birer parça aldılar. Deniz ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra peçeteyle ağzını silip konuşmaya devam etti. "Sen artık eskisine göre çok daha iyisin ve ben sürekli olarak yanında kalamam. Bugün duyduklarının ağır olmuş olabilir ancak muhatabı sen değildin. Ben başka bir şeye sinirliydim ve artık..."

"...Gitmen gerekiyor," diyerek Yazmira sözlerini tamamladı.

Deniz kısa yoldan sonuca varan Yazmira'yı onaylamak durumda kaldı. Son söyleyeceği şey buydu fakat Yazmira'nın dinlemek istemediğini anladığı için başını olumlu şekilde sallayarak, "Evet," dedi.

"Peki, bu beni neden üzsün ki?"

Deniz gelen sorunun acımasızlığıyla bir an kalakaldı. Yazmira'nın bu yanıyla yeni tanışıyordu.

Yazmira ise vakur duruşuyla yüzünde hiçbir his belirtmeden devam etti. "Ben senin arkadaşlığından memnunum ama dediğin gibi benim bir *bakıcıya* ihtiyacım yok ve artık herkes kendi hayatına dönmeli!"

"Yazmira yanlış anlıyorsun..."

Yazmira alayla gülümser gibi olduysa da hemen bu durumu kamufle etti. Canı çok yanıyor ve hiçbir konuda taviz vermek istemiyordu. "Ortada yanlış anlayacak ya da... Daha fazla konuşacak bir şey yok, Deniz. Be-ben yaşanılan ve konuşulan her şeyi hatırlıyorum. Hafızam çok güçlüdür ki bunu sen de biliyorsun. Yoksa unuttun mu?"

Deniz bugün profesyonel olmakta zorlanıyordu. Şu anda duyguları ön plandaydı ve Yazmira'yı her geçen saniye kaybettiğini düşündüğü için sakin kalamıyordu. "Evet, hatırlıyorum ama bilmediğin şey, evde babanlara söylediğim şeylerin hepsinin aslında ifade etmek istediğim şeylerin olmadığıydı."

Yazmira yemek istemese de güçlü duruşunu bozmamak, karşısında oturan ve çok etkilendiği adamın ona acıdığını görmemek için umursamıyormuş gibi davranıp etinden bir parça daha aldı. O kadar sakin ve hiçbir şey olmamış gibi duruyordu ki Deniz onun gerçekten bir şeyden etkilenmediğini düşünüyordu. Oysa Yazmira'nın içinde kıyametler kopuyordu ve bunu sözleriyle bir nebze de olsa Deniz'e yansıttı.

"Ben hep şuna inanmışımdır, insan her zaman sö-söylemek istediği şeyleri söyler... Bunu ona bilinçaltı yapar."

Deniz duygularının peşinden gittiği için şu anda bir doktor olarak çaresiz kalıyordu. Ne söyleyeceğini bilemediği anlar çoğalıyor ve bunlara çözüm bulamıyordu. Aşk böyle bir şey miydi? Tam o anda sorusuna cevap verirmiş gibi arka fonda rahatsız etmeden canlı müzik başladı ve şarkının sözleri Deniz'e tercüman oldu.

Her şey seninle güzel...

Deniz, Yazmira'nın gözlerine baktı ve konuşulan şeyleri bir süreliğe kenara atıp, "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Yazmira beklemediği teklifle birdenbire yine o ürkek ceylana dönüşüverdi. Deniz ile herkesin ortasında dans etmek! Etrafına hızlıca bir bakış attı. Bu daha önce arkadaşlarıyla birlikte çok tecrübe ettiği bir şeydi. Salsa, Tango ve Bachata gibi birçok dans öğrenmişti. Fakat uzun zaman olmuştu ve Deniz ile dans etmek biraz garip geliyordu. Deniz güzel bir tebessümle elini uzattığında, Yazmira kendisini elini uzatırken buldu. Dili tutulmuş, yine Doktor Deniz'in hastası olmuştu. Çekiniyordu.

Elini Deniz'in eline bıraktığında bunu daha önce de yaptığını kendisine hatırlattı. Deniz'in elini daha önce tutmuş, arkadaşlarıyla daha önce dans etmişti. Şimdi de yapabilirdi. Yapacaktı da!

Deniz eline aldığı narin, titreyen eli sıkıca tuttu. Onun az önce hoş olmayan bir maskenin altına saklandığını biliyordu. Tıpkı şimdi içten içe korktuğunu bildiği gibi. Dans edecekleri alana vardıklarında birkaç çiftin daha dans etmekte olduğunu gördüler. Öncelikle Yazmira ile karşılıklı durdular, sonra yavaşça elini beline kaydırdı. İnce kumaşın üzerinden beline doğru eli ahenkle kayarken, hissettiği sahiplenmeyle kendisine doğru çekip vücuduna bastırdı. Tek beden gibi birbirlerine çok yakınlardı. Bu sıcak temas her iki genci de tutkuyla çepeçevre sarıp sarmalamıştı. Deniz'in bacaklarının tenine değmesiyle Yazmira elbisesinin eteklerinin uçuştuğunu hissetti. Kalbi pırpır atarken tenine yapışmış adamın nefesiyle tüm benliği sarsılıyordu. Her ikisinin de kulaklarından müzik siliniyor, birbirlerinin gözlerinde kayboluyorlardı.

Deniz gözlerini kapatan ilk kişi olarak, alnını genç kızın alnına yaslayıp tuttuğu bedeni içinde hissetti. Ona dokunmak, kendisine aitmiş gibi hissetmek Deniz için yeni bir duygu olduğu gibi derin tutku denizine dalmak gibi hissetmesine

de neden oluyordu. Şu anda hissettiği, canı acırken mutluluktan gülmek gibi bir şeydi. Eliyle sarıp sahiplendiği genç kız, şu kısacık zamanda ruhunun derinliklerine usulca, fark ettirmeden sızmış; tüm ruhunu ele geçirmişti. Bu güzellikten kopmanın kolay olmayacağını biliyordu. Teninin kendi tenine yakıştığı bu kızı bırakmak istemiyordu.

Yazmira ise yer, mekân ve zamanı unutmuştu. Deniz'in erkeksi kokusu, teninin sıcaklığı ve bedeninde hissettiği nefesi, aklını darmaduman, kalbini yerle yeksan etmişti. Sadece bir dokunuş, bir dans ona bunu yapmış, benliğini altını üstüne çevirmişti. Şimdi ne yapacaktı? O burada değilken, kalbinden uzaktayken, bedeninden okyanuslar kadar uzakken ne yapacaktı? Nasıl onsuzluğa alışacaktı? *"Keşke Deniz beni benim onu istediğim gibi istese,"* diye düşündü. Bu düşünceyle birlikte canı sanki ateşe değmiş gibi yandı. Deniz'e âşık mı oluyordu? Hisleri vardı ama aşk? Birden irkildi ve başını geri çekerek yeniden ela gözlere kavuştu. O şiddetle korktuğu kaçtığı ela gözlere!

Hep böyle güzel mi bakıyordu, Deniz? Hep böyle can yakarak mı ışıldıyordu elaları? Hep böyle derinine mi işliyordu insanın?

Başını, gözlerini genç adamdan ayırmadan yana doğru eğdi. Her açıdan ona bakıp aklına kazımak, kalbine işlemek istiyordu. Deniz gittiğinde ondan kendisine kalan şeyler olsun istiyordu. Çok mu şey istiyordu? Zaten bu adam nereden karşısına çıkmıştı ki? Canını böyle acıtıp gidecekse neden girmişti hayatına? Gururu el vermezdi *kal* demeye ama *git* demek de istemiyordu. Neden böyle olmuştu ki? Neden kalbine söz geçiremiyordu insan?

Yazmira düşünceleri eşliğinde gözleri Deniz'in ta içinde öylece salınırken Deniz de ondan farklı durumda değildi. Bir erkek olarak birçok duyguyu yeni keşfederken Yazmira'nın olmadığı bir dünyanın nasıl olacağını düşünmek onu yoruyordu. Kendisine böylesine masum bakan bir başka kadın daha olmamıştı. Böylesine çaresiz ve beklenti dolu... Deniz

son düşündüğü şeyle bir an aydınlandı. *"Beklenti dolu,"* diye tekrarladı. Yazmira kendisinden bir şey bekliyor olabilir miydi? Bir cesaret kalbindekini söylemek istedi.

"Yazmira, benim sana söylemek istediğim bir şey var."

Yazmira'nın içine çöreklenen acıyla aldığı nefes bedenine ağır geldi. Duyacaklarına hazır değildi. Deniz'in gitmesini istemiyordu. En azından şimdi ağır konulardan konuşmak istemiyordu. Bu yüzden, "Bu anı bozmasak," diye fısıldadı.

Deniz söylemek üzere olduğu sözleri yutmak zorunda kaldı. Yazmira haklıydı bu an çok özeldi ancak onun duygularını da öğrenmek istiyordu. Kısa bir an içine doğan umut için mutlu olmuştu. Belki de düşündüğü gibi değildi ve Yazmira da ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bu gece bunu öğrenecekti.

Bir süre daha sessizce dans ettikten sonra yerlerine geçtiler. Deniz sabırsız, Yazmira üzgündü. Yerlerine oturdukları anda Deniz hemen konuya girdi. "Yazmira ben bir konuda birbirimizi yanlış anladığımızı düşünüyorum. Bu yüzden bu konuya açıklık getirmek istiyorum."

Yazmira ilgiyle Deniz'e baktı. "Seni dinliyorum."

"Ben buradan..."

"Deniz, canım!"

Deniz'in sözlerini bölen kadın, siyah saçlarına tezat giydiği beyaz elbisesiyle albenisini yükselten Enise'ydi. Deniz beklemediği bu tesadüfle şaşkınlığını gizleyemeden, genç kadına bakarken Enise teklifsizce onlara katıldı. Yazmira yan tarafındaki sandalyeyi çekip, oturan kadına huzursuzca bakıp, tebessüm etmeye çalışırken Deniz'in öfkesi yüzüne yansıdı.

Enise ise onları dans ederken görmüş ve böyle bir tavrın Deniz'i sinirlendireceğini bildiği hâlde -Yazmira'nın yanında kendisine bir şey diyemeyeceğini düşünerek- bir kere daha şansını denemek istemişti. Birkaç dakikadır onları seyrederken içine huzursuz hisler dolmuş ve kendine hâkim olmakta

zorlanmıştı. Fakat Deniz'in hastasına karşı bir şey hissetmeyeceğini bilirdi. Bilmediği şey ise Deniz ile Yazmira'nın sadece hasta doktor ilişkisi içerisinde olmadığıydı. Deniz ile birlikte olmayı hayal ederken şimdi onun ülkede olmasının tesadüf olmadığını düşünüyordu. Her ne kadar yakın zamanda Deniz'in gideceğini bilse de Enise sıkıntı yapmıyordu. Eğer beraber olmayı başarırlarsa Enise, Deniz'in peşinden seve seve her yere giderdi.

"Ben de arkadaşlarla yemeğe gelmiştim. Uzun süredir bu mekânı denemek istiyorduk. Sizi görünce çok mutlu oldum ve bir selam vereyim dedim. Ne harika bir tesadüf, değil mi?"

"Evet, öyle Enise ama şu anda özel bir konu konuşuyoruz. Yani kabalık olarak görmezsen eğer seninle başka zaman görüşelim?" diyen Deniz'e Enise içtenlikle gülümseyerek baktı. Deniz'in onu bu sefer başından atmasına izin vermeyecek, başka zaman görüşme teklifini de kabul edecekti.

"Aşk olsun Deniz! Sen istesen de kaba olmazsın. Zaten çok kısa kalacağım. Sadece sizleri merak ettim ama sonrasında görüşme sözünü unutma." Sözlerine kısa bir mola verip Yazmira'ya baktı. "Yazmira kliniğimizin çok değerli bir hastasıydı. Birdenbire böyle taburcu edilmesinin sebebini, benim gibi herkes çok merak etti."

Deniz gerilse de kibar olmak için çabaladı. "Bunlar seni ya da bir başkasını ilgilendiren konular değil, Enise! Ben buraya Yazmira için geldim ve bu bizim aramızda olan özel bir konu."

Enise elini şöyle bir salladı. "Ah, biliyorum Deniz'ciğim."

Yazmira, Enise'nin Deniz'e olan her yakınlık sözüyle yıkılıyordu. Daha önce aralarında bir şey mi olmuştu? Deniz neden onun kendisine bu kadar laubali konuşmasına izin veriyordu?

"Seni özel olarak çağırmışlardı. Ama görüyorum ki çok da haklılarmış. Baksana..." diyerek yeniden Yazmira'ya dön-

dü. "...Yazmira'yı nasıl da iyi ettin. Sen alanında başarılı harika bir doktorsun."

Yazmira duyduğu şeylerle çok üzülüyordu. Deniz için her zaman bir hasta olduğunu biliyordu fakat bunun dışarıdan bile böyle görünmesi genç kızı çok incitmişti.

Deniz, Yazmira'nın nasıl durulduğunu görünce söylenen sözlerin onu etkilediğini fark etti. Enise'ye dönerek, "Enise, söylediğim gibi bu konuların yeri burası değil! Lütfen!" diyerek onu uyardı.

Enise, Yazmira'nın varlığını fırsat bilip, Deniz ile yakınlık kurmanın bir anını yakalamak için gülümseyerek Deniz'in söylemek üzere olduğu sözleri böldü. "Haklısın Deniz'ciğim, burası harika havası olan güzel bir restoran ve tadını çıkarmak lazım. Ben sadece sizi merak ettim." Bakışlarını içine kapanmakta olan Yazmira'ya çevirdi yeniden. "Eee Yazmira sen nasıl hissediyorsun? Aslında seni çok iyi gördüm ve bu çok güzel. Gerçi..." diyerek sözlerini bilinçli olarak böldü ve Deniz'e baktı. "...Deniz hastasını iyi etmeden pes etmez. Onu buraya senin için çağırmaları tam isabet olmuş bence. Bak hiçbir doktorun yapamadığını yapıp seni iyileştirdi. Tüm hastalarını *arkadaşları* olarak gördüğü için bu onun için bir avantaj oluyor tabii. Seni burada böyle görmek beni bile gururlandırdı."

Enise'nin sözleri kötü niyetle ve Yazmira'ya yönelik olmasa da her bir sözü Yazmira'nın içine bir hançer gibi batıyordu. Biliyordu işte, Deniz'in kendisini bir hasta gibi gördüğünü biliyordu. Bu dışarıdan başka birinin gözüyle bile böyleydi. Canı yanıyordu. Boğazının kuruluğunu yok etmek için su bardağına uzanıp bir yudum su içti.

Enise, Yazmira'ya ne yaptığının farkında olmadan Deniz'e doğru döndü ve onun öfkeli gözlerini görmezden gelip masanın üzerinde duran elinin üzerine elini koyarak, "Görüşme sözünü unutma lütfen ve bir gününü de bana ayır Deniz,

özledim," dediğinde Yazmira masaya bırakmakta olduğu su bardağını yanlışlıkla devirdi.

Deniz elinin üzerindeki eli hiddetle iterken Enise meraklı gözlerle Yazmira'ya bakıyor, bir şeyden korkup korkmadığını düşünüyordu. Belki de kendisinin varlığından rahatsız olmuştu. Bu durumda Deniz'e hak verdi. Demek ki bu yüzden masaya teklifsizce oturmasına sinirlenmişti. Yazmira tam olarak iyi değildi belki de.

Deniz ayağa kalkıp, Yazmira'ya yardım etmeye çalışırken Yazmira izin vermek istemedi. Şu anda kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Elleri gibi ruhu hatta kalbi de titriyordu. "Be-ben kendim hallederim," diyerek üzerindeki ıslaklık için bir çare bulmaya çalışıyordu. Aynı zamanda böyle bir durumda kekelediği için kendisine sinir oluyordu.

Enise doktorluk içgüdüsüyle Yazmira'nın güveni yerine gelsin diye, "Bırak Allah aşkına Deniz, Yazmira hasta değil artık. Kendi işini kendi yapabilecek bir genç kız o. Hem her zaman yanında olamazsın," dediğinde Yazmira'ya ne yaptığından haberi yoktu. Enise, genç kızın kalbine bilmeden batırdığı hançeri, son sözleriyle birlikte farkında olmadan acımasızca çevirdi.

Deniz'in ise sabrı artık tükenmişti. Yazmira'nın ürkmesinden ya da içine kapanmasından korktuğu için sesini bile yükseltemiyor, Enise'nin bu durumu kullanıp bilerek masaya oturduğunu biliyordu. Ancak Yazmira bu şekilde daha kötü olmuştu. Üstelik Enise'nin yakınlaşma çabası, lakayt tavırları kendisinin bile midesini bulandırmıştı.

Deniz, "Enise lütfen bizi yalnız bırakır mısın?" derken hâlâ kimseyi kırmamaya çalışıyor ve sesini sakin tutmaya çabalıyordu.

Yazmira ise sanki kulaklarını tıkamış gibi her şeye kendini kapatmıştı. "Be-Benim lavaboya gitmem gerekiyor."

Deniz, Yazmira'nın sesiyle genç kıza dönerken Enise şu anda olanları merak ediyor ve yardımcı olmak istiyordu. "Belki yardımım dokunabilir, Deniz."

Deniz tamamen Yazmira'ya odaklanmış bir şekilde başka sesleri duymuyordu. "Benim de gelmemi ister misin?"

Yazmira masadaki iki kişinin de yardım sözleriyle öfkeyle başını kaldırdı ve Deniz'in gözlerine yayından çıkan ok gibi bir bakış fırlatıp, "Ben çocuk değilim!" diye sertçe söylenerek lavabonun yolunu tuttu.

Karar

Yazmira lavaboda kendisine kızıp, olanlara üzülürken, ellerini mermere dayayıp aynada yüzüne baktı. Artık o hayat dolu kendisine güvenen kız değildi. Ne kadar çabalamaya çalışırsa çalışsın illaki bir yerden patlak veriyordu. Aynı az önceki gibi! Neden böyle olmuş, hayatı tepetaklak olmuştu ki? Oysa çok büyük bir dünyası yoktu; kimseye karışmaz, insanlara kötülük etmezdi. Şimdi şu hâline bakıyordu da sanki önceki hayatını yüzyıllar önce yaşamış gibi hissediyordu. Ona ne yapmışlardı böyle? Nasıl da kendisini yaşlanmış hissediyordu. İçli bir nefes çekip doğruldu. Buradan bir an önce gitmek, odasına kapanmak istiyordu. Babası bir konuda haklıydı aslında. Bu ülkeden gidip kendisini kimsenin tanımadığı bir yerde hayat kurmalıydı. Kapıya doğru yönelirken kararını vermişti. Hoş vermese de zaten gitmek zorunda olduğunu biliyordu.

Masaya döndüğünde Enise'yi masada göremedi ve Deniz'in biraz daha kalmak için ikna çabalarına olumsuz yanıt vererek eve gitmek istediğini söyledi. Arabaya bindiklerinde bu gecenin böyle sonlanacağını ikisi de tahmin etmiyordu. Bu sefer arabadaki sessizliğin yanı sıra gerginlik de vardı. Deniz danstan sonra her şeyin yolunda gideceğini düşünürken bir-

denbire altüst olmasına sinirliydi. Yazmira ise kendisini hayal kırıklığıyla dolu bir balon gibi hissediyordu. Her an patlayabilir ve her şey toz duman olabilirdi. Dans sırasında tüm benliğini Deniz'e bıraktığı için kendisine hâlâ çok kızgındı ve düştüğü durum yüzünden içi hüsrana boğulmuştu. Belli ki her şeyi yanlış anlamıştı ama bir daha bu duruma düşmemek için bundan sonra çizeceği yolu çok iyi biliyordu.

Deniz daha fazla sessizliğe dayanamadı ve yüzünü Yazmira'ya doğru dönüp, "Yazmira bana bakar mısın?" dedi.

Yazmira düşüncelerini bölen adamın sesiyle uysal bir çocuk gibi başını ona doğru çevirdi. Deniz onun güzel ama hüzünlü yüzünü kısa bir an seyre daldı. Kafasında dönen çarkları olduğu yerden duyabiliyordu.

"Az önce olanlar ya da gün içinde olan tüm her şey için özür dilerim. Bir türlü konuşamadık, bu durum beni üzüyor. Bir yanlış anlaşılma söz konusu ve bunu düzeltmek istiyorum."

Yazmira şu anda çok kırılgan bir durumdaydı ve Deniz'in ona normal gelmesini bile yanlış anlıyor, sanki ona küçük bir çocukmuş gibi davrandığını hissediyordu. Bu durum üzüntüsüne üzüntü katıyor, ister istemez içindeki hırçınlık gün yüzüne çıkıyordu. Duyduğu sözleri farklı şekilde algıladığı gibi bunları duymak da istemiyordu. Yine içinde saçma sapan bir öfke beliriyor, bu da kendisini yoruyordu. Sanki bir dağın yamacına çıkmaya çalışıyormuş gibi her yeri ağrımaya başlamıştı ve bedenini taşıyamayacak kadar hâlsiz hissediyordu. İstemsiz bir şekilde etrafındaki herkese kızma eğilimi vardı. Bu duruma çok şaşırıyordu çünkü Yazmira kimseye zarar vermezdi. Hayatının hiçbir döneminde böyle hisler içerisinde olduğunu hatırlamıyordu. Tek bir kişiye bile bağırdığı ya da onu kırdığı olmamıştı.

Arabadaki havanın kendisini boğduğunu hissetti. Deniz'in söylediklerine karşı ağzını birkaç kere açıp kapattı. Bir şeyler söylemek istiyordu evet, ama aynı zamanda hiçbir şey

duymak istemiyor ve kendisini kimsenin olmadığı bir yere kapatmak istiyordu. *"En azından bir süre,"* diye düşündü. Bu ikilemin içinde gidip gelirken ağzından çıkanlara engel olamadı.

"Ortada ya-yanlış anlaşılacak bir durum yok. Be-ben çok gergin ve... Anlam veremediğim kadar sinirli hissediyorum kendimi."

Deniz onun yine tutuk konuştuğunu duyunca üzüldü. "Bu çok normal, Yazmira. Uzun zamandır konuşmuyorsun ve..."

"Bunları en az-azından şimdi duymak istemiyorum. Çünkü be-ben hasta değilim!" Yazmira duraksayarak ya da bazen kekelediği zaman kendisine bir tokat atmak istiyordu. Hasta değilim diyor ama daha konuşamıyordu bile. Dişlerini sıkıp suskunluğa gömüldü.

Deniz, Yazmira'nın ani çıkışını anlayışla karşılasa da bir yanı çok korkuyordu. Öngördüğü gibi Yazmira ondan uzaklaşıyordu ve bu umduğundan daha hızlı gerçekleşiyordu.

"Hasta değilsin tabii. Ben de doktor değil, sadece sana yardımcı olmak isteyen bir arkadaşınım, Yazmira. Lütfen bunu unutma!"

Yazmira içinden taşmakta olan öfkesini dizginledi. Deniz'in sürekli bunu tekrarlamasından da sıkılmıştı. Sanki Deniz konuştukça az önceki kadının sesini onda duyuyordu. O ses zihninden gitmiyor ve beyninin bir noktasını kaşındırıyordu. Şu anda kendisini hiç iyi hissetmiyordu.

"Artık konuyu kapatabilir miyiz? Benim yardıma ihtiyacım olmadığı gibi... Küçük bir kız çocuğu da değilim. Bu kadar üstüme ge-gelme!"

Deniz, Yazmira'yı çok iyi tanımasa da gördüğü kadarı ona yetmişti. Az da olsa tanıdığı genç kızın bu tavırlarını ilk defa görüyor ve ona yakıştıramıyordu. Yazmira'ya öfke yakışmıyordu. Ruh hâlinin olaylar yüzünden sürekli olarak

değiştiğini anlayabiliyordu. Gelgitler tabii ki yaşayacaktı. Uzun süredir konuşmamasının ve eski tozpembe dünyasının aslında simsiyah bir karanlıktan ibaret olduğunu gördüğü için de sarsılmıştı. Üst üste gelen daha birçok şey onu yaralıyor, bunlar ona ağır geliyordu. Deniz hepsinin farkındaydı ancak onun bu mesafeli tavrını kabullenemiyordu. Yine ona içini açsın, saf masum gözleriyle baksın istiyordu. Oysa şimdi Yazmira onun yardımına, arkadaşlığına ihtiyaç duymuyordu ve bundan en ufak bir rahatsızlık duyduğunu göstermiyordu. Deniz'in gerçekten kelimeleri tükenmiş, söyleyeceği hiçbir şey kalmamıştı. Yazmira'ya cevap vermedi-veremedi. Bunun için rahatsız hissetmedi kendini fakat bir cevap almayı bekleyen Yazmira için aynı şey geçerli değildi. İçi içini yiyordu.

Yolculuğun geri kalanında ikisi de konuşmadılar. Yazmira sessizlik içinde kendisiyle konuşma fırsatı bulmuştu. İç sesinin, mantığının ve kalbinin sözleri her bir ağızdan çıkan bir kargaşa bulutu gibiydi. Aslında Deniz'in soracağı her soruya rahatlıkla cevap verebilirdi. Babasıyla olan durumları, ona karşı hislerini ya da herhangi bir şey olabilirdi bu. Ancak şu anda tek bir şeye cevap veremezdi: Kalbi! Kalbiyle ilgili ne sorulursa tutulup kalırdı. Orası anlam veremediği şekilde acıyor ve orada ne işler döndüğünü bilmiyordu. Bu gidişle de öğrenemeyecekti.

Eve varıp, tüneli geçtiklerinde de öyle oldu. Deniz, Yazmira'yı bahçeye kadar geçirip, "İyi geceler," dedikten sonra birkaç saniye Yazmira'dan bir kelime bile olsa söylemesini bekledi. Mırıltı şeklinde aldığı *iyi geceler* cevabını duyunca, hüsranla daha fazla orada beklemeden odasına çıktı.

Yazmira da aynı şekilde kendisini odasına kapattı. İç dünyasıyla ve güncel olaylarla savaşırken çok yorulmuştu. Üstüne bir de Deniz ve onu bırakıp gidişi eklenmişti. Deniz'in gitmesini istemiyordu ve bunu ona nasıl söyleyeceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Kendisini yatağına boşluğa bırakır gibi bıraktı. Gözlerinden usul usul yaşlar dökülürken bir an için hep

hastanede kalmayı diledi. Deniz o zaman hiçbir yere gitmez, hep yanında kalırdı. Sonra bu düşüncesi yüzünden kendisine çok kızdı. Babasını çok özlemişti. Onu çok seviyor ve evinde olmaktan mutluluk duyuyordu. Ama mutluluğu eksikti. Enise'nin Deniz'e olan yakınlığını düşündükçe kalbi daha çok acıyordu. Onun elini tuttuğunu gördüğünde tüm dünyası bir anda kararmıştı. Deniz'in yanında başka bir kadın görmeye dayanamamıştı. Oysa normal erkek arkadaşlarının yanında hep kızlar olurdu. Hiç böyle rahatsız olmamıştı. Deniz'e farklı duygular hissettiği için böyle olduğunu da biliyordu ancak...

Birden tüm düşünceleri durdu. Çünkü aklına gelen şeyle kandırılmış gibi hissetti. Deniz'in geldiği yerde bir sevgilisi olabilir miydi? Ya da Enise? Aralarında bir şeyler mi vardı? Belki de kadın bu yüzden bu kadar yakın davranabildi. Oysa bu gerçek bile olsa, Deniz'in herhangi bir yerde sevgilisi olsa da kandırılmamıştı. Çünkü Deniz ile aralarında o tür şeyler gerçekleşmemişti ve ortada verilen bir söz yoktu. Niye kandırılsın ki? Yine de bir süre öyle düşünmekten kendini alamadı. Ya sevgilisi varsa? Hayır! Hayır! Deniz'den uzak durmalıydı. Kapıldığı hayalleri silip atmalıydı. Onun artık normal bir hayatı yoktu ki kalkıp sevmeye vakti olsun. Üzüntüyle gözlerini kapattı.

Deniz cephesi ise çok daha karışıktı. Öncelikle içinde baş gösteren bir çaresizlik vardı. Yazmira'ya nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Oysa kendisi bir doktordu ve bu uzmanlık alanıydı. Ancak Yazmira'nın değişen ruh hâli ve kendisinin duygularıyla hareket etmesi nedeniyle bir sonraki adımı öngöremiyordu. Elini saçlarının arasından geçirip odanın içinde volta atmaya devam ederken kapısı tıklandı. Birkaç adımda gidip kapıyı açtığında karşısında tam da beklediği gibi dayısını buldu.

"Gel dayı," diyerek kapıyı açık bıraktı ama Davut içeri girmek için hareketlenmedi bile.

"Çalışma odasına inelim, seninle konuşmam gereken bir konu var."

Deniz düşünceyle gözlerini kısıp ardından, "Tamam," dedi. Çalışma odasında karşılıklı yerlerini aldıkları sırada, Davut'un önceden söylediği kahveleri Fahri getirdi. Fahri odadan çıkar çıkmaz Davut hemen konuya girdi.

"Siz gittikten sonra Altan ile uzun uzun konuştuk."

Deniz ilgi ve merakla dayısına bakınca Davut, anlatmaya koyuldu.

3 saat öncesi...

Altan ve Davut karşılıklı oturmuş, gençlerin gidişini izliyorlardı. Davut artık gördüklerinden emindi. Yanılmıyordu. En yakın dostu ve kardeşi olan adama kararlılıkla döndü.

"Altan bence sen benim dediğimi bir düşün. Ben gördüklerimden eminim."

Altan derin bir çekti. "Unut bunu Tatar. Ben kızımı korumak için saçma bir evliliğe sürüklemeyeceğim."

Davut tamamen yüzünü arkadaşına döndü. "Neresi saçma söyle bana? Sen demiyor muydun Deniz, senden sonra güvendiğim tek insan diye?"

"Orası öyle ama bu konu başka!"

"Nesi başka? Açıkla da bileyim."

Altan önündeki içki bardağından bir yudum alıp düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı. "Deniz'e canımı emanet edecek kadar çok güveniyorum. Yazmira ile onu aynı evin içinde kalacak şekilde dünyanın diğer ucuna gönderirim. Ama..." dedi ve kısa bir an sustuktan sonra kararlılıkla devam etti. "...evlilik başka bir şey, Davut! Kızımdan böyle bir istekte bulunamam ya da onu böyle bir şeye zorlayamam."

Davut gülümsedi. "Belki de zorlaman gerekmiyordur."

Altan gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Hâlâ kararlısın yani, birbirlerine karşı bir şey hissediyorlar?"

Davut olumlu anlamda başını salladı. "Denemekte yarar var."

Altan çok güvendiği arkadaşının sözleriyle düşüncelere daldı. Deniz'e de en az Davut kadar güvenirdi ancak kızını onunla evlendirmek... İşte burada tıkanıyordu. Deniz'in hislerini biraz fark etmişti ancak kızından emin değildi. Kızı çok acılar çekmişti. Şimdi hem onu tek başına ülkesinden uzaklaştırmak hem de yeni tanıdığı biriyle evlendirmek zor geliyordu. Bu durum kızına da ağır gelirdi. Hem Altan biricik kızının evlenmesini istemiyordu ki. Her zaman onu gözünden sakınmış, çok kıskanmıştı. Şimdi...

Düşüncelerini bölen yine Davut oldu. "Sen Yazmira ile konuş, ben de Deniz ile konuşayım. En azından fikirlerini alalım. Bakalım tepkileri ne olacak?"

Altan hiç istemese de bulundukları durumun bunu gerektirdiğini bildiği için onay verdi. Üstelik kendisine bir şey olursa kızının güvenli bir limanda olacağını bilirdi. Zaten şu an en önemli konu kızının güvenliğiydi!

Şu an...

Deniz duyduklarıyla sessizleşmiş ve biraz da sersemlemişti. Konunun saçmalığını görmezden gelip her şeyi detayına kadar öğrenmek istedi.

"Yani siz benim Yazmira ile evlenmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

Davut başını sallayıp, "Evet," dedi.

Deniz oturduğu tekli deri koltuktan ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden, odanın içinde birkaç tur atarken dayısı onu seyrediyordu. "Ben gerçekten anlamıyorum, dayı! Bu kanıya nereden vardınız? Yani birbirimizi istediğimizi? Üstelik evlenecek kadar?"

"Bu gözlerimin neler gördüğünü tahmin edemezsin, Deniz. Ben bir insanın ne düşündüğünü, beden dilinin ne anlattığını bir kilometre öteden bilirim."

Deniz biraz sinir biraz da alayla güldü. "Söyleyeceklerim için kusura bakma ama dayı keşke sen de psikiyatri okusaymışsın." Deniz aslında bu durumun psikiyatri okumakla alakası olmadığını biliyordu. Çünkü Deniz, Yazmira'nın ruhunu, acılarını çözmüştü fakat bir tek kalbine ulaşamıyor ve orada kendisinin hangi yerde durduğunu bilmiyordu. Aşka, okumanın faydası olmuyordu ne yazık ki!

Davut, yeğeninin alaycı sözlerini umursamadı bile. Hatta duymamış gibi davranıp, asıl cevabı bekleyerek Deniz'in yüzüne baktı. Deniz de bunu fark edip yenilmişlik duygusuyla kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Yanılıyorsun dayı, Yazmira bana o gözle bakmıyor. Hatta ne zaman gideceğimi bile merak ediyor. Yani ben istesem bile o istemez."

Davut koltuğunda öne doğru eğilip dirseklerini önündeki çalışma masasının üzerine koydu ve masanın diğer tarafındaki yeğenine dikkatle baktı. "Sen *'tamam'* de gerisini düşünme."

Deniz, dayısının bakışlarına sertçe karşılık verdi. Boşuna çabalıyordu. Yazmira ona ilgi duymuyordu. Duysa bile evlilik gibi bir kurumu şimdi düşünmezdi. Altan amcası gibi dayısının da Yazmira'nın güvenliği için bunu istediklerini tahmin ediyordu. Yazmira'nın güvenliğini kendisi de her şeyden çok istiyordu ancak kimsenin önemsemediği şey, ne olursa olsun sırf güvenlik için iki insanın evlenemeyeceğiydi. Yine de Deniz bu teklifi kabul etmek, eğer Yazmira'nın hisleri varsa bu yolla öğrenmek ve arkasını dönüp gitmeden önce bir kere daha şansını denemek istiyordu. Bu yüzden önce başını sallayıp ardından, "Tamam," dedi.

Dayısı memnuniyet içinde tebessüm ederken Deniz, işaret parmağını kaldırdı. "Eğer Yazmira *hayır* derse -ki bence

öyle olacak- bir daha bu konu açılmayacak ve hemen işimin başına geri döneceğim. Çünkü uzun zamandır beklediğim güzel bir teklif aldım. Bunu değerlendirmek istiyorum."

Dayısı sonuçtan emin gibi anlayışla gülümsedi. "Belki Yazmira ile beraber gidersiniz."

"Orasını göreceğiz." Deniz konuşmanın bittiğini belirten son sözlerini söyleyerek odadan çıktı. Gerçekten bu sorunun cevabını Yazmira'dan duymak için çok heyecanlıydı.

***

Yazmira ise duygularına yenik düşmüş ve bir süre gözyaşları içinde kalmıştı. Deniz'in uzaklığını hazmedemiyor, bu durum onu çok üzüyordu. Kendisi bile ruh hâlinin dengesizliğine yetişemezken Deniz'i de bu girdaba çekmek istemiyordu. Biraz da utanıyordu. Hoşlandığı belki de daha farklı duygular hissettiği adamın karşısında böyle âciz ya da dengesiz görünmek utanmasına sebep oluyordu.

Düşünmekten yorulmuş, bitkin düşerek yatağında öylece uzanırken kapısının tıklatılmasıyla heyecanla yerinde doğrulup eliyle yüzündeki ıslaklığı sildi. Ardından Deniz olduğuna emin şekilde, "Girin," diye izin verdi. Kapı açılıp, içeri babasının girdiğini görünce, yüzünün düşmemesi için kendisini gülmeye zorlayarak hayal kırıklığını bastırdı. Yatağında bağdaş kurarak oturdu ve arkasına yaslandı.

Altan yatağın kenarına oturarak kızını inceledi. "Sen ağladın mı?"

Yazmira gözlerini kaçırarak başını öne doğru eğdi. "Bazı şeyleri sanırım kafamda çok büyüttüm ve biraz üzüldüm."

Altan üzgün gözlerle, "Seni üzen o şeyleri benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Yazmira başını kaldırdı. "Hayır, baba anlatmak istemiyorum. Bana kırılmazsın, değil mi?"

Altan gülümsedi. "Hayır, kızım kırılmam ama ne zaman konuşmak istersen ben buradayım."

Yazmira sadece ruhunun küçük bir parçasını tatmin edip iyileştirmek adına, "Gerçekten hep yanımda mı olacaksın baba?" diye sorma gereği duydu.

Gözlerini kaçırma sırası Altan'daydı. "Ben de bu konuyu seninle konuşmak için gelmiştim."

Yazmira merakla yerinde kıpırdandı. "Seni dinliyorum, baba."

Altan huzursuzluğunu gizlemek için derin bir nefes aldı. "Ben ve Davut bir karara vardık. Daha doğrusu senin için iyi olacağını düşünüyoruz."

"Nedir o baba?"

"Yurt dışına benim gelmem biraz uzun sürebilir. Bu yüzden sana Deniz göz kulak olsun istedik ama sürekli bir arada olmanız için evlenmenizi istiyoruz."

Yazmira ilk önce yanlış duyduğunu düşündü. Sözlerin anlamını idrak edince gözleri olabildiğince irice açıldı. Son birkaç haftadır yaşadıkları gerçekten ağırdı ancak bu son duyduğu şey kafasına balyoz gibi inmişti. Kendisini istemeyen, bakıcılık yapacağını düşündüğü bir adamın onunla evlenmesini mi istiyorlardı? Hem de canı bildiği babası bunu istiyordu. Konuşma yetisini yeniden kazandığını hissedince en sert sözlerle ağzını açtı.

"Be-beni sevmeyen bir adamla sa-sadece güvenliğim için evlendirecek kadar âciz olduğunu mu söylüyorsun, baba?"

Altan kızının ağzından çıkan sözlerle neye uğradığını şaşırdı. Kızının kişiliğinin değişim gösterdiğini ve bunun tek sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Yine de bu durum üzülmesine engel olamadı. O biricik kızıydı. Ona nasıl

kızardı ki? Üstelik bu yaşına kadar yaptığı ilk saygısızlığıydı. Bu sebeple görmezden gelebilirdi.

"Hayır, kızım âciz değilim. Sadece..."

Yazmira aklına bir anda gelen şeyle başından aşağıya kaynar sular döküldü. Canının acısını ve hayal kırıklığını gizleyemeden babasının sözlerini böldü. "Sen benimle beraber ya da sonrasında aslında hiç yurt dışına gelmeyeceksin, değil mi baba?"

Kızının büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını sözlerinden anladığı gibi gözleri de buna şahit oluyordu. Kızının zekâsını hep unutuyor ve ondan bir şeyleri saklayabileceğini düşünüyordu. Yanılmıştı.

"Açık konuşmam gerekirse..."

"Lütfen açık konuş baba!" Genç kızın sesinin oktavı bir miktar yükselmişti.

Yazmira kendisini gerçekten çok büyük bir çıkmazda gibi hissediyordu. Yine içindeki öfke büyümüştü, üstelik bu sefer ona engel olmak istemiyordu. Babasının gözlerinde gördüğü gerçekle yataktan kalkıp oda içinde ileri geri tur atmaya başladı. Konuşurken ellerini saçlarından geçirip duruyordu.

"Allah'ım... Neyin içindeyim ben?"

"Ben buraları bırakamam, kızım. Eğer öyle bir imkânım olsaydı bunu daha önce yapardım."

Yazmira adımlarını durdurup hesap sorar bir tonda, "Sebep? Benden daha önemli ne kaldı hayatında?" diye sordu.

"Senden önemli hiçbir şey yok hayatımda, Yazmira. Sadece yaşadığım dünyanın kurallarını biliyorum."

Yazmira sakin kalmaya çalışsa da yeni öğrendiği şey bunu engelliyordu. "Seni benden ayıran o kurallar neymiş, baba?"

"Burada bana bağlı olan, elime bakan insan sayısı bir şehrin yarısı kadar, kızım. Hiçbirini ateş çukuruna atamam. Be-

nim buradan gitmem demek bana bağlı herkesin ölmesi, telef olması demek."

Yazmira üzüntüyle babasına baktı. "Yani olan benim hayatıma olsun, öyle mi?"

Altan bir anda kendisine hâkim olamayıp, "Benim kızım başkasına zarar geleceğini bile bile o şeyi benden istemez! Bunu kızgınlıkla söylediğini biliyorum!" diye bağırdı.

Yazmira babasının sert ve yüksek çıkan ses tonuyla bir an afallayıp sustu.

"Sen bu değilsin, kızım! Ben de yanımdakileri, arkamdakileri yüzüstü bırakıp gidecek bir adam değilim! Bu insanların çoğu senin çocukluğunun güvende geçmesini sağladı. Birçok şeye kör sağır oldular. Zamanla bir cesaret deyip aile kurdular. Bana güvendiler çünkü onlara bir şey olursa ailelerine bakacağımı biliyorlardı. Nitekim de öyle oldu. Birçok adamımı yıllar içerisinde kaybettim ve bazı yükümlülüklerim var. Onlar ailelerinden, çocuklarıyla geçirecekleri zamanlardan çalıp, sen dağa tırmanırken, paraşütle atlarken ve daha bir sürü şey yaparken seni koruyan insanlar! Ben onları, onların çocuklarını ve burayı bırakamam kızım ama seni koruyabilirim. Senin mutluluğun için her şeyi yaparım." Altan hüzünle başını öne doğru eğdi. "Lanet olsun ki ben bu işe mecburum. Babamın tek oğluydum ve ailem bana başka çare bırakmadı."

Yazmira bitkinlikle yeniden yatağa çöktü. Dirseklerini dizlerine yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. Aklı gibi kalbi de karmakarışıktı. Artık bu bunaltıcı duruma bir son vermek istiyor ama yapılacak şeyi bilmiyordu. Başını kaldırarak babasına bakıp onunla göz göze geldi.

Altan, kızının kendisine bakmasıyla sesini kısıp devam etti. "Bu yüzden Deniz ile evlenmeni istiyorum. Ben güvenliğin için her fırsatta yanına gelemesem de bir yolunu bulup seni ihmal etmeyeceğim. Deniz sana iyi bakar. Eğer bana bir şey olursa yanında güvendiğim birisi olacak. Hem çok dürüst

ve iyi, ona çok güveniyorum. Ayrıca seni her şeyden koruyacak kadar gözü kara biri."

Yazmira babasının sözleriyle duruşunu bozmadan babasına baktı. Mırıldanır bir tonda, "Bu istediğin olmayacak, baba. Ben, beni sevmeyen hatta hayatında istemeyen bir adamla evlenmeyeceğim. Güvende yaşamam o kadar da önemli değil!" dedi.

Altan, kızının bu umursamaz sözleriyle epey öfkelenmişti. Kendisine hâkim olamayıp ayağa kalkarak karşısındaki kendi adamı duruyormuş gibi bağırmaya başladı. "Bunu nasıl söylersin? Senin önemsemediğin şey benim yıkımım olur! Ben bu hayatta senin için yaşıyorum! Sen de olmazsan neyleyim ben aldığım bu nefesi!"

Yazmira da ayağa kalktı. Babasından kalır yanı olmayan bir öfkeyle elini göğsüne bastırıp konuşmaya başladı. "Beni düşünmüyorsun sen! Benim de sen olmazsan yaşamanın umurumda olmadığını düşünmüyorsun! Kalan tek ailemin yanımda olmasını istediğimi düşünmüyorsun! Ben..." dedi ve bir an susup soluklandı. "...kaç zamandır seni o hastane köşesinde bekledim... Beni suçladığını sa-sandım ve her gün ölmeyi diledim. Parlak Yıldız'ını artık sevmediğini düşündüm... Sen bana hep yanlış yaptın, baba. Şimdi karşıma geçmiş seni düşünüyorum diyorsun. O zaman neden benimle gelmek yerine evlendirmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü seninle gelirsem ne yapar eder bizi bulup yok ederler! Bu işten elimi eteğimi çekmem için can atanlar var ama öylece emekli bir ihtiyarın köşesine çekilmesiyle aynı şey değil istedikleri. Olur da kafam eser geri dönerim diye beni kökten kazımak istiyorlar bu dünyadan. Geri dönmemi hiç kimse göze alamaz! Yaşattıklarımdan sonra dostum kadar düşmanım da var. Bir düşmanım, senin kızım olduğunu o soysuza fısıldarken bir dostum da senin yerini bulup kurtarmama yardım etti. Etrafım kurt kapanı ve yanlış bir adımım-

da seni kaybederim. Ve sen benim için yaşamalısın. Ben senin için nefes alıyorsam sen de benim için yaşamalısın!"

Yazmira odadaki gerilimi azaltmak yerine tırmanacağını bildiği hâlde söyleyeceğinden geri kalmadı. "Ben senin kızınım! Öyle nahif göründüğüme bakma, baba! Eski gücüme kavuşuyorum ve ben kendime bakabilirim... Bu yüzden evlenmeyeceğim gibi beni göndermene de izin vermeyeceğim. Tamam, seni anlıyorum, bir nevi haklısın da ama gitmek ya da evlenmek istemiyorum. Burada senin yanında kalıyorum. Öleceksek birlikte ölürüz. Yaşayacaksan da birlikte yaşarız." Sustu ve en çaresiz ses tonuyla fısıldadı. "Diğer şeklin adı yaşamak değil, baba!"

Altan kızıyla ne kadar gurur duysa da kararını vermişti. Gidecekti! Başka yolu yoktu. Güzellikle olmasa da zorla gönderecekti. Bir evladını daha, son aile üyesini, yaşama nedenini kaybetmeyecekti. Buna kızının kendisi bile engel olamazdı. Arkasını döndü ama son sözünü de söylemeyi ihmal etmedi.

"Evlenmesen de olur ama gideceksin! Kararım kesin!"

Tartışma

Yazmira, içinde babası ile Deniz'e karşı duyduğu bolca öfke ve yine Deniz'e karşı tam olarak ne hissettiğini bilmediği yoğun bir his barındırıyordu. Yatağından kalkıp pencereye doğru ilerledi. Bu evin ona huzur vermesi gerekirken, odası bile dar gelmeye başlamıştı. Evlilik düşüncesi kara bulut gibi üzerinde geziyordu. Deniz ile evlenemezdi. Her ne olursa olsun evlenmeyecek, kendisinden istenen bu dayatmaya boyun eğmeyecekti. Zaten babası yanında olmayacaksa gitmenin de bir anlamı yoktu. Yani bu aralar istemeden de olsa asi kızı oynamaya devam edecekti. Çünkü diğerlerinin isteği kendisine uymuyordu.

Pencereyi açıp temiz havanın yüzüne vurmasına izin verdi. Bunu en son hastane odasında yapmıştı. Üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. Hayat ne garipti, bir oradasın bir burada ama hep sorunlar peşinde...

Bahçedeki çiçeklere bakarken aklına annesi geldi. Bu bahçede çocukluğunu yaşamasa da çoğu zamanını burada annesiyle geçirmişti. Bu evi, ona ailesini hatırlatan bahçeyi, ülkesini seviyordu ve buradan gitmek tüm benliğine yaptığı bir ihanet olacakmış gibi geliyordu. Oysa restoran tuvaletinden çıkarken kararı kesindi, gidecekti. Şartlar bir anda nasıl

da değişmiş, babası onu nasıl yarı yolda bırakmıştı? Yanında ailesinden kalan son parçası olmayacaksa ne anlamı vardı güvenliğin? Başına bir şey gelecekse de bunu umursamıyordu. Ona söz veren tüm erkekler daha yolun başında onu bırakıyordu: Babası ve Deniz!

Yazmira neden kendisine söz verip tutmayan insanların dediğini yapacaktı ki? Hayır! Bu evlilik olmayacaktı! Pencereyi sinirle kapattı ve aşağıya inmek için odasından çıktı. Salonda babasını otururken bulunca karşısına geçti.

"Deniz'in bu evlilikten haberi var mı? Yani o kabul etti mi?"

Altan, kızının sinirli hâlini görmezden gelmeye çalışarak yerinde öne doğru eğildi. "Evet, az önce Davut söyledi. Kabul etmiş."

Yazmira kalbinin gümbürdemesini duymazdan gelip salonda birkaç tur atıp dolaştı. Elleri bir şey anlatmak ister gibi yerinde durmuyordu. Ancak ağzından tek kelime söz çıkmıyordu. Babasına bir kere daha bakmadan evden çıkıp Deniz'in yanına gitmeye karar verdi.

***

Deniz odasında bilgisayar başında oturmuş, saat farkı nedeniyle bu saatte Boris ile görüşüyordu. Bir on dakika önce de babasıyla görüşmüştü. Babası Tayland sahillerinde emekliliğinin keyfini çıkarıyordu. Annesini kaybettikten sonra babasının gözünde ne kariyer hırsı kalmıştı ne de yükselme hevesi. Emeklilik yaşı geldiği anda bir an bile düşünmeden başka bir ülkeye yerleşmiş, yalnızlığın tadını çıkarıyordu. Deniz, babasının acı çektiğini ve bu acıyı kimse sorular sormadan rahat yaşamak için çekip gittiğini biliyordu. Tıpkı bir gün geri döneceğini bildiği gibi! Babasının sarsılmaz gücüne her zaman hayran olmuştu ve biliyordu ki o her şeyin üstesinden gelirdi.

Boris ile arkasında bıraktığı hayat ve kabul ettiği yeni iş için görüştükten sonra bilgisayarı tam kapatacağı sırada kapısı çalınmadan içeri Yazmira girdi. Deniz öfkesini burnundan soluyan genç kıza şaşkınlıkla baktı. Onu bu kadar neyin sinirlendirdiğini merak ediyordu.

"Vay! Bu bebek kim?"

Deniz duyduğu sözlerle arkasını döndüğünde, Boris'in Yazmira'ya büyük bir merak ve hayranlıkla baktığını görünce içindeki kıskanç erkek baş gösterdi.

Her zamanki üslubundan biraz farklı olarak sertçe ve kaşlarını çatarak, "Sonra görüşürüz Boris," dedikten sonra dizüstü bilgisayarının kapağını indirdi. Ayağa kalkıp elleri bile titreyen kızın karşısında durdu. "Bir sorun mu var? İyi görünmüyorsun?"

Yazmira alayla tebessüm etmekten kendini alıkoyamadı. "Hayatımdaki erkekler benim hakkımda hüküm ve-verirken ben de doğal olarak sakin kalamıyorum."

Deniz merakla genç kıza bakmaya devam etti. Zannediyordu ki sorun evlilik meselesiydi ve onun bu olaya sıcak bakmayacağını biliyordu. Görüyordu ki yine tahmininde yanılmamıştı. Balkon camının önündeki tekli koltuklardan birine oturmak için arkasını döndü ve Yazmira'ya seslenmeyi de ihmal etmedi. "Gel böyle oturalım," diyerek genç kızın oturmasını bekledikten sonra kendisi de oturdu. Deniz normalde hep sakin bir kişiliğe sahipti fakat şu andaki sakinliği bir üst seviyedeydi. Tıpkı fırtına öncesi sessizliği gibi!

"Şimdi bana sorunun ne olduğunu söylersen sana yardımcı olabilirim belki?"

Yazmira biraz fazla çıkıştığını düşünüp sakinleşmeye çalışırken duyduğu doktor sözleriyle nevri döndü. "Ben hasta değilim! Bu..." diyerek elini şöyle bir sallayıp devam etti. "'... *sana nasıl yardımcı olabilirim?*' sözlerinden vazgeç artık!"

"Şu anda çok gerginsin ve de gereksiz bir şekilde de öfkeli. Neden sen sakinleşince konuşmuyoruz?"

Yazmira hışımla ayağa kalktı. İşaret parmağını Deniz'e doğrultup bağırarak konuşmaya başladı. "Beni delirtip sonra 'sakin ol' diyemez, benim hakkımda karar veremezsiniz! Evet, o hastanede zor bir yıl geçirdim... Ama ben deli değilim! Aklım gayet başımda!"

Deniz yine bütün sakinliğini koruyarak, "Sana 'delisin' diyen olmadı, Yazmira. Bu tavırların aklının gayet de başında olduğunu gösteriyor. Sadece şu anda bana böyle bağırmanı gerektirecek ne olduğunu merak ediyorum," dedi.

Yazmira'nın içinden kahkaha atma isteği geldi ama kendini frenledi. "Bilmiyormuş gibi davranma. Babamların kararı olan evlenme teklifini kabul etmişsin. Bunu nasıl yaparsın? Ben bu kadar mı âciz bir durumdayım? Se-sevmediğin hatta hastan olarak gördüğün biriyle evlenmek mi istiyorsun gerçekten?"

Deniz aradığı fırsatı bulmanın avantajıyla bir an heyecanlandı. Yazmira ondan bir şey bekliyor olabilirdi. Artık hastanede değillerdi ve başından beri doktor hasta ilişkisi hiç olmadığı gibi şimdi de bu durum tamamen ortadan kalkmıştı. Deniz hislerini genç kıza söylemeye ve onun yanlış düşündüğünü göstermeye karar verdi. Bu yüzden itirafına, "Ben seni..." diye başladı ama Yazmira kötü bir karşılık duymayı kaldıramayacağı için Deniz'in sözünü kesip kendisi devam etti.

"Çünkü ben evlenmek is-istemiyorum! Evlilik böyle bir şey değil! Annemle babamın evliliği gibi aşk dolu bir evlilik olmayacak bu... Bu, iki insanın birbirini deli gibi sevdiği için birleştiği bir evlilik de değil. Bö-böyle oyunları nasıl kabul edersin? Başta senin hayır demen gerekiyordu."

Deniz az önce duyduklarını yine yanlış anlamanın verdiği büyük hayal kırıklığıyla gözlerini bir an kapayıp açtı ve

asıl itirafını bertaraf edip Altan amcasıyla dayısının istediği gibi olan kısmını söyledi. "Bu sadece senin güvenliğin için..."

"Bu saçmalığa nasıl inanırsın? Ne güvenliği? Ben bu büyük güvenlik içindeyken kaçırılmışım! Benim annem bu-bu büyük güvenlik altında ö-öldü... Şimdi hangi güvenlik önlemi beni kurtarır?"

Yazmira, Deniz'den duyacaklarına hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Onun babasının isteğiyle evlenmek istediğini biliyordu. Yine de bir umut başka şeyler duymayı beklemişti. Oysa Deniz tam da düşündüğü gibi şeyler söylemişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmiş ve bu durumun aksi olabileceğini düşünmüştü ki? Kalbi yine acımaya başlamıştı. Son zamanlarda hep böyle oluyordu. Aşk dedikleri şey bu muydu yoksa? Deniz'e hissettiği duygu ve ondan beklediği şey aşk mıydı? Restoranda da öyle hissetmişti. Deniz'e âşık mı olmuştu?

Bu düşünceler onun aynı odada olduğu Deniz'in varlığını kısa bir an unutturmasına yetmişti. Deniz'in yeniden konuşmasıyla bu sefer ne hissettiğini bilerek baktı kalbini yerinden oynatan adama. Gözlerini Deniz'in gözlerine dikip orada kaybolması için kendisine izin verdi. İki aydan fazla bir süredir yanında olmasına rağmen sanki uzun senelerdir tanıyormuş gibi hissetmesinin nedeni Deniz'e âşık olmasıydı. Bunun farkına varmak karşısındaki adamı içinde bambaşka bir yere yerleştirmişti.

"Yanlış düşünüyorsun. Baban yıllardır senin için savaş veriyor."

Hâlâ hislerinin etkisindeyken yumuşakça, "Vermesin," diye fısıldadı.

"Bencilce davranıyorsun, Yazmira! Baban senin iyiliğini düşünüyor. Evlenmek zorunda değilsin. Seni anlıyorum ancak bu ülkeden gitmek mecburiyetindesin."

Yazmira duyduğu sözlere mi yoksa Deniz'in kendisine karşı bir şey hissetmediğini bildiğinden miydi bilmiyordu

ama bir anda sersemlemiş gibi oda etrafında dönmeye başlamıştı. Başı dönüyor, odanın sıcak olduğunu hissediyordu. Hayır! Şimdi zayıflığın sırası değildi. Kendisine gelmek için zorlukla gözlerini odakladı ve silkelenip kendisine gelerek kısık bir sesle, "Ben hiçbir şeye mecbur... Değilim. He-herkes benim hislerimi umursamadan karar vereceğine kendi işine ba-baksın. Sen buradan gideceksen, tek başına benimle evlenmeden gideceksin. Bense..." diyerek yutkundu ve ardından sözlerini tamamladı. "O da bana kalsın."

Deniz eliyle yüzünü ovaladı, o da sinirleniyordu. "Şımarıklığı bırak artık, Yazmira! Bu senin verebileceğin bir karar değil! Bu uğurda kimler öldü en iyi sen biliyorsun! Bu pis işleri bilmesen bile neden kaçırıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Deniz sözlerinin acımasızlığının farkındaydı ama Yazmira'yı ilk gördüğü anda hasta olmadığını anladığı ve şimdi daha iyi olduğunu gördüğü için artık bazı gerçeklerin farkına varmasını istiyordu.

Yazmira kaşlarını çatıp zorlukla bir adım atarak Deniz'e yaklaştı. "Sen gelip babamla beni görüştürene kadar ben, bir hatam yüzünden kaçırıldığımı sanıyordum. O-o adam..." Susup derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "...O adam bana saplantılı bir şekilde âşık olduğu için kaçırdı sanıyordum. An-annem benim yüzümden öldü sanıyordum..." Susup soluklandı. Konuşmakta zorlanıyordu artık. "Ben bu kadar zamandır kendimi suçladığım için dahası babamın da beni suçladığını sandığım için konuşmuyordum. Ne olacağını ya da nereye kadar hastane hayatımın süreceğini bilmediğim hâlde nefes alıyordum. Belki bir gün babam beni affeder diye... Yani ba-babamın beni koruma çabası yüzünden yanlış fi-fikirlerle yaşayıp sevgisiz saatler hatta aylar geçirmişim. Şimdi... Şimdi karşıma geçip bana, *'sen şımarıklık yapıyorsun'* diyemezsin!"

Deniz genç kızın içini dökmesine ve o hastane odasında neler hissettiğini açıkladığına memnundu ancak Yazmira'nın öfkeli çıkışından sonra Deniz de kendisine hâkim olamadı.

"Neler yaşadığını biliyorum. Ama bunlar her şeyden vazgeçeceğin anlamına gelmiyor. Ailen seni korumak isterken kötü şeyler yaşamış olabilirsin fakat yine koruma altında olduğun için şu anda buradasın. Seni seven insanlara bu şekilde davranma hakkın yok! Biraz büyümeyi dene istersen!"

Yazmira duyduğu son cümleyle çığırından çıktı. "Seninle evlenmem için mi tüm bunları söylüyorsun? Tüm bu saçma şeyleri?"

Deniz alayla güldü. "Sen benim nikâhıma gir ya da girme bir şekilde bu ülkeden gideceksin! Babana bir evlat acısı da sen yaşatmayacaksın. Geriye kalan saçmalıklar için de ne düşünüyorsan öyle düşünmeye devam et çünkü yarın gidiyorum."

Deniz'in hiç düşünmeden sarf ettiği son cümle genç kızı derinden sarstı. Yazmira'nın bir anda kulakları uğuldamaya başladı. Deniz gerçekten gidiyordu. Hisleri karşılıksız olsa bile yanında kalmasını, yoluna onunla devam etmesini istiyordu. Deniz'in nikâhını değil, kalbini istiyordu. Keşke bunu ona anlatabilmenin bir yolunu bulabilseydi ama bunun için artık yapacak hiçbir şeyi yoktu.

26. BÖLÜM

Gölge Sesler

Gecenin ortasında Deniz'in odasından gelen bağrışmaları duyan Altan ve Davut'un odaya girmesiyle tartışma son bulmuştu. Yazmira babasıyla birlikte sessiz bir şekilde evine giderken, Davut odada kalarak Deniz'den bir açıklama bekledi.

Deniz az önceki tartışmayı hazmetmek için bir süre sessiz kaldıktan sonra açıklama bekleyen dayısına döndü. "Başından beri doğru olmadığını sana söylemiştim."

"Yazmira sana ne dedi, oğlum?"

"Delirmiş gibi girdi odaya ve ne düşündüğünü açıkça söyledi, dayı! Yani senin veya bir başkasının düşünceleri doğru değil. Yazmira bana o gözle bakmıyor ve bu evliliğe evet demektense ölmeyi tercih ediyor. Yeterince açık oldu bence. Sence de öyle değil mi?"

Davut, sinirden sesi titreyen yeğenine bakıp çenesini sıvazladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Neden böyle davrandı bilmiyorum ama ben kolay kolay hislerimde yanılmam, evlat."

Deniz sinirle gülümseyerek az önce kalktığı tekli koltuğa, dayısının karşısına oturdu.

"Bence bu sefer yanıldın, dayı! Yazmira'yı hiçbir şeye zorlayamayız. 'Ben gidiyorum' dediğimde bile tepki vermedi.

Kısa bir zaman öncesine kadar 'yanımdan hiç ayrılma' diyen o kız bugün bu odada yoktu."

"Belki de gidişini, onu bırakmanı hazmedemiyor ve gurur yapıp bunu sana söyleyemiyordur."

Deniz elleriyle yüzünü kapattı. "Bilmiyorum... Bence bu işin peşini bırak artık. Bir şeyler bulmaya çalışma çünkü bazı şeyler nettir, arkası önü yoktur. Bu durum da öyle, net!"

Davut oturduğu koltuktan ayağa kalktı ve yeğenine gülümseyerek, "Sen biraz yalnız kal, dediklerimi düşün. Başka bir şeyler var gibi geliyor bana," dedi.

Deniz, dayısını ikna etmek için çaba gösteremeyecek kadar yorgundu. Sadece başını olumlu hareket ettirdi ve dayısının odadan çıkmasını bekledi. Odanın kapısı kapandığında ayağa kalkıp bilgisayarının başına gitti. Amerika'ya uçak bileti almak için yeni bir sayfa açtı. Artık gitmenin vakti gelmişti.

***

Güneş yüzünü gösterdiğinde Yazmira uykuya yenik düşeli sadece birkaç saat olmuştu. Gözlerini ise uyumakta da zorlandığı, içindeki sıkıntı yüzünden açmıştı. Birkaç kez kırptığı göz kapaklarını sonuna kadar açıp bedenini sırtüstü düzelterek tavanı izlemeye başladı. Deniz dün gideceğini söylemişti. Yani bugün gidebilirdi ve ona engel olabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Derin bir nefes almaya çalışırken kalbinin ağrıdığını hissetti. Resmen içi şişmişti ve göğsü sıkışıyordu. Artık aldığı ufak bir nefes bile ona ağır geliyordu. Fikirleri tükenmişti. Yine o hastanede olduğu gibi kendisini yalnız hissediyordu. Onu hayata kapatan ela gözlü bir adamken yeniden yaşamın farkına varmasına neden olan da ela gözlü başka bir adamdı. Nasıl bir çelişkiydi böyle? Hayatı ne zaman böyle tepetaklak olmuştu, o anı ne zaman kaçırmıştı hiç bilmiyordu. Kaçırıldı-

ğı o gün yeni bir gezi için çantasını hazırlamıştı. Berk, Sinem, Zehra, Sefa ve Gül'ün de bulunduğu harika arkadaş ekibiyle yeni macera sporlarını içeren bir geziye gideceklerdi. Çok mutluydu. Akşamdan her şeyini hazırlamış, sabah erkenden kalkmıştı. Kim bilirdi ki o hazırlandığı son mutlu günüydü? Gözlerinden birer damla yaş düştü ama silmek için uğraşmadı.

Kaçırılmasından sonra olan hayatı çok merak ediyordu. Arkadaşları ne yapmıştı? Onlara başına ne geldiği söylenmiş miydi? *"En çok Gül ağlamıştır,"* diye düşündü. Çünkü aralarında en duygusalı ve sulu gözlüsü oydu. Sinem, kızlar arasından en nariniydi. Zehra ise en güçlüsü... Berk kendisi gibi spor delisiydi. Diğerleri biraz çekinip şöyle böyle denerken Berk ve kendisi en cesur hareketleri yaparlardı. Grubun en cesurları kendileriydi. Gözleri karaydı ve her türlü deliliklerin başıydı. Sefa ise az konuşur, çok dinlerdi. O... Ah şimdi aklına gelmişti. Hızla yerinde doğruldu. Sefa ile Gül nişanlanma kararı almışlardı. Yaza da düğün yaparız diyorlardı. Yazmira onları birbirlerine çok yakıştırırdı. Gül çok konuşkan, Sefa sessizdi.

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. Onları çok özlemişti. Ne yapmışlardı acaba? Ya da hepsi ne yapıyorlardı? Gözyaşları hızlanırken aradan kaç saat geçtiğini fark etmediği için kapının diğer tarafından babasının meraklı sesini duyduğunda şaşırdı.

"Yazmira! Kızım uyandın mı?"

Gözyaşlarını yüzünden eliyle silip, "Evet, baba gelebilirsin," dedi.

Altan içeri girdiğinde kızının yine ağlamış olduğunu gördü ve merak ettiği hâlde sesini çıkaramadı. Sadece saniyeler sonra gelen soruyla birlikte cevabını almış oldu.

"Baba arkadaşlarım ne durumdalar? Yani... Beni çok sordular mı? Ya da haberin var mı onlardan?"

Altan odadaki tek koltuğa oturup kızının yıkılmış yüzüne baktı. "Hepsi tek tek aradı, geldi ve de sordu. Çok üzüldüler. Aralarında bir kız vardı, neydi adı? Hah Gül, işte o çok ağladı."

Yazmira'nın yeniden gözyaşları yanaklarını ıslatırken bir yandan da gülümsedi. Doğru tahmin etmişti. Gül zaten onu hiçbir zaman yanıltmazdı.

"Ben senden sonra onları çok takip edemedim ama Gül bir ara Sefa ile gelip davetiye bıraktı bana. Nişan törenleri aile içinde olacakmış, yine de birkaç arkadaşı gelecekmiş. Bana dedi ki: *'Yazmira benim kardeşimdi. Şimdi aramızda olmaması bunu değiştirmiyor. Bu yüzden orada bulunarak kardeşimi temsil eder misin Altan amca? '* "

Yazmira hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken Altan kızına bunları yaşattığı için bir kere daha yıkıldı. "Ben biliyorsun ki hiç kimseye baban olduğumu söyleme demiştim. Ancak senden sonra bunu onlara ben açıkladım. Çünkü ufacık da olsa bir habere ihtiyaçları vardı. Senin nerelerde olduğunu bilmiyorken ben onlarda hep seni gördüm. Gördükçe de canım daha çok yandı ve Davut ile haber yolladım. Sonra da ne kapım ne telefonlarım sustu."

Yazmira hıçkırıkları arasından zorlukla, "Peki, beni na-nasıl ö-ölü gösterdin?" diye sordu.

"Benim güçlü bağlantılarım var kızım, bu sadece ufak bir işti dostlarım için. Sen ve annen kaybolduktan sonra bu kararı verdim ve bir hafta boyunca hiçbir iz bulamayınca böyle bir karar aldım."

Bu sözlerden sonra ufak bir sessizlik oldu. Baba kız ikisi de tek kelime etmediler. Çok sonra Yazmira kendisini biraz sakinleştirip, "Beni nasıl buldun, baba?" diye sordu.

Altan derin bir iç çekti. "Bir arkadaşım var, adı Hilmi. O da benim gibi bu işlerin içinde. Yıllardır bir aradayız. Her şeyimi bilir neredeyse, eli de uzundur ve hiç bilmediğimiz so-

kaklarda sözü geçer. Onun yardımıyla yani sokak çocuklarının iz sürmesiyle seni bulduk."

Yazmira'nın duyduğu isim ona bir şeyler çağrıştırır gibi olunca bir süre düşüncelere daldı ancak bir sonuç alamadı. Hayatında tanıdığı bir Hilmi yoktu ama bu isim ona öyle tanıdık gelmişti ki, bir an içini kapkara bulutun kapladığını hissetti. Çok derinlerden hatırladığı ve içini titreten bir ses kafasında dolaşıyordu fakat ses net değildi. Babasının kendisine dikkatle baktığını görünce açıklama gereği duydu.

"Hilmi ismi bana tanıdık geldi ama benim hayatımda hiç öyle biri yok, baba."

Altan düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Belki de okulda ya da hastanede falan duymuşsundur. Senin hafızan güçlüdür kızım iyi düşün," derken kızını işkillendirmek gibi bir niyeti yoktu ama kendisinin içine geç kalınmış bir kurt düşmüştü.

Yazmira biraz daha düşünmeye çalıştı. Kafasında dolaşan sesi netleştirmek için gözlerini kapatıp odaklanmaya çabaladı. Çok derinden gölge gibi bir ses, *"Ba-bana bak Hilmi Bey! Daha kim olduğunu bile bi-bilmiyorum... Bir de bana atar yapma!"* diyordu. Yazmira çok düşünmesine rağmen bu sözleri nerede duyduğunu hatırlayamadı. Bu sözleri, gözleri bir açılır bir kapanır şekilde görüyordu sanki. Başını kaldırıp babasına baktığında dikkatle kendisini izlediğini gördü.

"Hayır, baba hatırlayamıyorum. Bu aralar bazı şeyleri unutuyorum. Hafızamda beliren bu sözleri nerede duyduğumu bir türlü hatırlayamıyorum. Zihnimin çok derinlerinden geliyor o ses. Bulanık gibi..."

"Belki ilaç aldığın zamanlarda hemşireler falan söylemiştir. Nasıl sözler hatırlıyorsun?"

Yazmira gelen soruyu sevmeyerek yüzünü buruşturdu. Sadece bir dakika düşünmesi bile içine sıkıntı doğmasına ve başının ağrımasına neden oldu. Bu konuşmak istediği bir

konu değildi. Bu yüzden hemen konuyu değiştirdi. "Ben Davut amcadan başka hiç dostun yok sanıyordum?"

Altan cevap alamayacağını anlayınca kızının diğer sorusuna cevap verdi. "Hilmi benim dostum değil zaten. Bu hayatta Davut tektir. Ancak Hilmi çocukluğumdan kalan bir arkadaş... Bu nasıl söylenir bilemiyorum ama zamanında Hilmi'nin babası onu annenle evlendirmek istemişti. Tabii annen benimle birlikteydi ve bunu bir tek Davut haricinde Hilmi biliyordu. Aslında biz hiç kimseye söylememiştik fakat o bir şekilde öğrenmişti. Ailelerimiz çok yakın olunca her zaman olmasa da yanımızda, etrafımızda oluyordu. Karakteri bize uygun bir tip değildi. Çok anlaşamazdık."

"Eee sonra ne oldu? Yani annemle durumlar?"

Altan güldü. "Hiç sorun olmadı. Çünkü Hilmi, babasına bu evliliği istemediğini söyledi. İlk başta annen kendisini sevmiyor ve ona benden dolayı ulaşamayacağını bildiği için rol yapıyor sanmıştım. Ama sonra hayatında başka kadın olduğunu söylemiş ve bunu ispatlamıştı. Ben de anneni sevmediğine ikna olmuştum. Etrafımızda olmasına rağmen aramıza giremediği hâlde bu olaydan sonra en gizli sırlarımız haricinde onu aramıza almıştık. O günden beri her şeyimizi bilir. Ağabeyinin olayında da ilk o yanımıza gelmişti. Yine de Davut amcan onu hiç sevmez. Bu yüzden mesafemizi hep koruduk."

Yazmira anlayışla başını salladı ve konunun değişmesine ayrı, öğrendiklerine ayrı mutlu oldu. "Neyse ben elimi yüzümü yıkayıp iniyorum aşağıya."

"Tamam kızım. Ben de sana elimle menemen yaptım. Özlemişsindir," diyerek odadan çıkan Altan, kızını ne hâlde bıraktığını göremedi.

Yazmira bu eve geldiğinde babası ona özel menemeninden yapardı. En çok babasının yaptığı menemeni severdi ve en son yediği menemeni ise ona Deniz yaptırmıştı. Baş başa

yemiş, Deniz ona *Parlak Yıldız* demişti. Aynı babası gibi! Gözleri yeniden dolarken hızla banyoya girip elini yüzünü yıkadı. Bugünlük bu kadar sulu gözlülük yeterdi.

İşini bitirip aşağıya indiğinde kahvaltının bahçedeki masada kurulduğunu gördü. Masanın başında bir tek Deniz vardı. Bu iyi olmuştu. Dün çok ağır konuştuğunu Yazmira odasına kapanıp düşündüğünde fark etti. Ona bir özür borçluydu. Deniz o sözleri hak etmemişti çünkü şimdiki durumuna gelmesini Deniz sağlamıştı. Bahçeye çıktığında Deniz ile göz göze geldi.

"Günaydın."

Deniz bir yıldız gibi parlayan genç kızın güzel yüzünden bakışlarını çekmeden, "Günaydın," dedi.

Yazmira sandalyesine yerleşirken gözleri Denizlerin salonundaki bavula kaydı. İlk başta ne olduğunu anlayamadı ama sonra gözlerini irice açıp Deniz'e baktı.

"Bana veda etmeden mi gidecektin?"

Genç kızın ses tonu kan ağlıyordu.

Veda Öpücüğü

Deniz, genç kızın sesinin tınısındaki yakarışı gördü fakat görmezden geldi. Çünkü o yakarışa cevap verirse burada kalması gerekebilirdi. Oysa Yazmira ondan yanında bir arkadaş gibi kalmasını istiyordu. Şu anda üzgün olmasının sebebini de buna bağlıyordu. Yine de bir kere daha şansını denemek istedi.

"Senin uyanmanı bekliyordum. Sana veda etmeden gider miyim hiç? "

Yazmira'nın yüzü asıldı. "Yani gerçekten gidiyorsun?"

Deniz elindeki kahveyi masaya bırakıp söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. "Burada işimin bittiğini sen söylemiştin."

Yazmira kaşının tekini kaldırdı. "Yani benim işin olduğumu kabul ediyorsun?"

"Hayır, ben hiçbir şey kabul etmiyorum. Ben senin arkadaşınım Yazmira ve sana hiçbir konuda yalan söylemedim. Öfkenin hedefi ben değilim."

Yazmira başını öne eğerek utancını gizledi. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Niyetim seni üzmek değil, sadece artık bana öfkeli olman canımı sıkıyor. Ben ne yaptıysam senin iyiliğin için yaptım ve bunu yaparken sana dürüst oldum."

Yazmira yeniden üzgünce, "Biliyorum," dedi.

Deniz yanlarına kimse gelmeden bir kere daha, "Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Yazmira başını kaldırıp heyecanla genç adama baktı. Bir an ağzından *Tamam, gelmek istiyorum* sözleri çıkacaktı. Kendisini son anda durdurdu ve heyecanını dizginleyerek, "Beni yanında ne olarak götürmek istiyorsun?" diye sordu.

Deniz beklemediği bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Yazmira'yı ikna etmesi zordu. Onu iyi tanıyor ve şu anda ne söylese uygun olmayacağını, onun inanmayacağını biliyordu. Öyle bir ruh hâline girmişti ki son zamanlarda biraz sabit fikirli olmuştu. Nedenini bilmiyor ama inandığı şeyleri düşüncesinin tersine çeviremiyordu. Bu yüzden yine basit yolu seçti. "Benim orada bir hayatım var, Yazmira. Yani sen bu hayata dâhil olmak ister misin? Tabii yine arkadaşım olarak ya da sen nasıl istersen?"

Yazmira beklediği cevabı alamamıştı. Aslında nasıl bir cevap istediğini bile bilmiyordu. Deniz ona *seni seviyorum gel hayatım ol,* dese inanır mıydı? Yazmira şu durumda bunu hiç inandırıcı bulmazdı. Peki, öyleyse ne bekliyordu Deniz'den? Neden onun gidişi, sözleri ya da davranışları canını yakıyordu? Ona âşık olduğunu anladığı hâlde neden ondan gelecek ufak bir kırıntıya razı olmuyordu? Aslında Yazmira sebebini çok iyi biliyordu. Deniz'in kalbine sahip olmak istiyordu, merhametine değil! Yazmira, Deniz'in hayatının tümü olmak istiyordu, daha azı değil.

Bu yüzden yeri Deniz'in yanı değil, babasının eviydi ve illaki bir yerlere gidecekse tek başına giderdi. Uzakta olursa unutması da kolay olurdu. Zaten önceden arkadaşlarıyla ya da annesiyle tek hayali yurt dışında yaşamak, ayaklarının

üzerinde durabilmekti. Şimdi de gidecekti ama ne ailesi ne de arkadaşları yanında olacaktı. Evet, kararını vermişti. Yoluna tek başına devam edecekti. Hatta bu kısacık hayatta okumak ve kariyer yapmak da istemiyordu. Madem gitmek zorundaydı, normal bir hayatı, yanında ailesi, arkadaşları ve sevdiği adam olmayacaktı o zaman gününü gün ederek yaşardı. Her günü, son gün gibi yaşardı.

Başını kararlı bir şekilde kaldırıp Deniz'in gözlerine son kez baktı. "Ben yaptığın her şey için teşekkür ederim ama seninle gelip başkasının hayatına müdahil olmayacağım. Sana şimdiden hayatında başarılar dilerim ve iyi yolculuklar," diyerek sandalyesini geriye doğru itti ve ayağa kalktı. Arkasını dönüp gideceği zaman Deniz'in de ayağa kalktığını gördü. Üstelik oldukça öfkeliydi.

Deniz, genç kızın bu kadar düşünmesinden dolayı onun olumlu yönde bir karar vereceğini zannedip içinin umutla dolmasına izin vermişti. Oysa duyduğu sözler kalbini derinden yaralamıştı. Nasıl böyle buz gibi cevaplar verip kestirip atardı? Yazmira'nın sergilediği tüm davranışlarını yanlış mı anlamıştı? Şu anda gerçekten çok kızgındı.

"Sen bana başarılar diliyorsun, öyle mi? Beni bir yabancı gibi uğurluyorsun?"

Yazmira, Deniz'in öfkesine şaşkınlıkla bakıyordu. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

Deniz'in ruhunda şu anda söylenen her şey bir bomba etkisi yaratıyordu. İstemeden olsa da abartıyor ve bu durumu kabul edemiyordu. En azından gideceği için son bir defa karşısında o tanıdığı nahif kızı görmek istiyordu. Ayrıca geriye yalnız dönmek de istemiyordu. Yazmira olmadan bir hayat onu epey zorlayacaktı. Yeniden o kalabalıklar içindeki yalnız hayatına dönmek şimdiden kendisini sıkıyordu.

"Benimle gelmeni istiyorum!"

Yazmira kulaklarından içeri giren güzel sözleri hoşlukla karşıladı ve yumuşacık istekli sesiyle, "Seninle ne olarak gelmemi istiyorsun, Deniz? Babamın istediği gibi güvenliğim için mi?" diye sorduğunda, Deniz Yazmira'nın ılımlı ses tonunun heyecanına yenik düşüp, "Evet," dedi.

Verdiği cevabın genç kızın yüzünün düşmesinden dolayı anlayarak hemen geri almak için panikledi ve konuşmaya çalıştı. "Yani hayır demek istediğim o değil. Sen ne olarak gelmek istersen..."

Yazmira daha fazla yıkılamayacağını düşünürken Deniz'in sözleri onu domino taşları gibi bir bir yıkmıştı. İçindeki kırgınlığı ustalıkla gizleyerek, "Daha fazla konuşmaya gerek olduğunu düşünmüyorum. Ben kararımı verdim. Sana iyi yolculuklar dilerim Deniz," diyerek arkasını dönecekken Deniz onun kolunu tuttu.

"Ben seni seviyorum, Yazmira!"

Bu sözler Deniz için oldukça kıymetliydi ancak Yazmira duyduğu sözlerin güzelliğine, kalbinin bir süre kapılmasına izin verdikten sonra sıra sıra söylenen sözlerde *seviyorum* kısmına geldiğini zaten kendisi de anlamıştı. Bu yüzden karşısında cevap bekleyen adama başını iki yana sallayıp, inanmadığını belli ederek cevap verdi ve yeniden Deniz'in bir şey söylemesini beklemeden evine koştu.

Deniz kendisine inanmayan kıza oldukça şaşırmıştı ancak bu sefer peşini bırakmayacaktı. En azından doğru şekilde vedalaşmak istiyordu. Karşılığı ne olursa olsun bildiğini yapacaktı. Her ikisi de güzel bir vedayı hak ediyordu. Deniz, Yazmira'nın peşinden koşar adım ilerlerken iki yaşlı kurt onları arkalarından seyrediyordu. Altan menemeni getirmek için Davut'un mutfağından geri dönerken karşılaştıkları manzara yüzünden durmak zorunda kalmışlar ve onlara hak ettikleri alanı tanımak istemişlerdi. Fakat son anda yaşanan-

lar iki adamı da üzmüştü. İşin kötü yanıysa yapacak hiçbir şeyleri yoktu!

Deniz, Yazmira'nın ardından odasına girerek genç kıza hiçbir söz hakkı bırakmadan ve onun şaşkınlıkla açılan gözlerini görmezden gelerek, bir eliyle belinden tuttuğu gibi kendisine çekip diğer eliyle başının arkasından baskı yaparak dudaklarına yapıştı. Temas ettiği tenin sıcaklığı Deniz'i anında etkisi altına alırken, dudaklarının değdiği yumuşaklık genç adamın tüm bedenini harekete geçirmişti. Deniz uzun zamandır öpmek için delirdiği dudakları kana kana su içer gibi öpüyordu. Yazmira'nın başını tuttuğu elini kızın yanağına getirip avuçladı ve teması derinleşince öpme açısını güçlendirdi. Şu anda onu bırakacak gücü kendisinde bulamıyordu. Diğer elini içine katmak istercesine genç kızın beline baskı yapıp bedenine bastırdı.

Yazmira ise aniden gelen öpücükle çok başka bir âlemdeydi. Âşık olduğu adamın dudaklarına olan teması sadece bedenini değil, tüm ruhunu ele geçirmişti. Evet, Deniz'e âşıktı. Aldığı ilk ve harika öpücüğün büyüsünden çıkıp gerçekçiliğin farkına varamıyordu. Şu anda bunun olduğuna bile inanamıyordu. Deniz gerçekten onu öpüyor ve istediği karşılığı veriyordu. Yazmira birden gözlerini açtı. İstediği karşılık! Deniz az öncesine kadar güvenliği için endişeleniyorken birdenbire hisleri mi oluşmuştu? Bütün gücüyle Deniz'i karnından iterek kendisini tutsak olduğu kollardan kurtardı.

Deniz ağzı açık hızlı hızlı solurken, Yazmira'nın kızarmış dudaklarına bakmaktan kendini almadı. Neden ayrılmışlardı ki? Bakışlarını biraz yukarı kaldırıp genç kıza baktığında onun öfkeyle parlayan gözlerini gördü. İlk önce sevdiğini söylemiş, ona inanmamıştı. Şimdi de böylesine bir yakınlıktan ve öpücüğün etkisinden sonra bu bakışları beklemiyordu. Kaşlarını çatıp gözlerini sorarcasına kıstı. Nefesini düzenleyip kendisinden farklı bir durumda olmayan genç kızdan bir açıklama bekledi.

Yazmira bir defa daha içine güçlü bir nefes çekip, "Beni... Seninle gelmeye ikna etmek için mi öptün?" diye sordu.

Deniz duyduğu şeyin bir kamera şakası olmasını istedi. Yazmira'nın yaşadıklarından sonra bir şeylere inanmakta zorluk çektiğini biliyordu. Bu yüzden ona olan hislerini anlatamıyor, onun inanmayacağından korkuyordu. Ancak az önce kalbi dile gelmişti ve böyle bir öpücükten sonra, hem de ona tüm hislerini ruhuna akıtan öpücükten sonra aldığı cevap bu muydu? Güldü. Ciddi ciddi güldü. Hatta kendine hâkim olamayıp kahkaha attı. Sonra öfkesi galip gelip kendisini sabırla bekleyen kıza döndü.

"Sen az önceki yakınlığımızdan bunu mu anladın?"

Yazmira burnunu dikleştirip inandığı şeyi savunmaya devam etti. Kalbi inanmaya ne kadar hazırsa mantığı bu duruma engel oluyor, saf kalbini korumak için her atağı gerçekleştiriyordu. "Başka ne düşünmemi bekleyebilirsin ki? Az önce bana 'Güvenliğin için yanımda gelmeni istiyorum,' diyen sen değil miydin? Ne güvenlikmiş ya öyle? Tutturdunuz bir güvenlik gidiyor... Hemen ardından beni sevdiğini söyledin. Sonra da gelip beni öp-öptün. Ama bana hislerimi soran yok!"

Deniz, genç kızın sözlerini şaşkınlıkla dinlemişti. "Öyle mi? Peki, senin hislerin nedir, Yazmira? Söyle artık bileyim."

Yazmira, az önce başka diyarlarda kaybolduğu çekim alanına girmekten korkarak, geriye doğru bir adım atıp Deniz'den uzaklaştı. "Benim sizin oyunlarınıza ayıracak gücüm yok. Benden artık uzak durun. Bu yaptığın çok... Çok adiceydi."

Deniz güçlü bir yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Yazmira'nın bu şekilde düşündüğüne inanamıyordu.

"Ben..." dedi ve susup genç kızın gözlerine baktı. Sonra yeniden ağzını açıp en güçsüz sesiyle, "Özür dilerim," diyerek arkasını dönüp odadan çıktı. Yazmira inanmak istemiyordu. Kendisine ya da güzel olan herhangi bir olaya karşı algısı

kapalı, kendisini koruma mekanizması devredeydi. Deniz ne yaparsa yapsın Yazmira'nın ruhu hazır olmadığı sürece inanmayacaktı. Boşuna çabalıyordu. Artık gerçekten burada yapacak bir şeyi kalmamıştı. Gitme zamanıydı!

Çıldırtan Dans

Deniz, Yazmira'nın odasından çıktığı gibi dayısının ve Altan amcasının çok soru sormasına izin vermeden vedalaştı ve bavulunu alıp havaalanına gitmeden önce uçak saatine kadar Ahmet'ten onu bir otele bırakmasını istedi. Zaten son gördüklerinden sonra Altan ve Davut'un da söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı. Deniz ise yalnız kalıp, gitmeden önce kafasını boşaltmak istiyordu. Oysa son saatlerini aslında Yazmira ile geçirmeyi planlamıştı.

Araba yolculuğu boyunca dışarıyı boş gözlerle izleyip hiç konuşmadı. Kısa süre sonra alana yakın bir otele vardığında hemen araçtan inip bavulunu aldı.

"Deniz Bey, isterseniz o kalsın. Ben burada sizi bekliyor olacağım."

Deniz buruk bir şekilde gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim, Ahmet ağabey. Bu kısa zaman içinde bana çok yardımcı oldun. Bana tutulan evin anahtarını odamda bıraktım. Dayıma iletirsin ve..." diyerek kısa bir an sustuktan sonra devam etti. "...ben buradan tek ayrılsam daha iyi olacak. Havaalanına taksiyle giderim."

Ahmet, kısa zamanda çok sevdiği bu genç delikanlıdan ayrılmak zorunda olduğu için üzüldüğü hâlde hiçbir his be-

lirtisi göstermeden elini uzattı. "Bu benim görevimdi, Deniz Bey. Sizi tanıdığıma çok memnun oldum. Umarım yeniden görüşürüz."

Deniz, içi kan ağlayarak gülümseyip, "Umarım," dedi. Ardından kısa bir vedadan sonra üç dört saat kalacağı otele girdi. Bir oda tutup düşünmek için sessizliğin koynuna kendisini bıraktı. Bavulunu kenara bırakıp İstanbul manzarasını son kez izlemek için pencere kenarına yanaştı. İçinde sevdikleri ve âşık olduğu kızı bırakarak gideceği İstanbul'u...

Düşünmekle geçirdiği saatler sonunda artık uçak saati gelmişti. Eşyalarını alıp aşağıya indi ve çağırdığı taksiye binmeden önce son kez şehre baktı. Burayı çok iyi bilmese de özleyecekti.

1 hafta sonra...

"Tamam, hasta gizlilik prosedürlerini biliyorum. Ama bu kız hastam değil demiştin ve ben telefonu kapattığından beri burada delirdim. Şimdi hemen bilgi almak istiyorum."

Deniz, yakın arkadaşı Boris'e ait bistro restoranın barında oturmuş, hafta sonunun verdiği rahatlıkla öğlen vakti içkisini yudumluyordu. Amerika'ya geldiğinden beri içindeki sıkıntı ve kalbindeki ağrı dinmemişti. Üstelik Yazmira'ya olan özlemi günbegün katlanarak büyüyordu. Bir haftadır dayısını her gün arıyordu ama dayısı sanki inadına yapıyor gibi Yazmira hakkında tek kelime etmiyordu. Kendisi de soramıyor, kötü bir şey duyacak diye korkuyordu. Yazmira'nın hayatına devam etmesini tabii ki isterdi fakat kendisini unutup adını hiç anmadığını duymak canını acıtırdı. Belki de Yazmira onu hiç özlemiyordu. İşte bu düşünceler, başta kalbi olmak üzere tüm bedenini sızlatıyordu.

Omzuna dokunup, "Artık anlatma vakti dostum," diyen Boris'in sesini duyduğunda, bakışlarını eliyle çevirmekte ol-

duğu içki bardağından çekti ve uzun yıllardır kendisine iyi bir dost olan adama baktı.

"Ne anlatmam gerekiyor?" diye sıkkın bir şekilde söylendi.

"Yapma dostum, bir haftadır benden kaçıyorsun ve bunun bir anda ülkene dönmen ve bilgisayardan gördüğüm o kızla ilgisi olduğunu biliyorum. Söyledim mi bilmiyorum ama bir de *hastam değil* demiştin. Hadi dökül bakalım."

Boris sözleri bitince bara sırtını yaslayıp mekânda göz gezdirdi. Birkaç kadının kendisi ve Deniz'i göz hapsine aldığını görünce gülümsemeden edemedi. Başını sesi çıkmayan arkadaşına çevirince, onun dikkatle kendisine baktığını görüp, elini havaya sallayarak, "Hadi ama kaç yıllık dostumsun ve seni tanıyorum. Ayrıca hayatında olağanüstü bir değişiklik olmadı. Muhtemelen tahmin ettiğim şeylerden birisi canını sıkıyor. Bunun için kâhin olmama gerek yok," dedi.

Deniz başını anlıyorum der gibi salladı. "Doğru bildin o zaman."

Boris heyecanla atıldı. "Kızla ilgiliydi, değil mi? Ne oldu?"

Deniz, neredeyse bir doksan beş boylarında, çiğ sarı saçlara, mavi gözlere sahip olan ve sanki bir hokey oyuncusu gibi yapılı olan arkadaşını düşünceli bir şekilde bir süre süzdü. Tipik bir Amerikalı'ydı.

"Evet. İlk önce onu tedavi etmek için gitmiştim ama aslında o hasta değildi. Yaşadığı travmadan sonra ailesi onu yalnız bırakmak zorunda kalmış. Bazı etkenlerden dolayı kendisini de suçlamaya başlayınca biraz içine kapanmış ve psikolojisi bozulmuş. Tek ihtiyacı olan şey babasının sevgisi ve eviydi. Sonrası çorap söküğü gibi geldi zaten."

Kendisini dikkatle dinleyen Boris bir iç çekti. "Üzüldüm ama şimdi iyi olmasına da sevindim. Çünkü çok güzel bir kız, yazık olurdu."

Deniz, arkadaşının ağzından çıkan sözlerle birlikte hemen başını kaldırdı ve kıskançlık dolu gözlerle ona baktı. Hedefi-

ne kilitlenmiş bir aslan gibiydi. Bunu fark eden Boris mekânı inletmese de arka fonda çalan müziği bastıran bir kahkaha kopardı. Birkaç dakika kendisini göz hapsine alan iki kadın dâhil mekândaki herkesin ilgi odağı oldu. Kahkahalarının arasında zorlukla konuştu. "Yüzünü görmelisin, dostum... Of çok komiktin! Sen bu kıza fena kapılmışsın!"

Deniz içinde dizginlenemeyen bir öfkenin baş göstermemesi için sessiz kalıp başını yeniden karşısında duran içki rafına yönlendirdi. Barın arkasında çalışan barmaid ve barmenin içki hazırlamalarını seyrederek kafasını dağıtıp sakinleşmeye çalıştı. Deniz çabuk sinirlenen bir yapıya sahip değildi ve sinirlense bile kendisini sakinleştirebilirdi. Arkadaşı da bunu bildiği için çok üstüne gelirdi. Ancak bu apayrı bir konuydu ve özeldi. Zaten son zamanlarda sürekli gergin ve sinirli geziyordu.

Boris kahkahasını dindirip sessizleşen dostuna baktı. "Sakin ol, dostum. Hemen bozulma. Yıllar önce dostluğumuz başladığında bana öğrettiğin ilk şeylerden biri bu Türk âdetiydi: Arkadaşının sevgilisine bakma!" Deniz kendisine alayla bakınca sahte bir sinirle devam etti. "Ne? Bizde -senin deyişinle- *yenge* kavramı olmadığını biliyorsun, Deniz. Bakma, senin için şu âdetlere uyuyorum."

Deniz, Boris'in kendisini sıktığını ve gülmemek adına ciddi durmaya çalıştığını görebiliyordu. Arkadaşının bu hâline alışmıştı. Her şeyi alaya alan ve anı yaşayan bir adamdı. İşinde çok başarılı olan bu dostunu buraya ilk yerleştikleri zaman tanımıştı. Boris ve onun koruyucu ailesi, hemen kapı komşularıydı. Gerçi hâlâ öyleydi. Annesini kaybetmiş, babası da başka bir ülkeye yerleşmiş olabilirdi ama Deniz hâlâ o evi açık tutuyor, arada gidip orada kalıyordu.

Boris arkadaşının keyfini yerine getirmek için sözlerine devam etti. "Şu hemen arkanda kapı girişine yakın oturan kızları görüyor musun?"

Deniz arkasına dönüp hiç bakmadığı gibi cevap bile vermedi. Boris ise bu durumu umursamadı. "Dön ve benim için şu afetlere bir bak."

Deniz, genç adamın ısrarıyla dönüp boş gözlerle kızların olduğu tarafa baktı ve anında kıvırcık kızıl saçlı bir kız tarafından bir göz kırpma kazandı. Kız, göğüs dekoltesi olan beyaz büstiyerinin altına süper mini siyah bir şort giymişti ve çok seksi görünüyordu. Deniz başını kızdan tam çevirirken Boris kulağının dibinde bağırdı.

"Hadi be, ben de onu beğenmiştim! Meğer kızın gözü sendeymiş! Eee ne yapacaksın? Takılacak mısın?"

Deniz bıkkın bir ifadeyle arkadaşına bakıp, "İşine git Boris," dedi.

Boris keyifle ellerini ovuşturarak, "Memnuniyetle dostum. Senin en çok bu tok gözlülüğünü seviyorum," dedi. Tam kalkıp kızların yanına gideceği zaman aklına gelenle durup üzgün bir yüz ifadesiyle, "Dostum, bu Türk âdetlerine aykırı değil. Sonuçta kız sadece sana göz kırptı. Yani benim gidip onunla takılmam arkadaşımın bir şeyini almışım anlamına gelmez. Doğru değil mi? Yanlış bir şey yapmıyorum yani?" diyerek dalgasını geçmeye devam etti.

"Boris, inan bugün hiç keyfim yok. Git ne yapmak istiyorsan onu yap."

"Hımm, bugün keyfin yok, yarın olabilir ve bu güzeli yarın istiyor olabilirsin öyle mi?"

Deniz tam ağzını sinirle açmıştı ki Boris, "Neyse beni kızıl güzellik bekler. Şansını kaybettin. Ayrıca yarın bu kıza bakarsan sen de bana ihanet etmiş olursun. Çünkü şu anda bu kızıldan acayip hoşlandım," diyerek hâlâ dalgasını geçen arkadaşına yine elini sallayıp önüne doğru döndü.

Şu anda ya da sonra hiçbir kızla ilgilenmiyordu, ilgilenmeyecekti. Deniz kalbini verdiği kızda aklını da bırakmıştı. Ayrıca Boris'in kendi müşterileriyle yatmayacağını da bili-

yordu. Biraz muhabbet edip kibarca onları yollardı. Boris ne kadar uçarı olsa da iş söz konusu olunca çok disiplinliydi. Birkaç kadeh daha içtikten sonra dayısını aramaya ve Yazmira'yı sormaya karar verdi. Cebinden telefonu çıkarıp saate baktıktan sonra vazgeçmeden dayısının telefonunu tuşladı. Şu anda Türkiye'de gece yeni başlıyordu ve Yazmira uyumuş olsa da dayısının uyumadığını biliyordu. Birkaç çalıştan sonra dayısı telefonu açtı.

"Nasılsın dayı?"

"İyiyim evlat, sen nasılsın? Henüz işe başlamadığını biliyorum ama hayat nasıl gidiyor?"

"İdare eder işte. Gelecek ayın sonunda işe başlıyorum. Biraz dinlenmek istedim," dediyse de aslında Yazmira ile ilgili bir gelişme olur diye işe başlama tarihini biraz ileriye atmıştı. Yıllardır beklediği bir hastaneden iş teklifi almış ve çok iyi karşılanmıştı. En az Deniz'in hastaneyi istediği kadar hastane de Deniz'i istiyor ve bir an önce bünyesine katmak istiyordu. Neyse ki imzalar atılmış ve her iki tarafın da istediği olmuştu.

"İyi ettin. Eee daha ne var ne yok?"

Deniz daha fazla lafı dolandırmak istemedi. Her arayışında aynı şey oluyordu. Dayısının artık bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlamıştı fakat bu sefer kararlıydı. Soracaktı. "Yazmira nasıl, dayı?"

Davut günlerdir beklediği fırsatın tam da gününde eline geçmesiyle birlikte güldüğünü gizleyerek yeğenine cevap verdi. "İyi çok şükür, gün geçtikçe daha iyi oluyor. Hatta bu gece Serdar ile dışarı çıktı."

Deniz duyduğu şeyin gerçekçiliğini sorgularken telefonun açık olduğunu ve henüz cevap vermediğini fark etmedi. Dayısı içten içe gülerek, "Deniz, oğlum orada mısın?" diye sordu.

Deniz sersemlemiş gibi yerinde doğruldu ve ayılmaya çalışan bir sarhoş gibi başını iki yana salladı. "Ne-ne gecesi?"

diye kekelediğinde hızla kendisini düzeltip, "Serdar da kim?" diye sordu.

Davut Tatar, yılların verdiği kurtlukla bu gençlerin birbirine âşık olduğunu anlamıştı. Ama gel gör ki eski gençlik gibi cesaret göstermek yerine şimdiki nesil inkârı seçiyordu. Madem öyleydi, Davut da en bilindik yöntemi kullanıp bunu her iki genç üzerinde kullanıyordu. Yazmira üzerinde çok etkili olmuş, genç kız sinirden deliye dönerek bu gece dışarı çıkmak istediğini söylemişti. Altan her ne kadar izin vermese de Davut ve güvenlik çemberi devreye girince Altan bir şey diyememişti. Çünkü bugüne kadar Davut'un olacak dediği her şey olmuştur. Koruduğu herkes korunmuştur ya da olmaz dediği hiçbir şey olmamıştır. Altan bu âlemin kralıysa Davut da veziriydi. Sadece göz önünde olmayı sevmezdi. Herkes onu bilir, sayar ve en az Altan kadar korkulurdu Davut Tatar'dan. Bugüne kadar düşmanların Altan'ı alt edememesinin nedeni Davut'tu. Çünkü onlar kılıç kalkan gibi bir ikiliydi.

Davut, yeğeninin sorusunu tüm sakinliği ve birkaç saniye beklemenin ardından cevapladı. "Serdar, Ahmet'in yeğeni, benim koruma ekibinin başı, güvenilir bir delikanlı. Daha önce de Yazmira'nın birkaç kere korumalığını yapmıştı. Az önce aradılar. Bir gece kulübüne gitmişler."

Deniz nasıl nefes alınacağını bir anlığına unuttu. İçtiği içkilerin ve yaşadığı gerginliğin de etkisi olarak tüm vücudu ısındı. "Nasıl izin verdiniz? Ya başına bir şey gelirse? Hem biri görürse ne olacak?" derken hızla mekândan kendisini dışarı atıp içine derin nefesler çekti. "Hem... Hem o Serdar mıdır nedir, ona nasıl güvendiniz? Yazmira nasıl güvendi?"

Davut kumarhanedeki odasında oturmuş, keyifle gerinirken gülümsedi. "Sakin ol evlat, Yazmira güzel olduğu kadar akıllı da bir genç kız. Kime güveneceğini bilir o. Ayrıca Serdar'ı tanıyor. Daha önce de birçok yere beraber gitmişlerdi ki şimdi yanlarında bir de Ahmet var. Hem Serdar ile sevgili gibi davranacakları için çok dikkat çekmezler, çünkü olağanüstü

koruma çemberi kendilerini göstermeden işlerini yapıyorlar. Serdar işini iyi yapar. Hem de Yazmira biraz kılık değiştirdi diyebiliriz."

Deniz daha fazla bu konuşmaya devam edemeyecek kadar kendisini kötü hissediyordu. Kendisinden kilometrelerce uzakta sevdiği kadın hayatına devam ediyordu. İşte bunu duymaktan çok korktuğu için dayısını her aradığında Yazmira'yı sormuyordu. Bu gerçek onu yıkmaya yeterdi ki şu anda da olan buydu. Dayısıyla telefonu kapatıp bir dakika bile düşünmeden Ahmet'i aradı. Davut ise keyifle gülüyordu.

Davut tarafından tembihli olan Ahmet ise telefonun ekranında çıkan isime hiç şaşırmadı. "Efendim Deniz Bey?" diyerek telefonu cevapladı.

"Ahmet ağabey, nasılsın?" diye sakin bir giriş yapsa da aslında çok sabırsızdı.

"Sağ olun Deniz Bey, iyiyim. Bir sorun yoktur umarım?"

"Aslında ben... Ben Yazmira ile görüşmek istiyordum. Telefonu zahmet olmazsa ona verir misin?"

"Tabii ki Deniz Bey ama sizi biraz bekleteceğim. Şu anda Serdar ile dans ediyorlar."

Deniz yanına meraklı bakışlarla gelen arkadaşı Boris'i kafasından aşağıya dökülen kaynar sular yüzünden görmüyordu. Olduğu yerde bir Eskimo gibi donup kalmıştı. Kafasında hiç bilmediği türde düşünceler girip dans ederken o tek bir dansa odaklanmıştı.

Yazmira'ya bir başkasının dokunmasını sağlayan dans!

29. BÖLÜM

Kıskançlık

Davut bazı şeyleri yeğeni harekete geçsin diye abartarak söylese de bir konuda doğru söylüyordu. Yazmira ne zaman şehir dışına arkadaşlarıyla çıksa Serdar hep takipte olur ve Yazmira da bunu bilirdi. Davut bir konuyu daha biliyordu: Serdar'ın Yazmira'ya ilgisi olduğunu. Fakat bunu adamın sadakati ve işinde iyi olması nedeniyle görmezden geliyordu. Zaten bu ilginin Yazmira'ya bir zarar vermesi de mümkün değildi.

Yazmira da genç adamı bir çalışan gibi değil de her zaman arkadaşlarından biri gibi görmüştü. Ayrıca yanında kalan ve yaşadığını bilen tek arkadaşı olarak gördüğü Serdar ile dışarı çıkma fikri ona çok cazip gelmişti. Çünkü Davut'tan duyduğu kadarıyla Deniz hayatını yaşıyor, kendisini hiç sormuyordu. Hatta bu gece de dışarı çıkacak ve arkadaşlarıyla eğlenecekti.

Bu, Yazmira'nın canını çok acıtmıştı. Deniz gittiğinden beri üzüntüden kahrolmuştu. O son aldığı öpücük dünyasını altüst etmiş, bir daha eskisi gibi olamamıştı. Deniz'i istiyordu. Her zerresinde hep yanında istiyordu. Canı öylesine acıyordu ki bu, yaşadığı hiçbir acıya benzemiyordu. Dışarıya, Davut amcasından duyduklarına inat çıkmıştı ama şimdi öyle kös

kös oturup eğlenen insanları seyrediyordu. Çift olan insanları! Ayrıca kimse kendisini görmesin diye en karanlık locada oturuyor, başındaki peruk da canını acıtıyordu. *"Sahi bu kimin fikriydi?"* diye düşündü. Hazırlanırken Davut amcası gizlenmesi için bir çanta eşya vermişti ve tabii evden çıkmadan o kadar çok tembih edilmişti ki nasıl hazırlandığını hatırlamıyordu bile.

"Niye bunu yaptım ki?" diye bir an kendisini sorguladı. Kime inat ya da nispet yapıyordu ki? Deniz gittiğinden beri dayısını bile sadece dün aramış, onda da kendisini sormamıştı. Ona sıcak davranan, her dediğini yapan ve yanında olan tanıdığı bu adam nasıl böyle değişmiş, artık onu umursamaz olmuştu? Gerçekten kalbi kendisine yük olacak kadar ağrıyordu. Çalan müzik birden değişip **Bebe - Siempre Me Quedara (Cocoain)** çalmaya başlayınca yüzünde bir tebessüm oluştu. Deniz ile dinlediği zamanı hatırlamıştı. Sonra tebessümü silindi ve derin bir iç çekti. Onu çok özlemişti. Aşkına karşılık bulamaması çok kötüydü fakat Deniz'in böyle çekip gitmesi sanki terk edilmiş gibi hissettiriyordu. Deniz'e hak veriyor ve öyle gitmesine kızmak istese de kızamıyordu. Çünkü son söylediği lafların ağırlığını biliyordu. Deniz'e haksızlık etmişti. Deniz onu sevdiğini söylerken, öperken kendisi neler demişti!

Sonradan sinirleri boşalmış ve çok ağlamış, ağlaması dinince de düşünmeye başlamıştı. Deniz öyle oyunlar oynayıp bu oyuna öpücüğünü, bir kızın duygularını dâhil edecek biri değildi. Deniz, onun güzel arkadaşı, kendisini herkesten çok düşünürdü. Nasıl ona böyle kaba davranmış, suçlamış, hakaret etmişti ki? Oturduğu yerde utancından daha çok büzüldü. Alkolsüz kokteyline dokunmamıştı bile. Buraya gelmesi büyük hataydı. Deniz hayatını yaşamakta özgürdü. Bunu belki de ona inanmayarak biraz da kendisi yapmıştı. ***Hâlâ*** kendisine öfkeliydi ve Deniz'e nasıl inanmadığına şaşırıyordu. Pişmanlığının büyüklüğünü tarif bile edemezdi. Düşünceleri kafasından savdı ve sinirle ayağa kalktı.

Kendisini izlemekte ve hayran hayran bakmakta olan Serdar'a sadece, "Gidelim," diyerek mekân çıkışına yöneldi. Arabasının yanına vardığında kapıyı açan Ahmet, "Yazmira Hanım, az önce Deniz Bey aradı," dediğinde Yazmira ani bir hareketle başını kaldırıp şok içinde Ahmet'e baktı. Serdar ise genç kızın bu heyecanına çok bozuldu.

Yazmira arabaya binmeyi bırakıp, "Ne dedi? Beni mi sordu?" diye hiçbir ifadesini gizlemeden sordu.

"Evet, sizi sordu. Burada olduğunuzu söyledikten sonra kapattı ama yeniden arayacağını söyledi."

Yazmira gülümseyerek aynı heyecanla, "Ahmet ağabey arayıp bana verir misin?" dedi.

Ahmet keyfini gizleyerek, telefondan Deniz'i arayıp Yazmira'ya uzattı. Yazmira gülümseyerek biraz onlardan uzaklaşıp büyük bir sevinçle telefonun açılmasını bekledi. Ülkeden gidene kadar babası, kendisine telefon ve hat almasını uygun görmemişti. Bu yüzden telefonsuz kalmıştı. Zaten arayacak kimsesi de yoktu.

"Efendim Ahmet ağabey?" diyerek telefonu açan Deniz'in sesiyle Yazmira'nın kısa bir anlığına dili tutuldu. Nasıl da özlemişti...

"Ahmet ağabey?"

Deniz'in gergin sesine endişeli ton eklendiğini bile fark etmeyen Yazmira, hemen panikle cevap verdi. "Deniz, be-benim Yazmira."

Şimdi sessizlik sırası Deniz'deydi. Bu telefonu hiç beklemiyordu ve hâlâ siniri geçmiş değildi. Soğuk bir, "Merhaba," dedi.

Yazmira gelen soğuk cevaba bozuldu ve gülümsemesi yok oldu. "Ben... Şey aramışsın. Ondan aradım."

"Evet, aradım ve seni merak ettim ama aslında merak etmeme gerek olmadığını öğrendim."

Yazmira genç adamın öfkeli sesine anlam veremiyordu. "Neden gerek olmadığını düşünüyorsun?"

"Çünkü keyfin zaten yerindeymiş, eğleniyormuşsun. Hayatına devam etmene çok sevindim."

Yazmira kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamıyorum? Yani ben eğlen..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin, Yazmira! Bu senin hayatın. İstediğin kişiyle dışarı çıkıp istediğin kişiyle dans edersin."

"Ne dansı? Ben..." diye şaşkınlıkla açıklama yapmaya çalışırken Deniz gergin ama sakin bir tonda sözlerini böldü.

"Ben sadece senin adına mutlu olabilirim."

Yazmira ne olduğunu anlamıyordu ama Deniz'in sözleri can yakıyordu. Deniz'i ne kadar özlemiş olsa da bu konuştuğu Deniz'i sevmemişti. Yazmira genç adamın ses tonundan yayılan gerginlikten rahatsız olmuştu. Oysa Yazmira neler düşünüyordu! Anlıyordu ki yine bir yerlerde yanılmıştı.

Ses tonundaki hüsranı gizlemeden tüm çıplaklığıyla, "Haklısın. Benim adıma mutlu olman çok güzel. Ancak şimdi eğlenceme devam etmek istiyorum. Söylemek istediğin bir şey yoksa kapatmam gerekiyor," dedi.

Deniz genç kızın sözleriyle daha fazla öfkelendi. "Rahatsız ettim, sana iyi eğlenceler!"

Yazmira, Deniz'in son sözlerine cevap bile vermedi ve telefonu hırsla kapattı. Arabaya döndüğünde kimseye tek laf etmeden telefonu Ahmet'e uzatıp arabaya bindi.

***

Deniz, Yazmira ile konuştuktan sonra bulunduğu bara çok uzak olmayan evine döndü. Döndüğü gibi de soluk soluğa bilgisayarın başına geçti. Bir sayfa açıp uçak biletleri için

bakınmaya başladı. Elleri hissettiği öfkeden, kıskançlıktan titriyor ve tuşlara sürekli yanlış basıyordu. Arada şakaklarını ovuyor ve ekrana bakmaya kendisine en yakın saate bir bilet bulmaya çalışıyordu.

Bir an önce oraya gidip olanları gözleriyle görmeliydi. Ya da Yazmira'ya hissettiği aşkı yeniden söylemeliydi. Belki de hesap sormalıydı.

Birden tuşlara basan parmakları olduğu yerde kaldı ve ilk önce ne yapmaya çalıştığı ellerine sonra da ekrana baktı. Birkaç kere hiç kıpırdamadan derin nefes aldı. Beynine oksijen gitmesine ve sakinleşmesine izin verdi.

Ne yapıyorum böyle? Bu ben değilim!

Kendi kendine söylendikten sonra ellerini klavyeden çekti ve başını oraya yasladı. *"Ne yapıyorum ben?"* diye defalarca tekrarladı. Hayatının hiçbir anında böyle çok öfkelenmemişti. Ama hiçbir zaman da böylesine canı yanmamıştı. Gözlerini sanki az önce yaşadıkları bir kâbusmuş gibi sımsıkı kapattı. Bir süre başı tuşların üzerinde gözleri kapalı kaldı.

Öylesine çekip gidemezdi. Karşılıksız aşkını itiraf edemezdi. Hesap soramazdı. Başını kaldırıp ekranı kapattı. Bunların hiçbirini yapamazdı. Öyle bir hakkı yoktu. Ne Yazmira'ya ne de aşkına sahipti. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Artık kendisine çekidüzen vermesi gerekiyordu. Yıkılmış bir şekilde kalkıp üstünü çıkararak kendisini duşa attı. Buz gibi bir su aklını başına getirirdi.

Duştan çıktıktan sonra Deniz daha sakindi. Kafasını biraz dağıtmak için kitaplığına gitti ama birçok kitabın üzerinde göz gezdirip hiçbirini ruh hâlinin kaldıramayacağını düşündü. Adımlarını çalışma odasına yönlendirdi. Yeni gireceği hastane için istediği bilgi içerikli dosyalara bakmak için koltuğuna oturdu. Hastane çalışanlarına varana kadar bilgi sahibi olmak Deniz'in prensiplerinden biriydi. Bu edindiği prensipler sayesinde daha rahat çalışıyordu.

Kısa bir süre yaptığı işe konsantre olsa da kafası yeniden dağılmıştı. Bunu önündeki dosyalardan bir şey anlamadığını fark etmesiyle birlikte aklına Yazmira'nın düşmesi bir olmuştu. Elinin tersiyle masanın üzerindeki dosya yığınını dağıtıp içine güçlü bir nefes çekti. Ellerini yüzüne kapatıp başını arkasına, koltuğa yasladı. Her şeyi yeni baştan düşünmeye başladı.

***

Yazmira da Deniz'den pek farklı değildi. Saatler önce eve gelmiş, geldiği gibi odasına çıkmış ve üstünü değiştirmeden pencere pervazına bir kuş gibi tünemişti. Üzerindeki kıyafetlerin rahatsızlığını, bacaklarını kendisine doğru çektiğinde fark etse de kalkıp değiştirecek takati kendisinde bulamıyordu. Yanağını deri taytının soğukluğuna yaslayıp öylece camdan dışarı karanlık ormana baktı. Evlerinin arazisi uçsuz bucaksız gibi duruyordu ve genç kız, içinin boşluğunu da aynen öyle hissediyordu.

Deniz'i çok özlediğini düşünüyor ve saatler önceki tavrı için ona çok kızıyordu. *İnsan, âşık olduğu kişiye aynı anda hem sevgi hem öfke besleyebilir miydi? Bunlar sırasıyla olmaz mıydı?* Durmadan kendi içindeki sorularla cebelleşiyor ve yine yalnız hissediyordu. Babası yani ailesinden kalan tek kişi yanındaydı. Bu duruma memnundu ama kalbi yalnızdı. Etrafında Davut amcası, Ahmet ağabeyi ve Serdar vardı. Bir türlü kendisini tamamlanmış hissetmiyordu. Hep bir eksik vardı. O sadece Deniz'i istiyordu. İmkânsızı! İmkânsızdı çünkü Deniz'in ne yapmaya çalıştığını anlamadığı gibi kendisine o gözle bakmadığını da biliyordu. Son söylediğinden o kadar emin olmasa da bir türlü inanamıyordu.

Gitmeliydi belki de, gitmeli ve her şeyden uzak kalmalıydı. Deniz'in gidişinden sonra tamamen yalnız kalmamak için hemen gitmek istememiş ve babasını bir ay daha kalması için

ikna etmişti. Şimdi ise gitmeye daha sıcak bakıyordu. Yapabilir, burada kalabilir sanmıştı. Babasına karşı gelişi, isyan edişi bu yüzdendi. Oysa şimdi bunalıyordu. Burada Deniz'den sonra kafese kapatılmış gibi hissediyordu. O varken evden dışarı çıkmasa bile burasını cennet yapıyordu sanki. Deniz'in varlığı ona güç veriyor, yalnızlığını alıyor, kimseye hissetmediği duyguları hissediyordu. Her şey ona Deniz'i hatırlatıyordu. Uzaklaşmalıydı. Onu unutmalı, hayatına -kendisine biçilen yaşam şekline- devam etmeliydi.

Başını kararlılıkla kaldırıp kendi kendine, "Gitmeliyim," diye mırıldandı. Ardından kararını babasına iletmek için onun eve dönmesini beklemeye karar verdi. Bu gece bir şeyleri kesinleştirmek ve hemen birkaç gün içinde yola çıkmak istiyordu.

Simsiyah Bir Sessizlik

Deniz gecenin geç saatlerine, artık gözleri uykusuzluktan kapanana kadar sürekli Yazmira'yı düşünmüştü. Aslında hiç aklından çıktığı yoktu. Genç adam hissettiklerine ve bu hâline artık şaşırmayı bırakmıştı. Sadece sonunun ne olacağını merak ediyordu. Arkasında Yazmira'yı bırakıp buraya gelirken bu yaşanacak olanları göze almıştı. Yazmira kalbini kendisine açmıyordu ve Deniz de onu uzaktan sevecekti. Kararı hâlâ aynıydı, onun yanına dönmeyecekti.

Sakinleşince dün Yazmira'ya telefonda biraz yanlış tepki verdiğini de kabul etmişti. Yazmira'nın başına kötü olaylar gelmeden önce sürekli gezip eğlendiğini, hayatı doya doya yaşadığını biliyordu. Yaşamasını bilen bir kızdı. Yine de eskisi gibi olduğunu görmek onu hem sevindiriyor hem de üzüyordu. Yazmira yanında olup kendisiyle hayatı yaşamalıydı. Bu şekilde bir başkasıyla birlikte yan yana olunca canı yanıyordu. Hem de çok fena yanıyordu. Böyle nasıl yaşayacağını ya da Yazmira'yı her an düşünmeyi nasıl bırakacağını bilmiyordu.

Başındaki ağrı da geceden beri geçmemişti. Şakaklarını ovmaya başladığında karşısında oturan Boris'in dikkatini çekti. Boris dün arkadaşının o hâlini görünce çok şaşırmış, bu

hâllerine ilk defa tanık olduğu arkadaşının tavırlarını büyük bir merakla izlemişti. Kendi neşeli, aktif kişiliğinin aksine her zaman sakinliğiyle bilinen Deniz'i izlemekten başka bir şey de yapamamıştı zaten. O an gitmesine bir şey dememiş ve yalnız kalmak isteyişini anlayışla karşılamıştı. Ancak bu anlayış sabah olduğunda sona ermişti. Saat 6.00'da Deniz'in evine gelmiş ve hiç kendisine uymasa da kahvaltı hazırlamıştı. Şimdi ise arkadaşının sessizliğiyle savaş veriyordu ama buna da son vermek yine kendisine düşmüştü.

"Dostum, şu omletini ye ve bir ağrı kesici al. Henüz düşünce gücüyle ağrıyı yok etme sistemini geliştirmediler," diyerek yüz ifadesi ciddi olsa da dalga geçti.

"Sen benim yerime de yiyorsun işte."

Boris bıçağıyla pastırmalı yumurtasını küçük parçaya bölerken omuzlarını silkti. Bir yandan ağzındakini çiğniyor, diğer yandan arkadaşına cevap veriyordu. "Benim karışık bir ilişkim yok. Tabii ki rahat rahat yemeğimi yiyeceğim."

Deniz'in canı çok sıkkındı ve bunu her sözünde belli ediyordu. "Benim de yok."

"İyi ki yok. Olsaydı hâlini düşünemiyorum." Durdu ve sade kahvesinden bir yudum alıp ağzını peçetesiyle sildi. "İlişki kavramını çok ciddiye alıyorsun. Bu bünyeye zararlı."

Deniz hiç hâli olmasa da gülümsedi. "Senin yaşam tarzın da benim bünyeme zararlı."

Boris ufak bir kahkaha attı. "Bence yanılıyorsun. Ye, iç, yat, sonra da istersen görüş ve bunu karşı taraf da kabul ediyor. Yani karşılıklı anlaşma gibi, bunun neresi kötü ki?"

"Peki ya bir gün âşık olursan? O zaman da aynısını mı yapacaksın? Ya da şöyle sorayım. Yattığın kızlardan birine âşık olacaksın ve o kız sana karşılık vermeyecek, o zaman ne yapardın?"

Boris gözlerini kıstı. "Çalışmadığım yerden gelse de soru, tek bir cevap yeterli olur sanırım." Masada öne doğru eğilip, "Benim artık aşkla işim olmaz," dedi.

Deniz alaylı bir gülümsemeyle karşılık verip, "Henüz kalbe söz geçiren bir sistem geliştiremediler kardeşim," dediğinde arkadaşına geçmişi hatırlatmamak için sohbeti sekteye uğratmadan devam ettirmişti.

Boris başını iki yana sallayıp, çatalını bıçağını geri alıp pastırmasını yemeye devam etti. "Benim sözlerimi bana satma!"

"Her şey sana kolay geliyor Boris ama inan öyle değil."

Boris yeniden omuz silkti ve Deniz'in önündeki hiç dokunmadığı tabağı alıp kendi tabağına boşalttı. "Kolay olmayan hiçbir şey yok bu hayatta zaten, o yüzden kolaylaştıracağın şeyleri zora sokma!"

Deniz onun bu sözleriyle birlikte ne zorluklar çektiğini hatırladı. Önce küçücük yaşında ailesiz kalmış ve yedi yaşında koruyucu aileye verilmiş, sonra da ilk aşkını bir katile kurban vermişti. Ama Deniz'in bunları açmaya veya ucundan bile olsa ima etmeye niyeti yoktu. Bu yüzden haince gülümsedi ve Boris hoşlanmayacağı bir şeyin geleceğinden emin olarak yüzünü buruşturdu. Deniz, "Tamam, şöyle yapalım o zaman," diyerek ayağa kalktı ve masaya doğru eğilip arkadaşının kendisini dinlediğinden emin oldu. "Yıllar önce henüz liseye giderken ve sen kızların canını çok yakarken sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

Boris umursamaz bir edayla birlikte başını salladı. "Evet, evet biliyorum. Başıma bir Türk kızı bela edip dünyadaki tüm kızların kolay lokma olmadığını anlamamı sağlayacaktın. Ama dostum unuttuğun bir şey var..." diyerek göz kırptı. "...beni hiçbir kız tuzağına, ağına düşüremez veya artık âşık edemez."

"Büyük laflar bunlar, Boris."

"Ben her şeyin büyüğünü severim zaten," diyerek ciddi durmayı pek beceremeyen Boris'in ağırdan alma süresi dolmuş, yeniden geveze hâline dönmüştü.

Deniz eğildiği masadan doğruldu. "Seni sürünürken ve sarf ettiğin lafların altında kalırken görmek harika olacak," diyerek kapıya doğru yürüdü. "Üstümü giyindikten sonra çıkalım. Bunaldım."

"Duyan da diyecek ki Türk kızları eşi bulunmaz şaheserler!"

Deniz arkasına bakmadan odadan çıkarken son sözlerini söyleyip Boris'i, bolca merak ve de biraz korku içinde bıraktı. "Tam üstüne bastın, dostum. Sen daha öyle şaheserler görmedin. Hepsi altındır ve adamı öyle bir mat ederler ki farkına bile varmazsın."

Deniz, "Tıpkı beni mat ettiği gibi," diye içinden geçirmeden edemedi.

***

2 gün sonra...

Yazmira'nın ülkeden ayrılması için tüm ayarlamalar yapılmıştı. Babasıyla oturup ortak karar almış ve Bahamalar'a gitmeye karar vermişti. Uçak bileti alınmış, bavullar hazırlanmış, yanında gitmek üzere Ahmet ve yeğeni Serdar'da karar kılınmıştı. Yazmira düzenini kurduktan sonra Ahmet geri dönecek ama Serdar orada kalacaktı. Bu Serdar'ın da kendi isteğiydi. Uzun zaman sonra yeniden Yazmira'ya kavuşmak Serdar'ın âşık kalbini, aklını kaybetmesine neden oluyordu. Oysa kısa süre öncesine kadar Yazmira'nın yaşadığından bile emin değildi. Bu durum kendisi için yeni bir şanstı.

Yazmira gece yarısı olan uçak saatine kadar böyle beklemekten sıkılmıştı. Bileğindeki babasının hediyesi olan ama en son Deniz'in taktığı bilekliğe bakıyor ve kendisini iyice buna-

lıma sokuyordu. Hâlâ elindeki bileklik haricinde bir takı takmıyor ve babasının ya da bir başkasının elinde saat ve benzeri şeyler görünce ürperiyordu. Neyse ki artık çığlık atmıyordu. Çığlık attığı ve yalnız olup kendi kendisini korkuttuğu günler sanki milattan önceymiş gibi geliyordu. Bu duruma sevinse de üzerinde kalan etkileri yok değildi. Mesela annesinin mezarını görmeye gidemiyordu. Bunu annesine borçlu hissetse de şu anda düşüncesi bile ürkütüyordu. Annesinin vahşice öldürülüşünü izlemiş ve bağırmaktan başka bir şey yapamamıştı. Bunu hatırladıkça annesinin yanına gitmeye çekiniyordu. Hangi yüzle gidecekti? Her şeyden önce hazır değildi. Yaşadığı o kötü anları son günlerde bazen kâbuslarında görmese hatırlamıyordu bile. Hastane dışında bir yerde, evde olmak Yazmira'ya çok iyi geldiği gibi kendine güveni de gelmişti ve artık ona hiçbir şeyin olmayacağı düşüncesi genç kızı daha güçlü yapıyordu.

Birden düşünmeyi kesti ve ayağa kalkıp odasından çıktı. Hazır evde kimse yokken eskisi gibi bir çılgınlık yapmaya karar verdi. Yoksa o uçak saatine kadar daha büyük bir çılgınlık yapıp Deniz'in yanına kaçabilirdi. Ne kadar dirense de bazen kalbine söz geçiremiyor, olmadık şeyler yapmak istiyordu. Salona indiğinde Serdar'ı televizyon izlerken gördü. Babası ve Davut amcası evde yokken Serdar evin içinde kalıyor ve herhangi beklenmedik bir duruma karşı tetikte bekliyordu.

"Serdar!"

Serdar'ın gözleri televizyonda olsa da yukarıdaki kapının kapanma sesini duyar duymaz tüm benliği hazır ola geçmişti zaten. O, işinde bir profesyoneldi. "Efendim Yazmira?"

"Ben dışarı çıkmak istiyorum."

Serdar hemen itiraz ederek, "Olmayacağını bili..." diyecek olduysa da Yazmira ne söyleneceğini bildiği için genç adamın sözlerini kesti.

"Hiç öyle olmaz gibilerinden başlama... Babamlar burada değil ve ikimiz de onların akşamdan önce gelmeyeceğini biliyoruz."

Altan ile Davut, Yazmira'nın gizliliği ve daha birçok detay için sabah kahvaltısından sonra çıkmışlardı. Serdar bir an ne diyeceğini bilemedi. Yazmira'ya hayır demeyi sevmediği gibi genç kızın kendisini bir kahraman gibi görmesini, Deniz'e sığındığı gibi kendisine sığınmasını istiyordu. Bu yüzden genç kızın gözünün içine bakıyor ve her ne isterse istesin oldurmak istiyordu.

"Biliyorum tabii ama bunun babandan ya da Davut Bey'den çekinmekle ilgisi yok. Senin başına bir şey gelirse çok üzülürüm. İstersen başka bir şeyler yapalım?"

Yazmira'nın içi daha çok sıkıldı. "Hayır, istemem. Teşekkür ederim ama ben dışarı çıkmak istiyorum. Bu senin şu anda düşündüğün gibi şımarıklık değil, ihtiyaç!"

Serdar bir adım öne atıldı. Paniklemişti. "Hayır, asla öyle düşünmedim..." diyerek aklına geleni tartmak için düşündü. Ardından saatine baktı ve normalde, başkası yapsa güleceği bir hatayı kendisi yapmak üzere hazırlandı. Bakışları Yazmira'yı bulduğunda genç kızın kendisinin cümlesini tamamlamasını beklediğini gördü. "...Tamam, çıkalım ama kimseye haber vermiyoruz ve çok kısa bir zamanda geri dönüyoruz. Ben adamları hallederim," derken tünel çıkışındaki yolun yarısı boyunca gizlenmiş gözcü adamları kastediyordu.

Yazmira tebessüm etti. Gerçekten nefes almaya ihtiyacı vardı. Evde tek başına sessizlik içinde oturdukça kafasında kuruyor, olmadık düşünceler içine giriyordu. Biraz oyalanmak ona iyi gelecekti.

***

Deniz, Boris'in yeniden sabahın köründe kapısına dayanmasıyla erkenden birlikte bara gelmiş, çoğu zaman yaptığı gibi akşamın ilk saatlerine kadar vaktini burada geçirmeye karar vermişti. Henüz saat sabahın dokuzuydu. Canı sıkılan Deniz, Boris'in bardaki odasında elindeki telefonu tersine düzüne çevirerek düşünceli bir şekilde oturuyordu. Yazmira'dan önceki hayatını hatırlamaya çalışıyor ama beceremiyordu. Bir keresinde dayısı kendisine küçük bir çocukken şöyle demişti: *"İnsan âşık olunca hayata sıfırdan başlar, sanki daha önce hiç yaşamamış gibi!"* Deniz o zamanlar nişanlı olan dayısının bu sözlerine anlam verememişti. Ancak şimdi öylesine anlamlı geliyordu ki...

Son zamanlarda yaptığı gibi hayatı içine çeker gibi bir iç çekti. Tam o sırada içeri Boris girdi. Arkadaşını yine bu hâlde görünce gülmeden edemedi. "Ara artık şu kızı, yoksa çok yakında telefonla aşk yaşaman işten bile değil."

Deniz arkadaşını duymamış gibi hiç umursamadı bile. Boris ise devam etti. "Çok inatçısın, dostum. Yani bunu zaten biliyordum, sadece bu kadarı fazla değil mi?" Deniz'in bakışlarını üzerine çekince, "En azından ara ve aranı düzelt," dedi.

Deniz'in aklından geçen de buydu. Aniden ayağa kalkıp Boris'in masasında duran anahtarları aldı. "Ben eve çıkıyorum."

Boris memnuniyetle gülümseyerek, "Keyfine bak dostum," dedi.

Deniz hemen barın üstünde Boris tarafından özenle döşenmiş ultra lüks evine çıktı. Yazmira'yı arayacaksa sakin ve rahat konuşacağı bir yerde olmak istiyordu. Ya da arkadaşının müdahale edemeyeceği bir yerde! Birkaç tur salonda volta attıktan sonra dayısını aradı.

"Merhaba dayı, nasılsın?"

"İyiyim evlat, sen nasılsın?"

"Sağ ol dayı, aynı işte. Ben... Yazmira ile konuşmak istiyordum, müsait mi?"

"Yazmira evde evlat, biz Altan ile dışarıdaydık. Yazmira ve Serdar gece uçağıyla Bahamalar'a uçuyor. Bu yüzden bazı işleri hallettik ama şimdi eve geçiyoruz."

Deniz, duyduğu deprem misali sözleri sakince sindirmeye çalıştı. Bunu hiç beklemiyordu. Yazmira'nın karar verdiğini ve aramasa gideceğini öğrenemeyecekti. Gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra geri açtığında dayısının sesini yeniden duydu.

"İstersen varınca arayayım, istersen Serdar'ın numarasını vereyim onu ara? Seni tanıyor."

Deniz her iki cümleden birinde Serdar'ın lafının geçmesine sinir olsa da bir şey diyemiyordu. Hakkı yoktu! "Serdar'ın numarasını verir misin dayı?" Yazmira'nın sesini duyup ruh hâlini öğrenmek istiyordu. Ayrıca Yazmira madem yeni hayatına başlıyordu, o zaman kesin olarak arasını düzeltmesi lazımdı.

"Tamam, mesaj olarak atıyorum," diyen dayısıyla vedalaşıp telefonu kapattı. Birkaç saniye içinde gelen mesajdan numarayı alıp hemen aradı. Telefona çıkan genç adama, "Ben Deniz, Serdar. Telefon numaranı dayımdan aldım. Rica etsem telefonu Yazmira'ya götürür müsün?"

Serdar duyduğu isimle biraz gerilse de arabada yanında oturan Yazmira'ya, "Deniz," diyerek telefonu uzattı.

Deniz, telefonun hemen Yazmira'ya ulaşmasından dolayı Serdar ile yan yana olduğunu anlayınca içindeki acı büyüdü. Yazmira elinden kayıp gidiyor ve Deniz onu tutamıyordu.

Yazmira ise Deniz'in arayacağını hem de Serdar'dan arayacağını hiç düşünmemiş ve beklemediği bu telefonla heyecan yapmış, yine Deniz'le arasında geçenleri bir anlığına unutmuştu. "Deniz," diye fısıldadı.

Deniz'in kulağına dolan nahif sesle yüzünde mutlu bir tebessüm oluştu. Sesi bile ruhuna nasıl iyi geliyordu. Çok özlemişti onu...

"Deniz?" diye bir ses daha duyduğunda Yazmira'ya cevap vermediğini fark etti.

"Nasılsın Yazmira?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim," diyen Deniz bu soğuk konuşmadan hoşlanmamıştı. "Yazmira, ben sana bir şey söylemek istiyordum."

Yazmira kulağına yapıştırdığı telefonla birlikte gözlerini kapatmış, başını arabanın camına yaslayarak Deniz'i yanında hayal ediyordu. Nasıl da özlemişti onu... "Dinliyorum," dedi çok sonra.

Serdar, Yazmira'nın bir anda değişen ruh hâli, büründüğü hâl ve tavrı görünce içinde güçlü bir kıskançlık baş gösterdi. Bu kızı çok uzun zamandır seviyordu ve yine uzun zaman sonra ona kavuştuğunu düşünürken her yerden Deniz'in çıkması sinirlerini bozuyordu. Arabanın havasının bir anda bunaltıcı olduğunu düşünüp emniyet kemerini çözdü. Sanki üzerinde bir baskı vardı ve bu hareketi onu az da olsa rahatlatmıştı. Dikkatini yola verip bir an önce eve gitmeyi planlıyordu. Çünkü gerçekten gecikmişlerdi ve Davut ile Altan Bey'e yakalanmadan evde olmalıydılar. Deniz işini sonra düşünürdü. Şu anda sürekli kendisini sıkıştırmaya ve sollamaya çalışan bir grup gencin olduğunu düşündüğü arabayı arkasında bırakmak istiyordu.

Deniz, "Ben geçen gün sana çok kaba davrandım. Öncesinde de seni kırdım. Benim için gerçekten çok değerlisin ve ben, hayatımda olduğun için çok mutluyum," dediğinde Yazmira bir bulut olsaydı çoktan göklerdeki yerini alırdı.

Şu anda içi içine sığmıyor, Deniz'den beklediği sözleri duymanın mutluluğunu hat safhada yaşıyordu. "Ben..."

"Lütfen bitirmeme izin ver," diyerek Deniz genç kızın lafını böldü.

Yazmira uysal bir kedi gibi başını sallayıp ardından sözleriyle yaptığı hareketi destekledi. "Peki."

Deniz, genç kızın bu uyumlu tavrına memnun oldu. "Seni kırmak en son istediğim şeydi. Seni üzgün görmek ya da benim tarafımdan üzüldüğünü bilmek ancak canımı acıtır. Ayrıca..." diyerek sustu ve sonuna kadar hak ettiği sözleri söyledi. "Yeni hayatında çok mutlu olmanı diliyorum. Sakın hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme."

Yazmira gözleri dolu dolu yine beklediği sonucun gelmemesi üzerine hayal kırıklığı yaşadı. Ses tonunu bozmadan kibarca sitemini dile getirdi. "İyi dileklerin için teşekkür ederim, Deniz. En az senin orada mutlu olduğun kadar mutlu olacağım."

Deniz nahif sesin arkasındaki sitemi hemen fark etti. Hayır, bu sefer buna izin vermeyecekti. Bundan sonra farklı yollara gidecek olsalar da aralarında soğukluk olmasına izin vermeyecekti. "Yazmira, ben..." dediğinde telefonun diğer ucundan gelen Yazmira'nın çığlığıyla bir an gereksiz bir hamleyle telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Hemen akabinde kulağına koyup, "Yazmira!" diye seslendi ve daha güçlü bir çığlık duydu.

Yazmira'nın, "Neler oluyor? Bunlar kim Serdar?" dediğini duyduğunda Deniz'in kalbi atmayı bırakmıştı.

Eve birileri mi girmişti? Ama bu imkânsızdı.

Can havliyle, "Yazmira! Neler oluyor? Kim onlar?" diye sorular sormaya başladı. Cevap gelmeyince, "Yazmira!" diyerek biraz sesini yükseltti.

"Deniz... Ben bilmiyorum... Sıkıştırıyorlar... Ahhh!"

"Sıkı tutun Yazmira! Sakın korkma! Birazdan atlatacağım onları," diyen Serdar'ın sesini duyduğunda birdenbire aklına dolan sözler gözlerinin önünde gergin bir dansa başladı.

Yazmira evde evlat, biz Altan ile dışarıdaydık. Yazmira ve Serdar gece uçağıyla Bahamalar'a uçuyor. Bu yüzden bazı işleri hallettik ama şimdi eve geçiyoruz.

Deniz kavradığı gerçekle şok olup gözlerini irice açtı.

Yazmira babasından habersiz dışarı çıkmıştı.

Deniz panik olmamaya çalışarak, "Yazmira, güzelim hadi bana neler olduğunu söyle. Kim onlar? Sen neredesin?" dedi.

"Deniz, ben çok korkuyorum! Birkaç araba var ve bizi sıkıştırıyor her yerden! Yol çok ıssız! Bizim tünele giden orman yolunda..."

Deniz cümlenin kesilip çığlığa dönüşmesi ve telefondan çıkan metalin metale çarpma sesiyle birlikte nefesini tuttu. Almak istediği nefes ise ciğerlerinde sıkıştı. Sadece saliseler süren bu durumdan sonra Deniz'in, "Yazmira!" diye çığlığına kocaman simsiyah bir sessizlik karşılık verdi.

31. BÖLÜM

Ölümün Soğukluğu

Serdar ev yolundaki ormanlığa girdiğinden beri peşinde, ilk başta bir grup gencin eğlendiğini düşündüğü bir araba görmüştü. Aklı telefon görüşmesi yüzünden dağıldığı için son anda araba sayısının üçe çıktığını geç fark etmişti. Üç araba, arkasında *U* şeklinde sıralanmış, kendisini takip ediyordu. Daha da kötüsü üç arabanın da plakası görünmüyordu. Muhtemelen bunların kaydı yoktu ve üçünün de suikast arabası olduğuna emindi. Aklı Yazmira, Deniz ve telefon üçlüsünde olduğu için işini düzgünce yapamamıştı. Başından beri olması gerektiği gibi profesyonel hâline bürünüp, Yazmira'ya fark ettirmeden hemen seçenekleri gözden geçirdi. Arkasında kendisine çarptı çarpacak olan bir sedan vardı. Aynı şekilde sağ ve solunda da aynı renk, aynı model arabalar vardı. Serdar bir grup gencin kendisiyle oyun oynadığını zannederken nasıl bir anda bu cendereye girdiğini anlayamıyordu. Dikkatinin yolda veya Yazmira'nın güvenliğinde olması gerekiyordu. Bu onun işiydi ama Deniz'in aramasıyla tüm dengesi şaşmıştı.

Şimdi çok geç olmadan buradan sağ çıkmalarının yolunu bulmalıydı. Daha önce çok karşılaşmıştı bu gibi durumlarla, bunu da atlatabilirdi. Aklında hızla bir plan çizerken arkadan

aldığı darbeyle çetin bir dövüş başlamış oldu. Diğer arabalardaki adamlar işinde iyi olmalıydı çünkü Serdar daha düşünürken onlar harekete geçmişti. Muhtemelen Serdar'ın onları fark ettiğini anlamışlardı. Büyük, çok büyük hatalar yapmıştı bugün ve bir an önce Yazmira'yı eve sağ salim götürüp bunlara bir son vermeliydi.

Arka tarafındaki arabanın kendi arabasına değecek kadar yaklaşması üzerine, hızını arttırıp ondan kurtularak öne atıldı ama hemen sağ ve sol tarafından kıskaca alındı. Araba dengesiz bir şekilde savrulurken, iki yandaki arabalardan kurtulamadığı gibi Yazmira'nın başının, yan tarafındaki cama çarpmasına neden oldu. Yazmira korkuyla ikinci kez güçlü bir çığlığı serbest bırakırken Serdar bir yandan direksiyonu hâkimiyeti altına almaya çalışıyor, diğer yandan Yazmira'ya sakin olması için telkinde bulunuyordu.

"Sıkı tutun Yazmira! Sakın korkma! Birazdan atlatacağım onları!"

Serdar içten içe küfrederken bu olayın tek başınayken başına gelmiş olmasını diliyordu. Yazmira'ya bir şey olursa kendi kafasına sıkardı. Hâlâ hangi kafayla bu hatayı yaptığını merak ediyordu.

Arkadaki araba yeniden bir darbe vurup, sarsılmalarını sağlarken sağ tarafındaki arabadan beklemediği bir darbenin gelmesiyle, Yazmira'nın telefonda Deniz'e korktuğunu söylemesi aynı ana denk geldi. Şiddetli sarsıntıdan dolayı Yazmira'nın başı cama çarparak bayılmasına neden olurken elindeki telefon yere düştü. Serdar'ın dikkati bir anlığına dağıldı ve genç kızın başından sızan kanı görmesiyle yüzünü acıyla buruşturdu. Kalbi son hızla çarparken neredeyse direksiyonu bırakıp ona yardım etmek için elini uzatacaktı.

Birkaç kere, "Yazmira!" diye seslense de cevap alamadı. Nerede olduğunu bilmediği bir yere düşen telefondan gelen sesleri duyuyor ve yardım isteyemediği için daha çok panik

oluyordu. Yeniden yola baktığında yoldan çıkmak üzere olduğunu görüp hızlı bir manevra yapsa da her şey ışık hızıyla gerçekleşiyor ve olanlara bir türlü yetişemiyordu. Bir anda sağdaki arabanın geride kaldığını gördüğünde sevindi çünkü ona orman yolunu açmıştı. Hemen ileride zaten gözcüler olduğu için arabalara açılan ateş sonucu kurtulabilirlerdi. Çok yaklaşmıştı. Ancak bunun planlı bir yol açma olduğunu, sol ve arka taraftaki arabanın üstüne sürüp son hızda çarpmasıyla birlikte kaçış yolu kalmadığını gördüğünde anladı. Kendi hızına diğer arabaların çarpması eklenince ormanın içine resmen uçtu. Birkaç saniye havada gittikten sonra araba inişe geçip büyük gövdeli bir ağaca çarptı. Hava yastıkları açılıp, baygın olan Yazmira'yı geriye yatırırken, Serdar dakikalar önce çözdüğü emniyet kemeri yüzünden arabanın ön camından fırlayıp, metrelerce öteye savrularak orman içindeki bir kayaya başını çarptı.

Diğer arabalar birkaç saniye durup baktıktan sonra karşıdan gelmekte olan araba ışıklarını görünce hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler. Ormanda ise arabanın çarpmasıyla birlikte çıkan duman ve kocaman bir sessizlik hâkimdi.

***

Deniz, hastane koridoruna girdikten sonra bir an durup soluklanmaya çalıştı. Hastanede etrafına bakıp panayır yerinde kaybolan bir çocuğun ifadesiyle bir an ne yapacağını bilemedi. Oysa o kadar saatten sonra sakinleşip olanları hazmettiğini sanıyordu.

Yazmira'nın telefondaki o sessizliği ömründen ömür alırken ne yaptığını bilmeden telefonda dayısının numarasını tuşlamış ve olanları anlatmıştı. Her şeyi siyah bir perdenin arkasından el yordamıyla yapıyor, kendisini kararmış bir toz bulutunun içinde kalmış gibi hissediyordu. Dayısının olaya

el koymasıyla birlikte kendi arama kurtarma ekibini devreye sokup, her şeyi kısa sürede organize etmesini bizzat dinlemişti. Davut diğer telefonundan gizli tünelin oradaki gözcülere haber verip, onların ön müdahalede bulunmasını sağlayarak tüm adamlarını orman yoluna yönlendirmişti. Buna Serdar'ın güvenlik ekibi de dâhildi. Deniz'den aldığı her detayı adamlarına iletip, Altan ve kendisi de oraya geçerken Deniz hemen bilet arayışına başlamıştı.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıp açtı. Ardından arkasını dönüp, Ahmet'in kızarmış gözlerine bakarak, "Hangi kat?" diye sordu. Bu adamı tanıdığından beri ilk defa yüzünde bir ifade görüyordu: Keder! Ne yazık ki bunun sebebi yeğeni Serdar'dı.

"Üçüncü kat, Deniz Bey."

Deniz adamın sesindeki acıyı bile duyabiliyordu. Aynı hızla yoluna devam edip, asansöre binerken Yazmira'nın iyi olması için dua ediyordu. Dayısının, defalarca onun iyi olduğunu söylemesi ve her aradığında bilgi alması Deniz'e yetmiyor, kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Telefon görüşmeleri, bilet araması, yolculuk derken toplamda yirmi saat sonra İstanbul'daydı. Bu süre içerisinde Deniz, kendinde değildi. Meslektaşlarının hasta yakınlarına, *metanetli olun ya da sakin olun, çok iyi durumda* sözlerini hiç duymamış gibi yapan hasta yakınlarını şimdi çok daha iyi anlıyordu. Çünkü hiçbir söz kendi gözlerinin görmediği şeye inanmıyordu. Aradan o kadar saat geçmesine, olanları hazmettiğini sanmasına karşın, şu anda bile sadece adım atabilecek kadar ilerisini görüyordu. Kulakları hâlâ uğulduyor, nefesi daha da sıklaşıyordu. Yazmira'yı kaybetme düşüncesi tüm benliğini sarsıyordu. Yine de tüm sükûnetiyle burada, hastanedeydi.

Asansörden indiğinde tüm katın korumalarla dolu olduğunu gördü. Bu katta sadece Yazmira yatıyordu ve Deniz bi-

liyordu ki hiç kimse tarafından bu bilinmiyordu. Dayısı onu karşılamak için gelirken Deniz dayısının yüzünü inceliyor, sanki Yazmira'nın son durumunu oradan okuyabilecekmiş gibi davranıyordu.

"Hoş geldin, evlat."

Deniz sadece, "Merhaba dayı," demekle yetinip kucaklaştı. *"Keşke gerçekten hoş bir durum için gelseydim!"* diye düşündü.

"Gel şöyle gidelim," diyen dayısına ayak uydurup hareketlendi.

Yazmira'nın hayati tehlikesinin devam ettiğini bilen Deniz, "Durumu hâlâ aynı mı?" diye sordu.

Davut, yeniden aynı şeylerin yaşanacak olmasından dolayı ölesiye korkuyordu. Davut Tatar korkuyordu! Gel gör ki bunun en ufak emaresini yüzünde kimse göremezdi. Davut kolay korkmayan bir insandı fakat söz konusu sevdikleri olunca korkunun en dibini yaşardı. Yazmira onun eline doğmuş bir kızdı. Yıllar önce yeğeni Deniz'in ani gidişi ve Yasin'in yokluğuyla dört bir kolla Yazmira'ya sarılmıştı-sarılmışlardı. Şimdi ona bir şey olacak düşüncesi kendisini perişan ediyordu. Altan'ın sessizliğe gömülmesi ve Yazmira'nın durumu derken içi zift gibi kapkaraydı. Kötü bir şey olması durumunda Altan'ı zapt etmesi de artık mümkün değildi.

Davut duygu içermeyen bir tonda, "Aynı, kırığı çok ve hâlâ iç kanama riski yüzünden ameliyat için bekleniyor," dedi.

Deniz'in elinden bir şey gelmiyor olmak onu öldürüyordu. "Ahmet ağabey... Serdar'ın kurtulamadığını söyledi. En son demiştin ki..."

Davut sıkıntıyla başını salladı. "Evet, biliyorum. İkisi de yaşıyor demiştim ama bana da adamlar telefonda öyle söylemişti. Serdar..." diyerek ufak bir mola verdi. "...olay yerinde ölmüş." Davut, Serdar'ın öldüğünü öğrendiğinde telefonda yeğenine ölüm haberi vermeyi uygun görmemişti. "Emniyet

kemeri bağlı değilmiş ki böyle şeylere önem verirdi. Anlayamıyorum." Davut olayın iç yüzünü kavramaya çalışıyor gibi yüzünü buruşturup devam etti. "Kemer bağlı olmadığı için çarpmanın şiddetiyle savrulmuş ve başını çarparak olay yerinde can vermiş. Ahmet çok belli etmese de yıkıldı. Adamı resmen ölümün soğukluğu sardı. Serdar'ı oğlu gibi severdi."

Deniz üzgün bir şekilde başını salladı. Böyle durumların tesellisi olmadığını biliyordu. Ölüm, sözlerin bittiği, umudun son bulduğu yerdi. Ölüm görünmeyen ama sürekli sızlayan bir yaraydı. Bunun üzerine söylenecek bir şey olmazdı.

Kısa bir yürüyüşten sonra Altan amcasının yanına vardığında, adamın bembeyaz bir odada camın önündeki koltukta oturmuş, dışarıyı seyrettiğini gördü. Bir şey daha gördü Deniz... Bir gecede Altan amcasının çökmüş olduğunu!

Altan ile sadece selamlaşabildi. Dayısı bahsetmemişti ama Altan amcası neredeyse hiç konuşmuyordu. Adam resmen yıkılmıştı. Deniz bir kâbusun içindeymiş ve kurtulmaya çalışıyormuş gibi bir hâlde hissediyordu kendisini. Bağırıyor ama sesi çıkmıyordu sanki. Bu durum onu boğuyordu. Oysa şu durumda hepsini kendisinin toparlaması lazımdı. En azından bu kadarını yapabileceğini düşünüp kendine gelmek için yapacaklarına odaklandı. İlk iş olarak Yazmira ile ilgilenen doktorun yanına gitmek, ardından da Yazmira'yı görmek istiyordu.

***

Deniz'in Doktor Faruk'tan öğrendikleri sanki olabilirmiş gibi canını daha çok yaktı. Yazmira'nın kaburgaları ve birkaç yeri daha kırıktı ama uyluk kemiğine dağılan kırık parçaları yüzünden ameliyat için bekletiliyordu. Yine de herkesin aksine, Deniz çok iyimser düşünüyordu. Serdar üzücü bir şekilde hayatını kaybetmiş, Yazmira hayatta kalmıştı. Yazmira hayat-

ta kalmayı başardıysa eğer o zaman umut vardı ve doktorun söylediği şeyler Yazmira'nın atlatamayacağı kadar ağır şeyler değildi. Çünkü o tanıdığı en güçlü kızdı.

Doktorun hiç kimseyi sokmadığı Yazmira'nın odasının kapısını hemşire, Deniz için açtı. Deniz'in de doktor olması ve meslektaşlarıyla aynı dili konuşuyor olması ona bu kapıyı açtırmıştı. Adımını içeri attığında makineden çıkan sesler bu sefer kendi yakını için ritim tutuyordu. Deniz hiçbir zaman hastanede yakınını kaybetmemişti. Yine öyle olacak, Yazmira buradan sağ salim çıkacaktı.

Sessizce çıkan hemşireye bakmadan gözlerini Yazmira'nın üzerine dikti. Yoğun bakımda fazla kalmaması gerektiğini bildiği hâlde hareketleri hızlı değil, yavaştı. Durup kaldığı yerden kıpırdayarak bir adım öne çıktı.

Onu ilk fotoğraflarda görmüştü. Bir kâğıt parçasında... Canlı, neşeli, yanakları mutluluktan kıpkırmızı olmuş, gözleri ışık saçıyordu. Altan amcasının dediği gibi *Parlak Yıldız*'dı o. Sonra onu birkaç sayfalık dosya ve evrak yığınından tanımıştı. Onu canlı kanlı ve fotoğraflardan fersah fersah uzak olan görüntüsüyle hastane odasında gördüğünde, şaşırmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Ürkek, herkesten korkan, neler olduğunu anlamakta zorluk çeken ama sonra da olan biteni kabullenen bir hâlde! O zaman bile şimdiki hâlinden daha iyi olduğunu görüyordu, Deniz. Şu anda karşısındaki yatakta yatan o melek kızın sağ şakak kısmında temizlenmiş bir yara, bembeyaz bir surat ve yine sağ tarafında, boneden çıkan birkaç saç tutamında kurumuş kan lekeleri vardı.

Deniz, hayatını altüst eden kızın yanına varmak için zorlukla bir adım daha attı. Tüm bunların içinden onu çekip almak, içine saklamak istiyordu. İnsan sevdiğini nasıl korurdu? Ya da neden koruyamıyordu? Deniz sevdiklerini koruyamıyor muydu? Neden herkesi birer birer kaybediyordu? Henüz ona doğru düzgün aşkını bile itiraf edememişti ki?

Her bir adımda yüreği sıkışıyordu. Daha önceki gün onu Serdar'dan kıskanmakla meşguldü. New York'taki evinde oturmuş, ergenler gibi bunalım hâllerine girmek üzereydi. Oysa şimdi ne kıskanılacak bir Serdar vardı ne de... Düşüncelerini susturdu. Başını iki yana sallayıp öne doğru eğdi ve kendisine gelebilmek için içine derin bir nefes çekti. Hayat böyleydi işte, bu kadar kısa. Sen planlar yaparken hayat çoktan senin planlarını ters düz ediyordu. Bunu en iyi bilenlerden birisi Deniz'di. Hayatında çok ölüm görmüştü. Neden hâlâ bir şeylerin farkına varıp daha farklı adımlar atmıyor, Boris gibi anı yaşamıyordu ki? Belki de doğru olanı Boris yapıyordu. O büyük kaybına rağmen meydan okur gibi ayakta durmuş, hayatına devam ediyordu. Şu bir gerçekti ki Boris ondan daha güçlüydü.

Deniz son iki adımı atıp genç kızın yanına yaklaştı. Elinin tersiyle özlediği tene değdi önce, sonra kan kurumuş saçlarda gezindi parmakları. Onu böyle görmek içini acıtıyordu. Sadece bir gün önce yine aynı kız için ama bambaşka bir nedenle içi acıyordu. Şimdi o neden ne kadar da basit geliyordu ne kadar çocukça...

Ağzından birden kendisinin bile fark etmediği sözler döküldü. "Seni böyle görmeyi sevmedim. Sen çok güçlü bir kızsın ve dayanmalısın. Ben dayanacağına inanıyorum, Yazmira." Sustu ve genç kızın yüzünü izlemeye devam etti. Gözlerini bir an önce açmasını öyle çok istiyordu ki... "Sakın beni yanıltma, *Parlak Yıldız!*" Uyandıktan sonra daha iyi olması ve hayatını en güzel şekilde yaşaması için en büyük yardımcısı kendisi olacak, yanından bir an bile ayrılmayacaktı.

***

Aradan geçen birkaç saat sonra üç adam da bekleme odasında sessizce oturuyordu. Üçünü de beyaz oda boğuyor ve

odaya sığamıyorlardı. Dudaklarında dua, kalplerinde umut öylece bekliyorlardı. Ellerinden hiçbir şey gelmeden öylece... Gerginlik hat safhadaydı. Deniz aralarında en sakini görünse de onun da içinde volkanlar patlıyordu.

Altan ise en yakını, can dostu Davut'a bile kendisini kapatmış konuşmuyor, kızının gözlerini açmasını bekliyordu. Bu sırada olan biteni sessizlik içerisinde kafasında yeniden tartıyordu. Bu olanlar ona mantıksız geliyordu. Kaçırdığı bir nokta, göremediği biri vardı. Bu kadar güvenlik içerisinde, kızının yaşadığını kimse bilmiyorken tam da dışarı çıktığı an tetikte bekleyen düşman, içlerinden biri olmalıydı. Yıllardır Altan bunu nasıl göremiyor, bulamıyordu?

Tam her şey yolunda gidiyor, Atakan öldü derken yeniden kızının hayatına kastetmeleri Altan için son noktaydı. Kızı gözünü açsa da açmasa da bu ülkede taş üstünde taş bırakmayacaktı. İçlerindeki haini artık bulması gerekiyordu. Gerekirse tüm çalışanlarını kurşuna dizerdi. Uzun yıllardır bir terslik oluyor ama her seferinde ustaca üstü örtülüyordu. Nasıl bir ahmaklık edip ardını arkasını araştırmıyordu ki? Güya âlemin kralıydı, daha kendi kızını koruyamıyordu, ne krallığı.(!) Çok uzun yıllardır bir hain olduğunu biliyordu. Aptal bir adam değildi ve yanındaki adamların tavırlarından bile bir şey olduğunu anlardı. O anlamazsa Davut anlardı. Fakat sadece birkaç kişinin bildiği sırlar bile dışarı çıkıyorsa bu en yakınlarından biri demekti. İşte bu durum Altan'ı mahvediyordu. Çünkü kimseye güvenmeyen bir adamdı ve güvendiği üç beş kişiden biriyse -ki öyle görünüyordu- işte o zaman çok sarsılırdı. Bunlardan şüphe etmek demek, hayatının tümünün yalan olduğunu öğrenmek demekti.

En yakınlarından biri olmalıydı. Yazmira'yı başka nasıl bilebilirlerdi? Belki de Deniz ile restorana gittikleri gün açığa çıktılar ve iyi bir hamle için sonrasını beklediler. Yazmira gece kulübüne giderken kılık değiştirmişti ama zaten o zaman çok fazla güvenlik vardı. Tanınmış olsa bile kimse bir şey yapa-

mazdı. Belki de dün gece Yazmira'nın gizlice çıktığını biri haber verdi bir başkasına... İçinden bir of çekip yüzünü ovaladı. Altan ihtimaller üzerine düşünmekten yorulmuştu. Artık netlik istiyordu.

Düşündü Altan. Her şeyi düşündü. Kızı yoğun bakımda savaş verirken o nereden savaşa başlayacağını düşündü. Nereleri yakıp yıkacağını, kimlerin canını okuyacağını, ibret olsun diye meydanda kimleri sallandıracağını düşündü. Böyle tuzaklar, ölümler çok yaşamıştı. Sürekli aklında beliren ilk hain hep Hilmi olmuştu. Eğer karısına ilgisi olsaydı ya da babasına istiyorum deseydi belki de hırs yaptığı için içten içe intikam alıyor diyecekti. Oysa Hilmi her seferinde ona yardım eli uzatmıştı. Mesela en son kimsenin bilmediği bir yerde kızını bulmuştu. Kızı ona...

"Altan!"

Altan duyduğu sesle yıldırım çarpmış gibi ilk önce gözlerini irice açtı, ardından sıkıca kapattı. Bedenine yayılan öfke damarlarında kan diye akıyordu artık. Düşünceleri bir şelalenin akması gibi büyük bir ahenk içinde hayal kırıklığına dönüşüyordu. İçten içe hep şüphe ettiği şey doğru muydu? Gerçekten tüm bu yaşadıkları, ikiyüzlü bir arkadaşın haince hazırladığı bir planın parçası olabilir miydi? Yıllardır kumarhanelerinde türlü oyunlar oynatan Altan, oyunun bir piyonu mu olmuştu? Ah son yıllarda, hatta gençlik döneminin en başından beri fazla aptal olmuş, ailesi işin içine girdiği için her şeye kör olmuştu. Gerçekten en başından beri Hilmi en büyük düşmanı mıydı?

"Hilmi ismi bana tanıdık geldi ama benim hayatımda hiç öyle biri yok, baba."

Kızının sözleri aklında çığlık olarak yankılanırken Davut'un kuşkucu sesini duydu.

"Sen burada olduğumuzu nereden biliyorsun, Hilmi?" Can dostunun pimpirikli hâli yine iş başındaydı. Onun hep

söylediği *"Altan, bu Hilmi de bir şeyler var,"* düşüncesine keşke azıcık önem vererek bir şeyler yapsaydı. Kendisi için canını vermeye hazır dostunun sözleri her zaman doğru çıkardı. Neden bu sefer gözleri kör, kulakları sağır olmuştu ki? Bu yaşanması gereken bir kader miydi?

Hilmi, Davut'un hazırlıksız yakaladığı soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Kazaya sebep olan adamlarından henüz telefon alamadığı için panik yaparak buraya gelmişti. Altan'ın adamlarından biri kendi adamı olduğu için burayı rahatlıkla öğrenmişti. Biraz telaş yapıp bozardığı için henüz cevap verememişti. Zaten ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

Bu sırada Altan ayağa kalkınca tüm gözler onu buldu. Davut'u ilk önce şaşırtan sonra ise zaten yıllardır tahmin ettiği bir şeyi öğrenmenin eminliğiyle gözlerini kapatmasına neden olan gülümsemesini sergiledi.

"Nereden duyacak Davut, tabii ki Ahmet'ten. Birkaç adamla birlikte yakınlarımıza haber ver demiştim." Sonra kendisiyle aynı boydaki esmer iri yapılı adama dönüp, "Hilmi..." diyerek adamın omzuna elini atıp sıvazladı. "...her zaman kötü gün dostudur. Tabii ki herkesten önce ilk o gelecekti yanımıza."

Hilmi bu durumu kolayca atlatmanın verdiği rahatlıkla tebessüm etti. Sağlıklı düşünemeden, kendinden emin gülümsemesiyle her zaman küçük gördüğü ve bir ahmak olduğuna inandığı Altan'ın omzundaki elini tuttu. "Siz babamdan sonra benim tek ailem oldunuz, Altan. Senin kızın benim kızım, fark etmez biliyorsun."

"Öyle öyle," diyerek Altan başını salladı.

"Bu olanlara çok üzüldüm. Sen Yazmira'yı öyle bir saklıyordun ki ben bile nerede olduğunu bilmiyordum. Başkaları nasıl öğrenmiş? Akıl alır gibi değil doğrusu."

Hilmi içten içe çok öfkeliydi. Odalardan birinde yatan aptal genç kızın elinden ikinci kez kurtulmasına sinir olmuştu.

Yazmira ve Aygül kaçırıldıkları zaman, Altan her yerde onları ararken Hilmi, haftalar sonra genç kızın tutulduğu evin adresini yeni bulmuş gibi acılı babaya vermişti. Ancak o ikisini öldürmeleri için önceden kendi adamlarını yollamayı da ihmal etmemişti. O gün içerisinde binbir türlü aksilik olmuş ve vaktinde yetişip işlerini doğru düzgün yapamamışlardı. Neyse ki Hilmi'nin şansı yaver gitmişti de Atakan ölmüştü. Bir de üstüne Yazmira'nın kendisiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini öğrenince rahatlamıştı. Fakat şimdi yine başarılı olamamak daha çok bilenmesine neden oluyordu. Ama bu sefer bu kızın hastaneden çıkamaması için elinden geleni yapacaktı.

Altan'ın yüzünde ölümü bile donduracak bir soğukluk vardı. Kin kusuyor, nefret saçıyordu ancak bunu gören göz değil, sadece Davut anlayabilirdi. "Biz de bunu araştırıyoruz. Senin de yardımınla bunu çözeceğiz inşallah."

Hilmi tebessüm edip, "Merak etme dostum, gereken neyse onu yapacağız. Yazmira kızımıza bunu yapanlar bedelini en ağır şekilde ödeyecekler," dediğinde Davut hırsla dolmuştu.

Altan gözlerini kısıp başını salladı. "Yazmira'yı nasıl sevdiğini bilirim, Hilmi. Sen de zamanında evlenseydin şimdi Yazmira'nın yaşında kızın olurdu, bu yüzden onu bağrına bastığını biliyorum. Ama sen yalnız takılmayı seçtin."

Hilmi, Altan'ın böyle bir zamanda biraz bile olsa rahat olmasına anlam veremese de çok sorun etmedi. Çünkü bu adam yıllardır kasıntı bir öz güvenle birlikte dolaşıp dururdu. Daha burnunun dibindeki düşmanını göremeyen adamı çok umursamıyordu. Bu hâliyle, kızının başına gelenlerden sonra adamın delirmeye başladığını bile söyleyebilirdi. Hilmi için sıkıntı yoktu. Atabay ailesi yok olsun da isteyen herkes delirebilirdi. Bütün hayatını buna adamış ve büyük zaferine çok az kalmıştı. Bu uğurda sevdiği kadının bile ölmesine izin vermişti. Şimdi kim ne yapıyorsa yapabilirdi. Planına kaldığı yerden devam edip genç kızı öldürmeliydi.

Düşüncelerini kenara bırakıp, Altan'ın huyuna giderek, "Öyle oldu, kafama göre birini bulamadım," diyerek Davut'a bakıp devam etti. "Davut ve ben sevdik bekâr olmayı. Ağrısız başımızı ağrıtmadık."

Deniz sessizce dinlediği muhabbetten çok, geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmayan Altan amcasının böyle birdenbire rahat konuşup gülmesine şaşırmıştı. Şu anda anlamadığı ve çok da anlamak istemediği bu muhabbetin içine girmek istemiyordu. Ayağa kalkıp, "Ben Yazmira'yı kontrol edeceğim," diyerek arkasında muhabbete dalmış olan adamları bir başına bıraktı.

Kısa süre sonra Deniz, doktoru bulup son durumu sorduğunda öğrendikleri onu biraz daha mutlu etmişti.

"Hayati tehlikesi geçti, Deniz. Şimdi ameliyat için hazırlayacaklar."

"Peki, ameliyat ne zaman biter? Bir riski yok, değil mi?"

"Umduğum gibi giderse çok uzun sürmez. Ama her ameliyatın bir riski vardır, bunu sen de biliyorsun."

"Evet, biliyorum Faruk, bilmez miyim ama böyle durumlarda insanın psikolojisi farklı oluyormuş," diyerek tebessüm etmeye çalıştı.

Karşısındaki meslektaşı anlayışla başını salladı. "Haklısın Deniz. Seni anlıyorum."

"Ameliyat sonrası herhangi bir sıkıntı yaşamayacak, değil mi?"

"Hayır, ayağına platin takılacağı için bir sorun olmaz."

Deniz, Yazmira'nın bu ameliyatı sorunsuz geçireceğine inanıyordu. Bunu da atlattıkları zaman her şeyin yoluna gireceğine inandığı gibi... Güzel günler onları bekliyordu ve buna yürekten inanıyordu.

Düş Yolculuğu

Davut ve Altan gittikten sonra Deniz odada tek başına duramamıştı. Ameliyathanenin önünde volta atıp duruyordu. Yanında bir tek, kaybı ona ağır geldiği her hâlinden belli olan Ahmet vardı. Asık suratlı, takım elbiseli korumalar ise elleri silahlarında, bulundukları katın her bir yerinde adım başı yerlerini almışlardı. Deniz, içinde susmak bilmeyen sesini duaya çevirip Yazmira'ya yolluyordu. Yazmira'nın sağlığına kavuşup kaldığı yerden çok daha güzel bir şekilde başlamasını diliyor ve onun yeniden gülüşünü görmek istiyordu.

Yazmira ise çok başka bir yolculuktaydı. Gözleri kapandığı andan beri binbir renkte büyüklü küçüklü bir çiçek bahçesine hapsolmuştu. Bulunduğu yerde masmavi bir gökyüzü, tam tepede sapsarı bir güneş ve huzur dolu bir sessizlik hâkimdi. Yazmira burayı çok sevmişti. Ancak uzun zamandır bu bahçede tek başına olduğu için artık gitmek istiyordu. Önceleri; haftalardır çektiği baş ağrısı, sıkıntıları, birilerinin bir şey dayatmaları, bu çiçek bahçesinden uzak olduğu için buradan hiçbir yere kıpırdamak istememişti. Şimdi ise çıkış yolunu bulamıyordu. Bahçeyi boydan boya gezmiş ancak kapısına ulaşamamıştı. Bahçe çok büyük görünmese de yürüdükçe büyümüş ve sonu gelmemişti. Bir kapısı olduğuna inanmı-

yordu artık. Kendisini yarım hissediyordu. Bir parçası sanki bu bahçenin dışında gibiydi. Sanki bir düş yolculuğundaydı.

Şimdi de hep yaptığı gibi yeşil çimlerin üzerine oturmuş, tertemiz mavi gökyüzünü seyrediyordu. Burada hiç güneş de batmıyordu. Hatta Yazmira uyumuyordu bile. Sıkılarak yüzünü buruşturdu ve birden kalkıp oturur vaziyete geldi. Eline birkaç tane çim aldığında anında kopardığı çimlerin yerine yenisi geldi. Şaşırmadı. Çünkü bunu günler önce de yapmıştı ve şaşırma kısmını o zaman yaşamıştı. Sanki sihirli bir rüyada gibi hissediyordu kendisini.

Buraya kısılıp kalmıştı. Nasıl çıkacağını bilmiyor, kimin onu buraya neden bıraktığını hiç anlamıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmış, sesi çıkmamıştı bile. Korkmuş, çok ağlamak istemiş fakat gözyaşı akmamıştı. Çok garip bir yerdi ve rüzgâr bile esmiyordu. Burada istese de mutsuz olamıyordu. Sadece sıkılıyordu. Sanki bir kartpostalın içine hapsolmuştu. Sıkılmaktan çok Deniz'i de özlemişti. Onun nerede olduğunu çok merak ediyordu.

Bunları düşünürken bir ses duydu uzaktan: *Yazmira!*

Bir erkek sesiydi. Hızla ayağa kalktı. Gözleri merakla, bedeni heyecanla doldu. Biri onu buradan çıkartmaya mı gelmişti? Yeniden yürümeye başladı. Bu sefer adını seslenen o erkeğin sesine doğru... Ayağında bir sızı hissetti ama hızını düşürmedi. Burası çok güzel olsa da bir an önce çıkmak babasına, Deniz'ine kavuşmak istiyordu.

Koşabildiği kadar koştu. Ses hâlâ çok uzaktaydı. *"Uyan!"* diyordu. *"Aç gözlerini. Bana gel, gülümse yine,"* diyordu o erkek sesi. Kime diyordu? Kimdi bu şiir sesli erkek? Az önce kendisine seslenmişti, şimdi neden başkasıyla konuşuyormuş gibiydi? Kendisine mi *"uyan"* diyordu? Yazmira *"Ben uyumuyorum ki,"* diye düşündü.

O kadar çok koşmuştu ki yorulmadığına şaşırıyordu. Sonunda rengârenk bahçe bitmiş ve devasa bir kapıya ulaşmıştı. Bu kapının daha önce burada olmadığına emindi. Kapıyı hiç düşünmeden uzanıp açtı. Gördükleriyle gözlerini olabildiğince irice açıp nefesini tuttu. Bu kapının ardında simsiyah bir gökyüzü, kara bulutlar, yağmur, şimşek ve çamurdan yollar vardı. Bulunduğu yerin tam aksiydi. Ancak ses oradan geliyordu: Tam karşısında duran ve yıkılmak üzere olan köprünün sonundan!

Bana gel Yazmira!

Yazmira çok korkmuştu ve ne yapacağını bilemiyordu. Birkaç adım geriye doğru atıp arkasını döndü. Çiçek bahçesine geri dönmek istedi. Orada ses yoktu, yağmur, kara bulutlar ya da korkunç bir gökyüzü yoktu. Orada hiç kimse yoktu. Yine de arkasında bakmak bile istemediği bu karmaşaya girmek istediğinden emin değildi. Az önce çok koşmasına rağmen yorulmayan bedenini burası için çok yorgun hissediyordu. Şimşek yeniden çaktı.

"Hayır," diyerek sesli düşündü. "Gitmek istemiyorum."

Kapıyı kapatmak için uzandığında yeniden adının seslenildiğini duydu: *Yazmira!*

Ses öyle güzel öyle kalbine işliyordu ki kendisini bulunduğu çiçek bahçesinden çok daha iyi hissediyordu. Hatta o ses onu, önündeki kapkara karmaşaya atılıp sesin kaynağını düşünmeden takip etme isteğiyle dolduruyordu.

Yazmira!

Bana gel Parlak Yıldız.

Aç gözlerini.

Beni senden, o güzel gözlerinden mahrum bırakma!

Beni sensiz bırakma...

Yazmira farkında olmadan adımlarını köprüye doğru atmıştı bile. Büyülenmiş gibi ilerliyordu. Yağmur onu ıslat-

mıyor, şimşek ona çarpmıyordu. Etrafı kasıp kavuran rüzgâr saçının telini bile oynatmıyordu. Ses konuştukça ona bir şey olmuyordu. Köprüye varınca ses çok daha yakınından gelmeye başlamıştı.

Uyanacağına inanıyorum.

Sen güçlü bir kızsın.

Sen benim gördüğüm en güzel, en güçlü kızsın.

Sen benim güçlü kızımsın.

Yazmira son cümleyle daha güçlü olduğuna ve yıkılmak üzere olan köprüden geçebileceğine inandı. O son söz bir aitlik hissettirmişti. Uzun süredir istediği bir aitlik! Bir ayağını öne atıp hiç korkmadan köprüye bastı.

Gözlerini açtığında seni harika bir hayat bekliyor olacak.

Yazmira birkaç adım daha attı. Yüzünde etrafındaki karanlık dünyaya inat kocaman aydınlık bir gülümseme vardı. Çünkü bu sesi tanıyordu. Bu ses onun Deniz'ine aitti. Deniz'i onu çağırıyordu. Deniz'i ona *"Benim güçlü kızım,"* diyordu. Kalbi bir kuşun kanadı gibi heyecanla çarpıyor, karnında kelebekler uçuşuyordu.

Bunu bizzat ben sağlayacağım, Yazmira.

Mutlu olman için her şeyi yapacağım.

Yazmira bundan emindi. Deniz onun için her şeyi yapardı. Saf, âşık kalbi ona öyle çok güveniyordu. Bu hayatta en çok ona güveniyordu. Yanında olmasa da kalbindeydi, Deniz. Kendisinden bile daha yakındı ona. Yazmira, Deniz'e güveniyordu.

Sana ne zaman böyle tutuldum, ne zaman kalbimi ellerine bıraktım bilmiyorum bile?

Sen benim kalbimin, aklımın tek sahibisin, Yazmira.

Yazmira duyduğu sözler üzerine adımlarını heyecan ve şaşkınlıkla durdurdu. Kalbinin sesi gümbür gümbür göğsüne vuruyordu.

Keşke seni sevdiğimi görebilsen.

Keşke sadece seni sevdiğimi, senin için her şeyi yapabileceğimi görebilsen.

Keşke sen de beni seni sevdiğim kadar sevebilsen.

Gel bana artık Parlak Yıldız'ım...

Kalbinin atışı kulağını patlatacak şekilde gümbürderken, Yazmira *"Seviyorum!"* diye bağırdı ama sesi çıkmadı. Sesini kendisi bile duyamamıştı. Panik yaptı. Yeniden *"Seviyorum!"* diye bağırdı. Sesi çıkmayınca daha bir zorladı. *Seviyorum Deniz, seni çok seviyorum! Duy beni! Kurtar buradan!* Biraz bekledi ama Deniz'in sesini duyamadı. Deniz'in sesi kesilmiş, yerini bip seslerine ve tanımadığı birkaç kişinin uğultu gibi çıkan seslerine bırakmıştı. Kimdi onlar?

Yazmira korkmaya başladı. Tanımadığı bir yerde, korkunç gökyüzünün altında Deniz onun ışığı olmuştu. Şimdi ise tek başınaydı. Korku karışımı panikle *"Deniz!"* diye bağırdı. Bu sefer sesi yankı yapmıştı. Karşılığında bir ses bekledi. Ses gelmeyince bir cesaret köprünün sonuna doğru bakıp derin bir nefes aldıktan sonra hızla koşmaya başladı. Ama az önce çiçek bahçesinde olduğu gibi köprünün de yolu uzayınca Yazmira ümitsizliğe kapıldı. Ağlamaya başladı ve gözyaşları yüzünü ıslatınca elini şaşkınlıkla yüzüne dokundurdu. Ağlıyordu ve yağmurdan ıslanmıştı. Hissediyordu. Gülümsedi ve köprüye daha kararlı, daha inançlı bakmaya başladı. *"Yapabilirim,"* diye düşündü ve koşmaya başladı. Üşüyordu. Rüzgâr artık onu es geçmiyor, sertçe tenine vuruyordu. Köprünün sonuna yaklaştıkça sihir gibi dünyadan çıkıp daha gerçekçi bir dünyaya adım attığını hissetti. Köprüden son adımını atıp çıkınca nefes nefese kalmış bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Soluğu boğazında kaldı ve nefes alamamaya başladı. Boğuluyordu. Nefes alamıyor, gözleri kararıyordu. Elini ağzına götürüyor, nefes almaya çalışıyordu. Sanki ağzında bir şey vardı ve onu çıkartmak istiyordu. Ağzında hissettiği şeye

ulaşamıyordu. Gözleri kararırken son gördüğü şey, Deniz'in gülümseyen yüzüydü.

***

Deniz dakikalardır Yazmira'nın maskesiyle boğuşmasını, doktorların müdahale etmesini ve Yazmira'nın uyanma çabalarını izliyordu. Kalbi hızla atıyor, gözleri ışıldarken yüzü ifadesiz bir şekilde duruyordu. Yazmira'nın gözlerini bir an önce açmasını, kendisini görmesini istiyordu. Az önce yanında oturup ellerini tutarken birçok konudan bahsedip onun uyanmasını beklemişti. Ne zaman ki *"Gel bana artık Parlak Yıldız'ım..."* demişti ki genç kızda kıpırdanmalar başlamıştı. Onun kendisini duyduğunu biliyordu. Tıpkı geri dönmek istediğini bildiği gibi!

Kısa süre sonra Yazmira makine olmadan nefes almaya başladı ve yoğun bakımdan çıkarılıp normal odaya alınması için yapılan hazırlıkları izledi. Deniz rahat bir nefes aldı. Gözlerini Yazmira'nın odasının camından ayırmazken az önce olanları düşündü. Yazmira'nın birdenbire değişen değerleri, makinenin sesleri... Deniz bir doktordu ve bu tür şeylerin içinde yaşıyordu. Ancak bu durumda doktor değil de hasta yakını olmak, o hastane yatağında sevdiğin birinin yatması ona doktor olduğunu unutturmuştu. Aldığı nefesi rahatça dışarı verirken zorlukla yaşadığı on bir saati düşündü. Ameliyat dâhil korkunç on bir saat! O on bir saat, Deniz için çok uzun bir süreydi. Yazmira'nın ameliyatı sırasında, dakikalar yerini saatlere bıraktığında Deniz için sabır testi başlamıştı. Yoğun bakımdaki anlarda ise ne yapacağını bilememişti. Üstelik yanında dayısı veya Altan amcası da yoktu. Birdenbire ortadan kaybolan adamların nereye ve ne yapmaya gittiklerini az çok anlamıştı.

Odadan çıkmadan önce dönen muhabbete bakılırsa ortada büyük bir ihanet vardı ve o büyük adamlar, o ihanet böceğini ezmeye götürmüşlerdi. Bu duruma nedense çok normal bakıyor ve hiç içi acımıyordu. Özellikle de âşık olduğu kızı bu hâlde gördükçe hiç düşünmüyordu bile! Zaten kendi affetse büyükleri affetmezdi. Biliyordu ki dayısının ve amcasının bu âlemde affı yoktu.

Kendilerinden başka kimsenin bulunmadığı katta, Yazmira normal odaya alınırken birkaç tane suratı asık siyah giyen adamlar ve Deniz ile Ahmet onları takip etti. Şu anda dayısının, Altan amcasıyla yaptığı hiçbir şey Deniz'in umurunda değildi. Önemli olan Yazmira'ydı ve o da şu anda buradaydı. Dünyanın geri kalanı istediğini yapabilirdi.

Uyanış

Saatler önce...

Davut, yeğeni odadan çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve Altan'ın yapmak istediği şeyi anlayıp konuşmaya dâhil oldu. "Hilmi, aslında iyi ki geldin. Senden bir ricamız olacaktı."

Hilmi bir kaşık suda boğmak istediği adama tebessüm ederek baktı. "Tabii ki Davut, bunun için buradayım biliyorsun."

Davut yüzünde yine en ufak belirti bile göstermeden, "Eksik olma," dedi.

"Nedir benden istediğiniz?"

Davut, Altan ile kısa bir an göz göze geldikten sonra kollarını arkasında bağlayıp heybetli duruşuyla Hilmi'ye doğru kısa bir adım attı. "Dün gece yaşanan olayı gören bir görgü tanığı var. Arabaları ve adamları görmüş. 'Çok net hatırlıyorum,' diyor adam. Biz acımızdan dolayı çok ilgilenemedik ama ortadan kaybolmasın diye bizim mülklerden birine kapattık. Kızımız bu durumdayken burayı bırakamıyoruz. Bizimle kimin uğraştığını öğrenmeden de buradan çıkamayız. Sen bizim yerimize gidip sorgulasan ve neler olduğunu öğrensen olur mu?"

Hilmi duyduklarından dolayı gerildiğini saklamak için ekstra çaba gösterdi. Aptal adamları arkalarında iz mi bırakmıştı? Kendi ölüm fermanlarını imzalamışlardı. Davut'a tebessüm edip tam ağzını açtığı sırada Altan araya girdi. "Bilirsin Davut, sen dâhil kimseden hazzetmez, güvenmez. Bunun için en doğru kişi olduğunu ben söyleyince Davut da benim gibi bunun doğru olduğuna hemfikir oldu. Sen her zaman bize çok yardım edersin."

Hilmi yarım ağız gülümsedi. "Bilirim Davut'u, alınmam da ona, o hep böyledir. Siz merak etmeyin, ben hallederim."

Altan memnuniyet dolu bakışlarını Hilmi'den ayırmadı. "Benim Polonezköy'deki evde, başında iki adamım var. Sen kendi en güvendiğin adamlarınla git. Senin de başına bir şey gelsin istemem."

Hilmi de öyle planlıyordu zaten. O olaydan beri şoförlerden haber alamıyordu. Hepsi ayrı ayrı dağılacak ve güvenli bir mekâna geçene kadar haber vermeyeceklerdi. Üstüne bir de görgü tanığı çıkmıştı. Neyse ki şansı yaver gitmiş ve buraya gelmişti. Her şeyden önce bu adamın icabına bakıp ortadan kaldırmalıydı. Kızla sonra ilgilenirdi nasıl olsa!

Hilmi sözde arkadaşlarını onaylayıp odadan çıktıktan sonra Altan'ın gözlerini öfke bürüdü. Davut arkadaşının yanına yaklaşıp, "Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

Altan tıslar gibi bir sesle, "Her anımızda ondan başka kimse yoktu yanımızda, yine de her kötü olayda bana yardım elini uzatması, özellikle de kızım kaçırıldığında yerini bulması, geriye dönük tüm şüphelerimi, her şeyi unutturmuştu. Ama bütün hayatımı mahveden planı ta en başından beri kendi yapıp bir de üstüne aradan birkaç iyilikle sıyrılması midemi bulandırdı. Sonunda nasıl anladım diyorsan burada olduğumuzu kimse bilmiyor, Tatar! Bilse bile Yazmira'nın başına gelenleri kimse bilmiyor. Sadece sen ve ben!"

Davut, arkadaşının sözleriyle her adımlarının takip edildiğini daha iyi kavradı. Anladığını belirten bir ifadeyle başını sallayarak, "Ben adamları arıyorum," dedi.

Altan kesin bir dille, "Hayır! Deniz burada zaten, bu işi bizzat biz bitireceğiz. Çünkü adamlarımız içinde de hain var!" diyerek son noktayı koydu.

Davut bir hainin daha olduğunu öğrenmesiyle âdeta köpürdü. Yıllardır bir kalleş beslediğini bilmek kanına dokunuyordu. Hilmi'yi hallettikten sonra o hain her kimse ona da sıra gelecekti.

Altan odadan çıkmak için attığı her adımda yer sarsıldı, gök inledi. Yüreğine oturan acıyı Hilmi'den çıkaracağı için bir nebze olsa da yatışmıştı. Öfkesi çağlayan gibi kan olup akmayı bekliyordu. Oğlunun, karısının ve kızının intikamını sonunda alıp huzurlu uykularına kavuşacaktı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını her iki adam da biliyordu. Kral geri dönüyordu!

***

Deniz, Yazmira'nın elini tutmuş, gözlerini bir an olsun yüzünden ayırmıyordu. Her an o parlak yıldızları açılmasını ve kendisini görmesini bekliyordu. Uyandığında hangi ruh hâlinde olacağını bilmiyordu ama şu anda önemsediği tek şey o ışıltıları açmasıydı. Dikkatlice baktığı gözlerde bir kıpırtı olduğunu görünce, yerinden dik konuma gelip kalbinin ritmini düzene sokmaya çalıştı.

Yazmira gözlerini zorlukla açıp bakışlarını tavana dikti. Nerede olduğunu merak ederek gözlerini geri kapattı ve zorlukla yutkundu. Boğazındaki yumru yutkunmasına engel oluyordu. Küçük bir öksürük anı yaşayınca elinin üzerinde hissettiği ağırlığın yok olduğunu hissetti. Zorlukla başını yan tarafına çevirince Deniz ile karşılaştı. Onun bardağa su dol-

duruşunu, telaşını izlerken ifadesizce ne düşüneceğini bilmeden bakakaldı. Su dolu bardağın içine pipet koyduktan sonra kendisine içirmek için yardımcı olan Deniz'e sesini çıkarmadan uyum sağladı.

"Sadece bir yudum al," diyen adamı dinleyip bir yudum aldıktan sonra gözlerini geri kapattı. Başı çok ağrıyordu ve kendisini yorgun hissediyordu. Oysa çiçek bahçesinde baş ağrısı çekmiyordu...

Çiçek bahçesi!

Yazmira'nın aklına yaşanan olaylar bir bir doluşurken, gözleri yine hastane duvarına takılıp kaldı.

"Merhaba, Parlak Yıldız!"

Deniz'in sesini duyduğu hâlde başını ona çevirip bakamadı bile. *Deniz'in araması, arabalar, başını çarpması... Sonra çiçek bahçesi, hiç batmayan güneş, Deniz'in sesi, dev kapı, yağmur, yıkık köprü, Deniz'in karanlıktan kurtaran sesi, söyledikleri, aşk itirafı...* Yazmira serum takılı elini ağrıyan başına götürmek istedi.

Deniz'in ses tonu endişeye dönüştü. "Bir yerin mi ağrıyor? Doktoru çağırıyorum hemen!" dediğinde Yazmira güçlükle konuşmaya çalıştı.

"De-deniz, dur."

Deniz'in durup kendisine bakmasıyla gözlerinden birer inci gibi yaşlar dökülmeye başladı. Yaşadığı acı ve olanların şokuyla gözyaşları su olup akarken, Deniz genç kızın yanına oturup saçlarını okşadı. Gözyaşlarını silerken, "Şşşt, sakin ol canım," dedi.

Yazmira, Deniz'in şefkatli sesiyle daha çok ağladı. "B-ben çok korktum."

Deniz anlayışla, "Biliyorum," dedi.

Yazmira biraz sakinleşip gözlerini sildi. "Bunu bi-bize neden yaptılar?"

Deniz, Yazmira'yı teskin edecek sözlerin işe yaramayacağını biliyordu. "Bunları sonra konuşacağız. Sen şimdi nasılsın bana onu söyle."

Yazmira kuruyan boğazının biraz rahatlamasıyla rahatça yutkundu. Deniz'in sorusuyla birlikte vücudunu hissetmeye çalıştı ve ardından, "Göğsümde ağrı var," dedi. "Bir de başımda."

Deniz buna memnun oldu. Kemiklerin parçalandığı ve platin takılan ayağı ağrımıyordu. Bu iyi bir şeydi. "Bunun için doktorunu çağıracağım..." diyerek ayağa kalkmaya çalışan Deniz'in elini tutarak hem durmasına hem de sözlerini kesmesine neden oldu.

"Gitme," derken sesi fısıltı hâlinde çıkmıştı. Belki biraz da çaresiz... Çünkü en son hatırladıkları onu büyük bir karmaşaya sürüklüyordu. Kazadan önce Deniz ile konuşuyor ve içinin hayal kırıklığıyla dolduğunu hatırlıyordu. Oysa şimdi yanındaydı. Kendisine dünyanın ta diğer ucundan gelmişti. Oralardan kendisi için gelen bu adamı yanlış anlayabilir miydi artık? Kim bunu yapardı? Ya düşlerinde söyledikleri? Gözlerini açtığında yanında sevdiği adam vardı. Elini tutmuş, ona yine *Parlak Yıldız* demişti. Belki de konuşan gerçekten de oydu ve öğrenmenin kolay bir yolu vardı.

Deniz, genç kızın sesindeki tınıyı fark etmiş, yeniden yanına oturmuş, merakla gözlerine bakıyordu. Yazmira'nın aklından geçenleri şu anda bir bir okumak istiyordu.

"Sen ne zaman geldin? Ya-yani hep... Yanımda mıydın?"

"Evet, hep yanındaydım. Uyanmanı, gözlerini açıp yeniden bana bakmanı bekledim."

Yazmira tebessüm etti. Biliyordu. Artık biliyordu. Deniz onu seviyordu. O sözleri hep o söylemişti. Gözleri aşkla parladı.

"Yazmira, sen... Yani herhangi bir şeyler hatırlıyor musun?"

Genç kız onun ne sormak istediğini anlamıştı. "Söylediğin her şeyi duydum. Ben çiçek bahçesinden kâbus diyarına geçerken hep senin sesini takip ettim. Bir an beni orada yalnız bıraktın sanmıştım ama sesin bana pusula oldu, Deniz."

Deniz, Yazmira'nın söylediklerileyle bir an kafası karıştı. "Çiçek bahçesi mi?" derken bir anda sustu ve geç de olsa anladığı şey için heyecanlandı. Gerçekten doğru mu anlıyordu? "O zaman sen..."

"Evet, Deniz. Ben seni... İlk gördüğüm andan beri farklı hissediyorum ve bunun... Doktorum olmanla veya bana yardım etmenle ilgisi yok."

Yazmira zorlukla kesik kesik konuşurken, Deniz ne diyeceğini bilemiyordu ancak ölesiye mutluluk hissediyordu. Gülümsedi ve elinde tuttuğu narin eli dudaklarına götürüp öptü. Gözlerini kapatıp dudaklarını sıcak tenin üzerinde bir süre bıraktı. Göz kapaklarını açtığında karşısında gördüğü ışık saçan bakışlarda boğulmak istedi. Bu kız ona *evet* demişti. Âşık olduğu kız artık ona aitti. Uzun zamandan sonra hatta hayatı boyunca ilk defa tamamlanmış hissediyordu. Sanki yolundan çıkan bir tren yeniden rayına oturmuştu. Sanki siyah gökyüzünde yıldızlar birer birer yerini almış, Yazmira ona kalbini elleriyle bahşetmişti.

"Beni nasıl mutlu ettiğinle ilgili en ufak bir fikrin yok, Yazmira."

Yazmira sadece gülümsedi. Deniz yeniden konuşacağı anda içeri bir hemşireyle birlikte Doktor Faruk girdi. Deniz, genç kızın sevgi dolu bakışları altında yataktan kalkıp, kenara geçerken doktor muayeneye başladı.

Yazmira'nın kısa süren muayenesinde her şey yolundaydı. Doktor ve hemşire dışarı çıktığı anda Yazmira'nın en merak ettiği soru diline geldi. "Serdar nasıl?"

Deniz'in duymaktan kaçtığı sorunun bu kadar erken karşısına çıkması tamamen onun şansızlığıydı. Bu sefer zorlukla

yutkunan taraf Deniz'di. Serdar'ın ölümüne gerçekten çok üzülmüştü. Onu tanımıyor, hatta tanımadan kıskanıyordu ama şimdi olanlar... Deniz, hayatın gerçekten de çok kısa olduğunu bir defa daha görüyordu.

"Deniz! Serdar nasıl?"

Yazmira ikinci kez sorduğu sorunun içinde korku barındırıyordu. Hoş bir şeyler duymayacağını hissetmişti. Gözleri dolarken hâlâ iyi düşünmeye çalışıp, "Durumu çok mu kötü?" diye sordu.

Deniz yara bandı tekniğini uygulayıp, "Serdar olay yerinde hayatını kaybetmiş," dedi.

Yazmira, Deniz'in tepkilerinden tahmin ettiği sonu duyunca kendine hâkim olamadı ve yeniden ağlamaya başladı. Deniz onu en teskin edici sözlerle sakinleştirmeye çalışıyor ve artık acıların bir son bulmasını istiyordu.

İki hafta sonra...

Deniz, dayısının evinde son kontrollerini yaparken, buradan en son ayrılışını hatırlayıp gülümsedi. Çok zaman geçmemişti ama sanki bu duruma gelmek için zor yıllar atlatmış gibiydi. Başını iki yana sallayıp bavulunu eline aldı. Tam kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki kapı açıldı. İçeri giren dayısını görünce derin bir nefes aldı. Anlaşılan yine oldukça kısa(!) bir nutuk dinlemesi gerekiyordu.

"Suratının aldığı ifadeye bakılırsa nasihatlerimi dinlemekten sıkıldın?"

Deniz hiçbir zaman saygısızlık etmediği dayısına karşı ifadesini değiştirip, "Öyle şey olur mu dayı, seni dinliyorum," dedi.

Davut omuzlarını dikleştirdi. "Gereken her şeyi zaten söyledim-söyledik. Yine de içimde kalsın istemiyorum."

Deniz büyük bir sükûnetle dayısını dinliyordu.

"Sen benim tek yeğenimsin. Annenin yadigârısın. Senin için her şeyin en iyisini isterim. Ama Yazmira da en az senin kadar benim canım. Bu yüzden üzülmenizi istemiyorum."

"Benden emin değil misin dayı?"

Davut bir iç çekti. "Senden çok eminim. Siz daha kendinizi göremezken ben sizi gördüm. Birbirinize bakışınızı gördüm. Ancak sorun o değil."

Deniz'in sakinliği yerini tedirginliğe bıraktı. "Bir sorun mu var?"

"Senin Yazmira'yı ve kendini koruyacağını biliyorum. Yine de başka bir ülkede olmak seni gaflete düşürmesin. Her an tetikte ol! Herhangi şüpheli bir durumda bizi haberdar et."

"Ben haini yok ettiniz sanıyordum."

Davut duyduğu sözlerle uzun denecek bir süre yeğeninin gözlerine baktı. Karşısında duran genç delikanlının zekâsını küçük bir çocukken bile küçümsememişti fakat şimdi görüyordu ki, sessiz durmasına rağmen her şeyden haberi vardı. "Hainlerin sonu bellidir, yeğenim. Hainleri yok ettik! Yine de nereden nasıl bir kalleş çıkacağı belli olmaz. Siz bizim en değerlilerimizsiniz. Bu yüzden daha fazla önem göstermen gerekiyor. Gerekiyor ki burada bir kıyamet yaşanmasın. Bu sefer Altan'ı zapt etmem mümkün olmaz."

Deniz her şeyi çok iyi anlamıştı. "Sen merak etme dayı, Yazmira benden ayrı değil, benimle bir. Ona bir şey olursa bana da olur ve ben buna izin vermem!"

Davut, yeğeninin gözündeki kararlılığı gördüğüne memnun bir şekilde gülümsedi. "İyi o hâlde, hadi aşağıya in de gelinini al."

"Dayı yapma şöyle..."

"Ne yapmayayım, allı duvaklı kız aldın da laf mı etti... Yeni yeni gâvur âdetleri çıkardınız başıma!"

Deniz, dayısının bu söylemlerine gülümsedi. "Hangi kısmı gâvur âdetiymiş?"

"*Biz orada kendimiz nikâh kıyarız* kısmı! Ben olacaktım ki o kızın babası, bak bakalım kapımda süründürmüyor muyum seni! Ama işte Allah biliyor da vermiyor. Yoksa nikâhsız yollar mıyım ben sizi!"

Deniz saygısızlık etmemek için eski kafa dayısına karşı kahkahasını tutup, "Bence de Allah işini biliyor," diye mırıldandı. Sonra da ekledi. "Biliyorsun dayı, burada daha fazla kalamayız."

Davut başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum oğlum. Ben öylesine takılıyorum işte. Burada bir düğün yapmak isterdim size, içlenmem bu yüzden. Ama kimse sizi bizim etrafımızda daha fazla görmeden gitmeniz gerekiyor."

Deniz yine sessiz kaldı. Çünkü dayısını teselli edeceği bir sözü yoktu.

"Neyse, her şey ayarlandı. Resmiyette Yazmira ölü olarak görünmüyor. Zamanında sessizce okul kaydını aldığımız okul yönetimi dâhil birçok kişi adamımız. Yani sıkıntı yok. Ben evrakları yollayana kadar yüzük takmasak da nişanlısınız, ona göre davran!"

Deniz küçük bir çocuk gibi gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu. Dayısının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. "Yurt dışında büyümüş olmam bana kültürümü, kişiliğimi unutturmadı, dayı."

Deniz'in sarf ettiği sözler Davut'un gözlerinin dolmasına neden oldu. Deniz ilk defa dayısındaki bu anı gördüğü için hiç kıpırdamadan ona baktı.

"Biliyorum Deniz'im." Bir iç çekti. "Biliyorum yeğenim, çok iyi biliyorum, oğlum." Ardından iki adımda Deniz'e sarıldı. "Sen benim canımdan bir parçasın. Ben seni nasıl bilmem. Kendine de kızımıza da çok iyi bak."

"Merak etme dayı, gözün arkada kalmasın. Ben sadece onun özgür kaldığında da kararının aynı olmasını istiyorum."

"Bundan emin değil misin?"

Deniz sevgiyle gülümsedi. "Eminim dayı. Yazmira'nın sevgisini görmekten çok hissediyorum ben fakat yine de evlilik başka bir şey. Ondan da emin olsun istiyorum. Bu yüzden evlilik kısmından Yazmira'ya bahsetmeyin diyorum, o kısmı ben halledeceğim!"

"Altan da ben de bir şey demedik ancak Yazmira biraz ağız arıyor, haberin olsun. Dün babasına, bugün de bana sorular sordu."

Deniz muzipçe gülen dayısına karşılık kendisi de gülümsedi. "Meraklı gelinin biraz daha bekleyecek dayı," dedi ve beraberce gülerek aşağıya inmek için odadan çıktılar.

Yeni bir başlangıç

Yolculuk

Deniz merdivenlerden inerken gözü Yazmira'nın babasına sarılmış hâldeki yüzünde oluşan ifadeye takıldı. Hâlâ onu kazandığına inanamıyordu. Yazmira'nın geri çekilip, bakışlarının buluşmasıyla adımlarını hızlandırıp merdivenin son basamağını da indi. Genç kızın kendisine doğru gelmesiyle dayısı ve amcasının dışarı çıkması aynı ana denk geldi.

Yazmira kollarını hiç çekinmeden sevdiği adamın boynuna doladı ve Deniz'in kulağına fısıldadı. "Çok mutluyum."

Deniz bir an Yazmira'nın bu cesaretine şaşırdı ama sonra onun özünde zaten hiç çekinmeden sevgisini haykıracak bir kız olduğunu bildiğini fark etti. Genç kızın beline sıkıca sarıldı ve doymak bilmediği kokusunun olduğu boynuna yüzünü gömdü. Burada böyle bir ömür kalabilirdi. "Bunu duymak harika, canım." Deniz hâlâ sarılı durmaktan memnun bir şekilde konuşmasına devam etti. "Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın yok, değil mi?"

Henüz dün hastaneden çıkmışlardı ve bugün gidiyorlardı. Deniz'in endişesini Yazmira çok iyi anlıyordu. "İyiyim, hiç ağrım da yok."

Deniz gözlerini açıp biraz geri çekilerek genç kızla göz göze geldi. "Buna sevindim. Peki, mezarlığa gitmek istemediğine emin misin? Daha birkaç saat vaktimiz var."

Yazmira bakışlarını öne doğru eğdi. "Ben..." dedikten sonra sustu.

Deniz elini kızın belinden çekip çenesine koydu. Gözlerini görene kadar başını kaldırdı. "Hiçbir şeye mecbur değilsin. Sadece gitmeden önce herhangi bir şeye dair pişmanlık yaşamanı istemiyorum."

Yazmira henüz hiç gitmediği annesinin mezarı için büyük suçluluk duyuyordu ama yine de kendisini hazır hissetmiyordu. Uzun bir süre annesinin ölümünü kendi suçu sanıyordu. Hâlâ da o histen tamamıyla kurtulmuş değildi. Ayrıca Serdar vardı ki onun ölümü de yanı başında olmuştu, belki de kendisinin yüzünden onu kaybetmişti. Sürekli yanında birileri ölüyordu sanki. Bu ölüm döngüsünden sıkılmıştı ve kendisini yeni yeni iyi hissederken o mezarlığa gidip daha kötü şeyler hissetmek istemiyordu. Bedenini bunun için çok yorgun hissediyordu. Bu sefer istemediği bir şeyi yapmayacaktı.

"Ben şimdi gidersem daha kötü olacağımı biliyorum. Annemin ölüm yıl dönümünde beraber gelebilirsek harika olur."

Deniz gülümsedi. "Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun ama sanırım bizimkiler bir daha bizi bu ülkeye sokmazlar."

Yazmira sahte bir alınganlık içeren ses tonu kullanarak, "Bizi göndermek için nasıl da uğraşıyorlar, fark ettin mi? Gören de bizi hiç sevmiyorlar sanacak. Baksana önceden evlilik şart diyorlardı. Şimdi ise böyle gitmemize ses çıkarmıyorlar," dedi.

Deniz, genç kızın sözlerine tek tek cevap verebilirdi ancak şimdilik susmanın en doğrusu olduğunu biliyordu. Ayrıca Yazmira'nın son cümlesindeki öğrenmek istediği şeyi fark etmişti. Meraklı sevgilisi alttan girip üstten çıkıyor, illa bir şeyler öğrenmek istiyordu. Bu duruma içten içe güldü.

Yazmira'nın bu yönüyle ilk defa karşılaşıyordu. "Biz gerçeği biliyoruz. Gerisi önemli değil."

Yazmira kaç gündür uğraşıp alamadığı cevabı alacağını sanıp beklese de yine istediği sözleri duyamamak, ona ufak çaplı bir hayal kırıklığı yaşatmıştı. Bu durumu yüreğinin aktığı adama belli etmeden yeniden sarılarak, "İyi ki benimlesin Deniz," dedi ve karşılığını fazlasıyla aldı.

"İyi ki güzelim, iyi ki."

***

New York – Amerika

Ahmet'in de beraberinde geldiği uzun ama huzurlu bir yolculuk geçirmişlerdi. Deniz, Ahmet'in kendileriyle birlikte gelmesine itiraz etse de buna engel olamamıştı. Adamın düzenini bozmak, evini, ailesini bırakmasını istemiyordu. Ancak öğrendiğine göre Ahmet, karısını kanserden kaybetmişti ve bir tek Boston'da okuyan kızı vardı. Hem ona yakın olacak hem de işine devam edecekti. İstediği zaman da emekliliğe ayrılabilirdi. Bu duruma sevinmişti.

New York'a indiklerinde onları Boris karşıladı. Yazmira ve Boris birbirlerine ısınmış, hemen kaynaşmışlardı. Bu duruma en çok Deniz mutlu olmuştu.

Kısa süre sonra eve vardıklarında Deniz, "Şimdilik bu evde kalacağız ama Ahmet ağabey kızı geldiğinde rahat etsin diye ailemle büyüdüğüm eve geçeceğiz," dedi.

Yazmira, *"Ne kadar burada ya da diğer evde kalacağız? Sadece sevgili mi kalacağız? Babamın dediği gibi ben yeni hayat kurana kadar mı beraber olacağız?"* gibi sorularını yuttu ve sessizce tamam anlamında başını salladı.

Deniz ise genç kızın kafasında dönen soru çarkını duyabiliyordu. Yazmira'nın, açık renkli, az eşyalı ama ferah ve lüks evini incelemesine izin vererek, bavuluyla bekleyen Ahmet'in yanına gidip ona odasını göstermek istedi. Hâlâ yeğeninin ölümünü üzerinden tam anlamıyla atmış değildi. Deniz metanetini her daim koruyan adama üzülmeden edemedi. Neyse ki kızıyla teselli bulabileceğini düşündü.

Deniz, Ahmet'i yerleştirip salona geri döndüğünde Yazmira'yı konsolun üzerindeki fotoğraflara bakarken gördü. Yanına yaklaşıp, "Yakında orada bizim de fotoğraflarımız olacak," dedi.

Yazmira, Deniz'e dönüp gergin ama mutlu şekilde gülümsedi. Aklındaki sorular onu sarıp sarmalamadan önce abartı bir panikle, "Ben nerede yatacağım?" diye sordu.

Deniz, genç kızın bu hâline gülümsedi ve onu biraz korkutmaya karar verdi. "Benim odamda kalacaksın."

Yazmira'nın düşündüklerinin üzerine duyduğu sözler eklenince gözleri olabildiğince iri şekilde açıldı. "Be-ben," diye kekelerken Deniz onun bu hâline dayanamayıp hemen müdahale etti.

"Sakin ol. Ben burada, salonda yatacağım." Deniz gülümsemeye devam ederken, genç kız daha tedirgin olup garip tavırlarına devam etti. Deniz neler olduğunu anlamaya çalışırken bir yandan Yazmira'ya odasını gösterdi.

Yazmira odada yalnız kalır kalmaz derin bir nefes aldı. Nereden çıkmıştı bu utangaçlık, korkaklık ya da adı her neyse? Yazmira kendisini biliyordu. Öyle herhangi bir şeyden çekinen bir insan değildi. Deniz'le beraber olmayı, onunla evlenmeyi çok istiyor ve onu seviyordu. Peki, şimdi bu gerginlik de neyin nesiydi? Neden ona içinden geçenleri soramıyordu?

Az önce Deniz kendisine odayla ilgili bir şeyler anlatırken hiçbirine konsantre olamamıştı. Hâlâ kapıya bakıyor ve ne yapacağını düşünüyordu. Neden konuşamıyordu ki? Arka-

sında duran koyu renk örtüsü olan yatağa oturdu ve yeniden derin bir soluklanma yaşadı. Kalbinin hızı Deniz'in yanında hiç düşmüyordu. Bu iyi bir şeydi ama Deniz her uzaklaştığında kendisini yorgun hissediyordu. Bu da onun yanında kendini çok kasıyor olmasından kaynaklanıyordu. Birden ayağa kalkıp kapıyı kilitledi ve banyoya doğru yürüdü. O kapının kilitli olmasa da kendisi açmadığı sürece açılmayacağını biliyordu. Yine de alışkanlıkla bunu yapıyordu. Bir duş alıp yolculuğun verdiği yorgunluğu atınca kendisine geleceğine inanıyordu.

***

Deniz salona gelen Ahmet ve Yazmira'ya bakıp elindeki telefonu kapattı. "Boris aradı. Bu akşam bizi yemeğe davet ediyor. Ne dersiniz?"

Ahmet *"Her şeye uyarım,"* der gibi bir cevap verdikten sonra Deniz, Yazmira'ya baktı.

"Bana da uyar," diyen genç kız, Deniz'e sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

"Tamam, o zaman ben çıkmadan bir duş alayım. Sonra gideriz."

Deniz, bundan sonra hayatında yer alacak insanları arkasında bırakarak mutlu bir şekilde banyosuna gitti. Hâlâ Yazmira'nın yanında, burada evinde olmasına, yüksek derecede heyecan duyuyordu.

***

Hep beraber Boris'in mekânına geldiklerinde Boris onları birkaç saat önce görmüş gibi değil de sanki ilk defa görüyormuş gibi kucaklamış, karşılamıştı. Mekânın en güzel masa-

sına geçtiklerinde güzel bir muhabbet açılmıştı. Masaya yemekler gelirken Deniz'in gözü ileride müşterilerle ilgilenen garson kıza takıldı. İlk önce kızın yüzündeki ifadeden bir şeyler anlamak ister gibi kaşlarını çatarak baktı. Ardından daha dikkatli inceledi. Bu bakışlar Yazmira'nın gözünden kaçmadı. Deniz'in bakışlarını takip ederek baktığında karşısında bulduğu güzel kızla bir an kalakaldı.

Kıvırcık siyah saçlı, ince beli ve geniş kalçasını öne çıkaran mini etekli bir afeti görünce Yazmira'nın nefesi tıkanır gibi oldu. Deniz'in kendisinin yanında başka bir kızı böylesine incelemesine çok fena bozulduğu kadar şaşırdı da. Deniz'den böyle bir davranış beklemezken bir anda kendi üzerine bakma ihtiyacı hissetti. Neden ansızın öz güveninin sarsılır gibi olduğunu anlamıyordu. Başını kaldırdığında Boris ile göz göze geldi. Onun muzip bakışlarıyla yakalandığını anlayıp utandı ve hemen bakışlarını kaçırdı. Yeniden kıza baktığında onun Deniz'e işaret yaptığını gördü. Bu âdeta midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Tanıştıklarını anladığı an Deniz'in de ayağa kalkmasıyla kendisini kusacakmış gibi hissetti.

Deniz, "Müsaadenizle ben hemen geliyorum," diyerek Yazmira'ya gülümsedi.

Yazmira ise gülümsemeye bile çalışmamış, öylece elinde çatalı bıçağı kalakalmıştı. Her şeyin farkında olan Boris fırsatı kaçırmadı. "Deniz seni tanımadan önce çok çapkın bir adamdı, biliyorsun değil mi? Benim garsonlar ondan çok çekti."

Yazmira duyduklarının bir şaka olmasını dileyerek karşısında eğlendiğini saklamayan adama, "Anlamadım?" diye cevap verdi. Ahmet ise ağzında lokması, ifadesiz ve sert bir şekilde Boris'in lafları üzerine ona bakıyordu.

Boris ağzındaki eti yuttuktan sonra, "Diyorum ki eğer sen hayatında olmasan şimdi o kızın yeri Deniz'in sıcak yatağıydı," dedi eğlenir bir tonda.

Bu sözler üzerine Yazmira kaskatı ve kıpkırmızı olurken Ahmet'i kısa bir öksürük tuttu. Yazmira'nın koluna dokunup, "Kızım," dese de Yazmira konuşabilecek gibi değildi. Boris'in, birkaç saat içinde ve Deniz'in anlattıklarından dolayı çok eğlenceli ve umursamaz bir adam olduğunu anlamıştı ama şimdi böylesine pervasızca konuşmasına, Yazmira bir anlam veremiyordu.

Boris ise ufak bir kahkaha attı. "Bunda şaşıracak bir durum göremiyorum. Sonuçta Deniz sağlıklı, bekâr bir adam. Hem bunlar senden önceydi, rahat olabilirsin."

Yazmira konuşma yetisini kaybetmiş gibi sesini çıkaramıyordu. Ahmet genç kız için endişelenirken Boris sırıtıyordu. En yakın dostunun işini zorlaştırmaktan şu anda ölesiye bir keyif alıyordu. Zamanında Deniz'in kendisiyle uğraşmasının bir gün intikamını alacağını hiç düşünmemişti. Çünkü Deniz'in hayatında hiç ciddi bir ilişki olamamıştı. Kariyer yapmaktan buna fırsatı olmamıştı. Okulda da deli gibi ders çalışır, annesini mutlu etmek için uğraşırdı. Boris keyifle gülümsüyordu. Karşısındaki genç kızın kızarıp bozarmasından onun el değmemiş bir bakire olduğunu anlaması zor olmamıştı. Bu yüzden eğlencesi ikiye katlanmıştı. Deniz'in kendisine soracağı hesabı ise hiç düşünmüyordu çünkü o hesabın sorulacağını biliyordu.

Deniz masaya gelip, "Affedersiniz," dediğinde Yazmira'nın dolu dolu olan gözleri onu buldu. Deniz kendisine baktığı anda başını eğdi ve yemeğine zorlukla da olsa devam etti. Şu anda burada bulunmak istemiyor ve alamadığı oksijeni almak için kendisini dışarı atmak istiyordu. Ancak yerinden kalkacak kadar bile güçlü olduğunu hissetmiyordu.

Birkaç dakika sonra masada sadece Boris'in konuşması ve Yazmira'nın hiç konuşmaya katılmamasıyla birlikte Deniz, genç kızın tarafında bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Ahmet zaten çok konuşmazdı. Genç kıza dönüp, "Yazmira!" diye seslendiğinde genç kızın üzgün gözlerle kendisine bakmasıyla duraksadı.

Hiç cevap vermeyen kıza bir süre baktı ve ardından, "İyi misin? Bir ağrın var mı?" diye sordu.

Yazmira yine sessiz kalırken Boris, "Belki mekânı veya çevredeki insanları sevmemiştir," dediğinde Yazmira kaçacak bir yol bulduğu sözlere sıkıca sarıldı.

"E-evet, ben mekânı sevmedim. Çok sıkıcı ve boğucu bir havası var," dediğinde Boris'in gülümsemesi yüzünde dondu ve sahte bir bozulmuşlukla Yazmira'ya baktı.

"Oysa burası için çok uğraşmıştım. Şimdi yeniden dekore etmem gerekecek."

Yazmira sıkılmış bir tonda, "Neden ki? Herkes beğenmek zorunda değil ve siz herkesin zevkine göre değişiklik yapamazsınız. Sonuçta binbir türlü insan var," dedi.

Boris gülümsedi. Karşısında duran genç kızı hafife alıyordu. İçinden bir panter çıkmaya hazır bu güzelliği, Deniz'in üzerine salmak için son sözlerini sarf etti. "Aslında Deniz'in kızlarından, pardon arkadaşlarından bir tek sen beğenmedin."

Deniz neler olduğunu ve arkadaşının neden böyle konuştuğunu anlamaya çalışırken Yazmira'nın cevap vermediğini fark etti. Bakışları onu bulduğunda üzgün gözlerle kendisine baktığını gördü. Deniz ne kaçırdığını düşünürken Yazmira'nın, "Artık gidebilir miyiz? Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dediğini duydu.

Deniz bir şey diyemeden genç kız, hemen ardında Ahmet ile birlikte ayağa kalktı. Mecburen Deniz de kalkıp, "Seni yarın ararım, Boris. Hepimiz yol yorgunuyuz, biraz dinlensek iyi olacak," dedi.

Boris haince gülümsedi. "Sen ne kadar dinlenebileceksin bilmem ama yine de iyi keyifler size," dedikten sonra Yazmira'ya elini uzattı. Genç kız bir an düşünse de kibarlığı elden bırakmadan tokalaştı ve mekânı ilk önce kendisi terk etti. Deniz ise merak ve aklında bir sürü soruyla peşlerinden gitti.

İtiraf

Yazmira yol boyunca Deniz'in konuşmalarına tek tük cevap vermiş, yüzü biraz olsun gülmemişti. Deniz arabasını park ettikten sonra hep birlikte eve çıktılar. Yazmira odasına giderken, Deniz daha fazla dayanamayıp, "Yazmira!" diye seslendi.

Yazmira arkasını dönüp baktığında Deniz devam etti. "Canını sıkan ve benim bilmediğim bir şey mi var?"

Yazmira bir süre Deniz'in gözlerine baktı ama konuşmak istemedi. "Hayır, yok. Sadece dinlenmek istiyorum."

Deniz kafasını karıştırıp, arkasını dönüp giden kıza bakmakla yetindi. Ne yapacağını düşünürken aklına önünden geçmekte olan Ahmet geldi. "Ahmet ağabey!"

Ahmet durup genç adama baktı. Derdinin ne olduğunu biliyordu. O sormadan hemen konuya girdi. "Sen o kızın yanına kalkıp gidince Yazmira çok bozuldu. Boris de biraz üstüne gitti."

Deniz kaşlarını çattı. "Nasıl üstüne gitti?"

Ahmet her zamanki sakinliği ve ifadesizliğiyle Deniz'i cevapladı. "Senin çapkın olduğunu, masada Yazmira olmasa o

kızla sonunun yatakta biteceğini ve zaten o kızla önceden bir ilişkin olduğunu söyledi."

Deniz duyduklarıyla kalakaldı. Arkadaşının patavatsız ve umursamaz olduğunu biliyordu ama bu kadar ileri gidebileceğini düşünmüyordu. "Emin misin Ahmet ağabey?" diye sorarken bile aslında kendisini kandırıyordu. Boris'in işleriydi bu, tabii ki söylemişti. Ahmet'in yeniden cevap vermesini beklemeden, "Sağ ol ağabey," dedi ve adamın gitmesine müsaade etti.

Eliyle yüzünü ovalarken *"Ya sabır!"* diyordu. Yazmira'nın gönlünü nasıl alacağını, ona kendisini nasıl inandıracağını bilmiyordu. Yanına gitmek, bu geceyi kafasında kurmadan sorularını yok etmek istiyordu. Birkaç adım attı ama tedirgin oldu. Sonra kararlı adımlarla hedefine yürüdü. Açıklayamayacağı hiçbir şey yoktu. Odanın önüne gelip kapıyı tıklattı. İçeriden izin gelince kapıyı yavaşça açıp içeri girdi.

Yazmira kapıdan girecek olan kişiyi biliyordu. Bu yüzden başını çevirmemişti. Büyük bir hayal kırıklığı içerisindeydi. Kalbinin acıdığını hissediyor ve bundan Deniz'e nasıl bahsedeceğini bilmiyordu. Deniz ve geçmişi hakkında bir şey bilmemek onu öldürüyordu. Çok kız arkadaşı olmuş muydu merak ediyordu.

Deniz, yatağında oturan kızın yanına yavaşça sokuldu. "Kendini kapatmadan ya da bana sormadan önce neden üzülmeyi tercih ediyorsun?"

Yazmira aklını okuyan adama gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ben," dedi ve bir an sustuktan sonra devam etti. "Canım acıdı."

Deniz ona anlayışla baktı. "Senin çok fazla arkadaşın vardı, hatırlıyor musun?"

Yazmira, ağlamaya hazır gözleri dolu bir şekilde başını aşağı yukarı doğru salladı. "Vardı," diye mırıldandı.

"Peki, onlarla şakalaşırken biraz abarttığın oluyor muydu? Ya da aranızdaki çiftleri kızdırmaktan keyif alıyor muydunuz?"

Yazmira'nın aklına yakın arkadaşları Sefa ile Gül geldi. Onları kızdırmaktan keyif alırlardı. Çünkü Gül fazla nahifti ve Sefa'ya çok düşkündü. Onunla ilgili şeyleri kafasına fazla takardı. Bu yüzden hep Gül ile uğraşırlardı. Hatta bunu en çok Berk ve Zehra ile yapardı. Hatırladıklarıyla tebessüm etti. Deniz onu pürdikkat izliyordu. Yazmira sessizlik üzerine başını kaldırıp sevdiği adamın gözlerine baktı.

"Evet, bu dediklerinin hepsini yapıyorduk ama bunun bizimle konusunu anlamış değilim. Sen o kızla konuşmak için masadan kalktın ve bana bir açıklama yapmadın!"

Sözlerinin sonuna doğru hırçınlaşan kıza sevgiyle baktı, Deniz. "Yine de bana sorabilirdin."

Yazmira delirmiş gibi yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu. Kıskançlıktan gözleri kör olmuştu. "Boris o kızla daha önce de yakınlaştığını söyledi! Hatta her gece başka... Başka kızlarla..."

Deniz'in onun elini tutmasıyla sözlerini kesip durumlarına şöyle bir baktı. Ne zaman Deniz'in tepesine dikildiğini hatırlamıyordu bile. Çok kızgındı. Aslında beş dakika önce bu kadar kızgın değildi bile ama şimdi öyle hissediyordu.

"Sakin ol canım, lütfen."

Deniz'in kibar sesiyle birden utandı. Az önce şirret bir kız gibi davranmıştı. Neden bu kadar gergin olduğuna bir anlam veremiyordu. Bu tür şeyler hiç kendisine göre hareketler değildi. "Ben özür dilerim."

"Asıl ben özür dilerim."

Yazmira şaşkınlıkla bakışlarını Deniz'in gözlerine sabitledi. "Neden?"

"Çünkü işimi her ortama taşımamalıydım. Senin olduğun bir masada böyle davranmamalı ve arkadaşlarımızın bizimle uğraşmalarına fırsat tanımamalıydım."

"Ben anlamıyorum. Ne işi?"

"Restoranda konuştuğum kız benim hastamın ablasıydı. Kardeşi kötü bir dönemden geçiyor ve arada sıkıntılar oluyordu. Beş tane kardeşi var ve kazandığı para ancak ailesini geçindirmeye yetiyor. İşini boşlamak, doktor doktor gezmek istemiyor, çünkü kazandığı her kuruşa ihtiyacı var. Uzun zamandır işinin başında değilim diye beni gördüğünde aklına takılan soruları sorup kardeşine yardımcı olmak istemiş. Ayrıca bu şeye benziyor, doktor olduğunu duyunca hemen şikâyetlerini söyleyen insanlar var ya öyle bir şey işte. Yer mekân fark etmez yani."

Yazmira birkaç saniyenin ardından gülümsedi. Çekingen bir tavırla, "Peki, her gece başka kız meselesi?" diye merakla sordu.

Deniz dişlerini göstererek gülümsedi. "Sanırım fazla kıskanç bir sevgilim var."

Yazmira duyduğu *sevgilim* sözüyle erimek üzereyken kaşlarını çattı. "Konu benim kıskançlığım değil. Soruma cevap istiyorum."

Deniz gülümsemesini silmeden, "Ben münzevi bir hayat yaşamadım Yazmira," dediğinde Yazmira'nın yanlış anladığını görünce devam etti. "Ama çapkın bir adam da olmadım. Senden öncem seni rahatsız etmeyeceğini düşündüğüm kadar az. Bunlarla kafanı doldurma, sadece bizi ve sonrasını düşün, olur mu?"

Yazmira, Deniz'in bu olgun, sakin tavrı karşısında yeniden utandı. Bunu çekinmeden de söyledi. "Sanırım ben biraz utanıyorum."

Deniz genç kıza daha çok yaklaştı. "Sen utanılacak bir şey yapmadın. Bunları bana sorman ve aklını kurcalayan her so-

ruyu içine atmaman gerekiyor. Bundan sonra bir aradayız ve sağlıklı bir iletişim için konuşabilmemiz şart, Yazmira."

Yazmira bir an aklındaki soruları sormak istedi. *"Neden yeniden evlilik bahsini açmıyorsun? Biz evlenecek miyiz?"* gibisinden birçok sorusu vardı ama zorlukla kendisini tuttu. Şimdi araları düzelmişken yeni bir hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu ki bu seferki biraz ağır olurdu. Sadece başını salladı ve genç adamın gittikçe kendisine yaklaşmasına izin verdi. Deniz'in, dudaklarını es geçip dudak kenarını öpmesinden çok etkilense de yenilmişlik hissiyle doldu. Deniz'in kendisini öpmesini istiyordu. İlk öptüğü gibi! Çünkü bu şekilde sevgilim sıfatı haricinde aralarında kanıtlanmış bir gerçek olacaktı. Aslında Yazmira saçmaladığını biliyor, içten içe kendisine çok kızıyordu. *Yine neler düşünüyordu öyle?*

Deniz öptüğü tenin kendisine neler yaptığının farkında olmayan, bir nefes mesafede duran kızın gözlerine baktı. Onu burada öpmek, tenini tenine katmak istiyordu ancak şu anda sadece istemekle kalıyordu. Ona dokunamamak ne kadar Deniz'i deli etse de evlenmeden böyle bir şey yapmak istemiyordu. *"Nasıl olsa birkaç güne Türkiye'den gelecek olan evraklar konsoloslukta olur,"* diye düşündü. Hemen akabinde de evlenirlerdi.

Deniz, "Bendeki değerini ya da yerini kimseyle kıyaslama," diye fısıldadığında Yazmira yüzüne çarpan nefesle ürperdi. Ağzını açıp cevap veremedi ama Deniz'in söylediği kıymetli sözlerin ağırlığını, güzelliğini biliyordu. Mutlulukla tebessüm edip sadece başını salladı. Sonra da biraz Deniz'e yaklaşmak istedi fakat vereceği tepkiyi bilemediği için vazgeçti. O kendisi öpmezken kendisi nasıl bir yakınlık gösterebilirdi ki? Yazmira anlıyordu, biraz zamana ihtiyaçları vardı. Her şeyi akışına bırakmaya ve mutlu olmaya karar verdi. Belki de her an her şey değişebilir ve Deniz sadece sevgili olarak kalmak istemeyebilirdi.

Bu düşünceler ve Deniz'in sözleri genç kızın içini rahatlattı. "Bana yarın sevdiğin yerleri gezdirir misin?"

Deniz gözleri gülen sevdiğine aynı mutlulukla cevap verdi. "Benim de planım buydu."

İkisi birlikte biraz daha sohbet ettikten sonra Deniz odadan çıktı. İlk işi saate bakıp uygun olduğunu gördükten sonra dayısını aramak oldu. Evrakların bir an önce gelmesini istiyordu. Ardından Boris ile konuşmak için yeniden evden çıkmaya hazırlandı ancak Yazmira'nın bir şeyleri yanlış yorumlamasını istemediği için bu durumu yarına bıraktı. Deniz biliyordu ki zaman geçtikçe her şey daha güzel ilerleyecekti.

Aşk

Ertesi günü Deniz tüm ısrarlarına rağmen Ahmet'i yanlarında gelmeye ikna edememişti. Ahmet'in kendilerini yalnız bırakmak istediğini anlıyordu. Yine de son bir kez daha ısrar ettiğinde Boston'da okuyan kızının kendisini ziyaret edeceğini söylemişti. Bunun üzerine Deniz, hep beraber olmak için Boris'in bistro restoranında akşam yemeğine yer ayırtmıştı. Yazmira ile işleri bitince kendileri de oraya geçecekti.

Evden ayrıldıktan sonra Deniz ilk olarak Yazmira'yı Özgürlük Anıtı'nın bulunduğu Liberty Adası'na götürdü. Adayı gezerken Deniz, Yazmira'nın hayranlık ve merak dolu ifadesini keyifle izliyordu. Öylesine güzeldi ki ve bu güzellik Deniz'e aitti. İçinde kabaran erkeklik gururuna kendisi bile şaşırdı. Normalde böyle maço tavırları olmadığını bilirdi ama Yazmira hayatına girdiğinden beri sürekli farklı, kendisinden beklemediği tavırlar sergiliyordu. El ele yürüdüğü genç kızın sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bu heykelin hikâyesini biliyor musun?"

Deniz hemen önlerinde duran dev heykele baktı. İhtişamı ve görüntüsü olağanüstüydü. Deniz'in bakışları Yazmira'yı buldu. "Biraz bilgim var ama sen biliyorsan senden dinlemek isterim."

Yazmira gülümsedi. "Bir ara tarihe merak sarmıştım. Hoş hâlâ severim ve vaktim oldukça her şeyi araştırırım."

Deniz'in yüzü takdir dolu bir ifadeyle doldu.

"Aslında 19. yüzyılda Osmanlı topraklarının sınırları içinde olan Mısır'a dikilmek üzere yapılmış. Ancak amacından sapmış ve türlü olaylar geçirerek Amerika'ya kadar ulaşmış. Hatta parasını dönemin padişahı Sultan Abdülaziz ödemiş."

"Doğru. Siyasi olaylara kurban gitti. Hatta Fransızlar Amerika'ya hediye etmeden önce bir depoda tozlanmaya bırakmışlar."

Yazmira kendi sözlerini engin bilgisiyle tamamlayan adama sevgiyle bakarken, "Deniz!" diye seslendi.

Deniz, Yazmira'yı kollarına alıp yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Söyle canım."

Yazmira genç adamın bu yaklaşımıyla heyecandan ne söyleyeceğini unuttu. Deniz'e bu kadar yakın olmak nefesini kesiyor, aklını bulandırıyordu. Burunları birbirine değerken, Deniz etrafı ya da nerede olduğunu umursamadan Yazmira ile sallanmaya başladı. Deniz çok kayıp yaşamıştı ve bu sebeple hayatındaki az sayıdaki insanların değerini her zaman bilmişti. Şimdi de kollarındaki kızın nefesi nefesine karışsın, bir an bile yanından ayrılsın istemiyordu. Onun her saniyesini yaşamak, ömrünü ömrüne katmak istiyordu. İşte bu yüzden New York olması önemli değildi. İstanbul da olsa aynı böyle müzik olmadan sokağın ortasında dans ederdi. Önemli olan beraber oldukları andı. O da bu andı.

Yazmira romantikliğin zirvesinde sesini çıkaramıyordu. Binlerce insanın arasında sevdiği adamın kollarında öylece dans ediyorlardı. Deniz'in bazen saçlarını kokladığını hissediyor ve bundan büyük bir haz alıyordu. Okulda arkadaşlarıyla yaptığı muhabbeti hatırladı. Zehra ona, *"En olmadık anlarda saçlarımı koklayarak öpen adamı bulursam kaçırmam,"* demişti. Yazmira'nın içi bir garip olmuştu. Şimdi arkadaşlarının

ne hâlde olduklarını merak etti. Çünkü kendisi hiç olmayacağını düşündüğü bir anı yaşıyordu. Deli gibi âşık ve kalbi bungee jumping yapmaktan değil, sevdiği adam sayesinde heyecandan çarpıyordu. Sıcak kollarda olmak, kendini sanki dünya yıkılsa başına bir şey gelmeyecek kadar güvende hissetmesine neden oluyordu. Uzun zamandan sonra hatta yaşadığı onca kötü şeyden sonra böyle bir duruma geleceğini hiç düşünmemişti.

O hastane odasında ve daha öncesinde Ata... *Onun* yanında umutları tükenmiş ve asla kurtulacağını aklına bile getirmemişti. Kalan ömrünün o ev ya da hastane odası olacağını düşünmüştü. Saçına konan bir öpücük daha hissettiğinde düşüncelerini kesti. O anları hiç aklına getirmiyor, düşünmek veya konuşmak istemiyordu. Canını her defasında daha fazla yakmak hoşuna gitmiyordu. Şu anda yanında sevdiği adam vardı ve o kâbus dolu günler bitmişti. Yeniden Deniz'in göğsüne yaslanmış bir şekilde o erkeksi kokusunu içine çekti. Beline daha sıkı sarıldı.

Deniz kollarında titreyen sevgilisinin içinde depremler yaşadığının farkında olarak saçını daha fazla okşadı. Yazmira'nın her susmasında içindeki seslerin konuştuğunu biliyordu. Bunu ya konuşan gözlerinden anlıyordu ya da yıkıp dökmek için bekleyen beden dilinden. Onun acı çekmesine bir son verebilseydi eğer bunun için her şeyi yapardı.

Bir süre daha kimseyi umursamadan dans ettiler. Hatta birkaç turistin uzaktan kendilerinin fotoğraflarını çektiğini gören Deniz'in de aklına bu geldi. Yavaşça cebinden telefonunu çıkarıp, Yazmira'ya fark ettirmeden fotoğraflarını çekti. Yazmira'nın gözleri kapalı, göğsüne yaslanmış, yüzünden huzur akıyordu. Deniz buna memnun bir şekilde telefonunu cebine koyup kulağına fısıldadı.

"Bir ömür böyle kalabilirim ama Staten Island feribotuyla tur yapacağız. Vakit kalırsa Metropolitan Sanat Müzesi'ne gideceğiz."

Yazmira başını kaldırmadan ve gözünü açmadan mırıldandı. "Vakit kalmazsa?"

Deniz gülümsedi. "Yarın, hatta tüm hafta için planlarım var."

Yazmira başını kaldırıp muzipçe gülümsedi. "Yani hep benimlesin?"

Deniz sorunun altındaki imayı anladı ve bu sefer kaçamak cevap vermek yerine açıkça söyledi. "Ömrüm yettiğince her zaman."

Yazmira gelen vaatle birlikte mutluluğuna mutluluk ekledi. Beraber el ele tutuşup adadan ayrılmak üzere yürümeye başladılar. İkisi de dünya sadece onlarınmış gibi hissediyorlardı.

***

Akşamın ilk saatlerinde Boris'in mekânına ulaşıp Ahmet ve kızının olduğu masaya doğru ilerlediler. Masaya vardıklarında Ahmet ayağa kalkıp selam verirken kız da tanışmak için babası gibi hazır bekliyordu.

"Hoş geldiniz. Bu kızım Ece Nur," diyen Ahmet kızına döndü. "Kızım, Deniz ve Yazmira."

Ece Nur babasının ne iş yaptığını bilirdi fakat babası tarafından bu işlerden hep uzak tutulurdu. Yazmira'nın işinin bir parçası olduğunu öğrenmişti ama detaylarını bilmediği gibi sorma hakkı da yoktu. Her iki taraf da selamlaşırken sandalyelere geçtiler. Kısa sürede Yazmira, kumral güzeli, yeşile çalan ela gözlü kızla hemen kaynaşmıştı. Deniz kısa bir sohbetin ardından gözlerini etrafta gezdirip arkadaşını aradı. Göremeyince kalkmak yerine Ahmet'e sordu.

"Boris'i gördün mü Ahmet ağabey?"

Ahmet'in kaşları çatılır gibi olsa da hemen düzeltti ve ifadesiz bir tonda, "İçeride olmalı," dedi.

Deniz'in gözünden kaçmayan bu hareket kafasının karışmasına yol açtı. Ahmet'in neden sinirlenmiş olabileceğini düşündü ama pek bir şey oluruna gelmedi. Yazmira ve Ece Nur'un sohbet ettiğini görünce arkadaşını görmek için Yazmira'nın yanına yaklaştı.

"Ben bir Boris'e bakacağım."

Deniz masadan kalkıp Boris'in ofisine doğru yol aldı. İçeriden hiç ses gelmeyen kapıyı açtığında Boris'i, elinde içki bardağı koltuğunda oturmuş, öylece karşısındaki monitöre bakarken gördü. Deniz birden endişelendi. Çünkü Boris erken içmeye başlamıştı ve çok üzgün duruyordu.

"Neyin var, dostum?" derken çalışma masasının diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Boris'in hâlâ dalgın durup cevap vermemesi yüzünden yeniden ayağa kalkıp masanın etrafında döndü ve mekânı gösteren kare kare görüntüler yerine sadece kendi oturdukları masayı gösteren ekranın büyütülmüş hâlini gördü. Şaşkınlıkla yeniden arkadaşına baktı. "Neler oluyor, Boris?"

Boris arkadaşının odadaki varlığından haberdar büyük bir yıkılmışlıkla onun yüzüne baktı ve cevap verdi. "Ece Nur," dedi ve zorlukla devam etti. "Aynı Daisy'e benziyor."

Deniz yeniden ekrana baktığında bu detayı nasıl kaçırdığına şaşıyordu. Kafası tamamen Yazmira ile dolu olduğundan fark etmemişti bile ama şimdi görüyordu ki Ece Nur, gerçekten de Boris'in üniversitedeyken deli gibi âşık olduğu ve üvey babası tarafından öldürülen nişanlısına benziyordu. Boris, Daisy'nin ölümünden sonra kendisine zor gelmişti. Son 4-5 yıldır kendindeydi ki arada böyle hatırlardı ancak yine de uzun zamandan sonra ilk defa böylesine kötü görünüyordu. Deniz, arkadaşını böyle görmenin üzüntüsünü yaşarken aklına gelenle meraklandı.

"Görünce ne yaptın? Yani Ahmet ağabey biraz sinirli gibiydi."

Boris keyifsizce güldü. "Ahmet tanıştırdığında öylece kızına bakakaldım. Kızın eli elimde öylece kaldım, Deniz." İçkisinden bir yudum daha alıp, ekrana gözlerini dikip Ece Nur'u izlemeye devam etti. "Ahmet elimi kızın elinden zor çekti. Sonra da kendimi burada buldum. Sanki dirilmiş ve Yüce İsa onu benim için geri göndermiş gibi karşımda belirmişti." Başını iki yana salladı. "Sanki İsa'nın hiç işi yokmuş gibi," diyerek ufak bir kahkaha attı.

Deniz, arkadaşının epeydir içtiğinin farkına varıp evine çıkarmak için harekete geçti. "Hadi bakalım eve çıkıyoruz." Elindeki bardağı alıp masaya bıraktı ve ardından arkadaşını ayağa kaldırdı. Müşteriler ve çalışanların önünde Boris'in saygınlığını sarsmamak için arka kapıdan çıkmayı düşündü. Arkadaşına destek vererek birkaç adım atmışlardı ki Yazmira ve Ece Nur'u karşı koridordan gelirken gördüler. Deniz içinden ufak bir küfür savurup, acele ederek görmemiş gibi yapmak istedi fakat birkaç adımda kızlar yanına gelmişti bile.

Yazmira'nın gözleri endişeyle açılırken, "Deniz, neler oluyor? Boris iyi mi?" diye sordu.

Deniz, Yazmira'ya cevap verirken Boris ve Ece Nur birbirlerine bakakaldı. Ece Nur karşısındaki az önce tanıştığı yakışıklı ve epey karizma olan adamın bir anda böyle bir duruma gelmiş olmasına üzüntüyle karışık şaşkınlıkla bakarken, Boris ise özlem ve sevgiliye kavuşan aşk dolu gözlerle bakıyordu. Şu anda Boris dünyada sadece ikisinin olduğunu düşünüp bir adım attı. Yanılmıyordu, Yüce İsa ona acımış ve arada sırada rüyasına gelip onu öpen sevgilisini yanına göndermişti.

Boris o kadar içki içmişti ki doğru düşünemiyor, bu sebeple büyük bir saçmalık yapmaya hazırlandığını öngöremiyordu. Deniz bulundukları durum nedeniyle hâlâ Yazmira'ya geçici sebepler vermekle meşgulken, Boris arkadaşının

elinden kurtularak, iki adımda Ece Nur'un karşısında durup saliselik bir bakışmayla kızın dudaklarına kapandı. Ardında Yazmira'dan çıkan isterik şaşkınlık çığlığı ve adını seslenen arkadaşını duymadı bile. Yüzünü avuçladığı kız ise ne olduğunu kavrayamadığı için cansız bir manken gibi kıpırdamıyordu.

37. BÖLÜM

Boris

Deniz, arkadaşının yaptığı hamleye karşı kısa bir şok yaşasa da hemen kendisini toparlayıp, Boris'i robot gibi duran kızın üzerinden çekmeye hazırlandı ama Ece Nur kendisine gelmişti. Boris'i üzerinden itekleyip hiç beklemeden sağlam bir yumruk ve tam kasık bölgesine diziyle bir tekme indirdikten sonra, darbe yediği yere eğilen adamın bir de sırtına vurdu. Deniz yarı yolda donakalan adımını atıp atmamak arasında gidip gelirken Ece Nur'un sözleriyle yerinde kaldı.

"Bir daha bana sakın dokunmaya cüret etme, seni pis zorba!"

Ece Nur çekip giderken Deniz, şaşkınlıktan ağzı açık kalan Yazmira'ya yaklaştı ve çenesine dokunup ağzını kapattı. Yazmira hâlâ şok olmuş gözleriyle Deniz'e baktı. Deniz ise genç kıza gülümsedikten sonra kasığını tutarak acı çeken arkadaşının yanına gitti. Boris'i yerinde doğrultup yeniden yürümeye zorladı.

"Hadi bakalım koca adam. Eve çıkalım ve bu yaptığını ayıldığında konuşalım." Sonra sevgilisine dönüp, "Canım sen de masaya dön, ben hemen geliyorum," dedikten sonra yoluna devam etti.

Yazmira, "Ama bence onlar gitmişlerdir," dediğinde Deniz kendinden emin bir şekilde cevap verdi.

"Ece Nur babasına bunu yansıtmak istemeyecektir. Hem ben gelmeden Ahmet ağabey gitmez."

Yazmira sadece başını sallayıp geriye dönerek koridorda kayboldu. Masalarına giderken az önce olanları düşünüyordu. Sadece lavaboya gidip geleceklerdi ancak olanlar... Masalarında Ece Nur ve babasını görünce Deniz'in haklı olduğunu anladı. Bir şey belli etmemek için gülümsemek istedi ama başaramadı. Yapmacık hareketler ona göre değildi. Sesini çıkarmadan yerine oturduğu hâlde Ahmet'in bakışlarının kızının üzerinden kendisine döndüğünü gördü. Hızla bakışlarını kaçırıp önündeki menüye odaklandı. Hâlâ sipariş vermemişlerdi ve böyle bir durumda boşuna bakıyordu. Çünkü Boris bu hâldeyken Deniz'in burada oturup yemek yiyeceğini düşünmüyordu.

Ahmet dayanamayıp, "Kızım iyi misin?" diye sorunca Yazmira endişeyle başını kaldırıp Ece Nur'a baktı.

Ece Nur bir şey belli etmeden, "İyiyim babacığım ama mekânı çok sevemedim. Biraz kastı. Keşke bugünün seçimini bana bıraksaydın," dediğinde Yazmira kızın sesinin tonundaki ince titremeyi yakaladı.

Ahmet kızına gülümsedi. Zaten restorana girdiğinde Boris denilen adamın kızına olan bakışlarını sevmemişti. Bu yüzden kendisi de burada keyifle oturmuyordu. Fakat Deniz'e ayıp olacağını düşünüyordu. "İyi olurdu kızım ama Deniz Bey'i kıramadım. Şimdi kalkarsak ayıp olur."

Yazmira konuya müdahale etme gereği duydu. "Aslında Boris biraz rahatsızlandı ve Deniz'in gelmesi uzun sürebilir. Bence siz baba kız keyfinize bakın," dediğinde Ece Nur'un minnettar bakışlarıyla karşılaştı ve ona gülümsedi. Ece Nur'u çok sevmiş ve burada bir arkadaşı olacağı için mutlu olmuştu.

Yazmira'nın sözleri üzerine baba kız ayaklandı.

"Önce birine söyleyelim de Boris Bey'in evi için bize yol göstersinler."

Yazmira sevgiyle gülümseyip, "Ben hallederim Ahmet ağabey," dediyse de Ahmet buna izin vermedi. Deniz yokken kendisine emanet olan kızı bilmediği yerde tek başına bırakamazdı.

Hemen bir çalışandan yardım isteyip Boris'in evine doğru ilerlediler.

***

Deniz, Boris'in duş alması için banyoya girmesinde yardımcı olduktan sonra bir kahve yapmak üzere mutfağa geçti. Makineye kahve koyduğu anda dairenin kapısı tıklatılınca ilk önce oraya yöneldi. Kapıyı açtığında karşısında Yazmira ve Ahmet'i görmeyi beklemiyordu.

Yazmira içeri girerken Deniz, Ahmet'e bakıp, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Cevabı veren ise Yazmira oldu. "Ece Nur aşağıda bekliyor, Ahmet ağabey onu bekletmesin. Ben anlatırım sana."

Ahmet bu duruma sevinip genç kıza tebessüm ederek, "Size iyi akşamlar," dedi.

Deniz ve Yazmira da karşılık verip kapıyı kapattılar.

Yazmira, "Ece Nur başka bir mekâna gitmek istediğini babasına söyledi. Ahmet ağabey de sana ayıp olur diye kalmak istedi ama ben senin işinin uzun süreceğini söyledim. O da beni sana teslim etmeden gitmedi," diye açıklama yaptı. Çantasını yakında gördüğü koltuğun üzerine bırakıp Deniz'e yaklaştı. "Sanırım Ahmet ağabey de huzursuzdu."

Deniz başını sallayıp Yazmira'yı kollarına alarak, "Normal," dediğinde Yazmira merak etti.

"Neden öyle söyledin?"

Deniz gözleriyle Boris'in odasını işaret edip, "Çünkü Boris adamın önünde kızına bakışlarıyla dalıp gitmiş," dedi.

Yazmira anlamak ister gibi kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yapmış? Yani Ece Nur'u mu beğenmiş? Ki öptüğüne göre öyle..."

"Aslında beğenmekten çok... Ece Nur, Boris'in ölen nişanlısına benziyordu. Boris yıllar sonra ona benzeyen birini görünce biraz dağılmış ve çok içmiş."

Yazmira'nın yüzü anlayışlı bir hâl aldı. "Çok üzüldüm ama kızı zorla öptü Deniz, bu affedilir gibi değil. Demek istediğim, ayılınca Ece Nur'a durumu anlatıp özür dilemeli."

Deniz kollarının arasındaki sevgilisinin burnunu öpüp, "Haklısın ama önce kendine bir gelmeli," diyerek genç kızı bıraktı ve mutfağa yöneldi.

Yazmira eline fincan alan adamı izliyordu. Mutfağa yakıştığını düşünürken, "Benim canım menemen istedi," dedi birden.

Deniz arkasını dönüp ada tezgâhın yanındaki taburede oturan kıza sevgiyle gülümsedi. "Zaten yemek yemedik. Burada sana menemen yapmamı ister misin?"

Yazmira mutlulukla başını sallayıp, "Çok isterim!" dedi.

"Tamam, öncesinde sarhoş arkadaşımıza kahve yapalım."

Yazmira bu sözler üzerine genişçe gülümsedi.

***

Kısa süre sonra masa başında kocaman bir tava içerisinde duran menemenin sadece yağ kalıntıları kalmıştı. Çaylarından birer yudum alırken Yazmira'nın gözleri Boris'i buldu.

"Ben çok üzgünüm."

Boris bitkin bir hâlde gülümseyerek, "Neden güzel kız?" diye sorunca Deniz gözlerini devirdi. *"Bu adam uslanmaz,"* diye düşünüyordu.

Yazmira biraz çekingen bir tavır sergiledi çünkü kimsenin özeline girmeyi sevmezdi. "Şey... Ben nişanlın için üzüldüm. Her şey biz insanlar için..." dedi ve önce Deniz'e baktı. Onun bu sözü hatırlayıp tebessüm ettiğini gördükten sonra yeniden Boris'e dönüp, "Güçlü olmalısın," diyerek cümlesini bitirdi.

Boris başına neler geldiğini az çok bildiği kıza hayranlıkla baktı. "Sen öyle diyorsan benim bunu yapmama gibi bir hakkım olamaz!"

Deniz, Yazmira'nın incineceğini düşünüp telaşla, "Boris!" dese de Yazmira kısa bir şaşkınlıktan sonra gülümsedi. Gülümsemesi gülmeye hatta kahkahaya dönüştü. Deniz şaşkınlıkla ve endişeyle baksa da Boris de karşısında gülen masum kız gibi gülüyordu.

Dakikalar sonra sustuklarında Boris, "Özür dilerim Yazmira, amacım seni incitmek değildi. Sadece gücün karşısında ben biraz ezildim sanırım," dedi.

Yazmira omuz silkti. "İncinmedim ya da düşündüğün gibi bu sözler beni yaralamadı." Deniz'e baktı yeniden. "Ben kendimi güçlü hissediyorum. Sanki hiç kimse bana zarar veremezmiş gibi," derken bakışlarını sevdiği adamın gözlerinden çekmedi. Deniz de aynı karşılığı sevgi dolu gözlerle verip, uzanarak Yazmira'nın elini tuttu. Boris ise sadece gıptayla bakıyordu. Bugün duygusallığı tutmuştu ve karşısındaki güzel çifte takılmayı düşünmüyordu.

Boris, "Peki, anlatmak istemesen anlarım ama bu nasıl oldu? Yani..." dedi ve durup o da Deniz'e baktı. "...Deniz'e karşı duyduğun sevgi yüzünden mi?"

Yazmira derin bir iç çekti. Ellerine bakıp, "Bilmiyorum, belki," dedi ve başını kaldırıp devam etti. "Ben yaşadıklarımı hâlâ dün gibi anımsıyorum ama sanki yıllar hatta yüzyıllar

önce olmuş gibi hissediyorum. O hastane odasındayken hep orada kalacağımı, artık ömrümün sonuna kadar oranın evim olduğunu zannederdim. Birinin beni hatırlayacağını düşünmemiştim bile. Kısacası umudumu kaybetmiş ve orada kalmayı kabullenmiştim," diyerek yeniden bir iç çekti.

"Dışarıda geçen zamanla o hastane odasında geçen zaman dilimi çok farklıydı. Bu yüzden orada sadece bir yıl değil, yıllarca kalmışım gibi hissediyorum. Sanırım karamsarlığım biraz da bundandı. Sonra Deniz geldi." Başını yanında onu dikkatle dinleyen adama çevirdi. "Bir doktordan çok, arkadaşım oldu." Güldü. "Onlarca arkadaşa sahip ben yeni bir arkadaşım olduğu için çok mutlu olmuştum. Kısa sürede bana yeniden güvenmeyi, sevmeyi öğretti. Babamı bana geri verdi. İlk defa aşkı tattırdı. O hastane odasında bana farklı bir dünya verdi. Yeniden hatta eskisinden bile güçlü olmamı Deniz'e borçluyum belki ama yaşadıklarımı unutmadan hayata devam etmemi kesinlikle ona borçluyum."

Boris uzun süredir ilk defa sessiz kalıp karşı tarafı dinlemişti. Üstelik bu küçük kız ona bir şeyler öğretiyordu. Mesela artık geçmişi geçmişte bırakmak gerektiğini! "Bana bir tavsiyen var mı Doktor Hanım?" derken sözleri alaycı olsa da yüz ifadesi ciddiyetini bozmamıştı.

"Anlayamadım? Ne gibi?"

Bu sefer iç çeken Boris oldu. "Sence Ece Nur'a kendimi nasıl affettirebilirim?"

Yazmira kendi kimliğini bu ülkede serbest bırakabiliyor ve hiçbir şeyden çekinmiyordu. Sanki tüm kötülükler arkasında kalmış gibi hissediyordu. Bu yüzden oyunbaz tarafını da çok kolay sergileyebiliyordu. "Neden bu kadar umursuyorsun ki? Belki de bir daha görmezsin bile. Hatta senin için o da diğerleri gibi herhangi bir kız değil mi?"

Boris rahatsızca yerinde kıpırdandı. Yazmira'nın nereye varmak istediğini anlamadığı için açıklamaya koyulurken

Deniz bıyık altından sessizce tebessüm ediyordu. Çünkü o sevgilisinin ne yapmak istediğini anlamıştı.

"O Daisy'e benziyor olabilir ama ben sanırım onu sadece arkadaşlık için bile olsa tanımak isterdim."

Yazmira içten içe gülüp, "Peki ya ondan hoşlanırsan?" diye sordu.

Boris çapkınca gülümsedi. "Bu iyi değil mi? Bir birliktelik başlar işte."

Yazmira kaşlarından birini kaldırdı. "Kime göre iyi? Sen her kıza yaptığın gibi ondan da sıkıldığın zaman ne olacak? Onu diğerleriyle karıştırma, Boris."

"Belki ciddi olacağım?"

"Belki istemeyecek?"

"Belki o da benden hoşlanır?"

"Belki de erkek arkadaşı vardır ve sen onu öperek sevgilisini aldatmasına neden oldun!"

Boris duyduğu son sözlerle eğlenmeyi bıraktı ve gülümsemesi silindi. "Ne demek erkek arkadaşı var? Sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır ama bilemeyiz ki! Biz çok yeni tanıştık. Bana söylememiş olabilir."

Boris kara kara düşünürken, Deniz ile Yazmira birbirlerine bakıp gülümsedi. Hatta Deniz ileri gidip arkadaşına güzel bir darbe vurdu. Ne de olsa intikam soğuk yenen bir yemekti.

"Boris, bundan aylar önce sana ettiğim bedduayı hatırlıyor musun? *'Umarım bir Türk kızına rastlarsın ve âşık olursun,'* demiştim. Sanırım o gün bugün."

Boris şaşkınlık ve biraz da gerçeğin suratına çarpmasıyla kendine geldi ve ayağa kalkarak Yazmira'nın orada olmasını umursamadan Deniz'e el hareketi çekip, "Siktir git Deniz!" dedi.

Odasına giderken arkasında bıraktığı çiftin kahkahaları dairesini doldurdu.

NEW YORK

Teklif

Yazmira, "Çok eğlenceli ama bir o kadar yorucu," diye yakınıp hemen ardından, "Yine de cupcakeler bana yorgunluğumu unutturuyor," diye ekledi.

Haftalardır gezmedikleri yer kalmamıştı. Müzeden müzeye koşmuşlar, birçok ülkenin mutfağını keşfetmişlerdi. Ancak Yazmira'nın favorisi Magnolia Bakery'de yedikleri cupcakeler olmuştu.

"Seni ünlülerin bile akın ettiği şehrin en iyi pizzacısına götürüyorum ama sen cupcakeleri sevdin, öyle mi?"

Yazmira omuz silkip yolda yürürken küçük bir çocukmuş gibi etrafında dönüp saçlarını savurmayı ihmal etmedi. Deniz her geçen gün yeni bir özelliğini öğrenip adım adım Yazmira'yı keşfediyordu. Şehirde neredeyse her yeri gezmişlerdi. Sabahın erken saatinde çıkıp akşamın geç saatinde dönüyorlardı. Deniz, Yazmira için kendini ayarlamış ve yeni başlayacağı hastaneye evlilik gerekçesini sunup ek süre isteyerek işlerini rayına koymuştu.

Deniz bu gezilerde Yazmira'ya yarın yapacağı sürpriz için kafasında bir şeylerin şekillenmesine de izin vermişti. Evrakların biraz daha gecikeceğini dayısının söylemesi üzerine, Yazmira'ya yapacağı sürprizine yoğunlaşmış, kaç zamandır

ne yapacağına karar verememişti. Ancak Yazmira gezdiği yerlerden en çok Empire State gökdelenini sevmiş, şehrin ayaklarının altına serildiğini görmek onu âdeta büyülemişti. Bu Deniz'in dikkatli gözlerinden kaçmamış, yarınki sürprizini sonunda planlamıştı. Her şey önceden hazırdı, sadece mekân lazımdı ve artık o da bulunmuştu.

Yazmira, "Boris bize yine çok kızacak," dediğinde Deniz genç kızı yanına çekip elini tuttu.

"Kızma nedeni biz değiliz, o yüzden çok takmıyorum."

Yazmira muzip bir şekilde gülümsedi. "Evet, Ece Nur'u kafaya taktı da farkında değil."

Bu sözler üzerine Deniz de gülümsedi. "Müstahak ona. O kadar zamandır benimle uğraşıyordu. Şimdi ona uğraşacak mesele çıktı."

"İşi bayağı zor çünkü Ece Nur özrünü kabul etmedi."

"Akıllı kızmış," diyen Deniz'in omzuna vurdu Yazmira.

"Neden öyle söylüyorsun? Yazık değil mi arkadaşına?"

Bu sefer umursamaz tavır sergileyen taraf Deniz'di. "O da kızla tekrar bir araya geldiğinde kıymetini bilseydi. Sen o kadar uğraşıp onlara buluşma ayarladın, yetmedi beni bırakıp yanlarında gittin ama bizimki ne yaptı? Ece Nur özrünü kabul etmedi diye delirip kızı sözleriyle yeniden kıran kendisi değil mi? Sen söylemiştin, hatırlatırım."

Yazmira kaşlarını çattı. "Sen kötü bir çöpçatansın. Onların aralarını yapmak lazım bozmak değil, seni kötü avcı."

Deniz bu sözler üzerine kahkaha atıp, kolunun altına Yazmira'yı alarak park yerindeki arabaya öyle yürümeye devam etti. Deniz her fırsatı değerlendiriyor ve anın tadını çıkarıyordu. Mesela arabayı uzağa park edip kısa kısa yürüyüşler yaparak eğleniyorlardı. Ya da küçük birer çocuk gibi dondurma alıp Central Park'ta çimlere uzanıp güneşin tadını çıkarabiliyorlardı. Amacı tamamen Yazmira'nın içindeki kötü

anıları boşaltmak, yerine yeni güzellikler doldurmak ve ruhunu iyileştirmekti.

"Bu kötü avcı dediğin Pamuk Prenses'e kötülük yapmıyordu ki!"

Yazmira bulunduğu güvenli kollara daha da sokularak, "Zaten sen de kötülük yapmıyorsun ama avcı gibi buna müsaade ediyorsun," dediğinde Deniz yeniden kahkaha attı.

"Bakıyorum da Boris benden daha çok değer görüyor." Deniz aslında sevgilisinin bu yönüne hayran oluyordu. Durmadan iyilik yapıyor ve bunu doğal bir içgüdüyle gerçekleştiriyordu. En basiti, sokakta gördüğü yardıma muhtaç birine sorgulamadan yardım ediyor, önünü arkasını düşünmüyordu. Bugünlerde insanlar yardıma muhtaç olan kişileri görmüyordu bile. Yazmira'nın böyle temiz kalbi olduğu ve zorluklar karşısında güçlü durabildiği için Deniz onunla gurur duyuyordu.

"O çok iyi biri ve mutlu olmayı hak ediyor, Deniz. Neden sen de bana yardım etmiyorsun?" Yazmira, Boris ile gerçekten de çok iyi anlaşıyordu. Boris de onu sırdaş ve iyi bir arkadaş olarak görmeye başlamış, her şeyini onunla paylaşır olmuştu. Hatta son zamanlarda Yazmira'ya sormadan bir şey yapmıyordu.

Deniz, sevgilisinin sesindeki yakınmayı fark etmişti. "Tamam, kraliçem, emredin ben yapayım, olur mu?"

"Tabii ki kötü avcı, ben söyleyeceğim sen yapacaksın," diye oyuna hemen ayak uyduran Yazmira'nın sözlerine Deniz yeniden kahkaha attı. Bugün hatta haftalardır çok gülmüştü ve ömrü boyunca güldüklerinin toplamı bile bu kadar olmadığı için bundan şikâyetçi değildi.

Arabaya vardıklarında Deniz kapıyı açarken, "Yarın buz pistine gidiyoruz," dedi.

Yazmira'nın gözleri ışıldadı. "Uzun süredir kaymamıştım, bu harika olacak!"

Deniz bir an onun üzüleceğini, kaybettiği zamanı hatırlayacağını düşünmüştü ama onun güçlü kızı buna müsaade etmemişti bile. Yazmira'nın da çaba gösteriyor olması Deniz'i çok mutlu ediyordu. Bir de şu evlilik evrakları gelseydi ondan mutlusu olmayacaktı. Çünkü Yazmira'ya bu kadar yakın olup da ona dokunamamak artık Deniz'i öldürüyordu. Zaten neden bu kadar sürdüğüne anlam veremiyordu.

***

Boris'in restoranına vardıklarında Yazmira hemen Boris'in odasına gidip elindeki çantayı ona verdi.

"Sana Roberta's'tan pizza ve yanında cupcake aldık!" diye büyük bir iş başarmış gibi sevinçle konuştu. Çünkü bu ikili Boris'in de favorisiydi. Yazmira bunu çok kısa zamanda öğrenmişti. Boris ile ilgili çok daha fazla şeyler öğrenmişti.

"Sen en sevdiğim Türk kızısın, biliyorsun değil mi?"

Deniz gözlerini devirirken Yazmira gülümsedi. "Hayır, bilmiyorum. Çünkü bir Türk kızı daha olduğundan şüphe ediyorum."

Boris, Yazmira'yı duyduğu hâlde duymamış gibi yaparak pizza kutusunu açtı. Bir ısırık alırken odasında bulunan dolaptan soğuk bir bira çıkardı. Ağzında lokma varken Deniz'e elindeki birayı işaret edip teklif etti.

"Yok, dostum çok yedik. Bugün daha bir şey almayayım," diye cevap verdikten sonra Yazmira konunun değişmesine izin vermedi.

"Diyorum ki, yarınki buz pistine sen de gelsene Boris."

Yazmira cümlesini bitirdiği anda iki adamın da aynı anda farklı cevaplarıyla karşılaştı.

"Olur."

"Olmaz!"

Yazmira ve ağzında pizzasıyla duran Boris, şaşkınlıkla Deniz'e baktılar. Yazmira, "Neden olmaz, Deniz?" derken Boris de Yazmira'yı destekledi.

"Ben de merak ediyorum dostum, neden olmaz?"

Deniz bir an ne diyeceğini bilemedi ve kısa bir sessizlik yaşandı. "Ben Yazmira ile yalnız olmak istiyorum," dediğinde Boris haftalar önce Deniz'in söylediği şeyi hatırlamış ve durumu anlamıştı. Bu yüzden Deniz'in işini zorlaştırmak baş vazifesi olduğundan söze yeniden karıştı.

"Ben de tek başıma sıkılıyordum. Malum hep yalnızım. Neyse artık Yazmira başka zaman olsun." Bunları söylerken sesindeki üzgün ton o kadar inandırıcıydı ki Deniz arkadaşını tanımasa inanabilirdi. Ne yazık ki Yazmira inanmıştı bile.

"Deniz başka zaman tek gitsek olur mu?"

"Kanma şu zevzeğe Yazmira, oyun yapıyor." Deniz, arkadaşının ciddi olmadığını umuyordu. Yoksa tüm planı altüst olurdu.

"Ne oyunu Deniz? Sen artık beni umursamıyor olabilirsin ama Yazmira'nın aklını karıştırma. Ben sadece burada çok yalnız olduğumu söyledim. Sorun değil, ben bakarım bir çaresine," derken hayatının rolünü oynuyordu.

Yazmira kaşlarını çattığında Deniz yenilgiyle ona bakıyor, Boris ise bıyık altından haince gülümsüyordu.

"Deniz niye böyle yapıyorsun? Hem Ece Nur'u da çağıracaktım!"

Bu sefer gülümseyen Deniz, hain gülüşü yüzünden silinen Boris olmuştu. "Hayır, o gelecekse ben gelmiyorum. Hem zaten benim işlerim vardı yarın. Buraya birkaç eleman alacağım, onunla ilgilenmem lazım."

Deniz hiçbir şey yapmadan bu işin çözülmesine sevindi. "Eleman demişken, eğer kapıya yeni birini düşünüyorsan neden Ahmet ağabeyi işe almıyorsun? İngilizce anlıyor, konuş-

ması ise çat pat ama bu işte çok da konuşması gerekmiyor zaten, ne dersin? Adam işletme mezunuymuş. Belki işine yarar. Hem evde oturmaktan sıkıldığını söylüyordu."

Boris bir an düşününce arkadaşının mantıklı önerisini kabul etti. Birasından bir yudum aldıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. "Tamamdır. Bence uygun. Sen bir ara getir halledelim şu işi."

Deniz de kabul ettikten sonra biraz daha sohbet ettiler ve Boris ile vedalaşıp evlerine geçtiler.

***

Ertesi gün Yazmira erkenden kalkmış, Deniz'e harika bir kahvaltı hazırlamıştı. Ahmet'in de dâhil olduğu sofrada keyifli dakikalar geçirmişlerdi. Kısa süre sonra Ahmet ile akşam restoranda buluşmak üzere evden çıktılar. Kırk dakikalık bir araba yolculuğundan sonra Manhattan'ın tam ortasında devasa bir eğlence ve alışveriş kompleksi olan Rockefeller Center'e varmışlardı. Yazmira kendilerini karşılayan dev şişme naylon heykel Seated Ballerina'ya hayranlıkla baktı. Binaya girip buz pateni bölümüne giderek Yazmira için bir çift paten aldılar. Popüler bir buz pateni pisti olması nedeniyle bilet için uzun kuyruklar oluştuğunu bilen Deniz bileti online almıştı.

Yazmira ilk başta biraz zorlansa da çabucak eski formuna kavuşup bir kuğu gibi dans figürleri sergiledi. Deniz ise kenarda onu hayranlıkla izliyordu. Yazmira en sevdiği lirik parça çalmaya başladığında, Deniz'in yanına gidip onu yanağından öptü. Deniz bu öpücüğü karşılıksız bırakmadı ve kendisi de genç kızın dudaklarının kenarını öptü. Yazmira mutlulukla geri dönüp ruhunu serbest bırakarak kaymaya devam etti. Deniz'in amacı da buydu: Yazmira'nın kendisini mutlulukla serbest bırakması. Yazmira kalbinin sevgiyle pat-

layacağını düşünürken bu adamı ne kadar çok sevdiğinin de farkına varıyordu.

Bir saatin sonunda kahve molası vermişler, Deniz hemen telefonuna sarılmıştı. Birkaç görüşme yaptıktan sonra belirlediği saate kadar Yazmira ile alışveriş merkezini gezmişlerdi.

Sürprizin vakti geldiğinde Deniz, Yazmira ile birlikte asansöre bindi ve 67. 69. katta da bulunan terasları es geçip 70. kattaki Top of The Rock Seyir Terası'na kırk iki saniyede ulaştı. Yazmira, hızı gerçek anlamda yüksek seviyede olan asansörün tavanında oynayan ışık oyunlarından gözünü alıp terasa adımını attı. Empire State'nin de göründüğü nefes kesici güzellikteki Manhattan manzarasını sunan terasta gün batımı başlamıştı.

Yazmira gördüğü manzara ve gökyüzüne erişmek için birbiriyle yarışan insanlar karşısında âdeta ağzı açık kaldı. İhtişamlı binalar ve turuncu kızıl, sarı renklerinden oluşan gökyüzü ise harikuladeydi. Yazmira, Deniz'in elini bıraktığını ve uzaktan fotoğraflarının çekildiğinin farkında olmadan manzarayı daha yakından görmek için Deniz'den uzaklaştı. Boris de gizli bir şekilde video kaydına başlamıştı.

Yazmira tüm olanlardan habersiz bir şekilde eşsiz güzelliği izlemeye devam etti. Kendisini bir sihir içerisinde gibi hissediyordu. İronik olarak aklına *Manhattan'da Sihir* 2 filmi gelmişti. Aynı o filmi izlediğinde hissettiği aşkı, heyecanı, tutkuyu hissediyordu. Giselle gibi aşkı bulmuştu ama hâlâ büyünün içerisinde olduğuna emindi. Öylesine deli hissediyordu işte. Gülümsedi ve kahkaha atmak için içinden büyük bir coşku çıkageldi. Tüm şehir ayaklarının altındaydı. Arkasını dönüp bu anı Deniz'le paylaşmak istediğinde gördüğü manzara asıl şimdi nefesini kesmişti.

Bazı anlar vardır, hayatınızın en harika hissettiğiniz an olduğunu sanırsınız. Ancak öyle bir an çıkagelir ki aslında daha önce öyle bir an daha yaşamadığınızın farkına varırsınız.

Yazmira da şu anda böyle hissediyordu. Az önce harika olarak gördüğü şeyleri çoktan unutmuş, önündeki güzelliğe odaklanmıştı. İnsanlar kenara çekilmiş, yerdeki kırmızı gül yapraklarına basmamaya çalışıyordu. Güllerin arasında birkaç tane kocaman silindir şeklindeki mumlar görselliği taçlandırmıştı. Arka fonda ise sözsüz bir melodi çalıyordu.

İnsanlar kadar Yazmira da merak içerisindeydi. Bakışları Deniz'i bulduğu anda ellerindeki iki güvercini gökyüzüne salışını izledi. Hemen arkasında pankartta *"Ruhlarımız özgürlüğe kavuştu sevgilim,"* yazıyordu.

Yazmira onu okuduktan sonra pankart indi ve biri kız biri erkek olan iki genç bir başkasını kaldırdı. Özgürlükte kalplerimiz buluştu.

Yazmira, Deniz'in yapmak üzere olduğu şeyi anladığında Deniz cebinden küçük bir kutu çıkarıyordu. Yazmira hızla ağzını kapatıp şaşkınlıkla gülümsedi. Bu arada pankart yeniden değişti. *Kalplerdeki aşk gökyüzüne ulaştı.*

Yazmira'nın gözleri doldu. Deniz'in cebinden çıkardığı kutuyu açmasıyla Yazmira bir damla gözyaşı akıttı ve pankart yeniden değişti. *Arkana bak!*

Yazmira merakla arkasına döndüğünde sanki havadaymış gibi duran başka bir pankart, arkasında gün batımının renklendirdiği bir yazıyla duruyordu. *Gökyüzünde iki kalp tek aşk olmaya vardılar.*

O sırada Deniz, "Benimle bir ömre var mısın sevgilim?" diye sordu.

Yazmira büyük bir hızla başını çevirdiğinde artık başı dönüyordu. Gülümsedi, güldü, kahkaha attı ve birkaç damla gözyaşı daha akıttı. İki eliyle başını tuttu. Müzik susmuştu, insanlar merakla ona bakıyordu. Buna Deniz de dâhildi. Yazmira ise aldığı oksijenden emin olmak istiyordu çünkü gerçekten de nefesi kesiliyordu. Bunlar çok fazla ve çok güzeldi. Yazmira'nın kalbi şaha kalkmış dörtnala koşan atlar gibiydi.

Ağzını açıp cevap vermek istedi ama konuşamadı. Deniz'e bakıp aşkla gülümsedi, yine de konuşamıyordu. Açıkçası cevabı bildiği hâlde dile gelemiyordu. Ellerini açıp omuzlarını kaldırdı ve *ne yapacağımı bilmiyorum* anlamında beden diliyle Deniz'e *konuşamıyorum* cevabını verdi.

Deniz onun mutluluktan dili tutuldu kısmına yakalandığını biliyordu. Gülümseyerek Yazmira'nın yanına yaklaşıp, "Cevabı sadece konuşarak vermeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda Yazmira başını aşağı yukarı sallayarak gülümsedi ve Deniz'in boynuna sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki karşısındaki narin bir kız olmasaydı genç adamı nefessiz bırakmış olabilirdi. Deniz'in yüzünde mutluluktan gülümsemeler saçılırken kalbi düzene giriyordu. Ne kadar cevaptan emin olsa da bir ihtimal diyerek acayip heyecan yapmıştı. Şimdi ise hayatında aldığı en güzel hediyeyi alıyordu. Geri çekilip, Yazmira'yı dudağının kenarından öperken, "Bu cevabı verdiğin için ömrüm boyunca seni pişman etmeyeceğim!" dedikten sonra kutunun ağzını tekrar açıp avucundaki elin yüzük parmağına tek taşı taktı.

Yazmira sessizce, "Seni seviyorum," diye mırıldandığında etraftan alkış sesleri koptu. Herkes tebrik ediyor ve Deniz'in tuttuğu adamlar kadınlı erkekli ekip, kimisi fotoğraf çekip, kimisi başlarından aşağıya doğru gül yaprakları serpiyor, Boris ise video çekiyordu. Başka bir görevli ise elinde beyaz karanfillerden oluşan bir buket çiçeği Yazmira'ya uzatıyordu.

Yazmira artık ne kadar şımartılacağını düşünürken bir damla daha mutluluk gözyaşı akıttı. Deniz ise onu içine saklamak ister gibi sıkıca sarıldı.

Video

Binadan çıktıktan sonra hızla arabalarına yürüyüp aynı binada olan meşhur NBC stüdyolarını görmeyi sonraya bıraktılar. Restorana giderlerken ikisi de sessizdi. Yazmira çiçeklerine bakıp gülümserken, Deniz sevdiğine bir adım daha atmanın mutluluğunu yaşıyordu. Aklında deli sorular dönüp, işleri hızlandırmak isterken bugün Ahmet'in işini de halletmesi gerektiğini düşünüyordu.

Restoranda işleri bitip eve geldiklerinde Yazmira artık havalarda uçuyordu. Çünkü teras katında video çekildiğinin farkında olmamış ama Boris eline kaydın bulunduğu belleği uzatınca ikinci bir şok yaşamıştı. Eve gitmeyi beklemeyip defalarca o anı hülyalı hülyalı izlemişti. Deniz ve Boris ise bu duruma sadece gülümsemişlerdi.

***

"Gerçekten bazen acaba doğru mu yaptım diye düşünüyorum," diyerek içeri giren Boris, televizyon karşısındaki Yazmira'ya söyleniyordu.

Deniz arkadaşını içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı ve o da dâhil oldu muhabbete. "Sanırım milyon kez izledi."

Yazmira ikisine de bakıp omzunu silkti ve bakışlarını yeniden televizyona kaydırdı. "Benden başka işiniz yok mu sizin?"

Deniz muzipçe gülümsedi. "Benim yok."

Yazmira da aynı karşılığı verdi. Boris ise gözlerini deviren taraf oldu. "Benim senden başka işim var ama buraya her geldiğimde bu videoyu görmekten sıkıldım."

"Sen de televizyona bakmazsın olur biter, Boris. Hem bence sen kıskanıyorsun," diyerek Yazmira kaydı durdurdu.

Boris kendini Yazmira'nın karşısındaki koltuğa atıp, "Neyi kıskanıyor muşum?" diye sordu.

"Deniz harika bir teklif yaptı ve çok mutlu. Sen ise âşık olduğun kıza açılamıyorsun ve bu seni patlatıyor."

Deniz, sevgilisinin ağır sözleri karşısında kısa bir şok yaşadıktan sonra, "Yazmira!" diye uyardı.

"Bırak Deniz, anlatsın. Ben kime âşıkmışım?"

Yazmira söylediklerinin bilincinde olarak Deniz'den yana bakmamıştı bile. Amacı Boris'i tetiklemekti. "Tabii ki Ece Nur'a!"

Boris yerinde doğrulup yüzünü sıvazladı. "O kıza karşı bir şey hissetmiyorum. Bunu nereden çıkardın?"

Yazmira yüzündeki tebessümü sildi ve ciddiyetini takındı. Deniz ise bir köşede olanları seyrediyordu. Yazmira'nın yapmak istediğini kısa zamanda anladığı için müdahale etmemeye karar verdi.

"Ece Nur'u öptüğünden beri kimseye gülümsemiyorsun bile. Eski oyunbaz tadın yok. Bizim yanımızda biraz iyi oluyorsun ama ne zaman Deniz yanıma yaklaşsa sen hüzünle karışık özlemle doluyorsun. Ece Nur'dan etkileniyorsun, hem

de bunun nişanlına benzemesiyle alakasının olmadığını biliyorum."

Boris gerçeklerin yüzüne çarpmasıyla sersemlemiş bir şekilde sessizleşti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir insan başka bir insana sadece görüntü olarak benzer ama kişilikleri farklıdır. Sen Ece Nur için şirret, inatçı gibi sözler söyledin. Bana anlattığın Daisy hiç de öyle değildi. Daha nahif, sessiz, neşe dolu bir kızdan bahsetmiştin ve yine Ece Nur için suratsız, kaba, erkek gibi bir kız demiştin."

Boris merakla Yazmira'yı dinliyordu. "Yani?"

Yazmira bir iç çekti. Boris'in sakinliği onu umutlandırmıştı. "Yani sen, kişilik olarak Daisy'den çok uzak bir kıza hayranlık besliyorsun. Belki de dediğim gibi âşıksın."

Boris bu sözler üzerine iyice sessizliğe gömüldü. Canı yanıyordu. Çünkü kendine bile itiraf edemediği duygularını Yazmira fark etmişti. Israrla bu duygularını görmezden geliyor ve biraz utanıyordu. Masasının üzerinde duran Daisy'nin fotoğrafına artık bakamıyordu. Ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Daisy'den sonra hayatına çok kadın girmişti ama hiçbiri tenden öteye gidememişti. Şimdi kalbine dokunan bir kız vardı ve bu ihanet gibi geliyordu. Ofisine girmemek, o fotoğrafı kaldırmamak için hep kendini Denizlerin evine atıyordu. Yazmira haklıydı. Bu kıza çoktan kalbini kaptırmıştı ve kızın tavırlarına bakılırsa oluru yok gibiydi. İşte bu daha büyük bir yıkımdı.

Başını kaldırıp, "Ona âşık olduğumu söylesem ne fark eder ki? Beni görmek istemeyen bir kız için ne yapmalıyım?" diye sordu.

Yazmira, Deniz'e bakıp gülümsedi. "Eğer sen istiyorsan gerisini bana bırak."

Boris genç kızın gözlerine sevecenlikle baktı. Ece Nur'un hayır cevabına hazır değildi. "Hayır, istemiyorum," dediğinde Yazmira'nın yüzündeki gülümseme silindi.

Deniz o gülümseme için canını verirdi ve böyle solduğunu görmek içini acıttı. Bu yüzden, "Boris, bence hemen hayır deme," diyerek konuya dâhil oldu.

Yazmira çekinerek, "Birazdan Ece Nur gelecek," dediğinde Boris hışımla yerinden kalktı.

"Ben gideyim o zaman!" diyerek kapıya doğru yürüdü.

Yazmira büyük bir hızla koşarak Boris'in önüne geçti ve ellerini göğsüne koyup onu durdurdu. "Lütfen, benim için kal ve bir şans ver."

Boris göğsüne kadar gelen kızın birkaç saniye beklentili gözlerine baktı. O gözlerdeki yalvarmayı görüyordu ve kısa süredir tanıdığı bu kızı üzmekten nefret etse de yapacağı bir şey yoktu. Başını iki yana sallayıp, "Ben senin kadar güçlü değilim Yazmira," dedikten sonra kapıdan çıkıp gitti.

Yazmira çok üzülmüştü. Deniz yanına gelip onu kollarına aldı. "Bırak kendisi karar versin. Sen elinden geleni yaptın."

"Oysa Ece Nur yumuşamıştı ve etkilendiğini sonunda bana itiraf etmişti."

"Eğer olacağı varsa zaten olur. Sen üzme kendini."

Yazmira başını üzgünce salladığı sırada çalan kapıya bakmaya gitti. Ece Nur gelmişti.

***

Deniz uyandığında yine Yazmira'yı her sabah kahvaltıdan önce olduğu gibi televizyon başında gördü. Son bir haftadır Boris'in çektiği evlenme teklifi videosunu bıkmadan izliyordu. Deniz, sevgilisinin bu hâline gülümsedi.

"Günaydın benim takıntılı sevgilim."

Yazmira yüzünü buruşturarak Deniz'e baktı. "Niye öyle diyorsun ki Deniz? Bu çok güzel olmuş ve ben senin o hâlini defalarca izlemekten acayip keyif alıyorum."

Deniz, genç kızın yanına oturdu ve hiç vakit kaybetmeden kollarına alarak saçlarından öptü. "Mutlu olduğun sürece sorun yok."

Yazmira'nın böylesine bir sevgi karşısında hep dili tutuluyordu. Deniz'in artık kendisine daha yakın olmasını istiyordu. Bu yüzden sarılı olduğu kollardan başını biraz uzatıp Deniz'in boynuna masum ufak bir öpücük bıraktı. Kendi etkilendiği kadar karşı tarafı da etkiledi, titretti.

Deniz, Yazmira'nın bu davranışına karşı şaşkınlığını gizledi ve onunla yüz yüze gelecek şekilde yüzünü kaldırdı. Bir süre âşık olduğu, uğruna yapamayacağı şey olmayan kıymetlisine bakıp izledi. Parmakları dudaklarının üzerinden geçerken Yazmira'nın gözlerinin kapanışını gördüğünde onun hazır olduğunu biliyordu, tıpkı onunla her şeye evet diyeceğini bildiği gibi! Gülümsedi. Sevgilisi çok cesur bir kızdı. Bu nedenle ipler Deniz'in elindeydi. Parmakları dudaklarından çenesine oradan boynuna doğru ilerledi. Bisiklet yaka bluzundan görünen tenini keşfederken Yazmira gözlerini açmamıştı. Deniz onun nasıl etkilendiğini seyrediyordu. Ardından dayanamadı ve eğilip yeniden dudaklarının kenarını öptü ama bu sefer çekilmedi. Orada tenini kokladı ve aynı hizada devam edip kulağının arkasına ulaştı. Dudaklarının geçtiği yerler hem kendisini yakıyordu hem de dudaklarının altındaki teni. Biliyordu çünkü ortaya çıkan ateş ikisini de yakıp kül etmeye yetecek kadar ortadaydı. Öpücüklerine, koklamalarına devam ederken eliyle genç kızın göğsünü sıktı. Deniz uzun zamandır böylesine bir haz hissetmediğini fark ettiğinde Yazmira ile bir ilk yaşayacağını anladı. Kimseye böyle dokunmamış, böyle hissetmemişti!

Yazmira'dan çıkan ufak bir inlemeyle dudakları durdu. Ne yaptığının farkına varıp elini kızın göğsünden indirdi ve yüzünü geriye çekti. Yazmira ile göz göze geldiğinde genç kızın yüzünün kıpkırmızı ve mutlu olduğunu gördü. Bu duruma daha da öfkelendi. Yapamazdı. Şimdi yapamazdı. Hızla

uzaklaştı. Yakın kaldıkça kıyamaz, o gözlere baktıkça dağılıp giderdi.

"Ne-ne oldu?" diye soran kızın yüzündeki hayal kırıklığı için kendisine de küfretti, o gelmeyen evraklara da!

Ne diyeceğini bilemeden, "Ben bir telefon açmalıyım," diyerek uzaklaşmak için adım attı ama duyduğu sözlerle olduğu yerde kaldı.

"Şimdi mi? Tam bana yakın olduğun zaman mı?"

Deniz geriye dönüp, Yazmira'nın önünde koltuğun dibinde yere çömelerek ellerini tuttu. "Sen benim bu dünyadaki en kıymetlimsin, Yazmira. Seni üzecek hiçbir şey yapmam, yapamam. Önceliğim her zaman sen olacaksın, bunu sakın unutma tamam mı?"

Yazmira, Deniz'in ne demek istediğini anlamıştı. Tebessüm etti ve biraz da utandı. Çünkü sanki ısrarcı gibi hissetmişti kendisini. Deniz'in, aklını okumuş gibi sözlerini sarf etmesi ise içine su serpmişti.

"Ve sakın utanma! Birbirimizi istememiz sadece sevgimizden."

Yazmira içtenlikle, "Seni çok seviyorum," dediğinde aynı karşılığı fazlasıyla aldı.

"Ben seni çok daha fazla seviyorum."

***

Deniz, Yazmira'nın kullandığı kendi odasına girip saat farkına bakmadan dayısını aradı.

"Efendim oğlum?"

Deniz her defasında duyduğu *oğlum* kelimesiyle içinin bir hoş olmasını görmezden gelip, "Nasılsın dayı?" diye sordu.

"İyiyim oğlum, iş güç işte. Sende ne var ne yok, Romeo?"

Deniz tam ağzını açacağı sırada duyduğu son kelimeyle duraksadı. "Anlamadım dayı?"

Davut güldü. "Oscar'lık bir film çekmişsin ama anlamıyorsun, öyle mi?"

Deniz gözlerini kapatıp sinirle karışık utanç içinde güldü. Yaptığından utanmıyordu çünkü bunda çekinecek bir şey yoktu ancak dayısının izlemesi onu biraz rahatsız etmişti. Odadan çıkıp salona geçtiğinde, Yazmira'nın gözlerine bakmasını sağlayarak, "Demek videoyu izlediniz, dayı?" diye sordu.

Yazmira'nın ağzına giden eli durduğunda fıstık öylece havada kaldı. Küçük bir çocuğun masumiyeti kadar muzip bir şekilde güldü ve hemen oradan sıvışmak için harekete geçti ama Deniz onu kaçarken yakalayıp kolunun altına hapsetti.

"Evet, oğlum. Yazmira kızım sağ olsun, her anınızı anlattığı için aklımız sizde kalmıyor."

Deniz, dayısının sesindeki sitemi hemen fark etti. Gün aşırı Yazmira'yı arıyorlardı ve her şeyi öğrenmek istiyorlardı. İspiyoncu sevgilisi ise her şeyi olduğu gibi anlatıyordu. Tabii ki özellerini değil ama gezdikleri her yeri, her şeyi! "Demek evde çenesi düşük bir faremiz var?"

Yazmira duyduğu sözler üzerine yumruğunu Deniz'in omzuna geçirip kaşlarını çattı. Deniz tek eliyle daha sıkı sarıp genç kızın alnını öptü. Yazmira ise hemen yumuşayıp kendisi de sarıldı.

"Keşke sen de bize bir şeyler anlatsan."

"Dayı, her gün seni arayıp ne yaptığımı mı anlatayım? Bunu mu istiyorsun?"

Dayısı güldü. "Tamam, bir şey demedim. Böyle söyleyince kulağa kötü geldi. Dedikoducular gibi." Davut bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu.

Bu sefer Deniz kahkaha attı. "Dayı," diyerek ciddileştiğinde Davut yeğeni gibi aynı özeni gösterdi.

"Söyle oğlum?"

"Dayı, şu evraklar artık hızlansa diyorum. Biliyorum ki her şey sizin elinizde, niye beni süründürüyorsunuz?"

Davut yeniden güldü. "Teklifi bekliyorduk, oğlum. Yarın hepsi hazır olur. Siz haber verince biz de biletleri alırız."

Deniz şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Yani ben şimdi boşuna mı bu kadar bekledim?"

"Öyle şey olur mu oğlum? Bak ne güzel içindeki Romeo çıktı ortaya."

"Tamam, dayı, tamam... Sen evrakları yolla da bayağı geç kaldık çünkü."

"Orası belli oğlum, böyle bir teklifi yapan adam her şeye hazırdır."

Karşılıklı gülüştüler. Ardından dayısı, "Oğlum, babanı aradın mı?" diye sordu.

"Aradım, dayı. Sesi çok iyi geliyordu. Nikâha da gelecek ama çok kalmayacak. Biliyorsun orası ona iyi geldi."

Davut anlayışlı bir ses tonuyla, "Biliyorum oğlum," dedi.

Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapatıp, Yazmira'yı iki eliyle sarıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Bu fare benden gizli başka neler yapıyormuş bakalım?"

Yazmira yeniden kaşlarını çattı. "Ben fare değilim. Hem sadece güzel anlarımı babamla paylaşıyorum, ne var bunda?" diyerek dudaklarını büzdü.

Deniz o dudaklara bakmamaya çalışarak, "Hiçbir şey hanımefendi ama benim de bir karizmam var ve sen onu dayımın gözünde çizdin."

Yazmira ufak bir kahkaha attı. "Nasıl oluyormuş o öyle?"

"Ses tonunda bir alay seziyorum, doğru mu acaba?"

Yazmira'nın gözleri ışık saçarak, "Hım bilmem ki," dediğinde Deniz onu yine içine saklamak ister gibi sardı.

"Yarın artık gelinliklere bakalım mı? Bir de bir düğün organizatörüyle görüşelim. Ne dersin?"

Yazmira bıkmadan söyleyeceği kelimeyi mutlulukla yine söyledi. "Evet derim!"

FİNAL

Düğün

Haftalar sonra...

Tüm hazırlıklar bitmiş, aileler gelmiş, düğün günü gelip çatmıştı. Yazmira çok yakınları olmadığı için sadece nikâh istemiş, Deniz onun isteğine rıza göstermişti. Konsoloslukta nikâh kıyıldıktan sonra Boris'in restoranında aile yemeği ve biraz eğlence olacaktı.

Yazmira odasında kuaför tarafından hazırlanmış, Ece Nur'un yardımıyla gelinliğini giymiş, eline gerçek gibi görünen ama yapay olan morlu pembeli çiçeğini alıyordu. Tek parça gelinliği dudak kesimdi ve göğüs hizasından başlayan kollarında dantel detayları vardı. Eteklerinde de o dantellerden ufak ufak serpiştirilmiş, bir bütün hâline gelmişti. Ünlü bir markaya ait olan gelinliğe Yazmira görür görmez âşık olmuştu.

"Çok güzel oldun, Yazmira!"

Yazmira, Ece Nur'un sözleriyle ona baktı. "Ben de çok beğendim, Ece."

"Deniz ağabeyin dibi düşecek benden demesi."

Yazmira gülümsedi. O sırada kapı tıklatıldı. Altan başını kapıdan içeri uzattığında, Ece Nur mavi elbisesinin eteklerini

tutup, "Ben dışarıdayım canım, bir şeye ihtiyacın olursa seslen," diyerek odadan dışarı çıktı.

Altan, kızının yanına yaklaşıp ellerini tuttu. "Melek gibisin, benim güzel kızım."

Yazmira'nın yanakları pembeleşti. "Teşekkür ederim, babacığım."

Altan arkasında iz bırakmamak için iki ülke değiştirerek geldiği Amerika'da kızını çok mutlu gördü. Olaylar olmadan önceki hâlinden çok daha mutlu! Kızına yaklaşıp alnından öptü. Karanlık dünyasında bir gün, diğer bir günü tutmuyor ve bu sebeple yarının ne olacağını bilmiyordu. Kızına söylemek istediklerini tüm çıplaklığıyla bir kere daha söylemek istiyordu. "Sana ve annene hatta ağabeyine de güzel bir hayat veremedim."

Yazmira duyduğu sözlere karşı ağzını açıp itiraz edeceği anda babası parmağını dudaklarının önünde tutup konuşmasını engelledi. "Sen ne söylersen söyle kızım, bu gerçek değişmeyecek. Ben bu işi arkamda bırakamadım ve bu durum ailemi kaybetmeme sebep oldu. Ama şimdi seni böyle mutlu görmek beni daha çok mutlu ediyor inan bana. Yedi ay önce eve ilk geldiğin günden eser kalmadı. Öyle güzel öyle mutlu bir kız oldun ki, benim tek istediğim buydu. Sakın beni düşünme, olanları düşünme. Madem *'Her şey biz insanlar için,'* diyorsun, o zaman sen hakkına düşeni yaşadın. Şimdi mutlu olma zamanı."

Yazmira'nın gözleri dolu dolu olmuştu.

"Deniz'e güveniyorum. Seni mutlu edeceğinden eminim." Haince bir gülüş sergiledikten sonra, "Özellikle de o tekliften sonra," dediğinde Yazmira da gülümsedi.

"Ben her anında yanındayım kızım, bunu sakın unutma! Bir telefonla uçar gelirim."

Yazmira babasına sıkıca sarıldı ve birkaç dakika öylece kaldılar. Altan geri çekildi. "Damat, dışarıda ağaç oldu. Artık zamanı geldi, kızım."

Yazmira, "Baba seni çok seviyorum," dediğinde kapı tıklatıldı. Bu sefer gelen Deniz'di.

Altan kızına göz kırptı ve Deniz'e döndü. "Sanırım seninle konuşmama gerek yok, Deniz!"

Deniz üstü kapalı tehdit edileceğini bildiği için hazırlıklıydı zaten. Gülümsedi. "Hayır, Altan amca gerek yok. Yazmira benim kıymetlim ve ben onu üzmem."

Altan memnuniyetle gülümserken, "Hadi hazırlanın da bir an önce çıkalım. Gecikeceğiz," diyerek odadan dışarı çıktı.

Deniz odada yalnız kaldıklarında bakışlarını gelinine çevirdi. Böyle bir güzellik daha önce görmediğine emindi. Yazmira'nın beyazlar içindeki hâli karşısında nefesi kesilmişti. Yavaş adımlarla sevdiği kadına yaklaştı. Ellerini tutup birinin üstünü öptü. "Sen gördüğüm en güzel şeysin, Yazmira."

Yazmira yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Deniz bunu görünce elinin tersiyle yanağını okşayıp tebessüm etti. "En çok da bu hâline bayılıyorum."

Yazmira yine sesini çıkarmadı. Sanki az önceki konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Heyecandan titriyor ve bugünün geldiğine hâlâ inanamıyordu. Deniz karşısındaki güzelliğin düşüncelerinden habersiz, sözlerine devam etti.

"Kilise düğünü yapmıyoruz ama ben sana onların yaptığı gibi bir yemin yazısı hazırladım."

Yazmira'nın gözleri olabildiğince açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Deniz güldü. "Evet, şaka yapıyorum. Başka türlü konuşacağın yoktu," deyince Yazmira birkaç saniye şaşkınca durdu, ardından elini Deniz'in omzuna vurdu.

"Çok fenasın!"

Deniz tebessüm etmeye devam ederken sesi ciddileşti. "Yine de birkaç sözüm var."

Yazmira beklenti içerisinde sessizce bekledi.

"Hayatıma nasıl, ne zaman girdiğini biliyorum. Sana ne zaman âşık olduğumu, hücrelerime ne zaman sızdığını biliyorum. Seni ne zaman sevmeye başladığımı biliyorum. Ve..." diyerek cebinden bir kutu çıkarıp açtı. Kutunun içinden annesinin eski fakat çok değerli yüzüğünü alıp Yazmira'nın parmağına, diğer yüzüğün yanına taktı. "Seni her zaman seveceğimi biliyorum. Her daim yanında olacağımı, seni üzmemek için elimden geleni yapacağımı biliyorum. Seni çok seviyorum, Yazmira. Hayatıma hoş geldin."

Yazmira aşk dolu gözlerinin dolmasını engellemek için tavana bakıp ellerini yelpaze gibi kullandı. "Ağlamak ve bu anı bozmak istemiyorum ama senin de babamın da bana kastınız var gibi konuşuyorsunuz."

Deniz başını eğip ayaklarına bakarak gülümsedi. Sonra başını kaldırıp bakmaktan doyamayacağı gözlere dalıp gitti. "Benim olduğun için mutluluğumu daha nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Yazmira sevgiyle gülümsedi. "Senin anlatmana gerek yok, Deniz." Elini kalbine koydu ve devam etti. "Seni burada hissediyorum."

Deniz bu içten itirafla müstakbel karısını kollarına aldı. "Seni çok mutlu edeceğim," diyerek hayatının büyük yeminini verdi.

Kapı açılıp içeri giren Ece Nur mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Kusura bakmayın ama dışarıda büyük bir destek kuvvet içeri girmeye hazırlanıyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. Çok geç kalacağız, bugün bu nikâh kıyılamayacak, gibi ve benzeri şeyler. Yani diyorum ki kalanına nikâhtan sonra hatta balayında devam etseniz?"

Ece Nur'un tek nefeste söylediklerine Yazmira ve Deniz gülümsediler. "Tamam, Ece geliyoruz," diyen Deniz'di.

Ece Nur çıkınca Deniz, "Hazır mısın?" diye sordu. Yazmira'nın gülümseyerek onay vermesiyle birlikte el ele tutuştular.

Odadan dışarı çıktıklarında Yazmira'nın gözleri herkesin üzerinde gezdi. Davut amcasının, babasının, Ahmet ağabeyinin, Ece Nur'un, Boris'in ve Deniz'in babası Özcan amcasının... Hepsinin gözlerinde hemen hemen aynı duygular vardı: Mutluluk ve hüzün! Yazmira her duyguyu anlayabiliyor, neden nasıl hissettiklerini biliyordu. Çünkü ne badireler atlattığını, buraya nasıl geldiğini biliyordu. Ne yazık ki unutmak istese de hiçbir zaman unutamayacağını biliyordu ama artık yaşadıklarının, yaşayacak güzel günlerinin üzerine gölge olmasına da izin vermeyecekti.

Deniz'in babasında gözleri durdu. Geçen hafta tanıdığı adamı çok sevmişti. Yazmira onu beklerken karısının acısını yaşayan çökmüş bir adam görmeyi düşünüyordu ama karşısında bulduğu; güçlü, ne istediğini bilen ve harika gülümseyen bir adamdı. Belli ki acısını yenmeyi başarmıştı. Yazmira buna çok seviniyordu. Çünkü Deniz'in babasını gördüğü andaki yüz ifadesini hâlâ hatırlıyordu.

"Artık çıkalım diyorum," diyen Davut'tu.

Deniz, "Biz hazırız," dediğinde herkes harekete geçti.

***

Konsoloslukta birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, hayatlarının en önemli *evet*lerini derken nikâh şahitleri Boris ve Ece Nur olmuştu. Deniz'in tüm arkadaşları, yeni öğrendikleri düğün için hâlâ çok şaşkın olsalar da Deniz için mutluydular. Türkiye'ye gidişini Yazmira'ya olan aşkına bağlamışlardı ve Deniz bunu hiç düzeltmemişti. Bütün arkadaşları orada gö-

revlerini yapmak için alkış tutuyorlardı. Yazmira ise oluşan kalabalıktan memnundu. Kısa bir tebrik töreninin ardından Boris, "Hadi millet, şimdi eğlence zamanı!" diyerek herkesi arabalara yönlendirip kendisini takip etmesini söyledi.

Deniz ve Yazmira arabaya binip restorana doğru yolculuğa çıktıklarında aslında içsel bir yolculuğa da çıkmışlardı. Yazmira, iki yılda yaşadıklarını gözden geçirip güçlü durmaya, her şeyin geride kaldığına inanmaya başlıyordu. Deniz ise Yazmira'nın varlığını öğrendiğinden beri, hayatındaki değişikliklerin kendisini nasıl etkilediğini aklından geçiriyordu. Elleri birleşmiş, tenleri ısınırken her geçen saniye onları mutluluklara sürüklüyordu. İki yürek de kaderin onlara biçtiği kötü olaylardan sonra sınavlarını alnının akıyla bitirmiş, güzel günlere akmaya hazırlanıyorlardı.

Restorana vardıklarında onları canlı bir müzik grubu karşıladı. Mekân bugün Deniz ve Yazmira'nın şerefine kapalıydı. Boris onlara sürpriz yapmış ve Deniz ile ortak arkadaşları olan müzik ekibini çağırmıştı. Yazmira ve Deniz içeri girdikleri anda Boris ve birkaç arkadaşı üstlerine konfeti yağdırdı. Yazmira ufak bir çığlık atıp mutlulukla gülümserken Deniz arkadaşlarının bu özverisine minnettardı. Herkes hazırlanmış büyük yemek masasına geçerken, görevli garsonlar hemen işe koyulup servis yapmaya başladı. Müzik arka planda çalarken Ece Nur, "Eee ilk dansı yapmayacak mısınız?" demesiyle her ağızdan bir ses çıktı.

"Evet, ilk dans önemli!"

"Madem müzik var, biraz eğlenelim."

"Bence de biraz bizim oralardan çalsın, biz de bir karşılıklı oynayalım." Deniz ve Yazmira söylenen son söze kahkahalarla karşılık verip, aile bireylerinin coşmasına gülümseyerek ayağa kalktılar. Aynı anda Boris'in işaretiyle yabancı slow şarkı çalmaya başladı.

Yazmira şarkıyı duyunca hemen tanıdı. "Çok klişe ama vazgeçilmez."

Deniz gülümsedi. "Boris işte. Bir ara *Kasımda Aşk Başkadır* filmini izleyip durdu. Tabii karşısında içerek!"

Yazmira buruk bir tebessüm etti. "Daisy'den sonra mı?"

Deniz başını olumlu bir şekilde salladı.

Şarkı sözleri söylenmeye başlayınca Yazmira ve Deniz kendilerini şarkının ahengine bıraktılar.

Yolun nereye gittiğini söyleyebilir?
Günün nerede aktığını?
Sadece zaman
Ve senin sevgin büyürse kim söyleyebilir?
Senin kalbinin seçtiği gibi?
Sadece zaman
Senin kalbinin neden iç çektiğini kim söyleyebilir?
Senin sevginin uçtuğu gibi?
Sadece zaman
Ve senin kalbinin niçin ağladığını kim söyleyebilir?
Sadece zaman
Yolların ne zaman karşılaştığını kim söyleyebilir?
Sevgi olabilir
Senin kalbindeki
Günün ne zaman uyuduğunu kim söyleyebilir?
Eğer gece, tüm kalbini tutarsa?
Gece, tüm kalbini tutar

Şarkı bitip yenisine geçince oturmayı düşünmediler bile. Birbirlerine baktıkları sürece kalpleri, yer mekân ya da yorgunluk dinlemiyordu. İkinci parça çalmaya başladığında Ece

Nur, babasının kulağına eğilip bir şeyler söyledikten sonra babasının memnuniyetsiz bakışlarını görmezden geldi. Çünkü onun bir şey demeyeceğini ve kendisine çok güvendiğini biliyordu. Ece Nur bu güveni asla boşa çıkarmazdı. Yavaş adımlarla Boris'in şaşkın bakışları arasında yanına gidip elini uzattı.

"Bizim oralarda ilk danstan sonra gelin ve damat dans ederken arkadaşları onları yalnız bırakmazlar."

Boris memnun ve haince gülümsedi. "Sadece arkadaşları için mi?"

Ece Nur'un eli hâlâ havada dururken gülümseyip tek kaşını kaldırdı. "Bizim oralarda bekâr kızlar babalarının yanında, onların tanımadığı erkeklerle çok rahat dans da etmezler. Bence sen şansını fazla zorlama."

Boris, Ahmet'in tarafına bakmak gibi bir hata yapmadan hemen kendisine uzatılan eli tuttu. Bir eliyle genç kızın elini tutarken diğer eliyle belini sahiplenir gibi sıkıca sardı. Daha bir adım atmışlardı ki Boris, "Özür dilerim," dedi.

Ece Nur eğlenir bir hâlde, "Ne için?" diye sordu.

Boris içten ve ciddi bir tonda, "Her şey için," dedi.

Ece Nur ona derin derin baktı. "Başına gelenleri biliyorum. Kaybın için üzgünüm."

Boris, "Teşekkür ederim," dedikten sonra, "Başka, yeni bir sayfa açabilir miyiz?" diye sordu.

Ece Nur, "Bence yeni bir sayfa bize çok iyi gelecek," dediğinde Boris'in uzun zamandan sonra ilk defa yüzünde içten bir gülümseme belirdi.

Danslar bitip yerlerine geçtiklerinde koyu bir muhabbet ve eğlenceli anlar birbirini kovaladı.

Özcan, "Eve gitmek istemenize mutlu oldum ama eşyaları değiştirmiyormuşsunuz?" diyerek Yazmira'ya baktı. "İsterseniz her şeyi yapabilirsiniz. Benim için bir sorun yok."

Yazmira karşısındaki adama anlayışla baktı. Onun bunu içten söylediğini biliyordu ama Yazmira'nın bakış açısı artık çok farklıydı. "Eşyalar ya da ev, biz bir arada olduktan sonra bir anlam kazanır. Her şeyin yeni olduğunu gördüm. Eşiniz Derya Hanım çok güzel bir zevke sahipmiş. Ben hepsini çok sevdim. Hem..." diyerek Deniz'e bakıp devam etti. "Deniz'in çocukluğunun geçtiği yerde yaşamak, yaşanmışlık olan eşyalarla bir arada olmak bana farklı bir huzur veriyor."

Özcan, memnuniyetle başını salladı. "Böyle düşünmene çok mutlu oldum, kızım. Ama artık şu sizli, bizli, amcalı hitapları kaldıralım mı?"

Yazmira gülümsedi. "Memnuniyetle Özcan baba," dediğinde masadaki herkesin yüzünde bir tebessüm vardı.

"Buradaki ev ne olacak?" diye soran Boris'ti. Son zamanlarda olaylara biraz uzak kalmıştı.

Deniz, Boris'in kendileri için patlattığı şampanyadan bir yudum alıp cevap verdi. "Buradaki ev artık Ahmet ağabeyin. Ece Nur hafta sonları babasının yanında olacağı için bir düzene ihtiyaçları var."

Ahmet gülümserken ondan daha mutlu olan taraf Altan ve Davut'tu. Çünkü çocuklarının yanında bir büyük olacağını bilmek her zaman içlerini rahatlatacaktı.

Yemek bittikten sonra tebrikler ve vedalar başlamıştı. Deniz ve Yazmira yarınki bilet saatine kadar geceyi çok güzel lüks bir otelde geçireceklerdi. Ardından balayına Yazmira'nın en çok merak ettiği ülke olan Kanada'ya uçacaklardı.

Yazmira ve babası arasında duygusal anlar yaşanırken Boris, Deniz'e takılmayı ihmal etmiyordu. Ancak Deniz bu gece gördüklerinden sonra Boris ile dalga geçince Boris'in gözleri kendisine bakmakta olan Ece Nur'u buldu.

Vedaların ardından Boris genç çifti otellerine bıraktı. Sonunda yalnız kalan Yazmira ve Deniz bir süre birbirlerine sarılı kaldılar.

Deniz...

"Bugün çok güzel bir gün oldu, Deniz. Çok teşekkür ederim."

Kollarımdan biraz geriye doğru çekerek çenesinden tutup gözlerinin içine baktım. Bana öyle şeyler vadediyorlardı ki eminim bundan kendisinin bile haberi yoktu. Ona yeni bir söz verdim. Asla yapmayacağım sözler vermezdim. Bu da o tutacağım yeminlerimden biriydi. "En az her gün böyle mutlu olmanı sağlayacağım."

Sözlerime gülümserken onu tam o anda öptüm. Bana gülümsediği o dudakları kendime hediye ederek dudaklarıma hapsettim. Uzun zaman sonra istediğim, arzuladığım dudaklara kavuşmanın mutluluğuyla sevdiğim kadının teninde kaybolmaya hazırdım. Onu bir yandan öpüyor, diğer yandan yavaşça üstündekileri çıkarıyordum. Fazlasıyla sabırsız olduğumu kabul ediyordum ama Yazmira benim için başka bir boyuttu. Ona olan aşk, sevgi ya da cinsel açlığımın biteceğini düşünmüyordum. Yazmira'yı kazandığım için dünyanın en şanslı adamıydım.

Onu dudaklarımla istila ederken üstünden çıkanların farkında değildi. Çırılçıplak kaldığında durdum ve yüzündeki kırmızılığı, teninin usul usul yanmasını izledim. Bence bir erkeğin sevdiği kadınla beraber olması kadar değerli bir an yoktu. Şu an çok utanıyordu ve utandığı zamanlarda beni ne hâle getirdiğini bilmiyordu. Aslında bana ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Onu yavaşça yatağa oturttum ve ben de soyunmaya başladım. Yatağa yanına geçtiğimde ne yapacağını bilemez bir hâldeydi ve öyle güzeldi ki... Yeniden dudaklarına kapandığımda titremesi arttı. Ellerim teninin her bir yerini keşfederken sakinleşmeye başladı. Bana karşılık vermeye çalışırken öyle cezbediciydi ki onu alıp içime saklamak istiyordum. Boynuna burnumu sürttüğümde inlemesi beni benden aldı.

Onu dakikalarca sevip kendime katarken bir olmanın mutluluğunu tarif etmem imkânsızdı. Kadınım öyle güzel ve öylesine benimdi ki sözlerim onun için yetersiz kalıyordu. Nefes nefese bana baktığında o an orada öl dese ölebilirdim. Bazen insan sevgisinin büyüklüğünden şaşıp kalabilirmiş. Ben tam şu anda bunu öğrenmiştim.

"Seni seviyorum," dediğinde öldüm.

Söyleyiş tarzı, bana olan teslimiyeti, sevgisi ve daha uzun uzadıya sayabileceğim her şeyiyle benimdi. Bana aitti. Henüz bana başından geçenleri anlatmamıştı ama biliyordum ki doktor olana değil, kocası Deniz'e anlatacaktı. Zamanımız çoktu. Beklerdim. O kendini ne zaman iyi hissederse o zamanı beklerdim. Saçlarını okşayıp hafif üstüne doğru kalktığımda yine kızardı.

"Ben de seni seviyorum, Parlak Yıldız'ım."

Sözlerimi duyduğunda dolan gözlerinden taşmakta olan bir damla gözyaşını öptüm. Tek dileğim bundan sonra hep mutluluktan ağlamasıydı.

Sonun Başlangıcı

Bazen kim olduğunu sorguluyordu. Adı Atakan Eroğlu, ama aslında kimdi? Kimdi? Babasının güçlü, erkek oğlu mu? Yoksa annesinin masum biricik paşası mı?

Bu aralar hangisiydi, bilmiyordu. Belki de ikisi birden. Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmeyecek kadar çok içmişti. Saçmalıyordu yine. O lanet olası Hilmi denen adam da aramamıştı. Kendisine her fırsatı sunan, intikamını almak için yardım eden adamın sadece ismini biliyordu fakat hâlâ görmemişti. Belki de o kadar içmesinin sonucunda halüsinasyon görüyor ve olmayan bir adam uyduruyordu. Hayal miydi? Ama öyle olsa içerideki o iki kadını kaçırmış olamazdı. Kendisine yardım ettiği için içerideydi o lanet insanlar.

Yine saçmalıyordu.

Neden o adamı bekliyordu ki? Neden hemen kafalarına sıkmıyordu? *"En azından kızın kafasına hemen sıkmalıyım,"* diye düşündü. Zaten asıl amacı kızın annesine acı çektirmekti. Babasını hiç acımadan öldüren o kadının son nefesine kadar acı çekmesini sağlamak istiyordu. Aslında hemen öldürmek de istemiyordu. Biraz işkence çektirmek kendi ruhuna da iyi gelecekti. Neşeyle gülümsedi. Saniyeler sonra yeniden öfkelendi. Ruh hâli çok dengesizdi. İçine doğan öfkeyle yerinden

kalkıp elindeki içki şişesini ormana fırlattı. Sallana sallana eve girip silahını çıkarttı. Tam kadının alnına hedef almıştı ki genç kız canhıraş yerinden kalkıp annesinin önüne geçti.

Atakan kızın ağlamaktan şişmiş gözlerine bakakaldı. Böyle masum bir güzellik neden o kansızın kızı olmak zorundaydı? Neden? Derinlerinden gelen kızgınlıkla kızın suratına bir tokat attı ve yere düşmesine neden oldu. Tam o sırada telefonu çaldı.

Cebinden telefonu çıkarıp ekrana baktı. Sarsak birkaç adım atıp üçüncü çalışa kadar elleri titreyerek ekrana öylece baktı. Ardından açıp, "Alo?" diye cevap verdi.

"Ne yaptın?"

Adamın ses tonunu sinirli bir şekilde duyduğunu sandı ama çok da üstünde durmadan açıklamaya koyuldu. "Paketleri bu s-sabah teslim al-aldım. Yardımların için teşekkür ederim... Bu benim için hatat... Ha-hayat memat meselesiydi," derken zorlukla konuşuyor ve konuşmadan önce kelimeleri toparlamaya çalışıyordu.

"Sesin niye böyle geliyor? Sarhoş musun sen? Bana bak adamakıllı ne yapacaksan yap! Yakalanmadan bitir şu işi!"

Atakan açıkça kendine bağıran adamı şu anda öldürmek istiyordu. Nasıl kendisine böylesine bağırırdı? Atakan Eroğlu'na kimse emir veremezdi.

"Be-ben senin adamlarından biri değilim! Ses tonuna dikkat et... Hem se-sen niye bağırıyorsun ki?"

"Çünkü lanet olası, ben sana kadını kaçır demiştim! İntikamın için o lazımdı! Yazmira'yı neden kaçırdın?"

Adamın hâlâ bağırması üzerine sinirleri tavan yapmıştı. Kafası dönüyordu. *Yoksa dünya mı dönüyordu?* Kafası da dünyası da dönebilirdi. Yine de kimse ona emir veremezdi. Ailesinin intikamını alacağı için bir de hesap mı verecekti? Ancak daha sonra algıladığı sözlerde kızın isminin geçtiğini fark etti ve bakışları genç kızı buldu. Üzerindeki mini şort ve ince

askılı bluzuyla elleri arkada bağlı, yerde iki büklüm olmuş, gözleri kapanıyordu. *"Herhâlde az önce düşünce başını çarptı,"* diye düşündü Atakan. Çok da umursamadı. Yanında feryat edip bağıran ancak ağzı bağlı olduğu için sesi çıkmayan kadının öyle durumda olmasını isterdi. Elleri bağlıyken kızına yardım edebileceğini sanıyordu, ahmak kadın! Vazgeçmişti, onu hemen öldürmeyecekti. Öfke ve nefret dolu bakışlarını kadından çekip yeniden telefona odaklandı.

"Ba-bana bak Hilmi Bey! Daha kim olduğunu bile bi-bilmiyorum... Bir de bana atar yapma. İntikam benim... İntikamım. İstediğimi kaçırırım!"

"Daha konuşamıyorsun bile! Neyse kapat şu telefonu ve işine başla hemen!"

Atakan güldü. Bu adam onu eğlendiriyordu. *"En son onu da bulup öldürmeliyim,"* diye düşündü. "Sen kimsin? Niye bana yardım ettin?"

"Benim kim olduğumu ne yapacaksın? Önemli olan senin intikamını alman, benim de Altan'ın acı çektiğini görmem!"

Atakan şu an bu muhabbeti yapmak istemediğine karar verdi. "Tamam tamam... Hilmi Be-Bey!" derken sesi alaycıydı. "Sen... Olur da yerimizi bulmaya yaklaşırlarsa haber ver yeter. İşimi bitirmeden beni ele geçiremezler."

"Merak etme ben onları başka yere yönlendiriyorum."

Atakan telefonu kapatıp, baş düşmanı olan kadına bakarak nasıl acı çektireceğini düşünmeye başladı. Şimdilik gözü genç kızı görmüyordu.

Günler sonra...

Atakan kadını dövmekten heder etmişti. Ağzının bağını açmış, hem dövüyor hem de söyleniyordu. Yazmira ise bir sandalyeye bağlanmış, ağzı kapalı yerinden kıpırdayamıyordu. Annesinin çektiği acıları görmek onu günden güne öldü-

rüyordu. Kaç gündür burada olduğunu bile bilmiyordu. Gün geceye karışmış, günler birbirine girmişti.

Başını sürekli oynatmasıyla birlikte ağzındaki bağı sonunda çıkarınca var gücüyle bağırdı. "Bırak annemi hayvan herif! Seni gebertirim duydun mu beni! Anneme daha fazla zarar verirsen buradan kurtulur seni öldürürüm!" deyince Atakan bir an durup arkasındaki kıza baktı.

Yazmira'ya gitmek için attığı adımları, dövdüğü kadının kalan son gücüyle ayağını tutması engelledi. Ayağıyla kadının yüzüne tekme atıp kızın yanına vardı ve suratına iki üç tokat attıktan sonra yeniden ağzını bağlayıp bağlı olduğu sandalyeyle birlikte diğer odaya götürdü. Genç kızın kurtulma çabalarına gülümseyip yüzüne yaklaştı. "Seninle ayrı ilgileneceğim. Sen benim ödülümsün," dediğinde Yazmira'nın korkuyla açılan gözlerine, gözlerindeki delirmişlikle bakarak karşılık verdi. Üzerine kapıyı kapatıp diğer odaya geçti.

İçeri girdiğinde ayağa kalkmaya çalışan kadına alayla gülümsedi. "Şimdi sıra yine sana geldi, Aygül Hanım." *Hanım* hitabını neredeyse tükürerek söylemişti. "Hımm yoksa sana çok hızlı mı sıra geliyor?"

Aygül nefret dolu gözlerini Atakan'a dikti. "Eğer... Kızıma zarar... Verirsen seni öldürürüm!"

Aldığı darbelerden dolayı kesik kesik konuşan kadına Atakan alayla güldü ve kadının yüzündeki nefretin aynısı genç adamın yüzüne yansıdı.

"Şaşırmam. Ne de olsa sen bir katilsin. Babamı da böyle soğukkanlılıkla mı öldürdün?"

Aygül zorlukla midesini tutarak nefes aldı. Dudağı patlamış, kanıyordu. "Baban oğlumu öldürdü. Planladığım bir şey de-değildi... Be-benim yerimde ha-hangi anne olsa bunu yapardı."

Atakan yüksek oktavdan bir kahkaha attı. "Her şeye de bir bahanen var. Babam malımızı mülkümüzü alan, o Altan

kansızını öldürmek istiyordu. Ama oğlunun ölmesi onun için büyük acı olmuştur, bu da iyidir."

Aygül'ün konuşmak isteyip konuşamadığını görünce bir tekme daha attı karnına. "Ne oldu? Dilini mi yuttun? Konuşsana! Konuş ve yine aileni haklı çıkarsana!"

"Se-sen de biliyorsun ki baban bir ku-kumarbazdı... Kumarhanede... Her şeyini kaybeden oydu. Seni ve anneni... Ölüme terk eden de oydu. Başına gelen her şeyi kendisi hazırladı."

Atakan öfkeden deliye dönmüştü. "Demek her şeyi kendisi hazırladı, öyle mi?"

Kadının yanına gidip saçlarından çekerek sürükledi ve kızının yanına götürdü. Aygül çığlık çığlığa bağırırken, Atakan kadına yaklaşıp, "Bak ben de her şeyi Yazmira için yapacağım ve sen bunu her gün izleyeceksin!" dediğinde Aygül'ün kanı dondu. Kızına zarar gelsin, bir evladını daha bu aileye kurban versin istemiyordu. Üstelik Hilmi'nin yardımıyla! Telefon konuşmasını duymuştu. Bu ihanet onu yıkmıştı ama kızına zarar gelirse işte o zaman mahvolurdu.

Yazmira ise duyduğu sözlerle, çaresiz bir çabayla elindeki bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. Kendisi yüzünden annesi zarar görüyordu. Kaç gündür neden kaçırıldıklarını düşünüyordu. Şimdi adamın son sözlerinden sonra kendisine saplantılı olduğuna emin olmuştu. Annesinin yüzüne baktı. Onun yara bere içindeki hâlini gördüğü anda gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Oysa kaç gündür kuruduklarını sanıyordu.

Atakan yüzü gözü şişmiş, morarmış, ağzı kan olan kadına her gün yaptığı gibi şömine ocağında ısıttığı kızgın demiri alıp vücuduna bastırdı. Kadın bayılana kadar buna devam etti. Zaten bayılması da çok uzun sürmedi.

Yazmira artık gözleri kapalı bu manzarayı görmemek için ölmeyi diler hâle gelmişti. Yer mekân fark etmeksizin düşünmeye çalışıyordu. Annesinin acısını görmemek, duymamak

ve akıl sağlığını korumak için düşünüyordu. Hep burada mıydılar? Yoksa sonra mı getirildiler? Bu olay neden kendilerini bulmuştu? Bazen delireceğini düşünüyordu. Her gözünü kapatıp huzursuz bir uykuya daldığında yeni bir sabaha uyanacağını sanıyordu. Babasının yanında, arkadaşlarıyla tatile gitmiş, bir günde ya da annesiyle kahvaltı masasında olacağını hayal ediyordu. Ancak her sabah bu köhne yerde, eski püskü bir dağ kulübesinde buluyordu kendisini. Her gün, her saniye dua ediyor, babasının kendilerini bulmasını diliyordu. Fakat buradan kurtulma umudu gün geçtikçe azalıyordu.

***

Günler günleri kovalarken değişen bir şey yoktu. Yazmira hâlâ aynı yerde olduklarına inanamıyordu. Annesinin çığlıklarını duymak istemiyordu artık. Madem buradan kurtulamıyorlardı o zaman ölmeyi diliyordu.

"Günaydın güzel kız."

Bir de kendisine karşı her geçen saniye bakışları değişen bir Atakan vardı. Yazmira onun bakışlarını hissettikçe çok korkuyordu. Artık kendisine gelecek zararı umursamıyordu. Tek isteği annesini kurtarmaktı.

"Demek benimle konuşmuyorsun? Tamam, o zaman. Ben de annenle konuşurum."

Yazmira büyük bir korkuyla, "Dur!" dedi. "Be-ben konuşurum seninle."

Atakan dişlerini göstererek gülümsedi. Taş çatlasa yirmilerinin sonunda görünen adama baktı, Yazmira. Normal bir zamanda görse bu gencin katil olabileceğini düşünmezdi. Gamzeli, ela gözlü, kumral, boyu bir seksen beşlerinde görünen bir gencin yeri burası olmamalıydı.

Yazmira bunları düşünürken Atakan'ın kendisine yaklaştığını görmedi bile.

Saçlarını kulağının arkasına alan adamın yüzüne tiksintiyle baktı, genç kız. "Anneme artık dokunma," dediğinde Atakan'ın yüzünü pis bir gülüş kapladı.

Yerinde doğruldu. "Ama asıl sorun orada."

Yazmira duyacaklarından hoşlanmayacak olsa bile sorma gereği duydu. "Nasıl bir sorun?"

"Onu dövmekten, onun çığlıklarını duymaktan zevk alıyorum. İçimdeki acı biraz olsun diniyor."

Yazmira'nın gözlerinden yaşlar akarken kafası karışmıştı. Adamın nasıl bir psikopat olduğunu görünce korkuyla yutkundu. "Ne acısı? An-annemden ne istiyorsun?"

Atakan kocaman bir kahkaha atarken Yazmira ona tiksintiyle baktı ve içindeki korku bir anda büyük bir öfkeye dönüşerek, "Senin annen yok mu? Hiç mi acıman yok senin?" deme gafletinde bulundu.

Atakan'ın kahkahaları durdu. Gözlerinde bir celladın yüz ifadesiyle, genç kıza doğru yürümeye başladı. Yazmira daha ne olduğunu anlamadan Atakan onun boğazına sarıldı. Öyle çok sıkıyordu ki Yazmira artık boğulmak üzereydi. Genç adam merhamet göstermiyor, Yazmira ise daha fazla dayanamıyordu. Yüzü mosmor olmak üzereyken Atakan başının arkasına bir darbe alınca Yazmira'yı bırakmak zorunda kaldı. Yazmira öksürüklere boğulurken kendisini kimin kurtardığına bakmak için gözlerini açmaya çalıştı. Annesini ayakta durmaya çalışırken görünce öksürükleri arasında gözyaşları akmaya başladı. Annesi ellerini çözmüştü. Ona kaç kurtar kendini demek istedi ama bir yandan öksürüp bir yandan ağlarken bu mümkün olmadı. Atakan aldığı darbenin de öfkesiyle kadının boğazına sarıldı. Yazmira bağırmaya çalışırken annesi canıyla uğraşıyordu. Atakan tam ölmek üzere olan kadını duvara fırlattı. Kadın daha yere düşmeden, Atakan onun

karnına bir tekme atarak Aygül'ün almakta olduğu nefesi kesti. Yazmira'nın çığlıkları eşliğinde kadını öldürene kadar dövdü. Kadın yerde cansız yatarken Yazmira artık delirmiş gibi yerinde duramıyor, oradan oraya sallanıyordu.

Atakan silahını çıkardı ve kadının cansız bedenine tüm şarjörü boşalttı. Çirkin bir gök gürültüsü gibi çıkan silah sesi sustuğunda Yazmira'nın da sesi durdu ve gördüklerinin şokuyla kalakaldı. Salladığı sandalye Yazmira'nın dengesizce durmasıyla birden devrildi. Genç kız yere düşerken gözleri sonuna kadar açıktı. Aynı annesinin cansız bedeninde olduğu gibi irice! Annesiyle göz göze geldiğinde bedenindeki ruhun uçup gittiğine inanıyordu, Yazmira. Annesi onun yüzünden öldürülmüştü.

Atakan onları öylece bırakıp giderken genç kız gözünü kırpmadan annesine bakıyordu.

***

Ne kadar süre olduğunu bilmiyordu ama Yazmira'nın dudakları kıpırdandı. "An-anne..." Ses gelmeyince yine, "Anne..." dedi. "Annem gözlerini kırp... Annem ne olur gözlerini kırp!"

Yazmira gözlerini kapattı. Gözyaşları akarken annesinin artık geri gelmeyeceğini anladı. Daha dün ölmelerini dilerken şimdi annesini kaybetmek... İçine büyük bir acı oturdu. Tarifi olmayan, hiç dinmeyecekmiş gibi büyük bir acı! Dünyada yalnız kalmıştı sanki. Bu cehennem çukurunda annesi onu bırakıp gitmişti. Tüm ormanı inletecek kadar büyük bir çığlık attı. Sesine bir daha kavuşamayacak gibi, "Anne!" diye haykırdı.

Atakan yeniden odaya geldiğinde karanlık çökmüştü. Yazmira hâlâ annesinin gözlerine bakıyordu. İçeri giren adamı ne gördü ne duydu. Ne zamanki Atakan annesinin bede-

nine dokundu, nafile bir çabayla yerinde doğrulmaya çalıştı. Cılız bir sesle, "Bırak annemi," dedi. O kadar kısık sesle söylemişti ki kendisi bile zar zor sesini duydu. Boğazı acıyor, gözleri yanıyordu. Güçsüz düşmüş, birkaç haftada zayıflamıştı. Artık hiçbir şeye mecali yoktu. Sonunun annesi gibi olacağını biliyor, öyle olması için de dua ediyordu.

Yeniden, "Bırak annemi!" dediğinde bu sefer sesini duyurdu.

Atakan ifadesiz yüzünü genç kıza çevirdi. "Bak, ödeştik artık. Artık senin de benim gibi annen yok."

Yazmira söylenilen hiçbir şeyi algılayamıyor, kötü bir kâbusun içinde olduğunu düşünüyordu. Atakan, genç kızın çırpınmalarını, sözlerini umursamadan alıp götürdü Aygül'ün cansız bedenini.

***

Genç adam elinde içki şişesi, gözleri yanan ateşteyken günah çıkarır gibi Yazmira'ya döküyordu içini.

"Ben aslında en çok babamı severdim. Mert adamdır o. Tamam, belki babam hata yaptı. Kumar oynadı, annemi ve beni ihmal etmiş de olabilir ama o benim kahramanımdı. O benim babamdı."

İçkisinden bir yudum daha aldı. Başını sanki biri ona haksızsın demiş gibi iki yana sallayıp, "Hayır, ben haklıyım. Annen kötü biriydi senin. Benim babam da mert bir adamdı. Bence herkes yalan söylüyor çünkü babamı çok kıskanıyorlardı," dedi.

Yazmira gözlerini kapattı. Bir saattir dinlediği şeylerden hiçbir şey anlamamıştı. Atakan'ın artık kafayı yediğini düşünüyordu. Çünkü bir dediği diğerini tutmuyordu. Yüzüne söyleyemediği için içinden ona "siktirip gitmesini" söylüyor-

du. Adamın anlattıklarından babasının nasıl şerefsiz bir adam olduğunu, paraları kadınlarla kumarda yediğini Yazmira bile anlamıştı. Atakan nasıl anlamıyor ve olaya başka yerden bakıyordu şaşırıyordu. Şu anda onun sesini duymak istemiyor, varlığına tahammül edemiyordu. Bağlı olduğu sandalyede oturmaktan da sıkılmıştı.

"Benim babam bizi severdi. Annemin hastalığıyla biraz geç ilgilenmiş olabilir ama sonuçta ilgilendi. Para bulmak hatta paramızı geri almak için yaptı her şeyi... Ben hepsini hatırlıyorum... Bir gece babam yine geç geldi eve ve annemle kavga etti. Babam gidince sesler kesildi. Ben hepsini odamdan duydum." İçkisini içmeye devam etti.

"Sabah kalktığımda annem yoktu. İntihar etti diyorlardı. Ben intihar ne demek bilmiyordum bile. Sonra babam da gitti ve geri dönmedi. Ben çok ağladım. Günlerce ağladım. Sonra beni yetimhaneye gönderdiler. Çünkü hiçbir yakınım beni sahiplenmedi. Çok küçüktüm. Yine de beni kimse sevmedi. Hiç kimse istemedi. Hepsine lanet olsun!"

Yazmira yine içinden *"Asıl sana lanet olsun!"* dedi. Annesinin artık olmayacağını bilmek genç kızı kahrediyordu.

"Bir adam gelip giderdi arada. Yetimhanede kaldığım ilk yıllar. Kim olduğunu bilmiyorum ama bana babamla ilgili her şeyi anlatıyordu. Benim unutmaya yüz tutan her bilgimi tazeliyordu. Sonraları o da gelmedi ama artık kim olduğunu biliyorum," dedi Hilmi'yi düşünerek.

"Konuşsana!"

Yazmira birden çıkan yüksek sesle irkildi. Konuşmanın başından beri kendisine bulaşmaması için dua etmişti. Ama görüyordu ki dilek kapıları yine açık değildi. Adamın yanına gelmesini donuk gözlerle seyretti. Saçını okşayışını, yanağında parmaklarını gezdirişini... Yazmira artık bunları ezberlemişti. Günlerdir aynı şeyler dönüp duruyordu. Karşısındaki adam kaçığın tekiydi ve Yazmira da öyle olmaya çok yakındı.

"Ama sana dokunamam. Seni sevemem."

Yazmira bundan sonra gelecek sözleri çok iyi biliyordu: *"Sen benim düşmanımsın."*

"Sen benim düşmanımsın. Sen yasaksın," dedikten sonra kıza bir tane tokat attı.

Yazmira sesini çıkarmadı. Dudağı patlamıştı. Bu adamı anlamakta zorluk çekiyordu. Bir âşık olduğunu söylüyor, ertesi günü *düşmanı* olduğunu söylüyordu. Durup dururken babasından, annesinden bahsediyordu. Annesini öldürmeden önce de *"Her şeyi Yazmira için yapıyorum,"* demişti. Şimdi *"Seni sevemem, yasaksın,"* diyor hemen ardından sevgi hareketleri geliyordu. Genç kız artık düşünemiyordu bile. Her şeyi oluruna bırakıyor ve delirmemeyi diliyordu.

Birden elinin üzerinde bir el hissetti. Bu da neydi böyle? Başını arkaya çevirmeye çalıştı. Ritüeli bu değildi. Atakan bir iki tokat atıp gidip yemeğini getirecekti. Neler oluyordu? Elleri çözüldüğünde Atakan onu başka bir odaya sürükledi. Yazmira'nın içi korkuyla doldu. Hayır, bu şekilde ölmek istemezdi. Onun bedenine dokunacağı fikriyle debelenmeye ve bağırmaya başladı.

"Uslu dur yoksa fena yaparım!"

"Bırak beni! Sen de biliyorsun ben sana bir şey yapmadım! Beni bırak!"

Atakan onu duymamış gibi devam etti. Odaya girdiklerinde Yazmira sanki karşısında duran bir canavarmış gibi yatağa baktı. Adamın onu yatağa fırlatmasıyla birlikte boğazından bir çığlık koptu. Yatakta geri geri giderken birden Atakan'ın bakışlarının değiştiğini fark etti. Yine âşık Atakan olması için dua etti. Atakan yatağın yanındaki tek komodinden bir kutu çıkardı. İçinden bir bileklik çıkarıp yanına doğru yaklaştı.

"Korkma benden, Yazmira. Ben seni çok seviyorum, sana zarar vermem. Hem bak annemin bilekliğini sana vereceğim."

Yazmira, Atakan'ın iki kişiliği olduğunu düşünüyordu. Birisi kendisine âşık adamdı, diğeri düşman olan. Çoğunlukla düşman olan galip gelse de Yazmira çoğu zaman bu âşık tarafıyla kurtuluyordu onun elinden.

Atakan sağ bileğine bileklik takacakken Yazmira babasının hediyesi olan bilekliğinin üzerine onu istemediği için sol elini uzattı. Atakan bir süre kızın bileğine bakıp, ardından gülümseyerek bilekliği taktı. Belki de bu âşık tarafın huyuna giderse ellerini yeniden bağlamaz ve buradan kaçmak için fırsatı olurdu. Adamın başı bacağının üzerine düşünce, genç kız birden irkilip ellerini havaya kaldırdı. Daha sonra Yazmira kaçmak için buna katlanabileceğini düşündü. Yavaşça başını okşamaya başladı.

Bir süre sonra adamın nefesi düzene girince, bir kaplumbağa yavaşlığında hareket ederek yataktan çıkmayı başardı. Kapıya ulaşıp yavaşça açtı. Kalbi güm güm atıyordu. Nefes bile almaya korkarak küçük salon gibi yere ulaştı. Sonra var gücüyle koşmaya başladı. Kulübeden uzaklaştığında bir anlığına arkasına baktığında gördüğü şeyle büyük bir çığlık attı. Kulübenin yan tarafında bir mezar vardı. Bu annesinin mezarıydı ama çığlık attığı şey bu değildi. Atakan'ın peşinden geliyor olmasıydı. Arkasından duyduğu seslere kulağını tıkadı ve can havliyle koşmaya devam etti. Kulağının dibinden vın sesi gibi bir ses çıkınca yeniden arkasına baktı ve Atakan'ın elindeki silahı gördü. Yaşadığı adrenalinden dolayı silah sesi duymamıştı. O yanından geçenin kurşun olmadığını umarak önüne dönüp devam etmek istedi ancak önüne çıkan büyük taşı görmeyerek takılıp düştü. Hızını kesmeden yeniden kalkacakken başında soğuk bir metalin ucunu hissetti. Atakan'ın bu kadar yaklaştığını fark etmemişti. Soluk soluğa başını kaldırıp, Atakan'a bakınca, onun âşık tarafının gidip, düşman tarafının geldiğini görerek gözlerini kapattı. Kendisini kötü şeyler bekliyordu.

"Sen beni kandırdın! Bana âşık olduğun hâlde ihanet ettin!" Durup kızın saçlarını koparırcasına eline aldı. Yazmira can havliyle büyük bir çığlık attı. "Yoksa âşık gibi mi davranıyordun?"

Yazmira ona defolup kendi başını yemesini söylemek istiyordu ama onu tetikleyecek tek bir söz bile söylemedi. Eve varınca Atakan'ın hışımla bileğine sarıldığını gördü. Bilekliği çıkarırken de söyleniyordu. "Bundan sonra sana güzellik yok! Sen kötü bir kızsın! Benim en büyük düşmanımsın ve hiçbir şeyi hak etmiyorsun!"

Adam bilekliği hunharca çıkarıp cebine koyduğunda Yazmira bileğindeki berelenmeyi ovuyordu. "Boşuna uğraşma, benim daha güzel bir yöntemim var." Ardından diğer elindeki babasının hediyesi olan bilekliği de çıkarıp yere attı. Yazmira hüzünle bilekliğine baktı. Oysa onu takarken babasını yanında hissediyordu.

Atakan'ın hareketlenmesiyle Yazmira gözlerini açıp korkarak geriye çekildi ama adam hemen onu yakaladı ve yeniden sandalyeye bağladı. Ocağın başına geçip ısınmış olan kızgın demiri aldığında Yazmira çığlık atıyordu. Bileğine çizilen ikinci çizgide genç kız acıya yenik düşüp hemen bayıldı. Fakat Atakan durmadı. İçindeki öfke sönene kadar çeşitli yerlere damga vurdu.

***

Günler Sonra...

Yazmira artık Atakan'ın gözlerine bakamıyordu. O gözlerde gördüğü vahşilik onun aklını kaybedecek kadar çok korkutuyordu. Uyandığında odada olmadığını görmek onu sevindirmişti. Artık o kızgın demiri yemektense adamın her dediğini yapıyordu. Yemek zamanı itiraz etmeden yiyordu. Bileğini uzat dediğinde uzatıyordu. Buradan kaçamayacağı-

na, kimsenin de gelmeyeceğine emin olmuş, umudu kalmamıştı. Tek isteği artık acı çekmemekti. Acı çekmeden ölmek! En şanslı olduğu kısım ise adamın ona cinsel anlamda dokunmuyor olmasıydı. Genç adamın aklının gelgit oluşunun tek avantajı buydu.

Annesi öldüğünden sonraki zamanda, günah çıkarır gibi içini dökmesi haricinde, adamın artık bir şey anlattığını veya ailesinden bahsettiğini de duymuyordu. Birden dışarıdan gelen bazı sesler olduğunu duydu. Tüm vücudu yanarken hareketsiz kalıp sesi dinlemeye başladı. Atakan'ın sesiydi.

"Ben ne diyorsam o! Kız benim! Onu öldürmeyeceğim!"

"Hemen kızı öldürüp oradan gitmezsen sen de öleceksin, aptal herif! Oraya geliyorlar!"

"Yalan söylüyorsun! Sen söylemezsen burayı kimse bulamaz!"

"Ben söylemedim ama buldular işte. Kızı öldür dedim sana!"

"Seni dinlemek zorunda değilim! Artık arama!" dedi ve telefonu adamın suratına kapattıktan sonra bataryasını çıkartıp ormana attı. Ardından telefonu yanan ocağa attı.

Sesler kesilince Yazmira uzanıp gözlerini kapattı. Yanına doğru gelen adım seslerini duydukça gerildi ama titrememeye, sesini çıkarmamaya çalıştı. Saçlarındaki el, sıçramasına neden olunca güçlü bir kahkaha sesi duydu.

"Demek benim sevgilim bana oyun yapıyormuş?"

Yazmira başını kaldırmadığı gibi sesini de çıkartamadı. Ancak adam zorla kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. Yazmira o ela gözleri es geçip bakışlarını aşağıya indirdi. Bu sefer de adamın bileğindeki siyah deri kayışlı saati gördü. Midesi bulanıyordu. Her gün aynı şeyleri görmekten, yaşamaktan, korkmaktan artık usanmıştı. Günler sonra yerde bulduğu kırık bilekliğini bile görmek istemiyordu.

Şortunun cebinde kendisiyle birlikte o da çürüyecekti.

Ölmek ve sadece ölmek istiyordu.

***

Yazmira akşamüzeri yine bileklik olayında, elleri acırken ölmeyi istedi. Adam önce bileklik hediye edip -ki son zamanlarda zorla takıyordu- sonra geri alıp ellerini yakıyordu. Genç kız çektiği bu acı yüzünden ağzına geleni Atakan'a söyledi. Bileğinden hışımla bilekliği çıkarıp, yataktan kalkarak onu adamın yüzüne fırlattı.

"Sen manyağın tekisin! Baban da senin gibi manyakmış, annen de! Seni kim büyüttüyse o da manyakmış!" Yazmira kendinden geçerek bağırırken mantığıyla düşünemiyordu. Kendi bilekliğini şortunun cebinden çıkarıp eline alarak sıkıca tuttu ve yıldız kısmının sivri ucuyla yapabildiği kadar genç adama zarar vermeyi düşündü. Adama yaklaşıp, "Sizi ailecek bir yere kapatmaları lazım..." diye devam ederken beklemediği bir hamleyle nefesi kesildi.

Atakan ilk önce şok olmuş, ardından hemen ayağa kalkıp kızın saçlarına yapışmış, midesine yumruk atmıştı. Hem dövüyor hem söyleniyordu. Yazmira'yı duvara fırlatırken küfrediyor, kızın başını duvara sürterken tüm gücüyle karnına tekme atıyordu. Yazmira bir yerden sonra güçsüz düşüp bayılacakken Atakan'ın ona silahını doğrulttuğunu gördü. Gülümsedi. Sona gelmişti işte, kâbus bitiyordu artık.

Bir el silah sesi duydu. Sonunda annesine kavuşacağını düşünüp gülümsedi. Nereden vurulduğunu bilmiyordu ama vurulduğunu biliyordu. Bir silah sesi daha duyunca gülümsemesi genişledi. Dilekleri kabul oluyor ve buradan kurtuluyordu.

Birçok adım sesi duyuyordu. Sesler de duyuyordu. Seçemiyordu ama birkaç kişi kendisine koşuyordu. Neden hâlâ

ölmüyordu? Sesler duymak istemiyordu. Sadece teşekkür etmek istiyordu. Sonunda dilekleri kabul olduğu için Allah'a teşekkür etmek! Dudaklarını kıpırdatıp, "Teşekkür ederim," dediğinde gülümsemesi genişledi. Artık bitmişti. Gözüne ışık mı tutuluyordu yoksa o ışık annesine giden yol muydu? Umurunda değildi. O ışığı seçip gözlerini kapattı. Bitmişti işte. Artık acı hissetmiyordu.

Son Söz...

Yazmira soluk soluğa kaldığı kâbusundan ter içinde uyandı ve etrafına baktı. Nerede olduğunu kavrayınca derin bir nefes alıp *oh* diyerek iç çekti. Uzun zamandır böyle kâbuslar görmüyordu. Şimdi neyin onu tetiklediğini merak ediyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp neler gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Aslında biliyordu. Çünkü her kâbus bir diğerinin aynısıydı. Şimdi aradaki tek farkı ise artık her şeyin neden olduğunu biliyordu.

Atakan'ın onu ve annesini neden kaçırdığını, annesini neden öldürdüğünü ya da en önemli şeyi artık biliyordu: Atakan'ın dengesiz tavırlarını, neden öyle konuştuğunu ve aslında ona saplantılı bir âşık olmadığını! En azından ilk başta düşündüğü gibi saplantılı aşk yüzünden kaçırılmamıştı. O adamın dengesiz hâllerini anlamakta çok zorlanmıştı. Fakat şimdi görüyordu ki sadece bu olayların temel nedenini bilmiyordu. Bilse belki de bu kadar acı çekmeyecekti.

Oysa neler neler düşünmüş, kendisini nasıl bir karanlığa atmıştı. O karanlığa mahkûm eden de oradan çıkartan da yine kendi düşünceleriydi. İnsan doğru düşündükten sonra kendi gideceği yolu çizebilirdi. Bazen ne yaparsan yap bilinçaltı inanmak istediğine inanıyordu. Oysa kendi benliğine, bilinçaltına savaş açıp *dur* diyerek insan düşüncelerinin yönünü değiştirebilir ve dünyaya bambaşka bakabilirdi.

Yazmira da böyle yapmıştı. O güçlü bir kızdı ve yanındaki yol göstericisi bu işi biliyordu. Yazmira da sevdiği adam gibi insanlara yardım etmek istiyor ve onlara bir nebze de olsa merhem olmak istiyordu. Bu yüzden okuduğu matematik bölümünü daha sonra devam etmek üzere dondurmuş ve psikiyatri okumaya başlamıştı. Kocası gibi insanlara yardım etmek istiyordu. Kendisi gibi böyle durumlar yaşayan genç kızlara, çocuklara ve... Ve annelere can olmak istiyordu.

Yazmira derin bir nefes daha alıp hemen yanında huzurla yatan adama başını çevirdi. Yüreğinde kalan son ağırlık onu görünce yok oldu ve tebessüm etti. Deniz... Onun canı, her şeyiydi. Kendisini el üstünde tutuyor ve kıyamadan seviyordu. Bu adam hayatına girdiğinden beri her şey o kadar kolaylaşmıştı ki genç kız her gün onu tanıdığı için şükrediyordu.

Yavaşça kocasının kolunu kaldırıp, altına girdiğinde Deniz'den bir mırıltı duydu. "Rüyamda sadece seni görüyorum, sevgilim. Rahat ol."

Yazmira kendini tutamayıp geceye bir kahkaha saldı. "Abartma o kadar kıskanç değilim."

Deniz gözlerini açmadan kollarıyla sardığı karısının saçlarını öptü. "Evet, değilsin. Sadece her sabah rüyamda ne gördüğümü benim iyiliğim için soruyorsun."

Yazmira, Deniz'in uykulu hâline bakmadan omzuna ufak bir darbe vurdu. "Gerçekten abartmakta üstüne yok. O sabah *Alya* diye sayıklamasaydın ben de bunu sormayacaktım."

Birkaç gece önce Yazmira kocasının *Alya* diye bir isim sayıklamasıyla birlikte gözlerini açmış ve Deniz'in *"Alya bana gel,"* demesine şahit olmuştu. Kısa(!) bir kıskançlık krizinden sonra Yazmira, Deniz'in rüyasında bir kız çocuğu gördüğünü öğrenmişti. Çağırdığı küçük kız ise kendi kızlarıymış. Yazmira bunu duyunca kıskançlık yaptığı için utanmış ama rüyanın anlamına da çok duygulanmıştı.

Şimdi ise birkaç gündür bu durum aralarında şaka konusu olmuştu. Yazmira kocasına sıkıca sarılıp tüm sevgisini ona akıtarak bu duruma gülümsedi. Kocasına bir çocuk vermeyi her şeyden çok istiyordu ama aldıkları karar Yazmira'nın okulunun bitmesi yönüneydi.

"Hadi uyu Parlak Yıldız'ım, sabah sınavın var. Ayrıca bir tek seni, en çok seni seviyorum," diyerek son uykulu mırıltısını söyleyip uykuya daldı.

Yazmira kocasının göğsünü öperek onun uyuyan yüzüne baktı. Yüreğinin aktığı adamı çok seviyordu ve Deniz onun bu dünyadaki en güzel şansıydı.

SON